

REBECCA MAIZEL

Infinite Days

végtelen napok

finep
selection

REBECCA MAIZEL
Infinite Days
végtelen napok

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó. Szeged. 2014

Írta: Rebecca Maizel

A mű eredeti címe: Infinite Days

Fordította: Cziczelszky Judit

A szöveget gondozta: Leléné Nagy Márta

A művet eredetileg kiadta: St. Martin's Griffin

Copyright © 2010 by Lovers Bay. Inc. All rights reserved.

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.

© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769

ISBN 978 963 245 471 9

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó. 2014-ben

Cím: 6701 Szeged. Pf. 784

Tel.: (62) 551-132 Fax: (62) 551-139

E-mail: [info@>konyvmolykepzo.hu](mailto:info@konyvmolykepzo.hu)

[www. konyvmolykepzo.hu](http://www.konyvmolykepzo.hu)

Felelős kiadó: Katona Ildikó

magyar

nyomástermék

Műszaki szerkesztő: Zsibrita László, Gerencsér Gábor

Korrektorok: Schmidt Zsuzsa, Szuperákné Vörös Eszter

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásinak jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában - akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Anyának és Apának ajánlom a könyv minden szavát.
Mind a tiétek.
Amiért mindig utat mutattok.
És a nővéremnek, Jennie-nek, aki mindig kimondja a megfelelő szavakat.

TEAM

ELSŐ RÉSZ

Itt egy rozmaringszál az emlékezetre;
kérlek, édes rózsám, hogy jussak eszedbe...

Hamlet, dán királyfi, 4. felvonás, 5. szín (Arany János fordítása)

1. FEJEZET

Megszabadítalak...
Megszabadítalak, Lenah Beaudonte.
Higgy... és légy szabad!

EZEK AZ UTOLSÓ SZAVAK, AMIKRE EMLÉKSZEM. De ezek is zavarosak, és nem ismertem fel, ki mondhatta. Az is lehet, hogy évszázadokkal ezelőtt történt.

Amikor felébredtem, először valami hideget éreztem a bal arcomon. Jeges reszketés futott végig a hátamon. Bár a szemem csukva volt, tudtam, hogy meztelen vagyok, és hason fekszem a kemény fapadlón.

Ziháltam, és a torkom olyan száraz volt, hogy csak valami istentelen, állatias hang jött ki rajta. Három hangos levegővétel, aztán *dádám, dádám* - egy szív dobogása. Az enyém? Mintha tízezer szárny verdesése lett volna. Megpróbáltam kinyitni a szemem, de minden egyes próbálkozásnál elvakított egy éles fény. Aztán még egy. És még egy.

- Rhode! - kiabáltam. Tudtam, hogy ott kell lennie valahol. Nélküle elképzelhetetlen volt a világ.

A földön vonaglottam, és a kezemmel próbáltam eltakarni a testem. Nem vagyok az a fajta, aki csak úgy meztelenül szokta magát találni, főleg ilyen erős napsütésben. Pedig ott voltam, és csak úgy zuhogott rám a sárga fény, közben pedig meg voltam győződve róla, hogy csupán pillanatok választanak el a fájdalmas, erőszakos haláltól - így kellett lennie. Biztos voltam benne, hogy hamarosan lángra kap a lelkem, és porrá hamvadok.

De semmi sem történt. Nem voltak lángok, sem azonnali halál. Csak a tölgyfa padló szaga. Nyeltem egyet, és éreztem, ahogy az izmok megfeszülnek a torkomban. Nedvesség töltötte el a számat... nyál! A mellkasom a padlón pihent. Belenyomtam a tenyeremet a deszkákba, és felemeltem a nyakam, hogy jobban szemügyre vegyem szenvedésem forrását. Ragyogó napfény ömlött be a hálószo-bába a nagyméretű ablakfülke üvegtábláin át. A túlsó oldalon az ég zafírkékben úszott; egyetlen felhő fehérje sem zavarta meg.

- Rhode! - A hangom mintha örvénylett volna, ahogy elhagyta a számat, és megrezegtette a levegőt. Rettenetesen szomjas voltam. - Merre vagy? - üvöltöttem.

Valahol a közelemben kinyílt és becsukódott egy ajtó. Imbolygó lépéseket hallottam, vagy még inkább csoszogást, és megjelent a látóteremben Rhode fekete, csatos bakancsa. Átgördültem a hátamra, és felnéztem a plafonra. Még mindig ziháltam. Istenem - én lélegzem?

Ő fölém hajolt, de csak elmosódva érzékeltem. Előrébb jött, annyira, hogy már csak centiméterek választották el tőlem. Még így sem tudtam rendesen kivenni a vonásait. Aztán egyszer csak ott volt előttem, mintha ködből lépett volna elő. Még

sosem láttam így. A bőr úgy ráfeszült az arccsontjára, hogy azt hittem, mindjárt átszűrődik. Máskor telt és büszke álla csak egy halvány körnek tűnt. A szeme kékje viszont - az a régi volt. És még annak a pillanatnak a homályában is a lelkemig hatolt.

- Örülök, hogy itt látlak - mondta, és a szemét keretező fekete karikák ellenére megjelent a tekintetében egy halvány csillogás, valahonnan nagyon mélyről. - Boldog tizenhatodik születésnapot! - tette hozzá, és kinyújtotta felém a kezét.

RHODE A KEZÉBE VETT EGY POHÁR VIZET. Felültem, elvettem tőle, és három hatalmas kortyolásra lehúztam. A jéghideg folyadék végigcsorgott torkom hátsó részén, a garatomon át a gyomromba. A vér, amihez egyébként hozzászoktam, ugyanígy csorgott, de azt inkább úgy itta be vámpírtestem, mint szivacs a folyadékot. Oly rég nem ittam már vizet...

Rhode egy darab fekete textilt tartott a másik kezében. Ahogy elvettem tőle, kibomlott. Akkor láttam, hogy valójában egy fekete ruha. Könnyű pamutból készült. Felnyomtam magam a padlóról és felálltam. A térdem megbicsaklott, de gyorsan kitartottam oldalra a karom, és így sikerült visszanyernem az egyensúlyomat. Egy tapodtat sem mozdultam, amíg azt nem éreztem, hogy szilárdan állok a lábamon. Aztán megpróbálkoztam a járással. Olyan erős remegés lett úrrá rajtam, hogy a térdeim folyton összeverődtek.

- Vedd fel azt, és gyere át a másik szobába - utasított Rhode, és kitámolygott a hálóból. Észre kellett volna vennem, hogy rátámaszkodik az ajtófélfára, ahogy megy előttem, de a térdem még mindig úgy remegett, hogy az egyensúlyozással voltam elfoglalva. Aztán lassan leengedtem a karom két oldalra. Barna hajam kibomlott, és a tincsek úgy tapadtak meztelen testemre, mint a hínár. A hosszabbak leértek egészen a melleimig. Bármit odaadtam volna egy tükörért. Vettem néhány nagy levegőt, de a térdem megint összerogyott. Körbenéztem, hátha találok valahol egy fűzőt, de nem volt sehol. Milyen fura! Hát tényleg úgy kell itt mászkálnom, hogy közben nincs semmi, ami összetartana? Átbújtattam a fejem a ruhán. A könnyű anyag egy szempillantás alatt leomlott a testemre, hogy aztán meg se álljon egészen a bokáimig.

Egyetlen nappal sem tűntem idősebbnek tizenhatnál, pedig ha valaki kiszámolta volna, pont aznap lettem hivatalosan 592 éves.

Minden olyan éles és világos volt - túl világos. Fénysugarak rajzoltak apró szivárványokat a lábamra. Körbenéztem a szobában. Noha a padlón ébredtem, volt ott egy matrac egy vas ágykereten, rajta fekete takaró. A szoba másik végében a nagy ablakfülke mögött falevelek és ágak himbálóztak. Az ablak alatt kék huzatú ülés hívogatott, plüss párnákkal.

Végighúztam az ujjam a falat borító faburkolaton, és nem akartam elhinni, hogy valóban *érezem* a tapintását. Az anyag több rétegből állt, én pedig éreztem a kitüremkedéseit és a csorbáit puha ujjbegyeim alatt. Amíg vámpír voltam, minden idegvégződésem halott volt. Vámpíragyam csak az alapján tudta felfogni, hogy valami puha vagy kemény, hogy visszaemlékeztem, hogyan érzékeltem a dolgokat

emberként. Egy vámpír csak azokat az érzékelési képességeket tartja meg, amelyek segítik az ölésben: a szaglást, ami a húshoz és a vérhez kötődik; a kifinomult szuperlátást, ami a legapróbb részletet is képes felfogni, és egyetlen célja, hogy azonnal megtalálja az áldozatot.

Ujjam megint a falon dobolt - újabb reszketés futott végig a karomon.

- Erre még lesz időd később - közölte Rhode a másik szobából.

A vér a fülemben lüktetett. Éreztem a levegő ízét a számban. Ahogy lépkedtem, combom és vádlím izmai mintha égtek volna, meg-megrándultak, aztán újra elernyedtek. Hogy megállítsam valahogy a reszketést, nekidőltem az ajtófélfának, és keresztbe fontam a karom a mellkasomon.

- Melyik században vagyunk? - kérdeztem, miközben lehunytam a szemem, és vettem egy nagy levegőt.

- A huszonegyedikben - felelte Rhode. Fekete haját - ami a háta közepéig ért, amikor legutóbb láttam - tüsire vágatta. Jobb csuklója körül fehér orvosi kötés díszelgett.

- Ül le! - suttogta.

Letelepedtem hát a sápadt kék kanapéra a fotellal szembe. - Borzalmasan nézel ki - mondtam neki halkan.

- Kösz - felelte halvány mosollyal.

Az arca beesett volt. Egykor férfias, markáns vonásai eltűntek, a bőr pedig szinte ráaszalódott a csontjaira. Az utóbbi, noha általában aranybarna volt, most sárgásnak tűnt. Karja remegett, ahogy leereszkedett a székbe. Erősen kapaszkodott a karfába, és csak akkor engedte el, amikor már teljesen elhelyezkedett.

- Mondj el mindent! - kértem határozottan.

- Adj egy percet - felelte.

- Hol vagyunk?

- Az új otthonodban. - Rhode lehunyta a szemét, és hátrahajtott a fejét. Aztán megragadta a szék karfáját, és akkor vettem észre, hogy a gyűrűk, amelyek egykor az ujjait díszítették, eltűntek. A tekergőző fekete kígyó a smaragd szemével és a méreggyűrű, amit vészhelyzetekre tartogatott (és ami mindig tele volt vérrel) immár nem volt sehol.

Csak egy gyűrű maradt meg a kisujján. Az enyém. Az a gyűrű, amit ötszáz éven keresztül hordtam. Akkor vettem észre, hogy az én kezem teljesen csupasz. A gyűrű egy vékony ezüstcsík volt sötét, fekete kővel - ónixszal. - Csak akkor viselj ónixot, ha áhítod és ismered a halált - figyelmeztetett egyszer. Én pedig hittem neki. Meg aztán, egészen addig a pillanatig, meg voltam róla győződve, hogy egyetlen vámpír sem élvezi jobban a halált nálam.

Igyekeztem elkerülni a pillantását. Még sosem láttam ilyen gyengének.

- Ember vagy, Lenah - szólalt meg végre.

Egyet bólintottam, hogy jelezzem, hallom, amit mond, közben azonban a parketta csíkjait bámultam. Egyéb válaszra képtelen voltam. Akkor még. Túlságosan akartam. Az utolsó érintkezésem Rhode-dal, mielőtt felébredtem abban a hálószobában, épp arról szólt, hogy ember szeretné lenni. Veszekedtünk, és úgy éreztem, évszázadokon át nem fogunk megegyezni. És bizonyos szempontból igazam is lett; az a vita épp egy évszázaddal azelőtt történt.

- Most végre megkaptad, amit akartál - suttogta.

Megint el kellett fordítanom a fejem. Nem bírtam elviselni a jeges kék tekintetét, amint engem méregetett. Úgy festett, mint aki elhervad. Amikor még ereje teljében

volt, négyzetes álla és kék szeme az egyik legszebb férfivé tették, akit valaha láttam. Férfit mondok, pedig nem ismerem Rhode korát. Lehet, hogy még kisfiú volt, amikor vámpírrá változott, az évek során azonban nagyon sok dolgot látott és tett, amik megöregítették. A vámpírok, ahogy egyre idősebbek lesznek, olyan éteri megjelenésre tesznek szert, hogy szinte lehetetlen lesz megállapítani a korukat.

Miközben még mindig kínosan ügyeltem arra, nehogy összetalálkozzon a tekintetünk, szemügyre vettem a nappalit. Úgy nézett ki, mintha Rhode épp csak beköltözött volna, és mégis, a hangulat máris őt idézte. Attól a néhány doboztól eltekintve, amelyek az ajtó mellett álltak egy halomban, minden a helyén volt. Sok olyan tárgy díszítette a lakást, amely vámpírléteimből maradt. Főleg a hálószobám berendezései. A falon egy fémtányéron lógott egy régi kard aranykampókon. Ez volt Rhode egyik legkedvesebb darabja. Még III. Edward király lovagi körével, a Térdszalagrenddel töltött idejéből származott. Különleges kard volt. Varázslattal kovácsolták, a testvériségen kívül. Fekete bőr markolata és vastag alapja volt, ami halálosan hegyes csúcsban végződik. A gomb - amely nem volt más, mint egy kerék formájú ellensúly a penge tetején - oldalán vésett szöveg futott végig: Ita fert corde voluntas, vagyis Amit a szív kíván.

A falon a kard két oldalán rózsát formázó vas gyertyatartók lóglak, stilizált indákkal és tövisekkel, bennük fehér gyertyák. A gyertyák nem égtek. Fehér gyertyákat olyan házakban szoktak gyújtani, ahonnan ki akarják űzni a gonosz szellemeket vagy az ártó energiákat. Minden vámpír használja őket a fekete mágia elleni védekezéshez. Mert igen - vannak a világegyetemben rosszabb dolgok is, mint a vámpírok.

- Már el is felejtettem, milyen szép vagy emberként.

Ránéztem. Nem mosolygott, a szeme viszont úgy ragyogott, hogy egyből tudtam, komolyan gondolja, amit mond. Az, hogy most emberként láthatott, személyes elégedettséggel töltötte el. Hiszen végre megtette, amit több száz évvel ezelőtt elhatározott.

2. FEJEZET

HATHERSAGE, ANGLIA - AZ ORMOK
1910. OKTÓBER 31. - ESTE

EGY KŐKASTÉLYBAN LAKTAM. Hatalmas, márványpadlós termei és freskókkal díszített plafonja volt. Egy vidéki városban, Hathersage-ben állt, amely hullámzó dombjairól és hegyszorosairól híres. Kastélyom az úttól távol állt, és végtelen mezőkre nézett. Aznap éjjelre esett a hagyományos *Nuit Rouge*, angolul Red Night, vagyis Vörös éjszaka. A vámpírok minden évben egyszer összegyűltek a föld minden tájáról, hogy egy hónapra elfoglalják az otthonomat. Október hónap harmincegy napján a *Nuit Rouge* minden vámpírt odavonzott hozzám. Harmincegy nap fényűzés. Harmincegy nap színtiszta iszonyat. Ez az éjszaka volt az utolsó, mielőtt mindenki visszatért a saját vadászterületére.

Nem sokkal alkonyat után volt. Felettem ragyogtak a csillagok az éjszakai égbolton, és aranyfényt vetettek az üvegserlegekre. Átverekedtem magam a vendégeken, akik vért kortyolgattak, és egy vonósnégyes szolgáltatta zenére táncoltak. Rhode végig ott volt a nyomomban, egészen a kastély leghátsó szobáitól a kőteraszig. Az útját férfiak és nők állták el, cylinderben, fűzőben és a legfinomabb kínai selymekben. A ház hátsó részén kőlépcsősor vezetett le a kertbe. Két végében egy-egy fehér gyertya állt, és apró viaszszigetekkel csepegtette tele a követ. Az udvar szélesen és hosszan terült el, egészen belenyúlva a határtalan vidékbe. Aranypaszománnyal díszített sötétzöld selyemruhát viseltem, alatta hozzá illő fűzőt.

- Lenah! - kiabált utánam Rhode, de én csak mentem előre a tömegben. Olyan gyorsan haladtam, hogy egy pillanatra azt hittem, mindjárt kibuggyanok a fűzőmből.

- Lenah! Állj meg! - szólt rám ismét.

Nem sokkal alkonyat után volt. Lefutottam a kert lankás dombján, egészen odáig, ahol a földek kezdődtek.

Rhode is utánam jött, és így mindketten kikerültünk a kastélyban mulatozó vámpírok látóteréből. Ott álltam a mezők lábánál, amelyek végtelen mérföldeken át nyúltak el a távolba. Akkoriban még máshogy néztem ki. A bőröm sápadtfehér volt, a szemem alját pedig nem keretezték sem árnyak, sem ráncok. A bőröm maku-látlanul tiszta volt, mintha kiradírozták volna még a pórusaimat is.

Rhode a domb tetejéről nézett le rám. Ünnepi öltönyt viselt, cylinderrel és fekete selyem hajtókéval. Jobb kezében nádpálcát tartott. Ahogy elkezdett lefelé lépkedni a meredek dombon, a kusza fű, amely több száz mérföldet terített be, engedelmesen meghajlott a lába alatt. Hátat fordítottam neki, és bámulni kezdtem a földeket.

-Egész este egy szót sem szóltál hozzám - mondta. - Meg sem mukkantál. Most meg kirohansz ide? Megmondanád, mi a fene folyik itt?

- Hát nem érted? Ha akár egy szór is mondtam volna, elárultam volna, mi a szándékom. Vicken különleges képességekkel rendelkezik. Mérföldekről olvas a számról.

Vicken volt a legutolsó teremtményem; vagyis az utolsó ember, akit vámpírrá tettem. És egyben ő volt a szövetség legfiatalabb tagja a maga ötven évével, jóllehet nem tűnt többnek tizenkilencnél.

- Tévedek, ha azt gondolom, hogy eljött az igazság pillanata? - kérdezte Rhode. - Hogy rájöttél, Vicken és a többi hálátlan sokkal veszélyesebb, mint gondoltad?

Nem feleltem. Helyette inkább csendben bámultam, amint a szél mintákat rajzol a magas fűbe.

- Tudod, miért hagytalak el? Félelemből - köpött egyet. - Félttem, hogy teljesen elment az eszed. Hogy az örökkévalóság ígérete kikezdte az ítélőképességed. Hogy felelőtlené váltál.

Megfordultam, és azonnal egybefonódott a tekintetünk.

- Nem hagyom, hogy hibáztass, amiért létrehoztam a létező legerősebb és legtehetségesebb vámpírokból álló szövetséget. Azt mondtad, meg kell védenem magam, én pedig engedelmeskedtem.

- Nem látod, mit tettél - mondta Rhode, és összeszorította erős állkapcsát.

- Hogy én mit tettem? - közelebb léptem hozzá. - Hiszen a csontjaimban érzem a létezés súlyát. Mintha ezer parazita rágná a józanságomat. Egyszer azt állítottad, én segítek neked abban, hogy józan maradj. Hogy az érzelmi kín átka lehull rólad, ha velem vagy. Szerinted mégis mi történt velem abban a 170 évben, amíg magamra hagytál és nem voltál velem?

Rhode válla elernyedtt. Szeme akkor volt a legkékebb kék - még ötszáz év távlatában is. Vékony orrának és sötét hajának szépsége letaglózott, mint mindig. A vámpírság felerősíti az emberi szépséget, de Rhode esetében ez belülről fakadt, és szinte fényessé varázsolta a lelkét. Égette a szívemet.

- A mágia, amely összetartja a szövetségedet, nagyobb veszélyt hordoz, mint azt valaha lehetségesnek tartottam. Mégis, mit vártál, hogyan fogok érezni?

-Te nem érzel. Hát nem emlékszel? Vámpírok vagyunk - feleltem.

Erre olyan erősen megragadta a karomat, hogy biztos voltam benne, eltöri a csontom. Meg is ijedtem volna, ha nem szeretem kimondhatatlanul. Rhode és én lélektársak voltunk. Olyan szerelem fűzött össze bennünket, amely szenvedélyen, a vér és a halál utáni sóvárgáson és az örökkévalóság rendíthetetlen megértésén alapult. Szeretők voltunk? Néha. Egyes századokban többet, mint máskor. Jó barátok voltunk? Mindig. Összetartott minket egy láthatatlan, de annál erősebb kapocs.

- Elhagytál 170 évre — mondtam fogcsikorgatva. Rhode épp egy héttel korábban tért vissza a „szünetből”, amit beiktatott a kapcsolatunkba. Azóta elválaszthatatlanok voltunk. - Hát tényleg nem tudod, miért hoztalak le ide? - kérdeztem. - Mert másnak nem árulhatom el az igazságot.

Rhode leengedte a karját, én pedig odafordultam hozzá, és egyenesen az arcába néztem.

- Már nem maradt semmim. Ne várj tőlem együttérzést - suttogtam halkan, de volt egy csepp hisztéria is a hangomban. Láttam magam a tekintetében. Kitágult pupillája szinte eltakarta szeme kékjét. Belenéztem a feketeségbe. A hangom reszketett. - Most, hogy tudom, birtokában vagy a szertartásnak... Rhode, értsd meg, másra sem tudok gondolni. Csak arra, hogy újra ember lehetek - hogy ez

lehetséges.

- Fogalmad sincs, milyen veszélyes ez a szertartás.

- Nem érdekel! Érezni akarom a homokot a talpam alatt. Arra akarok ébredni, hogy beömlik rám a napfény az ablakon keresztül. Bele akarok szagolni a levegőbe. Mindegy. Mindegy, csak érzek. Istenem. Rhode! Nevetésre van szükségem - komolyan gondolom.

- Mindannyian vágyunk ezekre a dolgokra - felelte higgadtan.

- Te is? Azt kétkeltem — feleltem.

- Hát persze. Szeretnék a kék tenger látványára ébredni, és érezni a napsütést az arcomon.

- Elviselhetetlen ez a fájdalom - mondtam.

- Megpróbálhatnád még egyszer. Koncentrálj rám - és szeress - javasolta Rhode gyengéden.

- Téged, aki elhagyott.

- Ez nem igazságos - felelte, és a kezem után nyúlt.

- Még az irántad érzett szerelmem is egy átok. Hiszen nem is tudlak igazán érezni, érinteni. Nézd csak meg az embereket, akiket elrabolunk - még ők is éreznek! Még az utolsó pillanataikban is levegő van a tüdejükben, és ízeket éreznek a szájukban!

Rhode a tenyerébe vette az enyémet. A kezéből áradó meleg, az irántam érzett szenvedélye felkúszott a karomra, és szétáradt az egész testemben. Lehunytam a szemem, és élveztem, hogy egy pillanatra megfeledkezhetem az engem sújtó, számtalan tragédiáról. Aztán megint kinyitottam, és egy lépést hátrébb léptem.

- Kezdem elveszíteni az eszem, és nem tudom, meddig bírom még. - Itt megálltam egy percre, és azon tűnődtem, hogyan tudnám a legpontosabban megfogalmazni, ami bennem dúl. - Amióta felfedezted a szertartást - folytattam -, másra sem tudok gondolni. Csak arra, hogy ez jelenti számomra a kiutat. - Tudtam, hogy a tekintetem olyan, akár egy megszállotté. - Szükségem van rá. Szükségem van rá. Istenem, Rhode, segíts rajtam, mert ha nem teszed, esküszöm, kisétálok a napra, és hagyom, hogy elevenen megperzseljen.

Egy széllel kísért kis híján lesodorta fejéről a cilindert. Kitépte a kezét az enyémből. Akkor még hosszú haja kibuggyant a kalapja alól, és szétterült a vállán és a felöltőjén.

- Azzal mersz fenyegetni, hogy öngyilkos leszel? Ne légy kicsinyes, Lenah! Még soha senki sem élte túl a szertartást. Pedig vámpírok ezrei próbálkoztak vele. És mind - egytől egyig mind - az életét vesztette közben. Azt hiszed, el tudnám viselni, ha elveszítenélek? Ha el kellene válnom tőled?

- Hiszen már megtetted - sziszegtem mérgesen.

Rhode magához húzott, olyan gyorsan, hogy nem készülhettem fel vad csókjára. Mély hörgést hallatott. Felszakadt az alsó ajkam. Rhode belém harapott. Éreztem a ritmikus összehúzódásokat, ahogy szívta kifelé a vért az ajkamból. Egy perc múlva hátrébb lépett, és beletörölte véres ajkát a kabátujjába.

- Igen, elhagytalak. De fel kellett kutatnom a mágiát és a tudományt, amire szükségem volt. Ha egyszer arra adjuk a fejünket, hogy kipróbáljuk ezt a szertartást, biztosra kell mennünk. Nem gondoltam, hogy szerelmes leszel, miután elmegyek.

Csend következett. Rhode ugyanolyan jól tudta, mint én, hogy azt hittem, sosem tér vissza.

- Vickent nem úgy szeretem, mint téged - jegyeztem meg tisztán és kimérten.

Aztán hozzátettem: - Szabadulni akarok.

- Nem tudod, mi vár rád, ha az emberléletet választod.
- Levegő? Valódi lélegzet? Boldogság?
- Halál, betegség, emberi természet?

- Nem értem - folytattam, és ismét hátraleptem egyet. - Hiszen te magad mondtad, hogy minden vámpír emberlétre vágyik.

Szabadságra és arra, hogy mást is érezzen az állandó fájdalom és szenvedés helyett. Vagy te nem így vagy vele?

- Felemészt - felelte Rhode, és levette a cylinderét. Aztán kinézett a mezőkre. - Szarvasok, ott - mutatott a távolba. Valóban: körülbelül tíz mérföldre tőlünk egy szarvascsorda legelészett csendesen. Jól belakmározhattunk volna belőlük, de imádtam ezt a ruhát, és a zöld selyemhez amúgy sem illett volna a vér színe. Meg aztán, gyűlöltem az állati vér ízét. és csak nagyon szorult helyzetben fanyalodtam rá. A szövetség életre keltésével éppen az volt a célom, hogy erre soha ne legyen szükségem.

Rhode a derekam köré fonta a karját, és magához húzott.

- A szépséged kivételes hatalmat jelent majd az emberi világban. Emberarcod pedig a legjobb szándékodat is elárulhatja.

- Nem érdekel - mondtam, pedig nem igazán értettem, mit beszél. És, őszintén szólva, nem is nagyon érdekelt.

Rhode kinyújtotta felém a kezét, és végighúzta a mutatóujját keskeny ornyergemen. Aztán gyengéden dörzsölgetni kezdte az ajkam a nagyujjával. Közben a homlokát ráncolta, és kis híján átdöfött a tekintetével. Ha akartam volna, sem tudtam volna levenni róla a szemem.

- Amikor a tizenötödik században elraboltalak apád gyümölcsöskertjéből, úgy láttam magam előtt a jövődet, mint egy nyitott könyvet - vallotta be. - Egy büszke és kérkedő vámpírt láttam, aki örökre hozzám láncoltatott. - Itt megállt. A hátunk mögött valahol zene szólt a partin, és a völgy elhozta hozzánk a hangot. - A saját álmaimat láttam benned megvalósulni.

- Akkor add meg nekem, amit akarok.

Rhode szája nem volt több egy vékony vonalnál. Még jobban összeráncolta a homlokát, és oldalra nézett a legelésző szarvasokra.

Akkorra már még melyebbre merészkedtek a füves dombok közé. Szája mozdulatlanságából és sötét arckifejezéséből tudtam, hogy valamilyen terven töri a fejét.

- Száz év - suttogta, de továbbra is a szarvasokat bámulta.

Elkerekedett a szemem.

- Ma este száz évre álomba merülsz. - Visszafordult hozzám, és felfelé mutatott a dombra. Tudtam, hogy a temetőre céloz. A fennsík jobb oldalán terült el. és egy hegyes végű karókkal díszített, régi kovácsoltvas kapu őrizte.

A hibernáció csak akkor lehetséges, ha egy vámpír a földben nyugszik. Alszik, és megvonja magától a vért - megvannak a megfelelő varázsigék, miként tarthatja magát ebben a meditatív, szinte halálközeli állapotban. Aztán egy előre megbeszélt napon egy vámpírtársa feléleszti. Ez azonban csak mágiával lehetséges. Csupán a nagyon bátor (és egyesek szerint nagyon buta) vámpírok vállalkoznak ilyesmire.

- A tervezett ébredésed előtti éjjelen - folytatta Rhode - kiáslak majd, és biztonságos helyre vislek, ahol nem találhatnak rád. Olyan helyre, ahol emberként élhetsz holtod napjáig.

- És mi lesz a szövetséggel? - kérdeztem.
- Őket magad mögött hagyod.

Megdobbant a szívem. Ismerős fájdalom nyilallt belém - nem tudtam nem észrevenni. Tisztában voltam vele, hogy a mágikus kötelék, ami köztem és a szövetség tagjai közt van, arra fogja sarkallni őket, hogy utánam eredjenek. Ugyanolyan bizonyossággal tudtam, hogy keresni fognak, mint azt, hogy életem végéig szeretni fogom Rhode-ot. Bólintottam, de nem szóltam semmit. Csak néztem, ahogy a szarvasok legelésznek a fűvön, és nyalogatják a bundájukat.

- Ugye nem félsz a haláltól? - kérdezte.

Megráztam a fejem. Rhode a kastély felé fordult. Már elindult felfelé a dombon, de gyengéden megszorítottam az ujjait, hogy megállítsam. Visszafordult hozzám.

- Ott leszel? - kérdeztem. - Ha meghalok és elbukunk, ott leszel?

Finoman megcirógatta a kézfejemet. Aztán megfordította a kezem, végigsimította a tenyerem, és azt suttogta: - Mindig.

- HOGY CSINÁLTAD? - Még mindig úgy éreztem magam, mint akit megbabonáztak. Visszatértem a sötét lakásba. A hátam a párnákba nyomódott. Ujjam a finom bársonyt fürkészte. Ujjbegyemmel éreztem a kanapé puhaságát, amitől libabőrös lett a lábam. Azelőtt ugyan tudtam volna, hogy a kanapé puha, de csakis az anyagából. Nem éreztem volna sem kényelmesnek, sem biztonságot nyújtónak. Csak szimplán puhának.

- Aznap éjjel. A *Nuit Rouge* utolsó éjjelén. Elmentél aludni... - kezdett bele Rhode.

- Miután megöltem az egyik szobalányt - vallottam be, mert eszembe jutott a fiatal szőke lány, akire váratlanul lecsaptam az egyik manzárdszobában.

Rhode ajkán árfutott egy halvány mosoly, aztán folytatta: - Elmondtam Vickennek, hogy a hibernálás mellett döntöttél. Hogy arra készülsz, hogy egy évszázadot átalszol, és én foglak újraéleszteni a *Nuit Rouge* alkalmából.

- Miért pont száz év? Ezt sosem kérdeztem - mondtam.

- Egyszerűen? Az idő miatt. Ennyi idő kellett hozzá, hogy Vicken figyelme elterelődjön, és elhozhassalak téged a temetőből. Nem kellett egyebet tennem, mint kívánni az éjszakát, amikor nem áll őrt a sírkövednél. Aztán végre eljött, én pedig elhoztalak.

- Szóval letelt a száz év? - kérdeztem, mert alig vártam, hogy elhelyezzem magam az időben és a térben. — Száz éve volt, hogy utoljára a föld felett jártam?

- Csak majdnem. Most szeptember van. Megspóroltam neked egy hónapot.

- És két napja végezted el a szertartást?

- Igen, két napja - erősítette meg.

- És a szövetség? Van fogalmuk róla, hová tűntem?

- Nem hiszem. Vicken még mindig azt hiszi, hogy ott fekszel a földben. Ne feledd, én mondtam neki, hogy te akartad így - hogy nyilvánossá tegyem. Ő pedig azt gondolta, hogy nagyszerű ötlet. Régóta várta már az alkalmat, hogy a szövetség élére állhasson.

- De hiszen én magam sem tiltakoztam volna ez ellen.
- Épp ezért hitte el olyan könnyen, amit mondtam. Hazudtam, Lenah. Abban a pillanatban, amikor belenéztem a szemembe ott kint, a mezőn, és könnyögtél, hogy ember lehess, tudtam, hogy kettőnk vámpírléte és mindaz, amit veled tettem, véget ért.

- Nem kellett volna, hogy erre kérjelek. Nem szabadott volna befolyásolnom téged.

Rhode felnevetett, de elkezdett fulladni. - De hiszen mindig is ezt tetted.

Rápillantottam a kötésre a csuklóján, és a fekete karikákra a szeme körül. Abban a pillanatban előtört a bűntudat. Így, emberként már nem tudtam elképzelni, hogy megvesztegessem, vagy öngyilkossággal fenyegetsem. Pedig azelőtt olyan könnyen ment minden ilyesmi. Hát persze, hiszen az érzelmi fájdalom, ami a vámpírellet velejárója, elvakított és megakadályozott abban, hogy racionálisan gondolkozzam.

- Kérlek, beszélj nekem a szertartásról! - nógattam ismét.

Rhode elkezdte letekerni a fehér kötést, amíg elő nem villant csupasz csuklója. A belső részen harapásnyomok éktelenkedtek. Az én fogaim ejtették őket - a két kis bemetszést a csuklója belső részen. A bal oldali egy kicsit magasabban volt, mint a jobb; mindig is gyűlöltem, hogy ilyen egyenetlen a harapásom. Ezer közül is felismertem volna a saját fogaim nyomát.

- A legfontosabb a szándék. Az áldozat sikere - mert igen, ez áldozat - kizárólag azon a vámpíron múlik, aki a szertartást végzi. Mint már mondtam, két napig tart.

Rhode felállt. Mindig járkálni kezdett, ha nehezebb esett beszélni valamiről. Egyszer a tizenhatodik században megkérdeztem, miért van ez. Azt felelte, azért, mert így nem kell a szemembe néznie.

- A legtöbb vámpír a szándékon bukik el - folytatta. - Akarnod kell, hogy a másik éljen. Neked viszont a halált kell vágynod. Ez a legönzettelenebb tett, amit el tudok képzelni. És, mint tudod, az ilyesfajta önzetlenség szinte teljesen összeegyeztethetetlen egy vámpír természetes állapotával.

- Ki mondta ezt neked? - kérdeztem.

- Amikor elhagytalak, Franciaországba mentem. Kerestem valakit.

- Suleent - vágtam rá, jöllehet hirtelen nagyon nehezemre esett a levegővétel. Rhode és Suleen... személyesen találkozott.

- Igen. Épp egy ötvenéves álomból éledt fel. Amikor beszéltem neki rólad és a tervemről, egy bókkal bátorított. Kijelentette, talán én vagyok az egyetlen vámpír, akiben elég lélek lakozik, hogy sikerrel járjon.

Meglepetésemben felhúztam a szemöldököm. Ez egy igazán különleges pillanat lehetett Rhode életében. Hirtelen azt kívántam, bárcsak ott lehettem volna, hogy lássam a reakcióját, amikor Suleen ilyen jelentőségeltjes dolgot mondott neki.

Elképzeltem Suleent. Kelet-Indiából származott, legalábbis egy időben ott élt - hogy mikor, arról fogalmam sincs. Ő a legidősebb élő vámpír. Az élet nagy körforgásában semmi sem tudta és tudja megingatni a lelkét. Számára nem jelent akadályt a halál, és nem akar visszatérni az emberi életbe. Egyre vágyik csupán: elég hosszú ideig élni, hogy láthassa a világ végét.

- És van még néhány szabály - magyarázta Rhode. - A szertartást végző vámpírnak legalább ötszáz évesnek kell lennie, Suleen említett valamit az ilyen idős vámpírok vérenek vegytanáról, amely kulcsfontosságú összetevő. De leginkább a szándékot emlegette. "A szándék, Rhode, a szándék." Az elhatározás és a vágy, hogy feladd a saját életedet, hogy egy másik élhessen. A vámpír önző, Lenah.

Természeténél fogva önző. Így hát nagyon mélyre le kellett ásnom magamba, hogy megtaláljam és felszínre hozzam ezt a szándékot.

- A szertartás részét képezte, hogy neked kellett adnom az összes véremet. Két nap elteltével felkeltél, már amennyire tudtál, és belém haraptál. Nekem pedig engednem kellett, hogy elvégezd, amit akarsz - majdnem teljesen. A legfontosabb azonban a szándék volt. A vérem kémiaja és az irántad érzett szerelmem.

- Ha ismerem a feltételeket, sosem mentem volna bele ebbe.

Nagy meglepetésemre Rhode sztoikus arckifejezése hirtelen mosolyba fordult. Amolyan fogsorvillantósba. - Épp ezért tettem akkor, amikor gyenge voltál és aludtál.

Felkeltem. Most én kezdtem el róni a köröket a szobában.

- Szóval, hol van Vicken? - kérdeztem, és közben igyekeztem vámpírfejjel gondolkodni. Próbáltam összerakni a kirakós darabjait. Nem volt könnyű, hiszen száz évet átaludtam.

- Még mindig a házadban lakik Hathersage-ben a szövetség többi tagjával. Azt hiszem, a visszatérésedre várnak.

- Láttad őt a hibernálásom óta?

- Túl fiatal ahhoz, hogy olyan gyakran szóba álljak vele, mint szeretné. Fáraszt az energiája. De amikor náluk jártam, mindig tisztelettudóan viselkedett. Igazi harcos. És kiválóan forgatja a kardot. Már értem, mit szerettél benne.

Az arcomat hirtelen elöntötte a forróság, ami meglepett. Aztán rájöttem, hogy csak a szégyen. Vettem egy gyors pillantást Rhode ujjaira, ahogy a székbe kapaszkodott. Vékonyak voltak és ráncosak, mintha kiszívtak volna belőlük minden folyadékot.

- Nem hibáztatlak, amiért beleszerettél valaki másba - szólt Rhode.

- Azt hiszed, Vicken viszonzszeret? Úgy, mint én téged?

Rhode megrázta a fejét. - Ő a külsődbe szerelmes, na meg a sűrű, alvadt vér iránti olthatatlan vágyadba. Én a lelkedet szeretem. Úgy szeretlek, mint társamat a hosszú keresésben ezen a földön. Te vagy - voltál - a legádázabb vámpír, akit valaha ismertem. Ezért is szeretlek.

Szóhoz sem jutottam. Eszembe jutott Hathersage - a mezők, és Rhode a cylinderében, meg a távolban legelésző szarvasok.

- Vicken keresni fog - mondtam. - Tudod, hogy kötődik hozzám. És ha megtalál, a szövetség elpusztít majd. Hiszen erre teremtettem őket. Hogy keressenek, foglyul ejtsenek és eltöröljenek a föld színéről.

- Épp ezért választottam ezt a helyet.

- Igen. Hol is vagyunk? - kérdeztem, és körbenéztem a lakásban.

- Ez az új iskolád.

- Azt akarod, hogy iskolába járjak? - kérdeztem, és felé fordítottam a fejem.

- Nagyon fontos, hogy megértsd a dolgokat. - Hiába a gyengesége, Rhode felállt, és fölém tornyosult. Olyan szenvedélyes vadsággal nézett rám, hogy meg kellett volna ijednem tőle. - Vicken ki fog ásni a temető földjéből. Hiszen azt ígértem neki, hogy a *Nuit Rouge* utolsó estéjén visszatérsz. A partinak október 31-én lesz vége.

- Vagyis harmincegyedikén egy üres koporsót talál majd. És ennyi.

- Nem, ez nem ilyen egyszerű. Az október alig egy hónapra van. Te vámpír voltál, Lenah. És az egyik legidősebb.

- Tudom, hogy az voltam.

- Akkor ne tegyél úgy, mintha kioktatásra szorulnál a helyzet komolyságával kapcsolatban! - vágott vissza Rhode, és folytatta a lassú körözést. Csendben

maradtam. Aztán sikerült visszanyernie kicsit az erejét, és ismét megszólalt, halk hangon: - Amikor Vicken kiássa a sírt és felfedezi az üres koporsót, az egész világot fel fogja forgatni utánad. Mint azt magad is említetted, összeköt titeket a mágia, amiért a szövetség létrejött. Te akartad így. Fáradhatatlan lesz - ahogyan a szövetség összes többi tagja is - egészen addig, amíg rád nem talál, és haza nem visz.

- Nem láttam előre, hogy ilyen helyzetben találom majd magam.

- Ó, igen. Még szerencse, hogy a varázslat, ami téged véd, megenged némi luxust: megmaradt a vámpírlátásod és a telepatikus érzékelésed.

- Tehát ezek megmaradtak - konstataáltam, és felkeltem. Megint körbenéztem a szobában. És igen, épp ahogy Rhode mondta, láttam minden apró díszítőelemet és részletet magam körül, egészen a kis csomócskákig a fapadlóban, és a falfestés tökéletességét.

- Minél inkább hozzászoksz az emberléthez, annál inkább el fogod veszíteni ezeket a képességeidet.

Hogyan érhetném el, hogy többé ne legyek vámpír, de megőrizsem néhány, csak a vámpírokra jellemző kivételes képességemet? Vajon kimehetek a napra? Ehetek újra rendes ételt? Ilyen gondolatok cikáztak a fejemben, és frusztrációmban nagyot toppantottam a lábammal. Rhode az arcomra tapasztotta a kezét. Meglepődtem, milyen hideg. Ez azonnal kizökkentett a hisztizésből.

- El kell tűnnöd az emberlétben, Lenah. Bele kell olvadnod. Iskolába kell járnod, és újra tizenhat éves lánnyá kell válnod.

Abban a pillanatban képtelen voltam sírni, bármennyire is szerettem volna - túl nagy sokk ért. A vámpírok amúgy sem sírnak. Egy vámpírban nincs semmi természetes. Semmi könny, semmi víz - csak vér és fekete mágia. A könny pedig, amely egy ember arcát áztatja, egy vámpír számára nem más, mint savas és maró fájdalom, amely összehúzza a könnycsatornákat.

Szerettem volna elszaladni, vagy kibújni a bőrömből. Bármit, csak megszabaduljak a gyomorégésemtől. Ökölbe szorítottam a kezem, és igyekeztem enyhíteni a szorongásomat egy nagy lélegzetvétellel, de a levegő bennrekedt a torkomban. És akkor megakadt a szemem egy szekreter tetején álló fotón. Viseltesnek és réginek tűnt, jöllehet legutoljára, amikor láttam, én magam pózoltam hozzá - 1910-ben készült a *Nuit Rouge* alkalmával. Rhode és én vagyunk rajta. Egy-más mellett állunk, átkarolva egymás derekát, a házam hátsó teraszán. Rhode fekete öltönyt és cilindert visel, én pedig egy hosszú ruhát. Hosszú, barna hajam fonatba rendezve kigyózik a bal mellemen. A látvány emberfeletti. Félelmetesen gyönyörűek vagyunk rajta.

- De hogy tehetném? - kaptam el a tekintetem a fotóról, és odafordultam hozzá.

- Hogy bújhatnék el?

- Ó, azt hiszem, ez könnyebb lesz, mint gondolnád. Még sosem voltál tizenhat. Elvettem tőled a lehetőséget.

Közelebb lépett, és homlokunk csókolt.

- Miért teszed ezt értem? - kérdeztem.

Elhúzódott, én pedig éreztem, hogy megmozdul a levegő, ahogy feltáruul köztünk a tér. - De hiszen tudnod kell - felelte, és oldalra biccentette a fejét.

- Mert - folytatta - az egész történelem során nem találtam senkit, akit ennyire szerettem volna, mint téged. Senkit.

- De hát elveszítelek - mondtam, és elcsuklott a hangom.

Rhode megragadott, és a mellkasához nyomta az arcom. Egy percig úgy maradtam, és hagytam, hogy a szívdobogásom ott lüktessen kettőnk közt.

- És azt hiszed, Vicken nem fog rám találni? - kérdeztem.

- Szerintem a legvadabb álmaiban sem tudná elképzelni, amit tettem. Az egész szövetségre szükség lesz, hogy megtaláljanak bennünket. Hiszek benne, hogy jó munkát végeztem, és el tudjuk titkolni előlük a hollétünket. Meg aztán, miért gondolná egyáltalán, hogy ember vagyok?

Hátrébb léptem, és visszanéztem a közös fotónkra.

- Mikor fogsz meghalni? - kérdeztem, és levettem a szemem a képről, aztán visszaültem a kanapéra. Felhúztam a térdem a mellkasomhoz. és átkulcsoltam a lábszáramat a karommal.

- Reggel.

EGYÜTT ÜLDÖGÉLTÜNK, én pedig csak bámultam Rhode szemét, amíg csak lehetett. Elmesélte nekem, milyen társadalmi változások történtek az elmúlt száz évben. Autók, televízió, tudományos vívmányok. háborúk - csupa olyan dolog, amit egyikünk sem volt képes felfogni, még vámpíraggyal sem. Kijelentette, hogy az emberek szemében a gyakorlati dolgok képviselik a legnagyobb értéket. És hogy mostantól megbetegedhetek. De megnyugtató, hogy ne aggódjak, mert New England legjobb bentlakásos iskolájába íratott be, és az épülettől nem messze rendel egy orvos. Aztán könyörgött, hogy fejezzem be a tanulmányaimat és nőjek fel, vagyis tegyem meg mindazt, amitől egykor megfosztott.

Csak beszélünk, beszélünk, aztán észrevétlenül álomba szenderültem. Az utolsó dolog, amire emlékszem, hogy a szemembe nézett. És talán megcsókolta az ajkam. De az is lehet, hogy álmodtam.

Amikor felkeltem, a redőnyök le voltak húzva, és az egész nappali sötétségbe burkolózott. Velem szemben piros fényű számok törtek meg a feketeséget. A digitális óra jelezte, hogy az idő reggel nyolcra jár. Még mindig a kanapén feküdtem, Rhode viszont nem ült ott a piros fotelban velem szemben. Felugrottam. Izmaim merevek voltak, úgyhogy megbotlottam, de sikerült megkapaszkodnom a szék karfájában. - Rhode? - kiabáltam.

De ekkor már tudtam.

- Nem... - suttogtam. Aztán megfordultam a saját tengelyem körül. Csak négy szoba volt a lakásban: egy háló, egy fürdő, egy nappali és egy konyha. A lakótéren kívül volt még egy veranda. A függönyök be voltak húzva, de a szél befújta alattuk, és mozgatta őket. Mögöttük nyitva volt az ajtó. Félrehúztam a vastag textíliát, és kiléptem a fatornácra. Aztán a szemem fölé emeltem a kezem, mint egy napellenzőt. A látásom azonnal alkalmazkodott a fényhez, ahogy átvizsgáltam a tornácot. De csak egy percig reménykedtem.

Rhode nem volt sehol. Eltűnt az életemből. A létezésemből.

Aztán megláttam az ónixköves gyűrűt. Az egyik kőlap közepén hevert. Ahogy közelebb mentem hozzá, észrevettem, hogy egy kis halom fényes por veszi körül. Olyan volt, mintha homokot keverték volna össze csillámló szemcsékkel vagy apró

gyémántokkal. Az én Rhode-om, az én társam hatszáz éven keresztül, annyira legyengült az átváltozástól és az önfeláldozástól, hogy elhamvadt a napon. Beledugtam a nagy- és mutatóujjamat a porhalomba. Hideg volt és szemcsés. Kivettem belőle a gyűrűt, és felhúztam az ujjamra. A sima fém akadály nélkül siklott végig új, érzékeny bőrömön.

Egyedül voltam.

TEAM

3. FEJEZET

A GYÁSZ UGYAN NEM TELJESEN idegen érzem egy vámpír számára, mégis inkább olyan, mint amikor megváltozik a széljárás. Egy hangtalan rezdülés, amely csupán emlékeztet a vámpírvilágot meghatározó fájdalom ezernyi rétegére.

Ez azonban egészen más volt.

Rhode halálának reggelén belekanalaztam a csillogó porkupacot egy urnába, és a szekreterre tettem. Rhode elhozta az ékszerdobozomat Hathersage-ből, így nem volt nehéz találnom egy régi vértároló fiolát, és azt is megtöltöttem a maradványaival. Amikor ezzel megvoltam, felfűztem egy fonott láncra, és a nyakamba akasztottam.

Ahogy elfordultam a szekretertől, megpillantottam egy levelet a dohányzóasztalon. Egy ezüst levélkéssel felvágtam a borítékot, és olvasni kezdtem. Majdnem dél volt, amikor újra felnéztem a papírhalomból. A levél instrukciókat tartalmazott az új életemmel kapcsolatban; részletesen tárgyalta a huszonegyedik század társadalmi elvárásait, és azt, hogy milyen teendők várnak rám az iskolakezdés előtt. Rhode rögtön az elején felhívta a figyelmemet arra, hogy először csak egyszerű ételeket szabad fogyasztanom, hiszen a testem nem szokott hozzá az evéshez és az emésztéshez. Letettem a levelet az ölembe, aztán újra felvettem. Az utolsó bekezdés nem hagyott nyugodni; újra és újra el kellett olvasnom.

Vajon megérte ez az egész? Hát nem voltak szép pillanataink? De most már nem vagy többé kéretlen szenvedésre kárhoztatva. Lelj hát békét a halálomban! Ejts könnyeket! Most már csak a szabadság maradt. Ha Vicken és a szövetség visszatér, tudni fogod, mit kell tenned. Sose feledd. Lenah!

Gonosz az, ki gonoszat gondol.

Légy bátor!

Rhode

Fájdalom húzta össze a gyomromat. Mintha egy lyuk tátongott volna bennem. Olyan mélyen, hogy tudtam, sosem fogom tudni befoltozni. Úgyhogy megpróbáltam elterelni a figyelmemet azzal, hogy a Wickham bentlakásos iskola kampuszát kezdtem bámulni. A verandámról épp ráláttam egy DIÁKCENTRUM feliratú kőépületre. Ettől jobbra, közvetlenül mögötte állt egy másik épület magas kőtoronnyal. De a figyelemelterelés nem működött. Hamarosan visszatértem a papírhalomhoz, amit Rhode hagyott rám.

Egy dolog biztos volt: a barátom megtakarításai bőségesen elegendőek voltak a modern társadalomban való túléléshez. Hogy mi volt a probléma? Nem értem hozzájuk. A saját pénzem felett pedig még mindig Vicken és a szövetség rendelkezett. Ehhez a forráshoz sem tudtam hát folyamodni, mert azon nyomban kiderítették volna a hollétemet. A bankok és a „pénzfelvétel” fogalmával pedig nem voltam tisztában, hiába magyarázta el Rhode a levelében. Annyit értettem csupán,

hogy - ha csak nincs vészhelyzet - mindent készpénzzel kell intéznem. Hagyott is ott nekem vagy egy csomagtartónyit.

Rhode utasításai tiszták és egyértelműek voltak. Dolgoznom kell, és nem arra berendezkedni, hogy a megtakarításaiból éljek. „Egy nap szükséged lehet rájuk” - fogalmazott egész pontosan. „A mélyvíz a túlélés kulcsa” - írta egy másik helyen. Borzongás futott végig a hátamon, ahogy belegondoltam, mit szólna Vicken, az egykori szeretőm, ha látna ebben a sérülékeny állapotban. Ő is - akár az összes vámpír - örömet leli a tragédiában, és kéjes sóvárgást érez a könnyek, a vér és az erőszakos halál iránt. Szeret fájdalmat okozni másoknak, hogy így csillapítsa azt a soha nem szűnő gyötrelmet, ami őt kínozza. És bár minden porcikám tiltakozott ellene, tisztán láttam lelki szemeim előtt a lehetséges forgatókönyvet. Hogy mit tenne Vicken velem, most, hogy immár emberré lettem... Gyorsan megráztam a fejem, hogy elhessegessem a gondolatot.

Épp arra készültem, hogy áttanulmányozzam egy laptop felhasználói kézikönyvét, amikor kopogtak az ajtón. A fotel karfáján egy egyszerű, fekete pulóver lógott. Rhode-é volt egykor. Felkaptam, és rávettem az ujjatlan felsőre, amit viseltem, aztán visszamentem a lakásba.

- Fedd fel magad - szóltam a csukott ajtón keresztül.

- Üm... — felelte egy félénk férfihang.

- Úgy értem, ki az? - mondtam egy kicsit kedvesebben. Végére is most már nem egy vámpírszövetség vezetőjeként kellett fellépnem.

- Egy kocsit hoztam Lenah Beaudonte-nak.

Felléptem az ajtót. - Egy kocsit?

Az ajtó mögött magas, vékony fiú állt NAGY AUTÓKERESKEDÉS feliratú pólóban. A folyosó mögötte elég sötét volt, a tapétái pedig tengerésminta díszítette vitorlásokkal és vasmacskákkal.

- Igen, egy autót kell átadnom - jelentette ki a nyurga fiú kábé annyi lelkesedéssel, mintha egy rokon váratlan halálát jött volna közölni.

Miután felkaptam egy nagyon sötét napszemüveget a dohányzóasztalról (csak azt tudom elképzelni, hogy Rhode hagyta ott nekem) és egy fekete, széles karimájú kalapot, lelkesen követtem a srácot kifelé a kollégiumi szobámból, aztán le a lépcsőn az előtérbe. A bejárathoz érve azonban megtorpantam, és tétovázni kezdtem. Odakint csiripeltek a madarak, és mindenfelől diákok zsidongása hallatszott. A vakító nap rásütött a betonjárdára, amely a Fürkész nevű épület homlokzatától a füves gyepig vezetett. Lehetséges, hogy még mindig olyan érzékeny vagyok a napfényre, mint vámpírkoromban? Vajon most is olyan hatással lesz rám, mint korábban?

A napfény képes hatástalanítani a vámpírt védő varázslatot, ugyanakkor ez a veszély az évek múltával egyre kisebb. Ahogy a vámpír öregszik, egyre inkább képes ellenállni ennek a hatásnak. És mégis, azt hallottam, hogy a napfény általi halál szinte elviselhetetlen. A létező legrosszabb fájdalom: mintha széttépnének és eleve-nen megperzselnének. Így hát tekintélyes korom ellenére sem léptem még soha ki azelőtt a napra védelem nélkül.

Először csak a lábam ujját dugtam ki. és hagytam, hogy a nap rásüssön. Aztán visszahúztam, és vártam. Megforgattam a lábam, hogy lássam a vádlim hátulját. A lábszáramat is alaposan végignéztam. Sehol egy égésnyom.

- Na, mi a szitu? Most kimész, vagy mi? - szólt egy hang tőlem jobbra. A biztonsági őr - egy nő vastag keretes szemüvegben - engem bámult. Rettentő különösen beszélt. „Mi a szitu...” Érdekes megfogalmazás. „Szitu” - ez vajon mit

jelenthet? Vártam, hogy talán mond még valami mást, de csak nézett rám. Aztán a napszemüvegemen át rápillantottam a futárra. Felhúzott szemöldökkel méregetett a napfényben úszó bejárat túloldaláról. Vékony szandált viseltem, Rhode túlméretezett fekete pulóverét és egy rövidnadrágot. Készen álltam. Vettem hát egy mély lélegzetet, és kiléptem az ajtón.

Azonnal megcsapott a nyári hőség. Remek! Olyan érzés volt, mintha izzó lángnyelvekbe merültem volna; mintha az izzadság és a boldogság egyszerre öntött volna el, a lábujjaimtól egészen a fejem búbjáig. Boldogan pihegtem.

A Wickham kampusz hatalmas volt. És bár első ránézésre vidékiesnek tűnt, ahogy jobban szemügyre vettem, felfedeztem, hogy az épületek téglából vannak, és fényes fém- és üveghomlokzatok díszítik őket. Az egészet zöld mezők és kanyargós ösvények hálózata kapcsolta egybe. A távolban, a himbálódzó leveles ágak között fehérén világított egy gyarmati stílusban épült kápolna.

A Fürkész volt az iskola bejáratához legközelebb eső kollégiumi épület. És egyben ez előtt terült el a legszélesebb gyepterület. Pont a bejárat előtt lányok csoportja heverészett a fűben; élvezték a napsütést. Először azt hittem, csak alsóneműt viselnek, de aztán rájöttem, hogy a ruhájuk kifejezetten erre a célra szolgál. Tovább bámultam őket, ahogy bekenték a bőrüket valami fehér krémmel, eligazgatták a fűben a takaróikat, és visszafeküdtek.

— Az az ott - szólalt meg hirtelen a nyurga srác, és a gyepterület melletti parkolóra mutatott. A legközelebbi sorban állt egy babakék autó. Az én autóm. Abban az időben fogalmam sem volt a nevéről vagy a márkájáról, de maga a tudat, hogy nekem is van ilyenem, boldogsággal töltött el.

- Jó fej szüleid vannak - mondta a fiú.

Elindultam a kocsi felé, amikor egy velem egykorú diákokból álló csoport - ez persze nézőpont kérdése - elviharzott mellettünk. Valahová a távolba mutogattak. A kollégium épülete mellett bal oldalon egy fákkal szegélyezett ösvény kanyargott, amely a Wickham kampuszhoz vezetett. Később felfedeztem, hogy ezen kívül még számos ilyen gyalogút létezett, amelyek keresztbe-kasul átszelték az egész létesítményt. Az egyik lány hátrakiabált a mögötte haladó diákoknak.

- Egy óra negyvennégy! Gyerünk! Hat perc múlva kezdenek!

- Mi ez a felbolydulás? - kérdeztem az autószállító fiút.

- Az Enos testvérek. Amolyan fenegyerekek. A kikötőben bőgetik a csónakjaikat, épp a Wickham magánpartja előtti részen. És ezt mindig eljártsszák a munka ünnepének hétvégéjén. Már két éve. Meg kellett várniuk, amíg a legkisebb is betölti a tizennégyet, azóta mindannyian részt vesznek benne.

Aláírtam a papírokat, átvettem a kocsikulcsot, és úgy döntöttem, hogy a vezetés élménye várhat még egy picit. Látni akartam a csónakjaikat bőgető Enos testvéreket.

Hagytam, hogy a többi diák lekörözzön; még nem éreztem magam késznek rá, hogy elvegyüljek köztük. A Wickham ösvényeit mindkét oldalról magas tölgyfák szegélyezték. Úgy gondoltam, hogy - széles karimájú kalap és napszemüveg ide vagy oda - jól teszem, ha az árnyékban maradok. Az ösvény mindkét oldalán a mi kollégiumunkhoz hasonló épületek sorakoztak. A legtöbbjük szürke kőből épült, és nagy üveglakai és -ajtói voltak. Némelyik előtt a gyepterületen piros tábla jelezte az épület nevét és funkcióját. Az igazat megvallva elég fenségesen festettek. A gyalogösvényen igyekvő diákok nagy része az út túlsó vége felé tartott. Elhaladtunk egy üvegház mellett - ez felkeltette az érdeklődésemet -, aztán lementünk egy kőlépcsősoron, amely egyenesen a partra vitt.

És akkor hirtelen ott volt előttem: a napsütötte óceán. Hány meg hány éjszakát töltöttem azzal, hogy bámultam, ahogy a hold tejszínű csíkot rajzol a víz felszínére! És hányszor kívántam magamban, hogy bárcsak a nap volna! Végül aztán elég időm lettem, hogy kibírjam a nappali fényt, a tengerpartra azonban sosem merészkedtem ki. Nem arról van szó, hogy a vámpírok esküdt ellenségei lennének a természeti elemeknek. És mégis, az óceán, a napsütés és mindaz a sok vidámság, amely hozzátartozik egy tengerparton töltött naphoz, számomra nem volt elérhető. És ez is csak tetézte a szenvedéseimet.

Só és sár szagát éreztem a friss levegőben. A nap úgy ragyogott a víz tükrén, hogy azt kívántam, bárcsak megérinthetném és az ujjaim köré fonhatnám a sugarait. Boldog voltam. A Wickham partját különböző formájú, kisebb-nagyobb kövek tették mozgalmassabbá, amelyek mindenfelé elszórva heverték a bézs színű homokban. A hullámok nem nőttek magasabbra fél méternél, és lustán nyaldosták a partot. Ahogy Rhode mondta, vámpírszemem éppolyan éles volt, mint valaha. Úgyhogy gyorsan végig is pásztáztam a helyet, és megállapítottam, hogy összesen hetvenhárom ember bámészkodik a látványosságra várva.

De ez még nem minden: a homok ezer színben játszott - korallpirosban, sárgákban, barnákban és a szürke száz árnyalatában. A partot és a kampuszt elválasztó viharfal oldalába sötétkék napernyőket állítottak. Tisztán láttam a rudak anyagában végigfutó üvegszálat és a textiltetők szövését. Egy fából készült stég nyúlt ki a vízbe a partról úgy húsz méterre.

Az öböl közepén apró sziget csücsült. Viszonylag üres képet festett; nem volt rajta más, csak néhány magas tölgy és a homokos part.

Kifordultam a víztől, és elindultam a kőfal irányába. Nem volt túl magas, úgy két méter lehetett. Bedugtam a lábfejem két kő közé, és könnyeden felmásztam rá. Aztán helyet foglaltam a tetején, és lazán keresztbe tettem a lábam. A napszemüvegem még mindig rajtam volt. Elég védettnek éreztem magam, hiszen az egyik hatalmas tölgy ága épp arra a részre vetett árnyékot, ahol ültem. Hátradőltem, a kezemre támaszkodtam, és bámultam az óceánt.

Ahogy ültem ott, és néztem a szigetet meg a szélben himbálódzó faágakat, hirtelen elfogott egy érzés... Ösztönösen tudtam, hogy valaki néz. Egyből Vickenre gondoltam, jöllehet ez szinte képtelenség volt. Jelenleg úgy 160 éves lehet. Ebben az életkorban a legtöbb vámpír még egy árnyékos szobában is képtelen létezni fényes nappal. Vicken azonban más volt. Ő már nagyon fiatal kora óta jól bírta napfényt. Csakhogy épp abban a hitben élt, hogy alszom. Miért keresett volna épp ezen a kampuszon? Bár Vicken a saját teremtményem volt, mindig is úgy gondoltam, hogy ő a legfejlettebb vámpír, akivel valaha találkoztam.

Be kell vallanom, hogy nagy megkönnyebbülést éreztem, amikor jobbra nézve azt láttam, hogy egy csapatnyi lány a part mellett engem néz. Úgy megbámultak, hogy nem tudtam mire vélni. Voltak vámpír barátnőim, de ők soha nem néztek rám úgy, mintha valami gond lenne a külsőmmel. Az egyikük feltűnően csinos volt. Nálam alacsonyabb, és hosszú, világosszőke hajú. Ő bámult a legjobban.

- Leülhettek ide?

Egy ázsiai származású fiú állt előttem a homokban. Kék farmerén jobboldalt akkora lyuk tátongott, hogy kilátszott az egész combja. Két különböző színű szandált viselt - egy pirosat és egy sárgát - és kék, legombolható nyakú inget. Arcvonásai alapján japánnak tűnt. Úgyhogy az anyanyelvén feleltem neki: - Miért szeretnél leülni mellém?

Összeszorította az ajkát, és ráncolni kezdte a szemöldökét. Egyik kezét végighúzta tüsi, fekete haján. - Én nem beszélek japánul - felelte angolul. - De a szüleim igen.

- Furcsa - állapítottam meg. - Egy japán fiú. aki csak angolul tud? - Levettem a napszemüvegem, hogy bele tudjak nézni a szemébe.

- Te honnan tudsz japánul? - Jobb kezével a kőfalnak támaszkodott, közben azonban nem vette le rólam a szemét.

- Sok nyelven beszélek - feleltem. Belenéztem az írisze barnájába, így erőltetve rá a szemkontaktust. A vámpírok arra használják ezt a fajta nézést, hogy kiderítsék a másik szándékait. Ha valaki állja a pillantásodat, megbízhatasz benne. Velem ugyan előfordult néha, hogy nem működött ez a módszer, és a másik a szemkontaktus ellenére hazudott. De ha rájöttem az árulásra, úgyis belemélyesztettem a fogam a nyakába. Ennek a fiúnak azonban fehér aurája volt. és tisztán láttam lelke ártatlanságát.

- Mégis, hány nyelven? — kérdezte.

- Huszonötön - válaszoltam őszintén.

Kinevetett. Szemmel láthatóan nem akart hinni nekem. De amikor válasz helyett nyomatékosan belenéztem a szemébe, leesett az álla.

- Akkor a CIA-nak kellene dolgoznod. - Kinyújtotta felém a kezét. - Tony vagyok - mondta. Megráztam, és közben vettem egy futó pillantást a csuklójára. A vénák szépen kidomborodtak - könnyű préda lett volna.

- Lenah Beaudonte - mutatkoztam be.

- Beaudonte - ismételte el, és úgy elnyújtotta az e-t, hogy éj-nek hangzott. — Szép neved van. Akkor leülhetek? - kérdezte, és egy üres helyre mutatott mellettem a falon.

- De miért? - kérdeztem. A hangomban nem volt semmi nyersség vagy számonkérés. Egyszerűen csak őszintén érdekelt, miért akar egy látszólag normális fiú egy olyan valaki mellé ülni, mint én.

- Talán mert mindenki, aki kijött ide, vér gáz? - kérdezett vissza. Aztán a csinos lányok felé intett a fejével, akik még mindig felém bámultak. Most még közelebb álltak egymáshoz, mint az előbb, és fel-felnézegettek rám. Vágtam rájuk egy grimaszt. A fiú őszintesége viszont tetszett. Na meg tetszett, hogy nem a vámpíroktól megszokott kontextusban használta a „vér” szót.

Ebben a században elképesztő szintre fejlődött az emberek közti kommunikáció. Laza volt, és hiányzott belőle minden formáság amit a huszadik század elején megszoktam. Úgyhogy megint mint már annyiszor - alkalmazkodnom kellett. Ez nem esett nehezemre. Évszázadokon keresztül figyeltem az ajkak mozgását és a nyelvek hullámlását. A partvonalon álltam, és tanulmányoztam, fordítottam, sokszor egyazon nyelv több nyelvjárását is - és mindezt csak azért, hogy megtaláljam az alkalmazkodás és a beilleszkedés legjobb módját. Azáltal, hogy megértettem, mit beszélnek egymással az emberek, be tudtam illeszkedni a társadalomba, anélkül, hogy felhívtam volna magamra a figyelmet. Ez pedig egyszerűbbé tette az ölést.

Ilyen gondolatok kavargtak a fejemben, miközben Tony felhúzta magát mellém, és kalimpálni kezdett a lábával a kőfal peremén. Olyan erővel vágta hátra a sarkait, hogy visszapattantak. Egy percre csak ültünk csendesen, nekem pedig tetszett ez a csend. Igazság szerint így lehetőségem adódott rá, hogy jól megnézzem magamnak. Valamivel magasabb volt nálam, és széles vállú, mint egy birkózó. Ilyen közről jól láttam a nyakán lefelé futó vénák vékony vonalait. Mégsem ez volt az, ami a

leginkább megragadta a figyelmemet. Hanem a füle. Legalább tíz fülbevalót viselt mindkét fülében! Némelyikük olyan széles volt, hogy szétfeszítette a fülcimpáját, és át lehetett látni a lyukon.

- És te miért üldögélsz itt egymagadban?

Erre gyorsan visszahúzódtam, és felvettem a szemüvegem. Egy pillanatra eltűnődtem, hogyan is kellene beszélnem vele. Még élénken emlékeztem az autószállító fiú beszédére, és Tony laza hanglejtése is a fülemben csengett; mindkettő nagyon könnyen érthető volt. A szavak ebben az évszázadban könnyedek voltak, és nagyon kevés társadalmi elvárás kapcsolódott hozzájuk. Úgy tűnt, mindenki így beszél, és senki sem ad sokat a formalításra. *Ez nekem is menni fog.* Igaz, hogy a modern kulturális utalásokat még be kell építenem, de *ez gyerekjáték lesz.* Sóhajtottam, és egy halvány mosoly futott át az ajkamon. - Mert úgy tűnik, hogy a legtöbb ember, aki ide kijött, vér gáz.

Tony egy mosollyal válaszolt. - Hány éves vagy? - kérdezte.

- Tizenhat, tegnap óta. (Ez vajon hazugságnak számított?)

- Klassz! Boldog születnapot! - Mosolya szélesebbre húzódott, a szeme pedig felragyogott. - Én is annyi vagyok. Tehát te is alsós vagy.

Felidéztem néhány papírt, amit aznap reggel láttam. Volt köztük egy hivatalos levél, amelyben az állt, hogy alsó tagozatos vagyok. Úgyhogy bólintottam. Egy darabig megint csendben ültünk, és figyeltük a körülöttünk zajló eseményeket. Mellettünk egy csapat diák az iskolakezdésről beszélgetett, én pedig erősen koncentráltam, hogy megfigyeljem, miként fejezik ki magukat a korombeli fiatalok.

Tuti, hogy hozzá se fogok szólni az idén.

Te megörültél? Justin Enos a legmenőbb srác a kampuszon?

Mi a francnak visel az a csaj napszemüveget meg kalapot? Inkognitóban van? Hé?

És akkor a fecsegés hirtelen elhalkult. Néhányan a kikötő felé mutogattak. Titokban még egyszer odapillantottam a magas szőkére, aki olyan intenzíven bámult. De már ő is elfordult tőlem, és elkezdett fel-le ugrálni. A víz felé néztem. Végére is ezért mentem: hogy lássam a csónakversenyt. Nem pedig azért, hogy hagyjam, hogy egy szőke vizsgálgasson, aki rendes körülmények között nem lett volna egyébként számomra egy könnyű ebédnél.

- Nézd! - mutatott a vízre Tony. - Jönnek már!

Odakaptam a tekintetemet, és láttam, hogy a kikötő két ellentétes végében egy-egy csónak közeleg. Furcsa járművek voltak. Fehér fémből készültek, és az orruk hegyes pontban végződött. Az egyiknek festett vörös lángnyelvek húzódtak végig az oldalán; a másiknak kékek. Én azt szoktam meg, hogy a csónakok fából készülnek. Úgyhogy ez is újdonság volt a számomra. És bár Rhode mesélt valamit autókról és motorokról, a masinák által kiadott hangos berregésre egyáltalán nem voltam felkészülve. Az egész partot betöltötte, és a fülemben visszhangzott.

-Mit csinálnak? - kérdeztem, mert a csónakok még mindig a kikötő két végében berregtek. Aztán egyszer csak olyan gyorsan kilőttek egymás felé, hogy a hátuknál magas félkörívben felspriccelt a víz a levegőbe.

Kétszer körbemennek a sziget körül. Aki előbb visszaér a stéghez, az nyer. Két évvel ezelőtt belezúgtak, olyan gyorsan hajtottak - felelte Tony.

- És mit kap, aki nyer? - kérdeztem.

- Elismerést - hangzott a válasz.

A két csónak olyan gyorsan haladt, hogy nem tudtam kivenni, ki áll a kormány

mögött. *Ez biztosan valami rossz tréfa* - gondoltam. A járművek egyre közelebb és közelebb értek egymáshoz, és hegyes végű orraik egyenesen a másik felé mutattak. Egy lány sikoltozni kezdett a parton. Aztán, amikor már csak pillanatok, illetve centiméterek voltak hátra, hirtelen mindkettő irányt váltott. Megint felspriccelt a víz a levegőbe, láttam a kék lángnyelves hajó domború alját. Eltávolodtak a parttól, és elúgtak a sziget mellett két irányba.

A parton mindenki rikoltozott, kiabált és lármázott; akkora volt a hangzavar, hogy belefájdult a fülem. Az emberek felugráltak, és lelkesen integettek - kivéve Tonyt és engem. Volt, aki a Justin nevet skandálta, a többiek a Curtist.

Újra felbukkantak a csónakok, és elhaladtak a sziget előtt. Még a lélegzetemet is visszafojtottam, olyan közel álltak hozzá, hogy összeütközzenek. Az orruk szinte súrolta egymást. Pár pillanat múlva a parton állók egyetlen hatalmas sóhajjal konstatálták, hogy a hajók megint eltűntek a sziget mögött.

- És ezt élvezik? - kérdeztem. A sok adrenalin majdnem kiszakította a szívemet a mellkasomból.

- Ez még semmi - mondta. - Az egész család tiszta örült. Imádják a veszélyt.

- Testvérek, ugye? - kérdeztem, és hirtelen eszembe jutott a szövetségem. - Biztosan nagyon közei állnak egymáshoz - mondtam. - Megbízhatnak egymásban.

Tony válaszolt valamit, de alig hallottam. A fejemben Heath. Gavin, Song és Vicken egy tűz körül ült. Az otthonomban voltunk, Hathersage-ben, valamikor az 1890-es években. Rhode még mindig távol járt, valahol Európában, és haragudott rám. Én a kör közepén foglaltam helyet. A többiek fekete faszékeikben ültek körülöttem. Mindegyik bútordarabnak olyan faragása volt, amely híven tükrözte tulajdonosa személyiségét. Gavinét például mindenféle kardok díszítették, tekintve, hogy igencsak jeleskedett a kardforgatásban. Vickenére földgömböket és ősi szimbólumokat véstek, ő volt a szövetség stratégiája. A kedvencem azonban Heathé volt, amelyen latin szavak álltak. De Songé is elég különleges darab volt, mivel csupa kínai betű díszítette. Az én székem viszont sima volt. Csodálatos erezetű fából készült, és egyetlen dísz a szövetségünk jelszava volt; a költői kijelentés, amit rosszindulattá és fájdalommal torzítottam: GONOSZ AZ, KI GONOSZAT GONDOL.

Padlizsánszínű ruhát viseltem. Épp hisztérikusan neveltünk valamin; hogy min, arra már nem emlékszem. Arra viszont igen, hogy mögöttünk öntudatlanul, a falhoz láncolva lógott egy parasztember, akit vacsorára akartam elfogyasztani.

- Jönnék - jelezte Tony. Pislogtam egyet, és visszatértem a jelenbe. - Húha, jó közel vannak - állapította meg, és kinyújtotta a nyakát, hogy jobban lásson.

A motorok teljes gőzre kapcsoltak. A bivalyerős masinák olyan gyorsan repítették a csónakokat a kikötő felé, hogy ösztönösen úgy éreztem, fel kell állnom, és hátrébb kell húzódnom. De láttam, hogy Tony meg sem mozdul, úgyhogy én sem tettem. A kék és a piros csónak fej fej mellett haladt. Hegyes orruk egyenesen a fából ácsolt stég felé mutatott.

- Bele fognak száguldani! - mondtam.

- Talán - felelte Tony lazán.

- Meg fognak halni! - mondtam félig elborzadva, félig izgatottan.

Most már olyan közel voltak hozzánk, hogy még vámpírszemem nélkül is jól láttam volna, hogy a kék lángnyelves csónakot egy magas, szőke fiú kormányozza, míg a pirosat egy kövérkés, szintén szőke. Ráfókuszáltam, és a piros csónak közelebb jött. A kövér fiú ezüstfüggős nyakláncot viselt. A fülében is ezüstkarikák voltak. Az ajka felett baloldalt sebhely piroslott. És akkor, az utolsó pillanatban, a

magas fiú vezette csónak elsiklott a stég mellett, elsőként. Olyan gyorsasággal fordult a part felé, hogy hatalmas vízárkád tornyosult a magasba utána, aztán nagy robajjal aláhullott. Még a parton állók is kapuk belőle.

A nézők közös üdvívalgásban törtek ki. és szinte mindenki elkezdett a kikötő felé szaladni. A kövér fiú és nála jelentősen kisebb alteregója kikötözték az elszabadulni akaró csónakot. Kint a nyílt vízen ott ünnepelte magát a győztes, magas srác. Csónakja motorja immár csendes volt. Aztán egy nagy csobbanás hallatszott. A fiú a part felé úszott.

Tony közelebb hajolt hozzám, és a legkisebb fivérre mutatott. - Az ott Roy Enos. Ő a gólya. - Aztán a kövérré. - Az pedig Curtis Enos. Ő már felsős. Az évfolyam bohóca. - Curtis sokkal teltebb volt a testvéreinél. Terebélyes hasa kidudorodott a fürdőnadrágjából.

És végül a magas, majdnem kétméteres, szőke, lélegzetelállító fiú is kiemelkedett az óceánból. Csak még egy párat tempózott a sekély vízben. Rhode-nál is magasabb volt. Addig a pillanatig sosem találkoztam senkivel, akiről ez elmondható lett volna.

- Az pedig Justin Enos - morogta Tony. - Ő az én osztályomba jár. - Justinnak hosszúkás arca, finom vonásai és mélyzöld szeme volt. Széles mellkasa és kidolgozott felsőteste pedig csak tovább növelte vonzerejét. Mégis a vállán akadt meg a szemem. Olyan erős és izmos volt, mintha bármire képes volna: eltolni egy házat, átúszni a La Manche-t, vagy épp pusztá kézzel a magasba emelni egy olyan lányt, mint én. Az összes fiú a parton irigykedve nézte. A lányok pedig csorgatták a nyálukat.

- Tehát utálod? - szólaltam meg, és bevallom, kicsit élveztem a féltékenység érzését, amely betöltötte a levegőt - de csak egy kicsit.

Tony egy mosollyal válaszolt. - A Wickhamen minden srác így van vele.

Szó nélkül lehuppantam a kőfalról, és elindultam a lépcső felé, amely a kampuszra vitt. A versenynek úgyis vége volt, én pedig szerettem volna újra átolvasni Rhode levelét.

- Csak így elmész? - szólt utánam Tony. Megfordultam. Még mindig a falon ült.

- Hazamegyek.

- Az emberek általában el szoktak köszönni, ha indulnak.

Visszamentem hozzá, ő pedig leugrott, hogy odaálljon elé.

- Bevallom, szociális képességeim még csiszolásra szorulnak - magyaráztam neki.

Tony elnevette magát, aztán így szólt: - Honnan jöttél? - Egy férfihang a partról közbeszólt, mielőtt még felelhettem volna. - El akartam menni nyolcvanig, de nem volt rá szükség! Úgyhogy hatvan mérföld volt a maximum, amivel mentem.

Tony és én egymás mellett álltunk a lépcsőnél. Egyikünk sem bírta levenni a szemét Justinról. Elvette a hátizsákot, amit egy vele egykorú fiú nyújtott át neki, aztán megindult felénk. Félúton azonban megállt a lányok csapatánál, akik a verseny előtt úgy bámultak engem. Lazán átdobta a vállán a zsákot (a bicepse hatalmas volt), és az egyik karjával átfogta a szőkeség derekát. A lány azonnal kivirult, belekapaszkodott Justinba, és riszálni kezdte a csípőjét, ahogy a kis csapat elindult a kampusz felé.

A lépcső felé tartottak. Amikor Justin meglátott bennünket Tonyval, megállt. Engem bámult, de nem bambán, hanem inkább úgy, mint aki talált valamit a földön, amit jobban szemügyre akar venni. Betenni a mikroszkóp alá, és jól megvizsgálni. Tonyra néztem, aztán vissza Jusrinra. Az utóbbi még mindig engem bámult, de most már mosolygott is hozzá. Telt ajkával olyan volt, mintha duzzogna. Fogalmam sem

volt, mit mondjak.

Hála égnek, Tony beszélni kezdett helyettem. - Mi a helyzet, Enos?

Justin talán arra várt, hogy csatlakozzam a lánykoszorúhoz, de én csak álltam mozdulatlanul. A magas, szőke lány megint rám meredt. Vékony orrcimpája remegett, az arca pedig lángvörösre váltott. Vajon így jelentkezik a féltékenység egy halandó tinédzsernél? Milyen csodás! Nem tehettem róla, diadalérzés töltött el a dühe és a fájdalma láttán. Zsigeri reakció volt. Vámpírként imádtam mások fájdalmát, hiszen csökkentette az enyémet. Most azonban, hogy már ember voltam, amint felismertem a lány szenvedését, ez az érzés már el is illant. A spontán, azonnali reakció, amely arra sarkallt, hogy bántsam, egyszer csak nem volt sehol. Helyette inkább Justin zöld szemére koncentráltam, amely olyan érdeklődően vizsgálta a kalapomat, a napszemüvegemet és engem. Tisztában voltam vele, hogy vámpírkisugárzásommal hatással vagyok az emberekre, és úgy meg tudom ígézni őket, hogy azt hiszik, szerelmesek, vagy épp a háborítatlan béke révébe értek. Vajon Justin Enos elvesztette a józan esztét, és belém szeretett? Vajon ez volt az egyik olyan képesség, ami velem maradt az átalakulásom ellenére is? És akkor végre megszólalt.

- Legközelebb, ha kijössz a szobádból, vedd fel nadrágot - mondta. Aztán kacintott egyet, és elnézett a lépcső felett a kampusz irányába.

Lepillantottam magamra. Rhode nagyméretű pulcsijában úgy festettem, mintha alul nem viseltem volna semmit. A lányok kuncogtak, ahogy elhaladtak mellettük - főleg a szőke. Rám is nézett nagy, barna szemével. Éreztem, hogy belül lángol a mellkasom. Ismertem már a düh érzését. Egész életemben kísértett. De ez most más volt. Vajon mi? Ki merjem mondani? Talán zavar? Még soha senki nem merészelt zavarba hozni azelőtt.

Gyorsan megindultam felfelé az ösvényen a kollégium irányába. Csak arra vágytam, hogy végre a szobámban lehessenek, magamra zárhassam az ajtót, és aludhassak. Vickent akartam. Heatht akartam, és sötét szoba megnyugtató és ismerős érzését.

- Hé, várj!

De csak mentem tovább.

Lenah!

Megálltam. Sok száz éve ez volt az első alkalom, hogy valaki, aki nem tartozik a vámpírok közé, kimondta a nevem. Tony futott utánam ösvényen a part felől.

- Szokás elköszönni. Emlékszel? - mondta, amikor odaért hozzám. - Utálom azokat a lányokat - jelentettem ki, és keresztbe fontam a karom a mellkasom előtt. Az arcom lángolt a forróságtól.

- Mindenki utálja őket. Gyere! Csináljunk valamit!

4. FEJEZET

CSINÁLJUNK VALAMIT? Mégis, mit akar ez jelenteni?

- Három körül van, ugye? Akkor már nyitva van az Union. Megvetted már a könyveidet? - kérdezte Tony. - Én megyek, gyere te is, ha akarsz.

Mennyi kérdés! Hogy megvettem-e a könyveimet? - Nem - közöltem. - Még nincsenek könyveim.

Tony visszakísért a Fürkészbe, hogy magamhoz tudjam venni azt a valamit, amit Rhode a pénz tárolására hagyott ott nekem. És szükségem volt néhány hivatalos papírra is, hogy tudjam, milyen könyveket kell egyáltalán megvennem. A Wickhamen két nap múlva kezdődött a tanítás. Rhode ellátott néhány modern ruhadarabbal is, amik leginkább röhejesen festettek (mindenem kilátszott belőlük). Magamra húztam az egyik farmernadrágot, de közben eldöntöttem, hogy amint megtanulok vezetni, elmegyek vásárolni.

Ahogy kijöttem a Fürkészből, megint feltűnt a kék autó. Tony az egyik fapadon ült a bejáratnál, a tarkóján összekulcsolt kézzel és kinyújtott lábbal.

- Az ott az enyém - mondtam, aztán közelebb léptem a padhoz, rámutattam a kocsira.

- Azta! - felelte Tony. Láttam, hogy az üvegtető ragyogását csodálja - Szerencsés vagy, hogy bármikor el tudsz menni a kampusról. Étterembe, plázába, Bostonba.

- Megmutatnád, hogy kell vezetni? - kértem meg.

- Miért, te nem tudsz? - húlt el, és egy pillanatra megállt. Megráztam a fejem. Tony mosolygott. - A szüleid vettek neked egy menő autót, de azt nem tanították meg, hogy kell vezetni? És én még azt hittem, hogy az én őseim a furák. Rendben, Lenah. Amint lesz rá időm, megmutatom.

- Nagyszerű!

Ahogy elhaladtunk a Fürkész előtt, visszanéztem az erkélyemre. Az ajtaja nyitva volt, és egy pillanatra azon tűnődtem, vajon Rhode maradványainak utolsó szemcséi még mindig ott kavarognak-e a terasz kövein.

- Nem vagy éhes? - kérdezte Tony.

Bánatosan gondoltam a teafilterekre és a zabpehelyre, amik otthon vártak rám. és amiken állítólag élnem kellett azután. De aztán eszembe jutott a Rhode-nak tett ígéretem is. Eszem ágában sem volt emberlétem ilyen korai szakaszában orvossal találkozni.

- Egy kicsit - mondtam, és közben észrevettem, hogy a gyomrom azt a korgó, bizsergető hangot produkálja, ami az éhség jele.

A Wickham Uniont ugyanúgy építették meg, mint a kampusz összes többi épületét: kőből, ezüstszínű kilincsekkel felszerelt dupla üvegajtókkal a homlokzaton. Az alakja azonban eltért a többiétől; egy hatalmas kört formázott. A fő helyiségből vagy öt-hat folyosó indult és ágazott szerteszét; ezek további, téglalap alakú helyiségekig vezettek. Tony kinyitotta a bejáratú ajtót, nekem pedig megcsapta az

orromat a legelképesztőbb illat, amihez az édesanyám tizenötödik századi főztje óta nem volt szerencsém.

Az épület kör alakú része étteremként szolgált. A diákok öt ablaknál választhattak ki, hogy mit szeretnének fogyasztani. Mindegyik máshogy nézett ki. A helyiség közepén, egy kör alakú tetőablak alatt műanyag étkezőasztalok álltak.

- Bármiből ehetünk, ami itt van? - kérdeztem. Az egyes ablakoknál mást és mást szolgáltak fel: olasz specialitásokat, hamburgert, pizzát, vegetáriánus ételeket, salátákat és szendvicseket. A pult mögött mindenhol állt egy diák vagy egy alkalmazott fehér kötényben, és várta a rendeléseket. A szemem elkerekedett a csodálkozástól.

- Harapjunk valamit, aztán elmegyünk a könyvekért - javasolta Tony. Ahogy becsukódott mögöttünk az ajtó. még hozzátette: - Úgy viselkedsz, mint aki még sosem evett rendes ételt.

HAMBURGER. Sült krumpli. Zöldbab. Limonádé. Csokoládé. Pizza ananással. Bifsztek. Mégis, mi alapján döntsék? Végül egy egyszerű csirkehúslevesre esett a választásom.

- Szerinted lesznek közös óráink? - kérdezte Tony, én pedig nem tudtam levenni a szemem róla. ahogy apró darabokra cincálta a húst a fogaival. A bifsztekből csordogáló vér összekeveredett a nyálával, és vékony bevonatot képezett a fogain. - Mit bámulsz? - kérdezte, és nyelt egyet.

- Vér szivárog a húsból, amit eszel. Látom a szádban.

Tony bólintott. - Minél véresebb, annál jobb. Imádom a bifszteket.

Még vámpírként sem vágytam soha állati vérre, úgyhogy engem egyáltalán nem vonzott az, amit Tony szájában láttam. Mindenesetre különös volt. hogy nem éreztem a szagát. Párszor beleszagoltam a levegőbe, és vártam, hogy megcsapja az orromat az a jellegzetes fémes aroma, amit annyira imádtam. De semmi. Még egy nagyot szippantottam, de túl sok illat tódult be az orrnyílásomon: parfüm, csirkehúsleves, üdítő. A vámpírok szaglása kizárólag a vérre, a húsrá és a meleg testre van kihegyezve. Néha ugyan éreztem a gyógynövények és a virágok illatát, ez azonban idővel egyre kevesebbszer fordult elő. Ha valami égett, mondjuk egy rózsa vagy egy test. egy röpke pillanatra velem maradt az illata, de aztán a füsttel az is elillant. Az állati vért azonban mérföldekről kiszagoltam, annak ellenére, hogy az ízt gyűlöltem. Igazság szerint a tisztátalansága volt, amit ki nem állhattam. Én ugyanis arról voltam híres, hogy a legtisztább és legerősebb vámpír vagyok az újkori történelemben.

A korai vacsora után Tony még rábeszélte egy fagylaltra. Az étel ebben a korban olyan másnak tűnt. Agyoncsomagolt volt, és nagyon könnyen elkészíthetőnek látszott. Bezzeg régen, amikor először ember voltam, mennyi munkám volt vele a családi gyümölcsöskertben! De még a tizenötödik században is könnyebb volt élelemhez jutni, mint vérhez. Vámpíréveim alatt mindig nagy erőfeszítembe került, hogy valakit a házamba csalogassak, aztán megtámadjam, és addig szívjam a vérét, amíg holtan nem rogy össze.

- Három gombóc csokit kérek pirított mogoróval és mályvacukorral a tetején. Pohárban, színes cukorszórással - adta le a rendelését Tony.

Ahogy néztem, milyen jóízűen kezdi enni a fagylaltját, hirtelen kedvem támadt elmondani neki, hogy vámpír voltam. Olyan élvezettel túrt bele a krémes masszába, és olyan gusztussal ízlelgetett minden egyes falatot, hogy alig bírtam ki a dolgot. Minden egyes alkalommal lehunyta a szemét és mosolygott - ha csak egy pillanatra is. Ettől azonnal megkedveltem. Én viszont, ellentétben vele, szinte utálattal fogyasztottam el azt az egyetlen gombóc eperfagylaltot, amit rendeltem.

Vámpírmúltam olyan titok volt, amit mélyen őriztem a szívemben. Mégis el akartam mondani Tonymak, mert vágytam rá, hogy valaki igazán megértsen, és a lelkembe lásson. A vámpírlét meghatározója a fájdalom, a sóvárgás és a düh. Minden elképzelhető szenvedés nyomja a vállát. Folyamatos kínokat kell kiállnia, amik elől nincs menekvés.

Különös módon a szerelem az egyetlen menedék, amely a szenvedésnek ebben az anarchiájában megadatik a vámpír számára. Ugyanakkor van benne egy csapda: amint egy vámpír szerelembe esik, fogságba is esik. Örökre szeretni fogja azt a valakit, bármi történjék is. Képes újra meg újra beleszeretni másokba, de minden egyes alkalommal le kell mondania a lelke egy darabjáról. Velem ez kétszer történt meg. Egyszer Rhode-dal, másodszor pedig Vickennel. A két szerelem azonban nagyon különbözött egymástól. Vickennel sokkal kevésbé éreztem kereknek az egészet, mint Rhode-dal. De mindkétszer fogságba estem. A vámpírszerelem fájdalmas éhség, és mindegy, mennyire szerettek viszont, sosem volt elég. Bármit mondtak vagy tettek is, vámpírtermészetemet sohasem elégíthették ki igazán. Ezt a kínt kellett meg tapasztalnom nap mint nap.

A gondolataimból egy műanyag tálca csattanása ébresztett fel a műanyag asztalon. Letettem a fagylaltospoharat. Az egyik Enos fivér és néhány barátja ült le mellénk. A legfiatalabbik, Roy, olyan fiúkkal volt. akik valamivel fiatalabbnak tündek Tonymál. Észrevettem, hogy időről időre rám néz, és pusmog valamit a barátainak.

- Nagy durranás vagy - mondta Tony, és lenyalta a kanálát.

- Durranás? - kérdeztem. Felálltunk az asztaltól, visszavittük a tálcainkat, aztán elindultunk a könyvesbolt felé. Tony közben elmagyarázta, mit is jelent az előbbi kifejezés: „Minden srác téged bámul.”

- És ez jó?

- Azt hiszem, legalábbis ha szeretnéd, hogy randira hívjanak vagy valami.

Erre nem tudtam mit mondani, tekintve, hogy még soha nem voltam randin. Legalábbis a szó emberi értelmében nem.

- SZERETNÉD LÁTNÍ A MŰVÉSZTORNÝOT, mielőtt hazamész? - kérdezte Tony. - Én mindig ott lógok. Hopper épületnek hívják. Tudod a festő után. A földszinten van a tornaterem, és még néhány társalgó, tanulószoba és tévészoba. Mindenki oda szokott járni. Szóval jó esélyed van rá, hogy ha valami dolgod akad valakivel, oda kell majd menned.

Ahogy mentünk kifelé az Unionból, egyre csak a táskámba pillantottam friss

szerzeményeimre. Tony és én kiléptünk az ajtón. Egy épületre mutatott az Uniontól balra és valamivel hátrébb. Az a hatalmas kőépület volt, amelyre már korábban is felfigyeltem. A bejáratát körülölelte egy középkori stílusban épült torony. Az épület jobb oldalán foglalt helyet, és büszkén nyúlt az egekbe. Északra, a főbejárat felé nézett, mégis tudtam, hogy ha felmászna a tetejére, az egész kampuszt belátnám.

Keresztülgázoltunk egy hosszú réten. Ahogy közelebb értünk, balra néztem, ahol egy másik kollégiumépület állt. Azok, amiket addig láttam, nem voltak magasabbak négy-öt emeletnél. Vacsoraidő körül járt, úgyhogy nagyon sok diák piknikezett a szabadban.

Ahogy odaértünk a Hopper üvegajtájához, Tony kinyitotta előttem. Az előcsarnokban két lehetőség tárult elénk: vagy egyenesen bemegyünk az épület belsejébe, vagy fel a toronyba. A főbejáratától jobbra egy csigalépcső kanyargott a magasba. Mi ezt választottuk, és elkezdtük megmászni a négy emeletet, ami elválasztott bennünket a torony tetejétől.

- A Wickham olyan más, mint azok a helyek, amiket eddig ismertem - mondtam, és közben jobb kézzel a korlátba kapaszkodtam, ballal pedig a könyvekkel teli táskámat szorongattam. - Itt mindenhol csak emberek vannak.

Tony hátranézett és mosolygott. Előttem ment és vezetett felfelé a kanyargós lépcsősoron. - Szeretem a brit akcentusodat - mondta. Nem feleltem, de bizsergést éreztem a mellkasomban, és tudtam, ez annak a jele, hogy örülök a bóknek.

A legfelső emeletre érve elénk tárult a művészeti stúdió.

- Mint már mondtam, engem az idő nagy részében itt lehet megtalálni - közölte Tony, és letette a földre a saját könyvesbolti szatyrát.

Az íves kőfalakat apró, téglalap alakú, várra emlékeztető ablakok törték meg. Mindenfelé festőállványok álltak, de egyikén sem volt semmi, hiszen a tanév még nem kezdődött el. Papírmasé maszkok lógtak le a plafonról vékony drótokon. Némelyik úgy nézett ki, mint egy szarvasbika, mások emberarcot formáztak. Ecsetek és fekete széndarabok heverték fém- és műanyag dobozokban, és összesen tíz faasztal is állt a terem szélén. Mindegyiket színes festékek egyedi pacája díszítette. Az egésznek sajátos hangulata volt. A kreativitás ígéretet hordozta. Tudtam, nem is, éreztem, hogy az a terem csodálatos pillanatoknak adott otthont azelőtt. Vámpírként ez biztosan feldühített volna.

Milyen különös - gondoltam.

- Már nem csak kívülről szemlélem a boldogságot – nyugtáztam, és végighúztam az ujjam az egyik festőállványon.

- Mit mondtál? - kérdezte Tony.

- Ó semmit - feleltem, és szembefordultam vele. - Tetszik neked a Wickham? - kérdezte. - Én művészeti ösztöndíjjal vagyok itt.

- Az mit jelent? — kérdeztem, és közben egy csokor virággal teli vázát ábrázoló festményt bámultam az egyik ablaktól jobbra.

- Azt, hogy nekem túl drága volna ez a hely, úgyhogy megengedik, hogy ingyen járjak ide. Egészen addig, amíg minőségi munkát produkálok. És te?

- Én nem vagyok ösztöndíjas - mondtam, és közben jól megfigyeltem Tony reakcióját. Kíváncsi voltam rá, vajon zavarni fogja-e.

De csak megvonta a vállát. - Klassz. De kérlek, nyugtass meg, hogy nem vagy egyike azoknak a gazdag lányoknak, akik kizárólag olyan fiúkkal hajlandóak randizni, akik lacrosse-t játszanak vagy fociznak, és szuper autókkal furikáznak. Ennék a feléről fogalmam sem volt.

- Azt hiszem, ezt megígérhetem - válaszoltam.
- Én a Kvarcban lakom. Eljöttünk előtte. Az egyik fiúkollégium - mondta Tony. - Kénytelen vagyok a sok sportőrülttel egy fedél alatt lenni.

- Például Justin Enossal? - kérdeztem gúnyos mosollyal.
- Ja - felelte, és vágott egy grimaszt. Az én fejemben azonban megjelent a kép, ahogy Justin gyönyörű bronzteste kiemelkedik a vízből.

Tonyhoz fordultam. - Ne aggódj! Nem vagyok az a fajta lány, aki Justin körül fog legyeskedni, ha ez az, ami miatt aggódsz.

- A barátnője, Tracy Sutton, és az ő két legjobb barátnője egy afféle kis csapatot alkotnak. „Édes Hármasként” hívják magukat.

- Édes Hármasként?

- Igen. Pont olyan bugyutaság, mint aminek hangzik. Mindhárman egy-egy Enos fivérrel járnak, folyton együtt mennek mindenhová, és együtt lógnak a kollégiumban. Mindenkit agyon idegesítenek. Olyannyira, hogy az ember azt kívánja, bárcsak inkább megvakulna.

- Úgy érted, hogy az Édes Hármasként vakulna meg, nem?

- Nem, az ember maga. Csak hogy ne lássa őket.

Először nevettem a dolgon, de aztán eszembe jutott, mennyire ismerős a jelenség, amiről Tony beszél. Az ujjam egy ecset vastag, kiszáradt sörtejét morzsolgatta, a szemem pedig valahová a távolba révedt. Igen, mindez nagyon ismerősen hangzott - túlságosan ismerősen.

- Én is ilyen voltam. A régi iskolámban. - Felnéztem Tonyra, aki nem szólt, csak hallgatott türelmesen. - Nem úgy értem, hogy tagja voltam a csapatnak. Én voltam a csapat. - Megráztam a fejem, hogy kiverjem belőle az örült gondolatokat. - Mindegy. Most nem leszek ilyen.

- Lefesthetlek valamikor? - kérdezte Tony.

Ez éles váltás volt. - Lefesteni... engem?

Az 1700-as évek elején ugyan megfestették egyszer a portrémat, azóta azonban nem fordult elő ilyesmi. Csak fényképek készültek rólam.

- Igen - felelte, és nekidőlt a terem falán végigfutó fapalcnak. Épp a feje felett volt az egyik szűk, lőrészerű ablak. Láttam, hogy odakint sötét felhők gyülekeznek.
- Imádom a portrékat. És jó is vagyok bennük. Jövőre jelentkezem a Rhode Island-i rajziskolába.

Tony egy igazán jóképű japán fiú volt, én mégis Song arcát láttam magam előtt a szövetségéből. Összesen öten voltunk, engem is beleértve, ő volt a második legfiatalabb, akit vámpírrá tettem. Épphogy betöltötte a tizennyolcat, amikor rátaláltam - egy tizennyolcadik századi kínai katonára. Ahogy megpillantottam egy zsúfolt teremben, rögtön eldöntöttem, hogy elcsábítom. Amikor kiválasztottam valakit a szövetség számára, mindig az óvatosság és a kitartás alapján tettem, na meg aszerint, mennyire láttam az illetőben az ölés képességét. Song pedig a leghalálosabb harcművész hírében állt egész Kínában. Azért választottam, hogy soha többé ne kelljen aggódnom amiatt, hogy meg tudom-e védeni magam.

A szemem újra Tony magas arccsontját és sima bőrét pásztázta. A mögötte lévő ablakban láttam, hogy odakint elkezdett esni az eső. Hallottam a cseppek koppanásának egyenletes ritmusát. És még onnan bentről is éreztem a vizes föld szagát, na nem a vámpírzékelésemnek köszönhetően, hanem pusztán azért, mert olyan régen nem éreztem már egyebet, mint vért és a testek melegét.

- Na meg - folytatta Tony még mindig a portréről beszélve - te olyan más vagy.

Én pedig szeretem, ha valaki más. Nem úszom az árral.

- Szerintem én sem fogok - mondtam. - Jó útra tértem - tettem hozzá mosolygva.

Tony is elmosolyodott. - Klassz - felelte, és összefonta a karját a mellkasa előtt.

- Mennem kell. - Azzal megindultam az ajtó felé, de az utolsó pillanatban megfordultam, hogy szembenézzek Tonyval. - És igen, a portréval kapcsolatban. Cserét ajánlok. Én modellt állok neked, te pedig megtanítasz vezetni.

Tony ismét elmosolyodott, és akkor vettem észre, milyen ragyogó fehérek a fogai. Ez egyértelműen azt jelezte, hogy kitűnő egészségnek örvend, és megfelelően táplálkozik. Eszembe jutott, hogy a vére bizonyára finom édes és földízü.

- Megegyeztünk - felelte.

Elindultam lefelé a kanyargós lépcsőkön.

- A francba! A francba! A francba! - kiáltott Tony, és elviharzott mellettem.

- Hát te hová rohansz? - kérdeztem tőle.

- Most vettem észre, hogy esik az eső! - felelte. - Én meg nyitva hagytam az ablakot!

Kettesével szedte a lépcsőket. Könyves zacskója vészesen himbálódzott a levegőben, a szandálja pedig hangosan csattogott a köveken. Amíg le nem ért. Akkor egy nagy puffanást hallottam a mozaikcsempén, és aztán egy ajtó nyitódását.

Ahogy leértem a második emeletre, figyelmes lettem egy ablakra. Hasonlított azokra, amik a művésztoronyban is voltak odafent. Kicsi volt és téglalap alakú, de így is jó kilátást biztosított az épület előtt elterülő mezőre és az Unionra. Letettem a táskámat a kőre, és a tenyeremmel megtámaszkodtam a hideg falon. Közelebb hajoltam az ablakhoz, és bámultam, ahogy az esőcseppek ütemesen csapkodják a betonjárdát odalent. És akkor eszembe jutott, hogy 1418 óta nem álltam ki az esőbe, hogy hagyjam, hogy a víz végigcsorogjon a bőrömmön. Akkor veszítettem el anyám fülbevalóját az almáskertünkben. Akkor találkoztam először Rhode-dal, hogy első látásra beleszeressek.

És akkor haltam meg.

HAMPSTEAD, ANGLIA - ALMÁSKERT
1418

AZ ESŐ APÁM HÁZÁNAK TETEJÉT CSAPKODTA. Egy kicsi, kétszintes majorságban laktunk egy kolostor mögött. A szerzetesek messze voltak, két hatalmas almafaliget választotta el őket az otthonunktól. Apámat - árva lévén - még gyermekként bízták rájuk. Ők tanították meg az almatermesztésre.

Késő éjszaka volt, és az eső ritmusosan verte a tetőt. A hintaszékben ültem, és a családi gyümölcsöst bámultam. A ház mély csendbe burkolózott; az egyetlen hang az eső kopogása volt - na meg apám horkolása, amely lehallatszott az emeletről. Az esti tűz parazsa még mindig pislákol, és melegítette a lábam. Ősz elején jártunk, de abban az évben melegebb volt a szokásosnál. És bár szeptembert írtunk, a családom is nyugodtabban hajthatta álomra a fejét, mint máskor, az első szállítmány díjnyertes

almánk ugyanis már útban volt a Medici-család királyi udvarába, Itáliába.

Fehér hálóinget viseltem. Abban az időben az uszályos, áttetsző hálóruhák voltak divatban. Így aztán, ha valaki szerette volna, minden részletében szemügyre vehette volna tizenöt éves testemet. Hajam barna volt és hosszú, és a bal mellemen pihent laza fonatban, és majdnem a köldökömig ért.

Az eső áztatta ablakon át gyümölcsfák hosszú sorai nyúltak bele a sötétségbe. Valahol jobb oldalon a távolban pislákol a aprócska narancsszínű fény - a kolostor téglalap alakú ablakaiban égő gyertyák fénye. Előre-hátra löktem magam a széken, és lustán bámultam az esőt. Aztán felemeltem a kezem, hogy kivegyem a fülemből a fülbevalót, amit anyám adott kölcsön aznap reggel. A jobb oldali hiányzott. Felpattantam a székből. Hol volt meg utoljára... vajon hol lehetett meg utoljára? Igen! Apám megjegyezte, milyen szépen csillog az arany a napsütésben a... a kert leghátsó sorában!

Nem sokat tétováztam, hamarosan már kint is voltam a hátsó ajtón. Végigszaladtam a fasorok közt, de térdre estem. Négykézláb mászni kezdtem a leghátsó sorban. Nem érdekelt, hány óra van, sem az, hogy bepiszkolom a ruhám a nedves, fekete földdel. Rá sem mertem gondolni, milyen lesz anyám tekintete, ha megtudja, hogy elveszítettem kedvenc fülbevalója egyik felét. Pedig tudtam, hogy csak megsimogatná az arcom, azt mondaná, csak egy fülbevaló volt, és titkolná a csalódottságát. Hagytam, hogy az eső verje a fejemet, apránként a sor egyik szélétől a másikig kúszva. És akkor belépett a látóterembe egy fekete, ezüstszegecsekkel kiver t csizma. Cseppet sem hasonlított azokra a magas sarkú darabokra, amikhez a modern világban szoktunk. Lapos volt, vastag bőrből készült, és a férfi egész lábszárát befedte. A szememmel követtem a láb vonalát, végigmentem a törzsön, és végül szemtől szemben találtam magam a legmeteszőbb kék tekintettel, amit valaha láttam, vagy valaha látni fogok. Sötét szemöldök keretezte, kiemelve az idegen férfias állkapcsát és vékony orrát.

- Éjszakai kaland? - kérdezte olyan hanyagul, mintha csak az időjárás szeszélyességén tűnődne.

Rhode Lewin leguggolt. Akkoriban még bozontos haja volt. De ami azóta sem változott: a büszke száj és a folyton ráncolt homlok. Tizenhat voltam, azelőtt soha nem hagytam el a szüleim gyümölcsösét, most pedig ott guggolt előttem a világ leggyönyörűbb férfinak tűnt, pedig lehetett volna fiú is - annyi idős, mint én. De volt valami a tekintetében, ami azt súgta, hogy sima arca és fiatalos vonásai ellenére sokkal, sokkal idősebb nálam. Úgy nézett rám, mint aki már ismeri a világot és annak minden titkát. Tiszta feketében volt, ami csak még jobban kiemelte szeme színét az éjszaka áthatolhatatlan sötétjéből.

Visszaestem a földre. Nedves volt, de már amúgy is teljesen átáztam. Hátrálni kezdtem az előttem álló alaktól. A sár kibuggyant a sarkam alól, ahogy beletapostam a földbe. - Ez magánterület - mondtam.

Rhode felegyenesedett, csípőre tette a kezét, és körbenézett. - Nem mondod? - felelte, és úgy tett, mint aki nem tudja, hol van.

- Mit akar? - kérdeztem, és a tenyeremre támaszkodva felnéztem rá.

Közelebb jött, annyira, hogy már egy méter sem választott el bennünket. Kinyújtotta felém a kezét. Észrevettem, hogy középső ujján egy ónixköves gyűrűt visel. Más volt, mint bármelyik drágakő, amit addig láttam. Fekete és kemény, mindenféle fény és csillogás nélküli. Kinyitotta az ujjait, és a tenyere közepén ott csücsült anyám fülbevalója. Ránéztem az ékszerre, aztán Rhode arcára. Úgy

mosolygott rám, hogy abban a pillanatban elfogott egy érzés, amit még sosem tapasztaltam előtte. Valami bizsergett a szívem tájékán.

Gyorsan felálltam, de a szemem mindvégig rajta tartottam a férfin. Az eső csapkodta körülöttem a nedves földet. Odanyúltam a fülbevalóért. Az ujjaim reszkettek. Már épp meg akartam érinteni az aranyat, amikor hirtelen az a megingathatatlan érzésem támadt, hogy össze fogja zárni az ujjait az enyéme körül. Az eső csak esett - a kezére, rám -, és a tenyere csillogott a víztől. Felnéztem Rhode-ra, aztán egy hirtelen csuklómozdulattal elmartam a fülbevalót, és gyorsan visszahúztam a kezem.

- Köszönöm - suttogtam alig hallhatóan, és azzal a lendülettel indultam is vissza a házunk irányába. A távolban a sötét és az eső ellenére is kivehető volt a lapos tető. - Mennem kell. És magának is - tettem hozzá, azzal már indultam is elfelé tőle.

De Rhode megfogta a bal vállamat az egyik kezével, és könnyedén visszafordított magához.

- Figyeltelek - mondta. - Már jó ideje.

- Még sosem láttam magát - válaszoltam, és dacosan felemeltem az állam. Akkor még nem is sejtettem, hogy ezzel épp a nyakamat tárom fel előtte.

- A probléma az, mármint neked probléma... hogy szerelmes vagyok beléd - jelentette ki Rhode. De ez inkább tűnt vallomásnak, mint fenyegetésnek.

- Az nem lehet - mondtam bután. - Hiszen nem is ismer.

- Hogy nem? Nézem, milyen gonddal ápolod apád gyümölcsösét. Hogyan fésülsz a hajad a hálószobád ablakában. Láttam, hogy amikor jársz, úgy ragyogsz, akár egy gyertya a sötétben. Már egy ideje tudom, hogy mellettem a helyed. Ismerlek, Lenah. Ismerem meg a lélegzeted is.

- Én viszont nem szeretem magát - vágtam rá, fogalmam sincs, miért. A mellem minden egyes levegővételnél láthatóan reszketett.

- Na, ne mondd - felelte Rhode, és oldalra billentette a fejét. - Hát tényleg nem?

De. Imádtam, hogy olyan durvának tűnt a makulátlanul sima bőre ellenére. Ha azt mondta volna, hogy épp most győzött le egy sárkányt a puszta kezével, elhittem volna neki. Lehet, hogy csak a vámpíraura tette. Bár akkor még fogalmam sem volt róla, hogy egy vámpírral van dolgom, minél több idő telik el azóta, annál biztosabb vagyok benne, hogy ott nyomban beleszerettem.

Rhode végigmért a szemével, én pedig rájöttem, hogy átlát a köntösömön. Aztán az egyik ujjbegyét hozzáértette a nyakamhoz, és végigsimította a testem, a mellemen át le egészen a köldökömig. Beleremegtem. És akkor váratlanul körém fonta a karját, és magához rántott. De az egész mozdulat olyan egykedvűnek tűnt, mintha előre megkoreografálta volna. Még a nedves testünk cuppanása is, ahogy összeértünk, és az is, ahogy tenyerével kisimított egy hajtincset a szememből. Egymás szemébe néztünk. Rhode felnyögött. Aztán a következő pillanatban belemélyesztette fogait a nyakamba, olyan gyorsasággal, hogy meg sem hallottam, amint átszakad a bőröm.

A MŰVÉSZTORONY ABLAKÁN ÁT FIGYELTEM az elképesztően szakadó esőt. Az egész

kampusz úszott a vízben, és ahogy újrafókuszáltam rá tekintetem, láttam, amint diákok futkosnak menedéket keresve, vagy épp azzal szórakoznak, hogy hatalmas tócsákat ugrálnak át. Több tucatnyian voltak odakint. A hozzám legközelebb állók azonban két lány és egy nagyjából velem egyidős fiú - csak álltak a fejük fölé tartott kézzel és nevettek. Aztán a fiú az egyik lány dereka köré fonta a karját, és együtt berohantak a Kvarc kollégiumba. Hátrébb léptem az ablakból a művésztorony lépcsőjének sötétjébe, és szemügyre vettem a csuklóm. Ha elkapta a szenvedély heve, Rhode mindig belemélyesztette a fogát a bőrömbe. - Csak megkóstollak - mondta mindig. Mintha csak belecsókolt volna a fülembe vagy valami. Most is szinte halottam a nyögését. Sóhajtottam egyet, és öntudatlanul megdörzsöltem a csuklóm a bőrt. A mellkasom szúrt, az izmain pedig még mindig fájtak az átváltozástól, és a legszívesebben olyan erővel boksoltam volna bele a torony kőfalába, hogy eleredjen öklömből a vér.

- Ó... - mondtam hangosan, és a térdem feladta. Összerogytam.

Eluralkodott rajtam a gyász érzése.

Nagyon különös, hogy mennyivel jobban fáj emberként. Ezt most semmilyen más szenvedés nem színezte és tompította, mint annak idején vámpírkoromban. Vámpírként a gyász mindig összekeveredett bennem a szomorúság összes elképzelhető válfajával. Vettem néhány mély lélegzetet, és megvártam, hogy a tudómet és a gyomromat előtű adrenalin egy kicsit lejjebb apadjon. Vajon sírok? Megérintettem az arcomat, de száraz volt.

Éjszakai kaland?

A probléma az, hogy szerelmes vagyok beléd.

Megálltam a zöld közepén. Lerúgtam a szandálomat, és letettem a földre a könyves szatyrot. Aztán kinyújtottam a karom, és hagytam, hogy az eső végigfolyjon rajtam. Anyám arcára gondoltam, apám nevetésére, Rhode szemének kékjére és a szövetség biztonságára.

Akarnod kell, hogy a másik éljen.

A legfontosabb a szándék, Lenah.

Apró cseppek ezrei záporoztak rám; éreztem, ahogy szélmorzsolódnak a bőrömön, és végigfolynak az arcomon. A testemen borzongás futott végig. Vámpír állapotomban ebből az egészből semmit sem éreztem volna, csak azt, hogy a vízcseppek eltalálják a bőröm. Fásultan és érzéketlenül. Az eszemmel tudtam volna, hogy ázom, de nem éreztem volna semmit. Felemeltem a kezem, behunytam a szemem, és hagytam, hogy az eső becsorogjon az ujjaim közé, lefolyjon a tenyeremen és a kézfejemre, aztán a karomon. A víz végül teljesen átáztatta a farmerem. Belenyomtam a nagylábujjamat a sárba, és vettem egy mély lélegzetet.

- Gyakran csinálod ezt? - szólt egy fiúhang messziről. Megtöröltem a szemem a kézfejemmel. A velem szemben álló kollégiumépület legfelső emeletének egyik ablakában Justin Enos mosolygott. Nem is vettem észre, hogy épp a Kvarc fiúkollégium előtt sikerült megállnom. Egy pillanatra elgondolkodtam, mit is feleljek.

- Talán - kiabáltam vissza neki.

Annak azért örülök, hogy legalább a nadrágodat megtaláltad - felelte, és rátámaszkodott az ablakpárkányra. - De áruld el, mit is csinálsz tulajdonképpen?

- Miért, szerinted? - kérdeztem, és éreztem, hogy libabőrös lesz a karom. Akkor vettem észre, hogy még néhány másik fiú is bámul a környező ablakokból.

- Szerintem olyan, mintha elment volna az eszed.

- Hát, nem gyilkos sebességgel való száguldozás egy csónakban, az biztos, de

attól még felvillanyozó - vágtam vissza mosolyogva, és abban a pillanatban hatalmas reccsenéssel dörögni kezdett felettem a sötét égbolt. Én azonban nem ijedtem meg a hirtelen zajtól. Justin vigyorgott.

- Oké, értelek - mondta, és becsukta az ablakot. Talán megsértődött? Hátrapillantottam. Az Union épülete úgy száz méterre lehetett. Aztán visszafordultam a Kvarc felé. Az előtérhez vezető sötét átjárót kőboltív keretezte. Egy perc sem telt bele. és megjelent alatta Justin ing nélkül, egyetlen rövidnadrágban, amire fehér betűkkel a WICKHAM szó volt írva. Mezítláb volt, és egyértelműen felém tartott egyenesen a zöldbe.

Leengedtem a karomat, és az állam felemeltem az ég felé. Justin rám mosolygott, aztán követte a példámat. Az eső a betonösvényt csapkodta, és halkán, finoman dobolt a fűvön a lábunk alatt.

- Nem csónakkal való száguldozás, az biztos - szólalt meg egy perc múlva. Kinyitottam a szemem. A mellkasán folyt a víz. Mindketten bőrig áztunk. Rámosolyogtunk az égre. aztán egymásra, és egy pillanatra elfelejtettem, hogy közel ötszáz évvel idősebb vagyok nála. - Mi a neved? - kérdezte, és érdeklődően nézett rám a hosszú nedves pillák keretezte zöld szemével.

- Lenah Beaudonte.

Kinyújtotta felém a vizes kezét. - Justin Enos.

Kezet ráztunk, én pedig egy kicsit tovább hagytam az enyém az övében, mint amire számítottam. A bőr érdes volt a tenyerén, kézfeje azonban simának tűnt. Végül ő volt az, aki bontotta a kézfogást.

- Köszönöm, Lenah Beaudonte - mondta, és leengedte a kezét az oldala mellé, még mielőtt vethettem volna egy futó pillantást a csuklójára. Tekintetünk még mindig egymásba fonódott, és én nem is akartam elkapni a fejem. Próbáltam megfejtetni az új érzést, amely egyre jobban elborította a testem. Különös volt. Ez a fiú nem Rhode volt - mégis jelentett nekem valamit. Néztam szája felső ívét - ahogy lefelé hajlott, és csatlakozott ahhoz a büszke és telt alsó ajakhoz. Az orra vékony volt, a szeme pedig zöld. Szeme azonban távolabban ült egymástól, mint Rhode-é. Szemöldöke pedig pizkosszókének tűnt. Ez a zöld annyira más volt, mint Rhode szemének a kékje. Az én Rhode-om. Akit örökre elveszítettem.

- Szomorúnak tűnsz - akasztotta meg a gondolatmenetemet.

Erre nem számítottam.

- Tényleg?

Justin magasabbra emelte a fejét, hogy az eső még nagyobb felületen érje az arcát.

- Miért, az vagy? - kérdezte, de még mindig felfelé nézett.

Egyet bólintottam, ahogy visszanézett rám. - Egy kicsit.

- Hiányoznak a szüleid?

Megráztam a fejem. - Nem, a bátyám. - Úgy éreztem, ez áll a legközelebb az igazsághoz. Barátot nem akartam mondani. Szeretőt sem. A lélektárs pedig egy kicsit túl színpadias kifejezés lett volna

- És mivel lehetne téged felvidítani? - kérdezte, szinte mosolyogva. Amolyan cinkos mosoly volt. - Úgy értem, azon túl, hogy itt állunk az esőben.

Ez máris segít - tűnődtem magamban. Még jó, hogy sötétedett. Így nem láthatta, hogy elpirultam.

- Nem is tudom.

- Akkor majd gondolkozom rajta - felelte. Éreztem a belőle áradó energiát.

Csibészesnek tűnt, de tudtam, hogy ártalmatlan. Tetszett a kombináció.

Aztán elindult visszafele a kollégiumba. De még egyszer végignézett rajtam, amolyan nyugodt elégedettséggel, és kijelentette: - Az évnyitón találkozunk.

Felvettem a földről a könyves szatyromat, és elindultam a Fürkész felé vezető ösvény irányába. Amint odaértem, visszapillantottam Justin kollégiumának az épületére. A boltív alatt állt. egyik vállát a kőnek támasztotta, bokáját lazán keresztbe tette. Az eső még mindig esett, és ahogy találkozott a tekintetünk, még egyszer utoljára elmosolyodott. Aztán megfordult, és eltűnt az átjáró mélyén.

TEAM

5. FEJEZET

BííííP, BííííP. Lecsaptam az ébresztőórát a tenyeremmel. Szombat reggel. A szintfelmérő teszt reggele. Meg kell írnom, mivel nem voltam - úgymond - „elérhető”, ezért amint megérkeztem a kampuszra, megkértek, hogy oldjam meg a tesztet. Előző éjjel mindenféle elektronikai eszköz használati utasítását olvasgattam, és az időmérőkkel bíbelődtem. Sikerült mindent működésre bírnom, úgyhogy reggel 7-kor felkeltem. Épp időben, hogy odaérjek a Hopperbe. Úgy tűnt, Tonymak igaza volt. A programom szerint az első pár napban minden teendőm ehhez az épülethez kapcsolódott.

Hátamra csaptam a hátizsákomat, és besétáltam a Hopper épületébe. Végigmentem az első emeleti folyosón, egészen az adminisztrációs irodáig. Útközben mindenféle iskolával kapcsolatos hirdetményre és plakátra lettem figyelmes. Az egyik különösen megragadott: BIOLÓGIA KLUB. IMÁDJUK A VÉRT! Elmosolyodtam, és arra gondoltam, bárcsak Rhode is látná. Aztán eszembe jutott, hogy talán látta is, amikor itt járt.

Az igazgatóhelyettes ajtaja felé vettem az irányt a folyosó végén. Az üvegajtón domború aranybetűkkel a következő felirat díszlett: WILLIAMS. Benyitottam, és azonnal megláttam a szóban forgó hölgyet. Az íróasztala mögött ült.

- Jöjjön velem, Beaudonte kisasszony - mondta, és a nyitott ajtóra mutatott. Követtem.

ÖT TESZTET ÍRATTAK MEG VELEM. Igen, ötöt. A japán szintfelmérő alatt maga az igazgatóhelyettes állt a jobb vállamnál, és nézett. Nem akarta elhinni, hogy minden olyan nyelven tudok, amit a Wickhamen tanulni lehet. Ebben a modern emberi világban mindenhol időmérő eszközök vannak. A halandók az órák ketyegésére élik az életüket. A vámpírok ezzel szemben napokat, sőt heteket töltenek alvás nélkül. Mi nem is vagyunk igazából élők. Élőknek tűnünk, de nincs keringésünk, a szívünk nem pumpál, és nincsenek szaporítószerveink sem. A mellkasunk nem emelkedik és süllyed ütemesen, hiszen nincs oxigén, amit a vérünk szállítana. Azokban a pillanatokban amikor menekülni szerettem volna a fájdalomtól és az iszonyattól, mindig azt kívántam, bárcsak lélegezhetnék. Ha éreztem volna, ahogy a levegő megcsapja a torkomat, az olyan lett volna, mintha élnék. Ennek ellenére sosem éreztem. Nem volt más, csak a folyamatos sóvárgás és fájdalom - egy állandó memento az érzéketlenségemnek, amely azt üzenté, hogy „kikapcsoltak”, hogy többé nem tartozom az élők közé. Vámpírnak lenni ősi mágia. Nem létezik semmi...

semmi, csak az elménk.

Több alkalommal bejártam a földet, és nagyon sok nyelven megtanultam. Sok közülük már nem is létezik. Heath, a szövetségem egyik tagja, három hónap alatt tanult meg latinul, és aztán nem volt hajlandó más nyelven megszólalni. Magas, szőke, erős csontozatú férfi volt. Amolyan úszóalkat. Annyira gyönyörű volt, hogy minden nő éberségét sikerült elaltatnia, amikor latinul a fülükbe sugdosott. Aztán átharapta a torkukat.

Émelyítően édes parfümillat csapott meg, és egyből visszatértem a jelenbe. Williams kisasszony visszament az irodájába. Én egy barna bőrfotelben ültem a titkárnő íróasztalával szemben.

- Mit tegyünk? - hallottam az igazgatóhelyettes hangját, amint egy kollégájával beszélget. Egy idősebb nő volt, kezében írotáblával - Egyik kezdő osztályunkba sem illik - suttopta.

- Talán vállaljak munkát? - javasoltam. Úgy gondoltam, jól teszem, ha elmondom a véleményem. Na meg. a Rhode-nak tett ígéretemet is szerettem volna megtartani.

- Mik az erősségei a nyelvek mellett? - kérdezte Williams igazgatóhelyettes kisasszony.

- Mit szólnál a könyvtárhoz? - kérdezte tőle öregecske kolléganője.

Úgy beszélgettek rólam, mintha ott sem lennék. Hirtelen haragot éreztem, ami engem is meglepett. A legszívesebben mind a kettővel végeztem volna, de valami azt súgta legbelül, hogy nem lenne jó ötlet. Vámpírkoromban egész biztos lecsapoltam volna a vérüket, és hagytam volna meghalni őket, csak hogy csillapítsam a bennem tomboló, állandó dühöt. Egy pillanatra elképzeltem, hogy belenyomom a kezem a fotel karfájába, felállok, és megragadom Williams kisasszony fejét. Egyetlen csuklómozdulattal hátra tudtam volna húzni, hogy aztán kiszívjam a véré. De ehelyett csak mosolyogtam rá kényszeredetten.

- A könyvtár nagyon jól hangzik - helyeselt Williams kisasszony, aztán előhúzott néhány papírt az asztala egyik fiókjából.

Könyvtár? Ésszerű ötletnek tűnt. Miközben arra gondoltam, hogy a napjaimat ezentúl könyvek között tölthetem majd, csodás dolog történt. Kezdeti elpárologni a dühöm. Láttam magam előtt a könyveket, és az indulat helyét fokozatosan átvette bennem a nyugalom. Amíg a két nő folytatta a beszélgetést, rájöttem, hogy egyszerre több érzélem is megjelent bennem. Öröm, remény és düh. Lehetséges ez? Ettől aztán azon nyomban szertefoszlott a maradék dühöm is. Felnéztem az öregecske nőre, aki épp egy tollat nyújtott felém Amúgy meg, nem is szívtam volna ki a vérüket - még vámpírként sem. Gyűlöltem a harminc felettiek ízét.

HATHERSAGE, ANGLIA
1602. OKTÓBER 31.

A NAPPALI ÜRES VOLT. Az élénken pattogó, táncoló tűzzel szemben bőrkanapé állt. A falakat festmények díszítették. Volt köztük néhány Krisztus-portré is - csak a móka kedvéért. A folyosó felől fecsegés, hangzavar és érthetetlen mondatfoszlányok

szűrődtek be. A mutatóujjam hosszú körmét végighúztam a kanapé tetején. Olyan hegyesre volt polírozva, hogy éles vonalat hagyott a puha textilszálak között. A lángok hangosan bömböltek. Az impozáns kandalló több mint másfél méter magas és egy méter széles volt. Párkányát fekete ónixból faragták. Elsétáltam mellette. 1602-t írtunk. Erzsébet királyné uralkodásának hanyatlása már elkezdődött. A legfinomabb perzsa selyemből készült ruhát viseltem, és olyan fűzőt, amely annyira összenyomta a mellemet, hogy el sem tudtam képzelni, hogy lélegző ember kibírná benne.

Megfordultam, és ringó csípővel végigvonultam a hosszú folyosón, amit csak két fáklya világított meg. Az alakjuk olyan volt, akár két felfelé fordított tenyéré. Bennük ültek a gyertyák, de már majdnem teljesen leégtek. A viaszos cseppek sűrűn folyó gömbökben hullottak a padlóra. Aztán a ruhám uszályára tapadtak, és buja cikcakkvonalat húztak a fára. A folyosó végén lévő ajtó felé tartottam Hátranéztem a vállam felett, és láttam, ahogy a hatalmas kandalló narancsszínű fényszikrákat lövell a fénytelen folyosóra, és sötét mandarinszín vonalat rajzol a testem köré. Amint az ajtóba értem, megálltam és fülelni kezdtem. Nagyzenekari muzsikát és nevetést hallottam. Akkor még nem tudtam, de az az éjszaka - 1602. október 31-ének éjszakája - a legelső *Nuit Rouge* ünnepség záróakkordja volt.

Megfogtam a kilincset, amely egy lefelé néző tört formázott. Aztán lenyomtam, és benyitottam a terembe. Olyan régies köszöntések csapták meg a fülemet, mint a „Bő szüretet, nagy csizmát”. A helyiség közepén a padlón egy nagy hasú asszonyt pillantottam meg. A sarkán ült. Fehér gyapjúruhát viselt, amely a melléig takarta a testét, és fehér főkötőt. Szőke haja az arcába hullott. Hollandul motyogott valamit maga elé. Úgy gondoltam, hogy valószínűleg valakinek a szolgálja lehet, de nem értettem, miért nem láttam soha addig. Talán azért volt olyan zavarodott, mert fogalma sem volt róla, hogy a gazdája vámpír, most pedig ide került, az én házámba.

A bálterem csodásan festett, meg kell hogy mondjam. Az iménti szolgáló kövér feneke a legnemesebb angol fából készült padlón pihent. A termet tartó négy kőoszlopon magas fáklyák égtek; lángjuk szépen bevilágította a táncparkettet. Az egyik sarokban zenekar játszott, középen pedig kétszáz ember állta körbe a kövér asszonyt.

Rhode az egyik oszlopnak támaszkodott, és mosolyogva nézett rám. Karját összefonta a mellkasa előtt. Egyszerű öltözetet viselt. Fekete, testhezálló nadrágot és fekete bőrből készült, lapos sarkú, vékony bőrtalpú cipőt. Pedig akkoriban a nagyon gazdagon díszített ruhák voltak divatban, a vámpírok pedig imádtak kiöltözni. Rhode-on volt még egy fekete lenvászon kabát, amit egy vastag fekete övvel húzott össze magán. Szűk ujjai alatt jól kirajzolódtak karjának izmai. Bizonyára nem sokkal azelőtt evett, mert a fogai sokkal fehérebben világítottak, mint előtte bármikor.

Egykedvűen végigjártam a vámpírok körét. A szememet Rhode-on tartottam, amíg el nem értem a bálterem ajtajába, ami immár nyitva állt, és teljes kilátást nyújtott a hosszú folyosóra és a kandallóban égő tűz fényének játékára.

A kör közepén a nő egyre csak a folyosóra pillantgatott. Mint mindig, kifinomult vámpírérzékelésemnek köszönhetően, most is megéreztem, mit akar ez az ember. Elfutni.

- Tudod, miért vagy itt? - kérdeztem tőle hollandul. Aztán lassan körbejártam, hátratett kézzel.

A sarkán ült, és engem bámult. Megrázta a fejét.

- Tudod, mi vagyok én? - faggattam.

Ismét megrázta a fejét. - El akarok... el akarok menni - mondta remegő hangon.
- Anyám és apám...

Felemeltem a mutatóujjam, és a számra tapasztottam. Emberéletem emlékképei úsztak a felszínre az elmémben. A szüleim kőből épült majorsága. A vizes föld. Egy fülbevaló egy tenyérben. Aztán újra ráfókuszáltam a szolgálóra. Világoskék, kerek szemére és szőke pilláira. Aztán megálltam, föléje hajoltam, és lenéztem rá.

- Tudod - mondtam, és mosolyogtam. Mielőtt a vámpír lecsapna áldozatára, kimereszti a fogait. Ezek a fogak első ránézésre olyanok, mint az átlagos fogak, gyilkolás közben azonban elővillannak az íny alól, akár az állatoknál. És most épp ez történt: éreztem, hogy a fogaimról visszahúzódik az íny; mintha egy pengét húznának ki lassan a tokjából. Lehajoltam, és mélyen a szemébe néztem. Aztán belesuttogtam a jobb fülébe: - Borzalmas ízed lesz. Nézz csak magadra!

Hátrébb húzódtam, és megint a szemébe néztem. - Nem szennyezem be a beleimet egy olyannal, mint te. - Azzal felegyenesedtem. Láttam, hogy egy pillanatra megkönnyebbülés futott át a szolgáló arcán.

Elsétáltam mellette. Fekete bőrcipőm apró sarkai kopogtak a fapadlón. A ruhám uszálya úgy tekergőzött mögöttem, akár egy kígyó. Hosszan belenéztem Rhode szemébe, és mosolyogtam. A bálteremben teljes csend honolt. A zenészek is abbahagyták a játékot. Már félúton jártam a folyosó felé vezető úton, amikor hirtelen a magasba emeltem a jobb kezemet, behajlítottam a csuklómat, és csettintettem egyet.

Abban a pillanatban kétszáz vámpír csapott le a nőre. Egész úton vissza a szobámba mosolyogtam.

A WICKHAM KÖNYVTÁRA egy gótikus műremek volt, üveg panorámaablakkal. Besétáltam a hatalmas duplaajtón, és körbenéztem. Könyvek végeláthatatlan sorai és a polcok előtt nézelődő diákok mindenfelé. A plafont háromdimenziós, nyolcszögletű fekete lapokból álló faburkolat díszítette.

- A maga dolga. Beaudonte kisasszony, az lesz, hogy itt üljön emögött az asztal mögött. Ha valaki kérdez öntől valamit, akkor a legjobb tudása szerint megválaszolja. Ha pedig nem tudja a választ, bármikor továbbírányíthatja az érdeklődőket valamelyik könyvtároshoz magyarázta a magas nő, aki végigvezetett a helyen. Az orra vékony volt, a szeme pedig egy macskáéra emlékeztetett.

Ezek a modem emberek borzalmas tévedésben éltek. Nekem, egy száz évet átaludt vámpírnak kellett volna megválaszolnom a kérdésüket?

- A fizetését péntekenként kapja majd meg. A féléves órarendjét este hétkor, a műszakja végén már tudni fogom. Továbbá Williams kisasszony azt javasolta, hogy korrepetálhatná néhány diákunkat nyelvekből, tekintve, hogy olyan magas szinten van. Készíték magának egy hirdetést, amit kiragaszthat az Unionban a vegyes hirdetőtáblára.

Amint elment, lerogytam egy székbe a félkör alakú információs pult mögé.

Kezdttem felfogni, hogy a Wickham magániskola elég sok feladatot ró majd rám. Előttem az asztalon állt egy számítógép, ami szó szerint majdnem megvakított kék fényével. És voltak még ott mindenféle szerkentyűk, amiket sosem láttam előtte: tűzőgépek, golyóstollak, gémkapcsok, nyomtatók és konnektorok. Billentyűzetek, virtuális munkaasztalok, keresőmotorok - és ez még csak néhány a több száz kifejezésből, amit meg kellett tanulnom, hogy beilleszkedjek az új környezetembe. Ráadásul minél hamarabb. Rádöbbsentem, hogy ha teljes értékű tagjává szeretnék válni a Wickemnek, vagy - ahogy Rhode fogalmazott - „újra tinédzser” akarok lenni, minden erőmet mozgósítanom kell. Ez a társadalom az összes eddiginél bonyolultabbnak tűnt.

Délután fél ötkor felnéztem az órára, és konstatáltam, hogy még két teljes óra van hátra a műszakomból. Úgy döntöttem, felfedezem a könyvtárat. Végigmentem a sorokon, mélyen be a polcok közé, és közben alig győztem magamba szívni azt a sok gyönyörűséget, ami körülvett. Ahogy befordultam a legutolsó sorba, a közelből felhangzott egy lány nevetése. Vibráló kacaj volt, mélyről jövő, ami megrezegteti az ember bordáit. Igazi, hamisítatlan kacaj. Látni akartam, kitől jön. Lábujjhegyre emelkedtem, és átkukucskáltam a könyvek felett. A sorral párhuzamosan tanulófülkék álltak, üvegfalakkal és panorámaablakkal. Odabent jól kipárnázott kék kanapék és íróasztalok várták a diákokat.

A könyvsorok ideális búvóhelyet biztosítottak a számomra, hiszen könnyedén le tudtam kucorodni a polcok mögé, ha akartam. Újra átnéztem a könyvek felett, és lassan elindultam a nevetés irányába.

Amint megláttam, kihez tartozik a hang, azonnal megálltam. Tracy Sutton volt az, Justin barátnője. A legutolsó tanulófülkében voltak. Justin egy fotelban pihent. Tracy pedig az ölében ült. Két oldalt egy-egy széken ott pihent a két fivére, Curtis és Roy. Tracy megint hallatta azt a mélyről jövő nevetést. Meglepett, hogy az emberek ebben a korban milyen könnyen nevetnek. Hogy milyen könnyen fejezik ki a jókedvüket. Én már el is felejtettem, milyen érzés ez. Justin magas volt, nagyon magas, így Tracy picinek tűnt az ölében. Igaz, ha az ő helyében lettem volna, az én lábam is úgy kalimpált volna a levegőben, mint egy póké.

Tracy hirtelen felpattant, és érthetetlen kiabálásban tört ki. Az Édes Hármás többi tagja, Kate és Claudia a két oldalán állt, aztán hirtelen egyszerre lehúzták az ugyanolyan farmernadrágjuk derekát hogy felfedjék a csípőcsontjukat. Lábujjra emelkedtem, és bámultam őket. Az alsóneműjük is ugyanolyan volt. A mintája úgy festett, mint a leopárdbőr. Aztán Claudia átkarolta Kate vállát, Tracy pedig visszahuppant Justin ölébe. Képtelen voltam levenni róluk a szemem. Egyszerűen megbabonázott a jókedvük.

De a legjobban mégis Justin vonzott... a kisugárzása... az aurája. Nem tudom más szóval leírni azt az életerőt, amely belőle áradt. Eszembe jutott a kép, ahogy áll az esőben, és folyik a víz a mellkasán. És a szája, ahogy a szavakat formálja. Főleg, amikor azt kérdezte, szomorú vagyok-e. Vágytam rá, hogy újra beszéljen hozzám.

- Annyira nincs kedvem az évnitőhöz - mondta Tracy, és megpuszilta Justin arcát. Aztán arrafelé nézett, ahol álltam. Megijedtem és gyorsan lehúzódtam a polc mögé. Nem akartam, hogy meglássonak. Legalábbis a kis csapat tagjai. Úgyhogy onnantól csak a polc teteje és a könyvek között lévő vékony résen keresztül bámultam tovább őket.

Justin Enos emberi reakciót váltott ki belőlem. A szívem kalapált, a lélegzetem pedig bennrekedt a mellkasomban. Vajon Rhode-dal is ilyen lett volna? Vagy Vicken,

vajon ő is reszketne, ha újra ember lenne és meglátna engem?

Justin átkarolta Tracyt, és tenyere megpihent a combján. Ahogy bámultam, hirtelen valami borzalmas kaotikus véletlen folytán Justin, aki épp az egyik fivérére nézett, összeráncolta a szemöldökét és elhallgatott. A mosoly lehervadt az arcáról, elfordította a fejét, és immár nem csak a profilját, de az egész száját láttam. Orra hegye és két szeme egyenesen rám szegeződött.

- Beaudonte kisasszony!

Megfordultam. A macskaszemű könyvtárosnő állt előttem. Egy fekete rekeszt tartott a kezében, tele vékony műanyag tokokkal. - Megkérhetném, hogy tegye ábécésorrendbe ezeket a lemezeket? A hangoskönyvtár-részlegen, ha kérhetem.

- A hangoskönyvtárban? - értetlenkedtem, mert fogalmam sem volt, mi lehet az. Vajon a modern világ már odáig fejlődött, hogy az emberek külön szobába vonulnak, ha hangoskodni akarnak? De épp egy könyvtárban?

A könyvtárosnő a kezembe nyomta a rekeszt, és a tanulófülkék sorának végére mutatott. De amikor látta, hogy nem mozdulok, csak állok tanácstalanul, sóhajtott, és így szólt: - Jöjjön utánam!

Követtem. Csoszogva ment, mintha a csípője és a hátsója túl nehéz lett volna, hogy rendesen emelje a lábát. Vámpírként képes lettem volna tíz másodperc alatt kioltani az életét. Hátranézett, és mutatta, hogy szedjem jobban a lábam. Úgy döntöttem, nem foglalkozom a lassúságával és azzal, hogy vele ellentétben én milyen fürgén tudom becserkészni az áldozataimat.

Belekukkantottam a rekeszbe. A vékony tokokon nevek álltak; némelyiket felismertem. Kivettem egyet. A következő név állt rajta: Georg Friedrich Händel. Ez meg mi? Hiszen Händel egy zeneszerző volt - mi köze lehet egy ilyen műanyag toknak hozzá? Megfordítottam. A másik oldali képen egy fehér parókás férfi volt - a tizenhét-tizennyolcadik században számtalanszor láttam ilyen műhajat. Arcának két oldalán felkunkorodott, hátul pedig lófarokban volt összefogva. Egy kisméretű karmesteri pálcát tartott a kezében, és azzal vezényelt egy egész zenekart.

Csak akkor jöttem rá, hogy megérkeztünk a hangoskönyvtár részlegbe. Justin és a barátai a terem hosszabbik végében voltak. A könyvtárosnő középen kinyitotta a többszátú ablakkal ellátott, fekete ajtót. Aztán befelé mutatott a helyiségbe; a falat végig valami vastag, szürke anyag fedte. Sűrű szövésű volt, de nagyon puha. Hagytam, hogy az ujjam megérintse a plüsst. Velem szemben állt egy hatalmas, fekete gép. Az egész falat elfoglalta. A könyvtárosai egy nagy polcra mutatott. - Csak rakja le az állványra, és tegye a lemezeket ábécésorrendbe vezetőknév szerint!

A polc tele volt olyan tokokkal, amilyeneket a rekeszben is láttam.

- Megmutatná nekem, hogy működik ez a gép? - kérdeztem, és a gigantikus fekete toronyra mutattam a polctól jobbra. Előtte egy asztalon három számítógép állt.

- Melyik CD-t szeretné meghallgatni? - kérdezett vissza.

Kivettem a tokot, amin kacskaringós, dőlt fehér betűkkel a következő felirat állt: HÄNDEL OPERA. Utoljára 1704-ben láttam operát Párizsban. Megráztam a fejemet - túl élénken élt bennem annak az éjszakának az emléke. És mondhatom, nem olyan emlék volt, amit szívesen felidéztem volna most, hogy egy idegennel tartózkodtam egy szobában.

A nő megnyomott egy gombot a gépen, mire magától előbújt egy kisméretű tálca. Elkerekedett a szemem. Ebben a korban olyan könnyed volt minden, ami a gépekhez kapcsolódott - egyetlen gombnyomás, és máris megtörtént a csoda.

Kinyitotta a műanyag tokot, és kivett belőle egy ezüstsínű, kerek korongot.

- Az ember beteszi a CD-t ide, megnyomja a gombot a lejátszón, és kész. Egészen tíz fokozatig lehet állítani a hangerőt; senki sem fogja meghallani. Ez a szoba tökéletesen hangszigetelt. A zenészek általában elviselhetetlen hangosan hallgatják a lemezeiket.

Azzal feltekerte a gombot a tízes számig, és becsukta maga mögött az ajtót. Teljes csend volt... egy pillanatig.

Beledugtam a kezem a CD-s dobozba, hogy elkezdjem elrendezni a lemezeket a polcokon, amikor megszólalt a zene a hangszórókból. Ijedtemben felpattantam, és hátrálni kezdtem a masinától.

Händel „Se pietá” áriája szólt, mit szólt, dübörgött végig a szobán és visszaverődött a habos falakról és a szőnyeggel borított padlóról. Aztán végül elért hozzám is. A kihúzott húrok feszülése, a csellók hangjának vibrálása úgy folyt keresztül rajtam, akár a vér. *Hegedűk* - sok -, hogy pontosan mennyi, nem tudtam megállapítani. Szinte éreztem, ahogy a vonó végigszántja a húrokat. Ajkam szétnyílt, és lassan kilélegeztem. Aztán a csellók jöttek - a mély, melankolikus hangoktól libabőrös lett a karom. Kinyújtottam a kezem, és megérintettem azt az apró lyukakkal teli részt, ahonnan a zene jött. Éreztem, hogy az egész gép remeg a hangorgiától.

Hogy lehetséges ez? - tűnődtem. Annyi idő telt volna el, hogy közben az emberek rájöttek, hogyan tárolhatják a zenét? Hogy maguknál tarthassák, és akkor hallgathassák újra, amikor csak nekik tetszik?

Egy nő belekezdett az áriába. Mellkasomhoz kaptam a kezem. Hangja játszi könnyedséggel lépegetett végig a dallamon, együtt szárnyalt a hegedűvel, és tökéletesen összefonódott a csellók harmóniájával. Akaratlanul is úgy éreztem, le kell térdelnem. Behunytam a szemem. Olyan gyönyörűséget éltem át, aminek a létezéséről egészen addig a pillanatig fogalmam sem volt - végre a testemmel és a lelkemmel éreztem a zenét.

1740-ben is népszerű volt már az opera, az embernek azonban utaznia kellett, ha látni akart egy-egy előadást. Most viszont a Wickham bentlakásos iskola hangoskönyvtár-szobájában voltunk. Még jobban behunytam a szemem, és hagytam, hogy átjárjon a zene. Mintha valaki rálehelt volna meztelen bőrömrre, az apró pihék felálltak a nyakam hátsó részén. Éreztem, amint két kéz megfogja a vállam. De nem nyitottam ki a szemem.

Megtanultál már olaszul?- suttogetta egy hang a fülemben. Ez a hang azonban a fejemben szólt. Épp arra az időre emlékeztem vissza, ami kor utoljára hallottam ezt a dalt - 1940-ben, Párizsban, Rhode-dal

- Nem is vagy igaziból itt - suttogetta.

Hát nem mondtam neked? Bárhová mész, én megyek veled - felelte a hang.

De tudtam, hogy egyedül vagyok abban a szobában, egy olyan évszázadban, amiről fogalmam sincs... és az egyetlen társaságom Rhode szelleme.

- Hát te mit csinálsz? - kérdezte egy hang. Egyértelműen nem Rhode-é volt.

Kipattant a szemem. Jobbra néztem. Justin Enos szélesre tárta az ajtót, az Édes Hármask pedig felsorakozott mögötte, és mind engem bámultak az üvegablakon keresztül. Hirtelen rájöttem, hogy térdelek, úgyhogy azonnal felkeltem. - Hallgatok - mondtam, vagyis inkább kiabáltam.

Justin a gépre mutatott. - Megengeded?

Bólintottam, bár nem voltam biztos benne, hogy mit akar. Aztán céltalanul babrálni kezdtem a lemezeket. Justin lehalkította a zenét, annyira, hogy suttogetássá

lett.

- Miért jöttél ide? - kérdeztem.

- Meg akartam nézni, mit hallgatsz. Az arcod olyan volt, mintha szenvednél vagy mi. De aztán hallottam, hogy csak klasszikus zene.

- Ez nem csak klasszikus zene.

Összeráncolta a homlokát, én pedig megint a lemezeket kezdtem bámulni.

De aztán csak vissza kellett néznem rá.

Az ingén pont egy gombbal kevesebb volt begombolva, mint kellett volna - épp annyira, hogy lássam a hasadékot a mellizmai közt. Azt a bronzos bőrrel borított mély árkot. Szerettem volna megérinteni, végighúzni rajta az ujjam. A gomb csak egy egyszerű, apró gomb volt. Elhanyagoltnak tűnt, mintha a gazdája gyakran öltözött volna kapkodva és figyelmetlenül.

Justin követte a tekintetemet, lepillantott az ingére, és azon nyomban odanyúlt hosszú ujjával, hogy begombolja az ominózus gombot. Én pedig csalódottan kivettem egy CD-t a rekeszből.

- Úgy nézel ki, mint aki még sosem hallgatott zenét ezelőtt - jegyezte meg.

- Mert nem is - feleltem. - Így nem. - Aztán egy névre fókuszáltam, amit az egyik tokon pillantottam meg. Még sosem hallottam előtte Madonna nevű zeneszerzőről. Mindenesetre betettem a lemezt a többi közé az M betűhöz.

- Úgy érted, még sosem hallgattál zenét lejátszón?

- Nem egészen.

- És épp egy operát választottál?

Felnéztem rá. Ámulattal vegyes zavar ült az arcán. Lehetséges, hogy az járt a fejében, milyen furcsa vagyok, de abban a pillanatban inkább úgy éreztem, hogy el van bűvölve. Tekintetem az egyik válla fölé vándorolt, ahol megjelent a háttérben az idősebbik bátyja - az, akinek az a sok fülbevaló volt a fülében. Mögötte az Édes Hármak tagjai kuncogtak, és próbálták elrejteni a szájukat, amikor rájuk néztem.

- Mennem kell - mondtam Justinnak, és hanyagul bevágtam az utolsó lemezt a polcra. Ahogy elhaladtam mellette, a vállam egy pillanatra a karjához ért. A bőre meleg volt, mintha a napon ült volna. Elmentem a társaság mellett, de nem néztem vissza. Még a nevetésükön keresztül is éreztem a női szoprán vibrálását a mellkasom közepén - valahol egész közel a szívemhez.

6. FEJEZET

AZ ELSŐ TANÍTÁSI NAP. *Mit vegyek fel?*

A Wickhamen nem viseltünk kötelező egyenruhát, úgyhogy az egész kicsit lutri volt. Az idő még mindig egészen kellemes volt, annak ellenére, hogy már szeptembert irtunk. Farmer és egy egyszerű fekete csőtop - ez kockázatmentes választásnak tűnt. Csak semmi divatjamúlt, fura szín. Fő az egyszerűség. Tonyval megbeszéltük, hogy a Fürkész előtt vár majd rám, és együtt megyünk az évnytóra. Így biztonságosabb, a nagy számok törvénye miatt. Legalábbis én így gondoltam a hangoskönyvtár-részlegen történt kisebb katasztrófa után.

Maradt még pár percem a Tonyval való találkozóig. Bementem a konyhába. Igaziból egy apró főzőfülke volt, szerény, kisméretű faszekrényekkel és parányi munkafelülettel. Rhode telepakolta nekem fazekakkal, evőeszközökkel és mindenféle konyhai kellékkel. A legfontosabb darabok a pulton sorakoztak, a mosogatótól jobbra.

A fal mellett apró, fekete tartókban fűszerek és szárított virágok álltak. A legkisebbre az volt írva: GYERMEKLÁNCFŰ. *Hát persze* - gondoltam magamban. Szárított gyermekláncfű. A virág feje nem nagyobb egy tízcentesnél, és állítólag szerencsét hoz, ha az ember magánál hordja. Nekem pedig, ha tényleg be akarok illeszkedni az emberek közé, ahogy azt Rhode várta tőlem, minden szerencsére szükségem volt. Ezzel és az órákkal volt tele a fejem. Néha, azokban a ritka pillanatokban, amikor a modern kor zavaró hatásai alább hagytak, szinte hallottam a fejemben a másodpercmutató hangját. És minden egyes *tikk-takk* egyre csak közelebb vitt a *Nuit Rouge* záróéjszakájához. Megráztam a fejem, mint aki meg akar szabadulni ezektől a gondolatoktól, gyorsan becsúsztottam egy gyermekláncfű-fejet a zsebembe, és felkaptam egy szárított rozsmaringcsokrot.

Bevertem egy szeget az ajtóba, és felakasztottam rá a rozsmaringot. Mindezt azért, hogy bármikor, ha visszatérek a kollégiumi lakosztályomba - az én kis biztonságos fészkeembe -, eszembe jusson, honnan is jöttem. És hogy milyen nagy út áll még előttem.

Aztán felvettem a hátizsákomat, és kulcsra zártam magam mögött az ajtót. Ahogy kiléptem a Fürkészből, egyből megpillantottam Tonyt a gyepen. A hátán feküdt, keze a tarkóján, és élvezte a reggeli napsugarakat. Lejjebb húztam a fejem a széles karimájú kalapot, hogy jobban védje az arcomat. Tony ismét a szakadt farmerjában volt, és egy fémszegecsekkel kivert övben.

- Nem félsz, hogy megégeted magad? - kérdeztem, és felvettem a napszemüvegem.

Tony felpattant. Aztán rám mutatott; a hátizsákja a jobb könyökén himbálózott.

- Figyelj, a biztonsági őr azt mondta, hogy Bennett professzor egykori lakásában laksz.

- Ha az a legfelső szinti lakosztály, akkor igen - feleltem.

- A legfelső szinti lakosztály - ismételte el Tony a brit akcentusomat kifigurázva. Aztán kettőt pislogott. Szemmel láthatóan nagyon meglepődött. - Bennett professzor most júliusban halt meg - magyarázta. Szeme elkerekedett, szája pedig szétnyílt az izgatottságtól. Várta a reakciómat. De amikor látta, hogy nem mondok semmit, folytatta: Azóta sem derült ki, mi történt vele. Annyit tudni, hogy két lyuk volt a torkán. Az összes ezós és elmebeteg azóta is vámpírokat emleget.

Felhúztam a szemöldököm... Rhode.

- És? - kérdeztem. - Mi közöm van nekem ehhez?

- Szeptember van. A tag két hónappal ezelőtt halt meg. Téged ez nem ijeszt meg?

Megvontam a vállam. - Nem igazin. Sosem zavart a halál.

- Vajon miért nem vagyok meglepve, Lenah? - kérdezte, és átkarolta a vállam. - Gondolom, a vámpírok sem érdekelnek.

- Miért, te hiszel bennük? - kérdeztem vissza, - Bármilyen lehetséges.

Nem, Tony - gondoltam magamban. Bármilyen nem. Csak néhány dolog. Veszélyes dolgok.

Persze lehetségesnek tartottam, hogy más vámpírok is élnek a massachusettsi Lovers Bayben, bár azelőtt sosem hallottam egyről sem. A vámpírok általában tudnak egymásról - úgy értem, ismerik egymás lakhelyét. De mégis, mit tehettem volna, ha így is lenne?

- És te? - kérdezte. - Hiszel bennük?

- Miért ne? - feleltem.

Tony úgy megszorított, hogy a bal vállam egészen hozzápréselődött a bordáihoz, és megéreztem a testéből áradó meleget. Ez a hirtelen közelség beindította a számban a nyáltermelést. A vámpíroknál a nyáladzás jellemző reakció. Az íny visszahúzódik, a vámpír pedig készletet érez, hogy harapjon. Hátrébb húzódtam, és úgy tettem, mintha meg akarnék keresni valamit a hátizsákomban.

A vér a fülemben lüktetett. Tenyeremet a mellkasomra tapasztottam, mintha ezzel el tudnám csitítani hevesen dobogó szívem. Elővettem egy hivatalos papírt a táskám aljából, és úgy tettem, mintha olvasnám. Vajon a Tony testéből áradó meleg indította be a nyáltermelésemet? Vajon a vére után sóvárogtam? Jobb híján elkezdtem nézegetni a fűszálak élet magam előtt. Nyeltem egy nagyot, hogy biztos lehessen benne, a nyál eltűnt a számból.

Felnéztem rá. Időközben felállt, és megtett néhány lépést az előttünk futó gyalogösvényen. Nem tudtam nem észrevenni a járását; minden hosszú lépést egy apró ugrással fejezett be. A lába ráadásul egy kicsit túl nagy is volt a testéhez képest. Aznap fekete bakancsot viselt, de az egyes darabok nem egy párhoz tartoztak. Nem hittem, hogy bárki átlagos látású észrevette volna köztük a különbséget, én azonban rögtön kiszúrtam, hogy a jobban körbefutó varrás más, mint a balon.

- Jössz? - kiáltott rám Tony. - Elkezdik nélkülünk az évnyitót.

Nem, mondtam magamban. Egész biztosan nem a vérere fáj a fogam.

Felálltam, és futólépésben elindultam utána. Amikor odaértem mellé, egymásra mosolyogtunk, és fej fej mellett mentünk tovább az ösvényen. Tony lazasága megkönnyítette, hogy eltitkoljam a még mindig bennem dúló vámpírösztönöket. Látszólag nem nagyon bánta, hogy olyan furán viselkedem. Mielőtt megszólaltam volna, a nyelvemet azért végighúztam elülső fogaimon. Csak a biztonság kedvéért...

- Amúgy idevalósi vagy Lovers Baybe? - kérdeztem Tonytól, hogy megpróbáljam valamivel elterelni a figyelmemet a történetekről.

- Ja - sóhajtott. - A szüleim épp Lovers Bay határában laknak, hogy is mondjam, a város egy igen érdekes részén.

- Érdekes? - kérdeztem vissza.

- Akkor engedd meg, hogy pontosítsam: már attól is berezelnél, ha végignéznél az utcán.

Elvigyorodtam. Oké...

- És milyen egy professzori kollégiumi rezidencia? - kérdezte. - Tudod, itt mindenki más sima kolizobában lakik.

- Apám bérelte ki nekem arra a két évre, amit itt fogok tölteni - magyaráztam.

- Azta - felelte, és felhúzta a szemöldökét. Közben fél szemmel maga elé nézett, nehogy eltévedje a Hopperbe vezető ösvényt. Ahogy mentünk a kanyargós úton, figyeltem az arcát. Az állkapcsa laza volt, és jókedvűen, nyugodtan mosolygott. Az egész hozzáállása olyan finom és gyengéd volt. Éreztem az energiáját. A vámpírok képesek erre. Érzékelik az emberi energiákat, és kiszűrlik a körülöttük lévő érzelmi szándékait. Tony soha életében nem bántott senkit úgy, mint én, ahogyan nem érzett soha ádáz félelmet sem. Úgy éreztem, minden erőmmel szeretném megvédeni őt, és mielőtt még felfogtam volna, mi történik, a kezem a keze után nyúlt. Aztán gyorsan visszahúztam, és úgy tettem, mintha mi sem történt volna. Szerencsére nem vette észre.

A kollégiumok előtt, a gyalogösvényeken és a zöld gyepen mindenfelé diákok ugrottak egymás nyakába, a boldogságtól kiabáltak, és fotókat készítettek magukról a telefonjaikkal.

Tony kinyújtotta felém a kezét. Aztán úgy csinált a mutatóujjával, mintha lekapna egy láthatatlan fényképezőgéppel.

- Ó. Istenem! - kiabált, és a szívéhez kapott a kezével. - Muszáj, hogy lefotózzalak, hiszen már vagy öt perce nem találkoztunk! Csíz!

Jobb kezemet csípőre tettem, és őszintén mosolyogtam. De Tony leejtette a karját, az arca pedig elkomorodott. - Gyerünk, ennél jobbat is tudsz! Pózolj!

- Mégis, hogy pózoljak? - kérdeztem, mert nem voltam benne biztos, hogy mi a társadalmilag elfogadott ebben a korban.

- Á, felejtse el, Lenah! - válaszolta nevetve.

Aztán megragadta a kezem, és visszahúzott az ösvény felé. Hagytam, hogy vezessen, és mosolyogva néztem, ahogy ujjai az enyém köré fonódnak. Mintha nem lett volna koruk. Itt-ott fekete festék nyomok látszottak rajtuk. Viszont puhák voltak, és arról árulkodtak, hogy a gazdájuk nem sok fizikai munkát végez. Akkor rádöbbsentem, hogy utoljára Rhode fogta így meg a kezem. Elengedtem Tonyt.

- Két hónapot Svájcban töltöttem! - sikított egy fiatalabb lány mellettünk, miközben szorosan magához ölelte a barátnőjét. - Jaj, olyan szőke a hajad!

Tony a szeme sarkából rám pillantott, és elfojtott egy apró nevetést.

Érzékfeletti észlelésem kicsit úgy működött, mint egy rádióvevő, felvette a körülöttem lévő érzelmi hullámait. Ezekből pedig nagyon sok volt: izgatottság, sóvárgás, szegény, aggodalom - egy sor különbözőt ismertem fel.

A gyalogösvény, amelyen haladtunk, a Kvarc kollégium előtt kanyarodott el. Nem tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy felpillantak Justin szobájának az ablakára. Sötét volt, az ablak azonban nyitva állt, a párkányon pedig ott szobrozott egy nagyméretű kávésbögre.

Ahogy lépkedtem Tony mellett, megszállottan figyeltem a körülöttem lévő diákok viselkedését. Tudtam, ha közéjük akarok tartozni, úgy kell tennem, mint ők. Ékköves gyűrűket, drága ezüst- és aranyórákat és mindenféle kiegészítőt viseltek. Sok lány szép kidolgozású teknőspáncél csattal fogta hátra a haját. Talán én is találok majd magamnak ilyen holmikat a ruhaboltokban, gondoltam. És akkor ugrott be, hogy Tony azt ígérte, megtanít vezetni. Annyira lefoglalt az új munkám és a felhasználói kézikönyvekkel kapcsolatos mániám, hogy elfelejtettem bevasalni rajta az ígéretét.

- Kaptam munkát - közöltem Tonyval, miközben beálltunk a Hopper előtt várakozó diákok sorába.

- Ez megmagyarázza a szombatot. Beugrottam hozzád a Fürkészbe, hogy lássalak - mondta. - Biztosan dolgoztál. És hol?

- A könyvtárban.

- Az kemény. Én az évkönyvnél dolgozom. Félig munka, félig tanulás - magyarázta.

- Évkönyv? Az mi? - kérdeztem. Beléptünk a Hopper előteteje alá, úgyhogy felnyaláboltam a hajam a vállamról, és hátul összefogtam egy fekete csattal.

- Nem tudod, mi az az évkönyv? - Tony úgy nézett rám, mint aki azt gondolja: *Az meg hogy lehet, hogy NEM tudod, mi az?* De aztán hamar újra derűs arckifejezésre váltott. - Egy könyv, amit minden tanév végén kiadnak. Egész évben gyűjtjük a fotókat, lejegyezzük a történéseket, aztán ezekből összeállítunk egy válogatást. Afféle megemlékezésképpen. Arról, hogy mi történt az évben.

- És te készíted a fotókat? Tony bólintott.

- Az évnýtóról is kell lőnöm néhányat. Ilyenkor mindenki a legjobb ruháját veszi fel. Nagyon idegesítő.

- Szóval ez a legjobb szegecses öved? — vigyorogtam.

Aztán olyan gyorsan előrántott egy fényképezőgépet a zsebéből, hogy hirtelen azt sem tudtam, mi történik. Valami a szemembe villantott. Akkorát sikítottam, hogy belefájdult a torkom. Csak egy gyors, rövid sikoly volt, mégis elég, hogy az összes diák a sorban odaforduljon felém.

Tony csak nevetett. - Húha - mondta. - Gyakrabban kellene rád ijesztenem.

- Megőri téll? Nem villanthatsz csak úgy rá valakire egy éles fényt. Meg is sérthetnél volna vele.

Tony a vállamra tette a kezét. - Lenah, ez csak egy fényképezőgép. Lehet, hogy neked jobban tetszett a pantomimos, de hidd el, ez sem fog bántani.

Rendben - gondoltam magamban. *Meg kell tanulnom uralkodni a reakcióimon.*

A diákok sora megindult.

- Köszí, hogy együtt jöttünk ma ide - mondtam.

- Nem kell megköszönnöd. Nekem is jó volt. A kampuszon minden srácnak tetszel, úgyhogy én csak örülhetek, hogy velem vagy. Elkísérlek az óráidra, a koliba, a főutcára - jelentette ki, miközben a Hopper ajtajába értünk.

Erős húzást éreztem a szívem tájékán. A földre meredtem, és néztem, amint az árnyékom átúszik a zöld fűről a Hopper előterének fényes járólapjaira.

Bárhová mész, én megyek veled... visszhangzott a fejemben.

Ott gyalogoltam Tonyval a diákok tengerében, aminek nem voltam része - legalábbis nem éreztem magam annak. Én nem tudtam senkinek a nyakába ugrani, megölelni, és olyasvalamit mondani neki, amivel nem riasztottam volna el magamtól egy életre. És akkor, ott a lassan kanyargózó sorban az előadóteremben, hirtelen felöltött bennem az opera emléke.

PÁRIZS. FRANCIAORSZÁG - Az OPERA SZÜNETÉBEN 1940

ELOLTOTTAM A GYERTYALÁNGOT AZ UJJAMMAL, aztán csak vártam a sötétben. A bársonyborítású székek és az aranyozott korlát árnyékában egy pár lépett be az erkélyre. Még azelőtt megöltem őket. hogy akár egy apró sikoly elhagyhatta volna a torkukat. Akkor gyilkoltam először nyilvános helyen. Választásom egy kifinomult királyi párra esett; a vérük édes volt, és meglepően jól oltotta a szomjamat. Az opera első és második felvonása alatt lábtartónak használtam a testüket. A *Julius Ceasar* játszották aznap este. A kedvencemet.

Selyemruhám elején egy vércsík csörgött végig, és foltot ejtett mandarin színű cipellőmön is. Én azonban nem törődtem vele. Az egyetlen dolog, ami érdekelt, a várva várt megkönnyebbülés volt - a megszabadulás a szenvedéstől, amely az elmémet fertőzte. Ez az érzés mindig eljött, ha végeztem valakivel. Azonnali, de rövid megkönnyebbülés volt, ami egy pillanatra lecsillapította a bennem dúló fájdalmat. Leültem hát a bársonyszékbe, és rátettem a lábam a fiatalember mellkasára, akit nem sokkal azelőtt megöltem. Aztán csak vártam. Most már biztosan jön, bármelyik pillanatban itt lehet...

Egy újabb bíborvörös cseppecske gördült végig a selymen, hogy aztán megálljon a ruhámat szegélyező hófehér gyöngydíszítésen. Az öltözék mélyvörös színben pompázott, és a legfinomabb párizsi selyemből készült. Még mindig vártam, és nem érdekelt a körülöttem levők fecsegése, akik mind az opera utolsó felvonására készültek. Csak akkor vettem észre, hogy egy újabb kövér vércsepp csorog végig az államon, amikor belecsöppent a ruhám kivágásába.

Olyan volt, mintha egy láthatatlan kéz szorongatott volna. A vállam és a karom görcsbe rándult. Csak vártam... és vártam a megkönnyebbülésre. Söhajtottam egyet pusztá megszokásból, és lepillantottam a fiatal nő mozdulatlanra dermedt tenyerére a talpam alatt. *Ez már mindig így marad* - gondoltam magamban, és dühömben belerúgtam egyet az élettelen kézbe. De hiába. Ha élt is volna még, akkor sem jelentett volna enyhülést ez a kitörés. A megszállott, mániákus fájdalom, ami az ereimben lüktetett, nem akart csillapodni - akár egy tomboló vihar, amely nem hajlandó szellővé csendesülni.

A függöny felemelkedett, én pedig lehunytam a szemem, és vártam, hogy körülöleljen a sötétség és a hangok kavalkádja. Tudtam, hogy az elmém sötétségében végre biztonságban érezhetem majd magam. Ez volt az egyetlen hely, ahová menekülhettem. Ahol elfelejthettem - ha csak egy pillanatra is -, hogy mivé lettem. A zenekar elkezdett játszani, én pedig hagytam, hogy a hegedűk a béke színeit fessék körém - fehéreket, kékeket és a színek egész szimfóniáját. A hangjuk ott kavargott a fejemben. Lelki szememmel láttam, ahogy a vonók elefántcsont szálai végigszántják a húrokat, újra meg újra.

Aztán felhangzott a színpadon egy női szopránhang, és betöltötte a termet. Egyből felismertem a tételt. A Se pietá-ária volt. Meglepően magasan kezdődött. De bármilyen gyönyörűen szólt is, fizikailag mégsem váltott ki belőlem semmit. A nézőtérről hallható egyetemes reakcióból azonban egyértelműen kiderült a

számomra, hogy a hölgy nem egy hétköznapi operaénekesnő, hanem olyasvalaki, aki képes testükben és lelkükben is megmozgatni az embereket. Aztán az ária egyszer csak nekem is elhozta a vágyott félhomályt. Kioltotta a bennem égő szikrát, és végre belemerülhettem a hangok tengerébe.

Hirtelen megéreztem, hogy mozogni kezd a levegő körülöttem. Belemarkoltam a székek karfájába. Két kéz gyengéden végigsimította a vállam. Aztán éreztem, ahogy Rhode ajka hozzáér a fülemhez. Leült mögém. - Megtanultál már olaszul? - kérdezte suttogva. Megráztam a fejem, és az ajkam szétnyílt.

- Kár - állapította meg. miközben állta majdnem a vállamat súrolta.

- Mit mond? - suttogtam.

- Hogy ő Kleopátra... és hogy a nagyszabású terve összedőlni látszik.

Éreztem Rhode irántam érzett szerelmét. Az érzés végigfutott a vállamon, aztán le egészen a lábamig. Azt kívántam, bárcsak képes lennék beleborzongani ebbe az érzésbe. A vámpírszerelem éppúgy működik. Reakcióként. Kielégülésként. Megkönnyebbülésként. Nyilvánvaló volt. hogy a gyilkolás már nem adhatja meg számomra többé. Csak a Rhode-dal közös szerelmünk maradt.

- Azt hiszi, meghalt a szerelme - folytatta.

Kinyitottam a szemem, hogy belenézzek Rhode arcába - abba a dacos és barátságtalan arcba, amelynek vonásai csak az én kedvemért enyhültek meg. Odaült mellém. Közben az énekesnő, aki egyiptomi ruhába volt öltözve, felemelte a kezét, és letérdelt a színpadon lévő ágy elé.

- Ez már nem játék - mondtam.

Az énekesnő hangja fokozatosan egyre erősödött körülöttünk, a zenekar pedig követte. Úgy éreztem, beszakad a dobhártyám - csodálatos volt. Éreztem, ahogy a nézőtérben ülők egy emberként élik át az érzelmek hullámvásárlát, és ennek hatására a katarzis boldogságát. Nagyon fájt.

- A zene megnyugtat. Ugyanakkor tudom, hogy hamarosan újra meg fogok feledkezni magamról. És akkor megint győz majd bennem a barbarizmus, visszatér a fájdalom, és elborít a vágy, hogy másoknak is fájdalmat okozzak... ahogyan mindig. Te hogy bírod? - kérdeztem. - Én az összeomlás szélén állok.

- Te segítesz - mondta nyugodt egyszerűséggel. A kezébe vette a kezemet, és a szájához érintette az ujjaimat. A körömöm alatt még mindig volt egy kis vér. Lenyalta.

- Elég, ha rád gondolok.

- De hogyan?

- Olyan kevés adatik meg nekünk, Lenah. Épp ezért én nem a fájdalomra összpontosítom az energiámat, hanem arra, hogy mit tehetek, hogy elkerüljem.

- Vagyis én vagyok az, aki elvonja a figyelmedet róla?

- Te vagy - mondta, és olyan közel hajolt, hogy már csak pár centiméter választotta el egymástól az arcunkat - az én egyetlen reménységem.

Szemügyre vettem Rhode gyönyörű vonásait. Tekintete az enyémet fürkészte, válaszra várva, Egyik kezemmel megsimogattam az arcát.

- Menthetetlen vagyok. Most már tudom. Nincs annyi vér vagy erőszak a világon, amennyi képes lenne csillapítani a veszteségérzést, ami mindennap belém mar. Szeretném végighúzni az ujjam valakinek a bőrén, és érezni. Szeretném aludni, felébredni, és nevetni, ahogy az emberek. Ez - és rámutattam a lábam alatt heverő halott párra - már nem elég többé.

Rhode ismét az ajkához emelte a kezem. Aztán lehunyta a szemét. Az egyre hangosodó ária körbeölelt bennünket.

- Menjünk! - javasolta, aztán kinyitotta a szemét, és felállt.
- Hová? — kérdeztem.
- Bárhová - felelte. A tekintete összekapcsolódott az enyémmel. Éreztem, hogy ellát egészen odáig, ahol a lelkemnek kellene lennie - ha lett volna lelkem. - Bárhová mész, én veled tartok — mondta. Azzal kifordultunk az erkélyről - az egyedüli helyről, amely jelezte, hogy ott jártunk és magunk mögött hagytuk a vérfürdő nyomait.

- ERRE, LENA! - szólt Tony, én pedig megráztam a fejem, és igyekeztem visszatérni a figyelmemet az előadóterembe vezető ajtóra.

Amint beleptünk, egyből világossá vált a számomra, hogy miért küldött Rhode pont a Wickhamre. Kérdés sem fért hozzá, hogy ez a legelegánsabb iskola, amit valaha láttam. Az előadóterem vetekedett a leggyönyörűbb otthonokkal, amikhez az előző öt évszázadban szerencsém volt. A falak és a mennyezet egyértelműen modern hatást mutatott. Hathersage-i otthonomban semmi sem készült fémből; Ott kő és a fa uralkodott. Nem úgy a Wickhamen. Ez az a fajta hely volt, ahol a lámpákat bár ólomüvegbe foglalták, mégis egyetlen érintésre felvillantak. A székek egy emelvényen álltak a terem közepén. A hozzájuk vezető lépcsőket vörös szőnyeg borította, két oldalról pedig égők sora szegélyezte.

- Itt csak a gimnazisták évnitőjét tartják - magyarázta Tony, miközben elindultunk felfelé a lépcsőn. A diákok tömött sorokban gyülekeztek mindenfelé. - Ül le oda! - javasolta Tony, és egy széksorra mutatott a bal szélén. Odanéztem, és észrevettem, hogy az ott helyet foglalók mind hasonlóan voltak öltözve, mint ő. Néhányuk haja fura színben pompázott, egy idősebb fiúnak pedig ékszer csillogott az ajkában és a szemöldökében. Gavin, az egyik vámpír a szövetségemből, imádta a késeket és a szűrőeszközöket. Ő biztosan élvezte volna, ha kilyuggathatja magát. Talán már meg is tette.

Justint sehol sem láttam. Pedig be kell vallanom, hogy szerettem volna. Bezzeg azt a borzalmas barátnőjét, Tracy Suttont, és a két másik lányt azonnal kiszúrtam a sor másik végén. A magukat csak „Édes Hármasként” nevező gráciák most is összebújva, a fejüket összedugva pusmogtak. Tracy felnézett, és észrevette, hogy bámulom őket. Gyorsan elkaptam a tekintetemet. Aztán levettem a hátizsákomat, a lábamhoz tettem, és leültem.

De csak nem bírtam megállni a dolgot. Visszafordultam felé, és néztem, ahogy mozog a szája. Elkaptam, amint odahajol az alacsonyabbik szőke lányhoz, és azt mondja: - Nézzétek, az új lány a művészpalánták közé ült!

Az alacsony szőke felénk fordította a fejét, én pedig épp időben elkaptam a tekintetemet.

- Nagyon csinos - konstataulta.

- Na persze - dohogott Tracy. - Hiszen sápadtabb, mint én november közepén. És mi a franc az a tetkó a bal vállán? Elég fura, nem?

Hirtelen belém hasított a felismerés. Már lendült is a kezem, hogy a homlokomra csapjak a tenyeremmel. Nem értettem, hogy lehettem ilyen ostoba, hogy erről

teljesen megfélemeztem. Mármint a tetoválásomról. A bal váltamra egy mondatot varrattam. A szövetségünkön belül ezzel fejeztük ki összetartozásunkat.

GONOSZ AZ, KI GONOSZAT GONDOL.

Összeszorítottam a szám, és körbenéztem a teremben. Most mitévő legyek? Mégis, hogy magyarázzam meg ezt a mondatot azoknak, akik észreveszik? Leginkább az Édes Hármast idegesített. Jobb híján hátradőltem, és belenyomtam a vállam a szék háttámlájába, hogy más ne láthassa meg a tetoválást. A hajam is leengedtem. jóllehet tudtam, hogy ez csak félig segít; ha mozgok vagy megyek, úgymint mindenki látni fogja. A felsőm pántja nagyon vékony volt, így az sem takart semmit. Az öltözésem amúgy is rossz választásnak bizonyult az évnitőre, de nem volt időm, hogy átrohanjak a kampuszon és átöltözzem.

Gyűlöltem a képességet, hogy tudok szájról olvasni. Gyűlöltem a vámpírlátásomat. És azt kívántam, bárcsak pulóvert húztam volna.

Tony bizonyára észrevette, hogy őket bámulom, mert odahajolt hozzám, és a fülembe súgta: - Hülye tyúkok.

- Miért is hívják magukat Édes Hármast?

- Mert folyton együtt lógnak. Csak ők hárman. Tracy Sutton, Claudia Hawthorne és Kate Pierson. Gazdagok, népszerűek és veszélyesek. Kate bejárós diák. A családjával lakik Chathamben.

- Hogy lehet ez a három lány veszélyes?

De ahogy kiejtettem a számon ezeket a szavakat, máris megértettem miről beszélt Rhode aznap a mezőn, és mire célzott Tony. Ezek a lányok minden erőfeszítés nélkül gyönyörűek voltak. Ahogy egy könnyed kézmozdulattal beletúrtak a hajukba, és hátradobták a tincseiket. Veszélyesek voltak, mert hittek benne, hogy a szépségükben rejlik minden hatalmuk.

Ebben a pillanatban megszólalt Williams kisasszony, és tönkretette a jó kis alkalmat, hogy tovább vizsgálhassam az Édes Hármast.

- Kedves diákok és tanárok, kérem, foglaljanak helyet - mondta a mikrofonba.

A zaj érezhetően alábbhagyott. Egyesek még igyekeztek megtalálni a helyüket, néhány perc múlva azonban már mindenki leült és elcsendesedett. Justint még ekkor sem láttam sehol.

- Isten hozott mindenkit újra a Wickhamen! Mint minden évben, most is nekem jutott az a megtisztelő feladat, hogy köszöntsem az egybegyűlteket az új tanév alkalmából. Hogy mit kívánok a diákjainknak ebből az alkalomból? Azt, hogy szerezzék meg a lehető legmagasabb képzettséget. Hogy ne csupán tanulmányi, de emberi szempontból is fejlődjenek, és fiatal felnőttekké érjenek. A Wickhamre olyan tanulók járnak, akik a legnagyobb reménységei országunknak. És akik most itt ülnek - a gimnazisták - a Wickham többi diákjainak is legfőbb példaképei.

- Bla-bla-bla - súgta a jobb fülembe Tony, és egyből elkezdett bizseregni a mellkasom. Örültem neki, hogy ott tudhatom magam mellett.

- Mielőtt belevágnánk a tantervi változások várva várt tárgyalásába, szeretnék megosztani az itt lévőkkel néhány hírt. Idén mindössze négy új diákot vettünk fel gimnáziumi tagozatunkra. Őket kérem most, hogy fáradjanak ide a pódiumhoz, legyenek szívesek! Lenah Beaudonte, Elizabeth McKiernan, Monica Wilcox és Lolt Raiken.

A gyomrom görcsbe rándult. Éreztem, hogy ennek nem lesz jó vége.

Tőlem balra felállt három diák. és elindult lefelé a hosszú folyosón Williams kisasszony irányába. Elkeseredett szemmel néztem Tonyra. Szája elé emelte a kezét,

széles válla pedig fel-le ugrált. Bár takarta a száját, láttam, hogy az arca piros a nevetéstől. Ha tudta volna, mit jelent a tetoválásom... tisztában voltam vele, hogy ha felállok, mindenki látni fogja. És mindenki rákérdez majd.

Felálltam. *Csak el ne essék!* - imádkoztam magamban. *El ne merjek esni!* Lépkedtem a szandálomban. Bal-jobb, bal-jobb. Közben úgy téptem le a fejemről a széles karimájú kalapot, hogy az anyag érdes hangon susogott a jobb kezemben. Lassan, de biztosan közeledtem Williams kisasszonyhoz. Kínosan ügyeltem rá, hogy ne nézzek máshová, csak a lépcsőfokokra a lábam előtt. De így is hallottam, hogy megindult körülöttem a sugdolózás. A tetoválás kisméretű betűkkel íródott. Nem voltak nagyobbak, mint egy átlagos tankönyv betűi. A dőlt, firkaszerű betűtípus viszont különlegesnek számított. RHODE kézírása volt, tintával, vérrel, gyertya lánggal és egy apró tűvel a bőrömbe karcolva.

Williams kisasszony a pódium bal szélére lépett, hogy helyet adjon nekünk maga mellett. A másik három diák a nézőtér felé fordult, úgyhogy én is így tettem. Aztán éreztem, hogy egy kéz megérinti a bal vállam.

- Elkezdené Lenah? Mondjon valamit magáról - suttogta. Odaléptem a mikrofonhoz. Csak találgatni tudtam, mit kellene tennem. Gondoltam, ugyanúgy bele kell beszélnem, ahogy Williams kisasszonytól is láttam. A szerkezet felerősítette a hangját. Az én hanghordozásom azonban már amúgy is szabályos és egyenletes volt.

Az egész diáksereg engem bámult. Több száz halandó szempár szegeződött rám, arra várva, hogy mondjak nekik valamit, amivel meghatározom magam az ő világukban.

- Lenah Beaudonte vagyok, ez pedig nagyon kínos.

Kitört a nevetés. De éreztem, hogy velem nevetnek, nem rajtam. A kezem görcsösen markolta a pódium szélét. Tonyt kerestem a tekintetemmel. Amikor megtaláltam, elmosolyodott, és feltartotta a hüvelykujját. Abban a pillanatban vettem észre, hogy Justin Enos közvetlenül az én székem mögött foglal helyet. A szívem hevesen kalapálni kezdett. Nem bírtam ránézni; el kellett fordítanom a fejem. Ő is látta a tetoválásomat, látnia kellett. Bárhogy is, hihetetlenül jól nézeti ki. Mit jól, istenien. Bronzszínű bőre olyan aranyos árnyalatban tündökölt, amelyet csakis a közvetlen napfény varázsolhatott rá. Egy pillanatra elgondolkoztam rajta, hogy ha megérinteném, vajon meleg lenne-e.

- Egy kisvárosból jöttem Angliából, ha eddig még nem jöttetek volna rá az akcentusomból. Tizenhat éves vagyok, és... hát, azt hiszem, egyelőre ennyi.

Visszasétáltam a helyemre, és ezúttal a mögöttem ülő tanároknak fedtem fel a tetoválásomat. Egész idő alatt, ahogy a helyemre tartottam, farkasszemet néztem Justinnal. A szája egyértelműen elárulta, mi jár a fejében. Úgy éreztem magam, mint egy félig fenevad, félig ember hibrid. Könnyedén beleláttam a gondolataiba. Egyenesen rám nézett, és vigyorgott. Ezt a vigyort azonban csupán egy hajsza választotta el a mosolytól. Ahogyan odakint az esőben sem, most sem volt szükség szavakra. A szeme mindent elárult.

7. FEJEZET

ABBAN A PILLANATBAN, amint az évnýtó hivatalosan véget ért, a diákok tömegesen tódultak a kijárat felé. Nem akartam, hogy Justin túlbuzgónak lásson, úgyhogy amikor Tony és én végre felálltunk, hogy elinduljunk az óránkra, lazán körülnéztem. De már nem volt sehol. Nem tetszett ez a felállás. Hiszen neki kellett volna a nyomomban járnia. Nekem pedig nem kellett volna azon tűnődnöm, vajon hol van, és reménykedve figyelnem, hogy felbukkan-e a hátam mögött. Az egészet nagyon frusztrálónak éltem meg.

Amim kiértünk a folyosóra, jó szorosan a vállamra húztam a hátizsákomat, hogy takarjam a tetoválásom.

- Az a tetkó nagyon állat - szólalt meg Tony, beigazolva a félelmemet. Magunk mögött hagytuk az előadótermet, és elindultunk a Hopper főfolyosóján.

- Á, nem nagy dolog - feleltem.

- Nem nagy dolog? Az a tetkó igenis nagy dolog. Mikor csináltad? És kivel? Komoly munka.

- Egy londoni művésszel - feleltem, de közben egy régi emléken járt az eszem. Hathersage-ben voltam, és hason feküdtem a nappali padlóján. Alattam egy skarlátvörös perzsaszőnyeg hevert, amit Rhode hozott Indiából valamikor a tizenhatodik században. A túl méretezett kandallóban hangosan ropogott a tűz. A felsőtestemet nem fedte semmi, de csak a hátam látszott. Rhode mellettem térdelt, és a feliraton dolgozott a vállamon.

Tony és én csak álltunk, körülöttünk pedig mindenfelé diákok rótták a folyosókat. A legtöbbjüknek wickhames mappa volt a kezében. Vagy száz középiskolás lehetett egyszerre a Hopperben. A látvány egy velencei kastélyra emlékeztetett a karnevál idején, amikor több száz kosztümös alak özönli el az utcákat, és maszkokat tartanak az arcuk elé. Oroszlánok, tollak, szikrázó gyémántok és túlcsonduló poharak kavalkádja. Ott is azt éreztem, amit most, hogy lefegyverző érzés ennyi idegen között lenni. Egyetlen arcot sem ismertem fel, csak véletlenszerűen találkozott a tekintetem másokéval. Csakhogy 1605-ben ezt a zavart úgy oldottam fel, hogy megöltem a nagy Marino dózsét, aki folyton a nyomomban járt a kastélyban. Felléptem a nyakát, és jóllaktam, mielőtt még a hajnal bekúszott volna Velence csatornáiba. Másnap persze nagyon megbántam az egészet. Csak akkor jöttem rá, hogy a vendéglátómat mérsároltam le. De hát mit tehettem volna nőként? Folyton követett, és azt hajtogatta, milyen gyönyörű vagyok. Na meg, unatkoztam is.

- Szóval ott térdelt a földön, és úgy nézett ki, mint aki sír - mondta egy hang, és rögtön kikököntetett az emlékezésből. Tracy állt a folyosón, és vadul dobálta a haját. Az Édes Hármassal beszélgetett, na meg Justinnal. És volt még ott néhány másik lány is, akiket nem ismertem. Körbeállták a lépcsők alatt. Tracy lazán megveregette

a fiú vállát. - Justin bement hozzá, és megkérdezte, hogy mégis mi a francot művel.

- És mit mondott? - kérdezte az egyik ismeretlen lány az üdítőjét kortyolgatva. Tracy Justinra nézett, de ő csak megvonta a vállát.

- *Hazudott.* Azt állította, hogy még soha nem hallott lejátszóból zenét szólni.

Justin felnézett a körből, és tekintete egyből megtalálta az enyémet. A szeme udvarias volt, és meglepettségről árulkodott. Éreztem, hogy az arcom égni kezd, a szívem pedig hevesen kalapál a mellkasomban. A legszívesebben ráordítottam volna Tracyre, és letepertem volna a földre. De ehelyett csak sóhajtottam egyet, és odafordultam Tonyhoz, aki bocsánatkérően mosolygott.

- Az angolos rész odafent van - mondta, és a lépcsőre mutatott.

- Felmegyek veled, ha szeretnéd.

Tudtam, hogy nem szabad félvállról vennem a Tracyvel kialakult helyzetet. Úgyhogy egyedül kellett mennem. - Nem - válaszoltam, de a hangomon érezhette, hogy hálás vagyok a felajánlásért. Aztán visszanéztem a csoportra, de közben már elindultak felfelé a lépcsőn. - Minden oké lesz - tettem hozzá, de azért örültem neki, hogy nem kell elmennem mellettük, miután fültanúja voltam, hogy rólam beszélnek. Este találkozunk. Vacsora?

Bólintottam, és elindultam felfelé.

- És ne felejtse el! - kiabálta utánam Tony. Megfordultam. - H-Ty! - tette még hozzá. - Hülye tyúkok!

Elnevettem magam, ahogy caplattam felfelé a lépcsőn.

HALADÓ ANGOL. Igazság szerint aznap, amikor azon a szombat reggelen megírtam a szintfelmérőt, „jobb eredményt értem el, mint a tavalyi búcsúbeszédre felkért diák”.

A második emeleten hatalmas, üvegtáblás mahagóni ajtók voltak és fényes kőlapokkal burkolt padló. Elindultam a folyosón. Elhaladtam két vagy három üvegajtó mellett, és lepillantottam az órarendemre. Aztán benyitottam az egyik ajtón, amelyre a 205-ös számot festettek feketével. Itt tartották a haladó angolt. Félkör alakú tanterem volt. és a közepén állt a tábla. A tanárt, aki az órát tartotta Lynn professzornak hívták. Alacsony, vékony testalkatú férfi volt. A feje tetején féldolláros nagyságú, kopasz folt virított.

A diákok nagy része még azzal volt elfoglalva, hogy megtalálja a helyét. Senkit sem láttam, akit ismertem volna - leszámítva Tracyt. Igyekeztem olyan messzire ülni tőle, amennyire csak lehetett. Ahogy elhaladtam mögötte, észrevettem egy ismerős alakot mellette. Az illetőnek széles, izmos háta volt, amit egy fekete ing takart. Justin volt. Leültem, és közben igyekeztem nem rájuk nézni.

Lynn professzor befejezte a táblára körmölést, és az osztály felé fordult.

- Kate Chopin. *Ébredés* - 1899. Meg tudná nekem mondani valaki, hogy mi a műfaja ennek a regénynek? Romantikus történet, esetleg krimi? - kérdezte, és közben elkapta a tekintetemet. Ezek szerint rögtön bele is vágunk a sűrűjébe - gondoltam magamban.

Nem feleltem. Helyette benyúltam a táskámba, és előhúztam a könyvet. Vadonatúj, puhafedeles kötet volt, amit Tonyval vettem a könyvesboltban.

- Valaki? - tette fel a kérdést újra Lynn professzor. Megint senki - A mi új komikánk esetleg? - élcelődött, és belepillantott az osztálynévsorba. Tudtam, mi következik, hiszen megőriztem a vámpírképességet, hogy beelássak az emberek szándékaiba. Ösztönösen tudtam, hogy Lynn professzor próbára akar tenni. Nem tévedtem Odajött az asztalomhoz, és keresztbe tette a karját a mellkasa előtt.

- Elolvasta az első ötven oldalt? Magának is meg kellett kapnia a levelemet a tanmenettel és az instrukciókkal a nyáron.

Bólintottam. Pedig semmiféle levelet nem kaptam, hiszen épp a föld alatt aludtam. De úgy gondoltam, jobb, ha ezt a részletet inkább nem említem.

Akkor miért nem meséli el nekünk, mi a véleménye róla, Lenah kisasszony? - kérdezte, és megint belepillantott a névsorba. - Lenah Beaudonte kisasszony - tette hozzá, miután kibogarászta a nevem.

- Mik az első gondolatai az *Ébredés*ről?

- Mire kíváncsi? - kérdeztem vissza, és közben egyetlen pillanatra sem vettem le a tekintetem az övéről. Példát akart statuálni velem, és épp ehhez a hatalmi harchoz készítette elő a terepet. Az incidens után, ami Tracyvel történt a lépcsőnél, mindenáron győzni akartam. Haragosan néztünk egymásra. Lynn professzor tekintete egyenesen könyörtelen volt. Az járt a fejemben, hogy ha egyszer vámpír lenne belőle, rettentő félelmetes lenne.

- Azt kérdeztem, mi a véleménye az *Ébredés*ről. Az első ötven oldalról. Bármilyen szempontból - erőltette tovább a dolgot. Teljesen rosszul voltam az önelégültségtől, amely a hangjából áradt. *Már megint egy ékes példája az emberi természetnek - tűnődtem.*

Justin kuncogott. Azelőtt sosem jártam tanteremben, de máris utáltam. Tracy odadörzsölte a térdét Justinéhez, aztán egymásra néztek, és jót nevettek megkövült hallgatásomon. Vettem rájuk egy éles pillantást, aztán visszanéztem Lynn professzorra.

- Hát - szólaltam meg - én magam nem vagyok az a lány, aki szereti, ha irányítják. A főhős, Edna Pontellier, egész életében mások irányítása alatt áll. Erről szól az egész könyv. Aztán egyszer csak fellázad a társadalmi korlátok ellen. Csapdában érzi magát. Na most, ha valóban a véleményemre kíváncsi, és nem csak azt várja, hogy megbüntethessen, amiért nem végeztem el a feladatomat, akkor megmondom. Szerintem ez egy borzalmas könyv.

Csend. Aztán egy-egy feltörő kacaj.

- Borzalmas? - súgta Justin fülébe Tracy gúnyosan.

- És mindezt az első ötven oldal után állítja? - kérdezte Lynn professzor, és felhúzta a szemöldökét.

- Már korábban olvastam a könyvet, uram.

Erre aztán nem nevettek. Hátrébb dőltem a székben, és a bal lábamot áttettem a jobb térdemen. A lábam hosszú és nyurga volt. Lynn professzor odasétált az asztalához, aztán visszafordult, és megint rám nézett. - Már korábban olvasta az *Ébredést*?

Van egy példányom az első keményfedeles kiadásból otthon Hathersage-ben, maga ostoba.

- Igen, uram. Háromszor.

EGY ÓRÁVAL KÉSŐBB beledobáltam az angol könyveimet a táskámba. Aztán, miután a szememmel körbepásztáztam a termet, Justint keresve, elindultam az ajtó felé.

- Beaudonte kisasszony?

Megfordultam. Lynn professzor egy papírlapot lobogtatott felém. Kézzel írott üzenet állt rajta. Átdobtam a hátizsákomat a vállamon, és elindultam az asztala felé, hogy elvegyem tőle.

- Tekintve, hogy maga olyan jól ismeri az *Ébredést*, az osztály többi részével ellentétben, adnék önnek néhány plusz feladatot, amiket írásban kell elkészítenie. Értse meg, Lenah! Én csak igazságos szeretnék lenni. A maga irodalmi műveltsége kétségkívül előnyhöz juttatja önt a többiekkel szemben.

Bólogattam, de közben átkoztam magam, amiért így eljár a szám. Pedig gyerekjáték lett volna úgy tenni, mintha még életemben nem olvastam volna a könyvet. Ha nem hívom fel magamra a figyelmet, Lynn professzor sem pécézett volna ki. Ettől függetlenül az eljárása egyáltalán nem tűnt igazságosnak. De mit mondhattam volna? Néhány nappal azelőttig még fogalmam sem volt a modern igazságszolgáltatásról.

Nem szennyezem be a beleimet egy olyannal, mint te.

A saját hangom visszhangzott a fejemben. Vettem egy mély levegőt és lehunytam a szemem. Megkönnyebbülést éreztem. Rájöttem, hogy emberi állapotomban nem vagyok képes azonosulni ezzel a fajta gonoszsággal. Legalábbis még nem. Ez járt a fejemben, amikor odaértem a tanterem ajtajához.

- Azt gondolod, hogy csinos, ugye? - mondta Tracy vádlón. Abban a pillanatban mozdulatlanra dermedtem.

- Nem - felelte Justin, de én tudtam, hogy hazudik. Messziről felismertem a hazugságot. Én magam fantasztikusan hazudtam.

- De igen. Tudom, hogy ezt gondolod. Láttam, ahogy bámultad órán.

- Persze, mert Lynn professzor keresztkérdéseket tett fel neki.

- Az a csaj egy ribanc - vágta rá Tracy. - És amúgy is, azt hallottam, hogy Tony Sasakival jár.

- Oké, nagyszerű, tehát egy ribanc. Mehetünk? - reagált Justin.

- Alig öt perce, hogy betette a lábát a kampuszra. Napszemüvegben ólálkodik mindenfelé, és nem beszél senkivel, csak Tonyval. Rémisztő a csaj - tette hozzá Tracy.

Éreztem, hogy a mellkasom felmelegszik, és feszíteni kezd. Emberi érzelmek, *hormonok* forrtak a bőröm alatt... nagyon idegesítő volt. Végighúztam a nyelvem az ínyemen, mert azt hittem, hamarosan előbukkannak a hegyes fogaim. De nem. Megkönnyebbülten sóhajtottam.

- Befejezhetnénk ezt a témát? Edzésem van - szólt Justin.

A fogamat csikorgatva vettem fel a napszemüvegemet, és kiviharzottam a teremből. Szándékosan köztük mentem el, és nem mellettük. Justin arca megrándult, és alig hallhatóan sóhajtott egyet. Én azonban hallottam, amikor elcsörtettem mellette.

Elindultam lefelé a lépcsőn, aztán végig a hosszú folyosón. Olyan gyorsan szedtem a lábam, ahogy csak bírtam. De mielőtt még kiléptem volna a zöld gyepre,

balra pillantottam. Közvetlenül a művésztoronyba vezető lépcsővel szemben álltam. Úgy dúlt bennem a düh, hogy egy rettenetes pillanatra azt kívántam, bárcsak újra vámpír lehetnék. És bárcsak mellettem állna a szövetségem, hogy a frászt hozzuk Tracyre és Justinra.

Aztán elindultam felfelé, hogy megkeressem Tonyt.

- NEM ÉRTEM. Mi a franc bajuk van ezeknek? - kérdeztem.

Húsz perccel később az órát bámultam, és fel-alá járkáltam idegességemben. Tony és én kettesben voltunk a művésztoronyban, ami jó volt, hiszen azt mondhattam, amit csak akartam. Már a tetoválásom sem érdekelt. Megint az órára pillantottam. Még tizenöt percem volt a következő óráig, a történelemig. Most, hogy már nekem is aggódnom kellett miatta, ez a fránya óra mindenütt ott volt - csak hogy bosszantson. Azelőtt sosem kellett az időre gondolnom. Mindig annyi volt belőle, amennyit csak akartam.

Enyém volt az örökkévalóság.

- Persze, hogy hallgattam már zenét azelőtt - fújttam, és még mindig járkáltam.

- Csak épp nem úgy - nem egy *hangoskönyvtár-szobában*.

És nem egy lejátsszóról... - tettem hozzá magamban, de úgy döntöttem, hogy ezt inkább nem mondom ki hangosan, közben Tony elkezdett lerajzolni, pedig emlékeztettem rá, hogy adós nekem néhány leckével autóvezetésből.

- Szombaton - felelte, és feltekerte a rádiót, amely egy pulton állt tőle balra. - Szombaton, ha szeretnéd, egész Lovers Bayt körbefurikázhatjuk.

- Mégis, mit gondolkodnak, kik ők? Méghogy ribanc vagyok?! - dohogtam. - Hiszen még életemben nem szexeltem!

(Na jó, úgy értem, emberi értelemben nem.)

- Tracy Sutton és Justin Enos - hogy is mondjam - együtt járnak magyarázta Tony a vázlatfüzete mögül. - Tracy Sutton egy ribanc. Justin Enos pedig egy gazdag kölyök, aki történetesen jól tud írni. Lefogadom, hogy gyűlölni fognak téged. Okos vagy, és épp most játszottad ki ellenük a saját ütőkártyájukat.

Rám kacsintott, aztán megint heves rajzolásba kezdett. A művésztoronyban szokatlan zene szólt a lejátsszóból - nagyon sok dob volt benne, és ismétlődő, ritmikus hangok.

- Elpirultál, úgyhogy talán mégis jó lenne, ha ez a két jómadár gyakrabban felidegesítene. Jól fog mutatni a portrén - fűzte hozzá, és egy barackszínű ceruza után nyúlt.

Az arcomat dörzsölgettem, és közben elindultam a torony ablakaihoz. Kinéztem. A Wickham megannyi épülete között úgy rohangáltak a diákok, mint a hangyák. A fűre vetülő árnyékokból tudtam, hogy közel tizenegy óra van. Pedig ez nem tartozik a vámpírok veszélyes képességei köze. Sokkal inkább a szükség hozta, hogy megtanultam pontosan meghatározni az időt. Nem kevés vámpírról tudok, aki szénné égett, csak mert rosszul számolt.

A Kvarc mögötti zöld területen fiúk szaladgáltak fel-alá, és egy bottal ütötték egymás fejét, aminek a végéhez egy háló volt erősítve. A mezük hátulján egy szám

díszelgett, és a vezetéknévük. Az Enos fivérek közül ketten is részt vettek ebben a nevetséges elfoglaltságban. Az egyikük Justin volt, a másik pedig Curtis, az idősebbik fivére.

- Mit csinálnak? - kérdeztem, és a fiúkra mutattam. Tony felállt, kezében a ceruzával, és a zene ütemére odaláncolt az ablakhoz.

- Lacrosse. Ezt a játékot vallásos áhítattal űzik a Wickhamen.

- Komolyan? - kérdeztem elkerekedett szemmel. - Mi az a lacrosse?

Tony nevetett, én pedig egyből tudtam, hogy egy kicsit túl prózain fogalmaztam.

- Ha legközelebb a könyvtárban jársz, Lenah, *kérlek*, nézz utána! Ha nem tudod, mi az a lacrosse, akkor itt komoly gondjaid adódhatnak. Na, nem velem - magyarázta Tony -, hanem azokkal a seggfejekkel, akik úgy odavannak azért a bénaságért.

- Lacrosse. Értem - mondtam, és elindultam az ajtó felé. hogy összeszedjem a holmimat. - Tudod - folytattam, és visszafordultam Tonyhoz -, már most is gondban vagyok. Csak a mai napon ribancnak, tudálékosnak és rondának tituláltak.

A fiú leült, és rám sandított. Aztán elkent valamit a papíron a gyűrűsujjával. Látszólag teljesen belemerült a vázlatkészítésbe. - Hm, határozottan nem vagy ronda - jelentette ki, és egy szénceruza után nyúlt.

8. FEJEZET

FÉL NÉGY KÖRÜL AZ UTOLSÓ ÓRÁMMAL IS VÉGEZTEM. Amikor kiléptem a Hopperből, felvettem a napszemüvegemet és a széles karimájú kalapomat, és elindultam keresztül a zöld gyepen, amely elnyúlt egészen a Kvarcig. A könyvtárba igyekeztem, hogy elkezdjem a délutáni műszakot.

Ahelyett, hogy azon mérgelődtem volna, hogy Justin Enos ribancnak nevezett, igyekeztem inkább az új állásomra koncentrálni, na meg a jövődöbeli kilátásaimra. Azon tűnődtem, hány napot fog még igénybe venni, hogy visszatérjek az életbe, és újra *lélegezzem*. Na meg azon, vajon hiányzik-e, hogy körbetáncoljam fényűző Hathersage-i otthonomat. Hiányoznak-e a londoni sikátorok és más nagyvárosok, ahol jártamban-keltemben ártatlan embereket öltem. Nem. Mindezek nem hiányoztak. A szövetségem tagjai viszont igen. A férfiak, akikkel évszázadokon át összefonódott az életem. Akiket én képeztem ki a gyilkolásra. A fivéreim.

Most, hogy megint ember voltam, számolnom kellett a dátumokkal és az idővel. Szeptember 7-ét írtunk. Még ötvennégy nap volt hátra a *Nuit Rouge* utolsó éjszakájáig. Ötvennégy nap választott el attól az időponttól, amikor Vicken a felébredésemet várta, ötvennégy nap, hogy meginduljon utánam a hajtóvadászat.

MIUTÁN ELFOGLALTAM A HELYEMET az információs pult mögött elővettem a papírt, amit Lynn professzor adott. A feladat egyszerűnek tűnt: „Írjon egy öt bekezdéses esszét arról, milyen értelemben ébred fel Edna Chopin *Ébredésében*. Véleményét KONKRÉT példákkal illusztrálja.” Végül is időm az volt. A műszakom négytől hatig tartott, úgyhogy bele is vettem magam a kutatómunkába. Kikerestem néhány könyvet, és már meg is született a fejemben az ötlet, hogy miről írhatnék, amikor hallottam, hogy egy hang szól hozzám: - Beszélhetnénk?

Felnéztem. Justin Enos állt a pult előtt.

- Nem - feleltem, és újra lepillantottam a vázlatomra. Tényleg képtelen voltam ránézni. A szeme és az ajka elképesztően gyönyörű volt. Még mindig az edzőruhája volt rajta, és egy pár sáros sportcipő. Szerettem volna megérinteni dús, hullámos aranytincseit. Az arca kipirult volt, a pajeszán pedig izzadságcseppek csordogáltak lefelé.

- Vagy kilencszáz dolgot szeretnék mondani - magyarázta. Azon merengtem, vajon hogy lehet olyan természetesen telt piros az ajka.

Felvettem néhány könyvet, és elindultam a Wickham polcainak labirintusa felé.

- Bocsánatot szeretnék kérni - szólt Justin, és jött utánam. Bevágtam egy könyvet

egy üres helyre az egyik polcon, aztán mentem tovább. Minden idegszállammal arra koncentráltam, hogy jó helyre tegyem a kezemben lévő négy kötetet, aztán visszatérjek az asztalomhoz.

- Tracy hülyeségeket beszélt, nekem pedig nem kellett volna...

- Tartsd meg magadnak, jó? - mondtam, és folytattam a dolgom. - Mindenki ezt csinálod? Kiállsz a szakadó esőbe, és a bánatukról kérdezed a lányokat, hogy aztán jól kigúnyolhasd őket? Mondd, miért kérsz egyáltalán bocsánatot?

Justin lecövekelt az egyik folyosó közepén. - Tracy csak féltékeny. Te nem ezt érdeemled.

Te nem ezt érdeemled...

A mondat visszhangzott a fülemben, és tanyát vert a gondolataimban. Az utolsó könyvet már csak úgy vaktában tettem fel az egyik polcra. Aztán odafordultam Justinhoz, és keresztbe fontam a karom a mellkasom előtt. - Tudod, mit nem értek az emberekben?

Justin megrázta a fejét és összeráncolta a homlokát. Látszott rajta, hogy őszintén érdekli, mire gondolok.

- Azt, hogy örülnek mások szomorúságának. Hogy őszintén vágnak rá, hogy fájdalmat okozzanak egymásnak. Én soha többé nem szeretnék ilyen lenni, és nem is vágyom azok társaságára, akik ilyenek - Zavaromban nagyot sóhajtottam.

- Én nem vagyok ilyen - jelentette ki Justin, de a szeme elárulta, hogy nem teljesen biztos benne.

Abban a pillanatban figyelmes lettem egy vastag aranybetűs feliratra a bal szemem sarkából. Elfordítottam a fejem, hogy jobban szemügyre vehessem a könyv gerincét. A cím a következő volt: *A Térdszalagrend*. Levettem a polcról, és bedugtam a bal hónom alá. Justin előrébb lépett pár lépést, és megállt közvetlenül velem szemben. A mellkasa dagadt a pólója alatt.

- Te tényleg különleges vagy - mondta. - Úgy értem, ahogy beszélsz, az...

- Brit?

- Nem. Nem erre gondolok. Szeretem hallgatni, amit mondasz Okos vagy.

Nem tudom, hogy ő lépett-e előrébb egy lépést, vagy én, de hirtelen olyan közel álltunk egymáshoz, hogy az ajkunk szinte összeért. Edeskes illata volt, mint az izzadságnak. Tudtam, hogy szíve gyorsabban ver a mellkasában, vére pedig gyorsabban kering az ereiben, mint általában. Azt kívántam, bárcsak megszabadulhatnék ezektől a számító vámpírgondolatoktól, de - ahogy azt mondják - a régi szokások nehezen kopnak.

- Elég okos vagyok, hogy távol tartsam magam tőled - suttoztam, de közben a száját bámultam.

Justin előrehajolt. Azt hittem, meg fog csókolni, de ehelyett benyúlt a hónom alá, és elvette tőlem a könyvet. Sóhajtottam. A bőrén érződött a friss fű illata. Még mindig veszélyesen közel volt a számhoz. Előhozta belőlem a harapás ösztönét. Vártam, hogy visszahúzódjon az ínyem. Kinyitottam a számat, és egy vékony csíkban felfedtem a fogaimat. Abban a pillanatban Justin elhúzódott tőlem. Összereztem, hangosan kifújtam a levegőt, és gyorsan megráztam a fejem. Aztán becsuktam a számat.

- Ezt mire olvasod? - kérdezte, és megfordította a könyvet.

- Történelemórára - hazudtam.

- Szóval, kiengesztelhetlek? - kérdezte, és visszaadta a könyvet. Jobb kezét az egyik polcon nyugtatta. A bal a háta mögött volt.

- Kiengesztelni? Miért?
- Azért, amit Tracy tett. Meg én. Hogy kigúnyoltunk - felelte és egv-egy rózsaszín folt jelent meg az arcán.

- És mégis hogy gondolod? — kérdeztem.

- Hát itt vagy! - szólalt meg egy magas hang a háta mögött. Justin hátrafordult ijedtében. Tracy és az Édes Hármas másik két tagja állt a sor végén. Tracy csípőre tette a kezét. Nyilvánvaló volt, hogy a lányok összebeszéltek, mit vegyenek fel. Mindhárman különböző színű, testhez simuló nadrágot viseltek, ami kiemelte törékeny alkatukat. Felülre pedig ugyanígy passzoló spagettipántos topot húztak.

Ahogy rájuk néztem, úgy éreztem magam, mint egy nagyon rosszul öltözött óriás.

- Curtis mondta, hogy látott bejönni a könyvtárba - folytatta Tracy, és becsúsztatta a karját Justin dereka köré.

Elfordultam a fiútól, és elindultam vissza, az asztalomhoz. Közben igyekeztem úgy tenni, mintha a beszélgetésünk meg sem történt volna. Semmilyen módon nem akartam kapcsolatba kerülni Tracyvel. Nem akartam - hogy is mondjam - alulmaradni. A másik két lány, akik mindvégig a sor végén maradtak, lenézően bámultak rám. Az alacsonyabbik, akit a reggeli tanévnnyitón is láttam, Claudia, elmosolyodott, ahogy közelebb mentem hozzá.

- Klassz tetkó - mondta. Aztán a másik lányhoz, Kate-hez fordult, és ördögien összepillantottak. - Megnézhetnénk közelebbről?

Ahogy odaértem Claudia mellé, közelebb hajoltam hozzá, és odasúgtam neki: - Valami van a fogad közt.

Ez persze nem volt igaz, ő azonban rögtön előkapott egy kis tükröt, hogy megnézze. Visszanéztem Justinra, aki ekkor már mindkét kezét Tracy derekán pihentette.

AZNAP ESTE TONYVAL VACSORÁZTAM. Épp az utolsó falatot ízlelgettem az „Amerikai ízek” menü házi specialitásából, ami történetesen csirkemell volt valamilyen krémes szósszal. Miközben rágtam, képtelen voltam letörölni a vigyort az arcomról. Valóságos ízorgiát éreztem a számban. A kakukkfű fás aromáját. Az oregánó pikáns csípősségét. És természetesen a cukor émelyítően édes ízét.

Miután befejeztük az evést, elmeséltem, mi volt Claudiával a könyvtárban. Tony úgy nevetett, hogy láttam a hátsó fogait. Egy hátracsapott baseballsapka volt rajta, és ugyanaz a fehér póló, ami délelőtt is - azzal a különbséggel, hogy most már szén- és festékfoltok borították.

- Ez jó! Claudia Hawthorne rettentő idegesítő egy csaj!

Tony még mindig egy csonton rágódott. Ahogy néztem, észrevettem, hogy mögötte Justin Enos jelenik meg az Union ajtajában Tracyvel a karján. Beléptek, szétváltak, és az Édes Hármas a salátabár felé vette az irányt. A lányok kihívóan billegették a csípőjüket, és bár csak egy egyszerű farmer-póló összeállítást viseltek, én mégis azt kívántam, bárcsak átöltöztem volna napközben. Tony tekintete követte az enyémet, és hátrafordult, hogy megnézze, mit bámulok.

- Justin! Foglalj nekünk helyet! - kiáltotta Tracy, és csókot dobott a fiúnak. Claudia és Kate belekarolt Tracybe, aztán összekapcsolódva felsorakoztak a többi diák mögött, arra várva, hogy jól megpakolhassák a tálaikat salátával.

- Mindenáron búvárkodni akar - csacsogta Tracy.

- Végül is még mindig huszonöt fok van odakint - felelte Claudia. és hátradobta a haját.

- Jó, de szeptemberben? - méltatlankodott a lány.

- Két hete még augusztus volt, Tracy - jegyezte meg Kate, és elvett egy tálcat a pultról.

Ránéztem Justinra. A szeme az Union félkör alakú termét pásztázta. Egyértelmű volt, hogy keres valakit az asztaloknál. Amikor meglátott engem, megjelent egy halvány mosoly az arcán. A tekintete boldogságot és várakozást sugárzott. Aztán egyenesen megindult az asztalunk felé.

- Mit műveltél ezzel a szegény fiúval? — kérdezte Tony teli szájjal, aztán harapott még egyet a csirkéjéből. Az ujjai feketék voltak a széntől.

- Hogy érted ezt?

- Nézd, épp felénk tart.

Felelni már nem volt időm, csak vállat vonni, ugyanis Justin egy másodperc alatt ott termett mellettünk. - Mi a helyzet, Sasaki? - üdvözölte lazán Tonyt.

Tony biccentett a fejével válaszul. Justin mindkét tenyerével az asztalra támaszkodott. - Beszélhetnék veled? - kérdezte tőlem.

- De hát már beszéltünk. A könyvtárban.

- Igen, de kérdezni szeretnék valamit.

Justin tekintete egy röpke pillanatra Tonyra vetődött, aztán visszatért hozzám. Tony mindebből mit sem látott, mert végig engem bámult.

- Bármit akarsz is kérdezni, nyugodtan megteheted itt, Tony előtt - világosítottam fel.

Tony arcára széles vigyor ült ki, de a száját zárva tartotta, mert még mindig evett. A tekintetéből áradó melegség elárulta, hogy valamit jól csináltam.

- Oké, nekem mindegy. A könyvtárban már nem volt időm megkérdezni. Szóval, tényleg bánt, amit rólad mondtam. Lenne kedved eljönni velünk búvárkodni szombaton?

Justin arca nyugodt volt, de a szemében mohóság és vágy tükröződött. Eszembe jutott, ahogy Tracy az imént megjegyezte, hogy Justin mindenáron búvárkodni akar menni, mire Claudia hátradobta a haját.

- Egy egész álló nap veled és a kedves barátaiddal? Nem, kösz. - feleltem.

Tony gúnyosan felhorkant, aztán lehajtotta a fejét, és a tányérját kezdte bámulni, hogy elrejtse a vigyorát. Fogalmam sem volt róla, mi az a búvárkodás, de - mint mindig - most is úgy ítélt meg hogy jobb, ha ezt inkább nem említem. Közben észrevettem, hogy Tracy folyamatosan minket fiksziroz a salátabárból. Justin pedig le sem akarta venni a szemét rólam.

- A tesóim is jönnek, úgyhogy nem kell csak velem és Tracyvel lenned - tette hozzá. Az arckifejezését tanulmányozva arra gondoltam, milyen bonyolult érzelmeket képes tükrözni az emberi tekintet. Amikor valaki nézése belénk ég, és olyan jelentéssel telik meg, amit egyedül csak mi érthetünk. Justin is épp ezt csinálta velem; beszélt hozzám, anélkül, hogy kinyitotta volna a száját. De mindvégig éreztem, hogy visszafogja magát, lazának próbált tűnni, közben azonban sokkal intenzívebb érzelmek dúltak benne. Ebben egészen biztos voltam, hiszen még mindig

nem veszítettem el a képességemet, hogy olvassak más emberek érzelmeiben és szándékaiban, és ennek felettébb örültem.

- Rendben, ha Tony is jöhet - közöltem, és felszegtem az állam. Tony, aki épp a salátája maradványait majszolta boldogan, abban a pillanatban kővé dermedt. Az ajka lebiggyedt, és gyorsan egy szalvéta után nyúlt.

- Szuper! Akkor gyertek a Fürkész parkolójába szombat délután egyre!

Azzal Justin sarkon fordult, és elindult a salátabár felé, hogy csatlakozzon Tracyhez. Tony lenyelte a falatot, ami a szájában volt, és jelentőségteljesen rám nézett.

- Na ide figyelj, Lenah! Nyolcadik óta ez volt az első alkalom, hogy Justin Enos hozzám szólt. Utálom őket. Minden porcikám utálja őket. Ha tudom, hogy mennek valahová, én biztosan nem megyek. Szándékosan tuti nem.

- Gondolj csak arra, mi mindent fogsz látni bűvárkodás közben - mondtam. - Egy sor témát meríthetnél a rajzoláshoz.

- Várj csak - felelte Tony, és látszott, hogy hirtelen rádöbbszent valamire. Letette a kezéből a villát. - Arra célzol, hogy Tracy egy falatnyi bikiniben feszít majd a hajón?

Vagyis a bűvárkodásnak köze van a hajókhoz. Hm, érdekes...

- Aha - mondtam, és közelebb hajoltam. - Egy csomó egész alakos modellből válogathatsz majd - tettem hozzá mosolyogva.

Tony megfordult, és a salátabár irányába nézett. - Ez nem is rossz - adott igazat.

- Egész nap bámulhatnám a mellüket, és közben úgy tehetnék, mintha csak a művészet miatt csinálnám.

Ezen hangosan elnevettem magam. Igazi, szívből jövő nevetéssel.

A LEGKÉNYELMESEBBEN éjszakánként éreztem magam. A légzésem ilyenkor egyenletessé és ritmusossá vált. Kevesebbet pislogtam - így könnyebben ment az ellazulás. A percek viszont túl gyorsan teltek; új emberi testemnek több alvásra volt szüksége, mint amennyi időt magamtól rászántam volna. Aznap éjjel a kanapén ültem magam alá húzott lábakkal. Egy fehér gyertya fénye táncolt *A Térdszalagrend* című könyv kemény borítóján. A kötet becsukva hevert a dohányzóasztalon.

Előrehajoltam, és felemeltem a nehéz bőrborítót a mutatóujjammal. Az első oldalon a következő felirat állt: *A Térdszalagrend teljes története*. Belenéztem a vaskos könyvbe, lapról lapra haladva.

Aztán az ölembe vettem a könyvet, és az ujjaimmal végigsimítottam a vastag, cserzett bőrt. A cím aranyló nagybetűi kiemelkedtek a borító síkjából. Még mielőtt ráeszméltem volna, hogy mit csinálok, már az „1348: A kezdet” című fejezetet böngésztem. A rend tagjainak eredeti nevei alatt egy férfi portréjának elnagyolt metszete állt. És alatta a név: Rhode Levin. A brit lovag, aki hűséget fogadott III. Edward angol királynak. Finom vonásai és szögletes állkapcsa tisztán felismerhető volt. A metszet mégsem tudta visszaadni a vámpír szépségét, akit volt szerencsém ismerni. Végigsimítottam a képet, de csak a papír simaságát éreztem.

A szekreter tetejére pillantottam, ahol a két fénykép állt. Az egyik egy dagerrotípia volt. Ennél az eljárásnál a fotót egy tükröződő felületre készítik. Az

üveglap nem volt nagyobb, mint egy szokások portrékép. Engem ábrázolt a szövetségemmel. De most nem ez a kép érdekelt. Azt néztem, amin Rhode-dal voltunk ketten. Ráfókuszáltam a férfit körülengő éteri ragyogásra, a szemében csillogó királyi fényre és persze a félmosolyra a szája szegletében. Összeszorult a gyomrom. Vettem egy nagy levegőt. Aztán felálltam a kanapéról, és fejemet lógatva bementem a hálósobába. Fájt a gyomrom.

- Hol vagy most? - suttoztam bele az ürességbe.

A dohányzóasztalon otthagytam nyitva a könyvet, hogy Rhode képe továbbra is a nappali plafonja felé nézzen. Mindenhol égtek a gyertyák, és táncoló árnyékokkal töltötték meg a lakást. Megesett, hogy a kanócok elfogytak az éjszaka közepén, de mindig úgy aludtam el, hogy még lobogtak. Bámultam, ahogy a lángok reszketnek egy láthatatlan szélben. A tánc, amit az árnyékuk járt a falakon, az otthonomra emlékeztetett.

9. FEJEZET

- CLAUDIA! KIÁLTOTTA ROY ENOS. A lány egy fehér fiúalsót tartott a kezében, és jó magasra emelte a feje fölé. A Kvarc előtt szaladgált fel-alá, közvetlenül Royjal a sarkában. Végül aztán a fiú utolérte, megragadta, leteperzte a földre, és beledörgölte az orrát az alsónadrágba. A többi Enos fiú és az Édes Hármás egy rakáson ült nem messze, és a hasukat fogták a nevetéstől.

Én egy fa mögött rejtőztem, és néztem őket. Bár a lányok folyamatosan különcknek és ribancnak neveztek, valamiért lenyűgözött ez a helyzet. Egyszerűen nem fért a fejembe, miért ítélik ilyen élesen egymás felett a nők ebben a korban. Vagy talán mindig is így volt, csak nem vettem észre, mert évszázadokon át a külső szemlélő nézőpontjára voltam kárhoztatva.

A szeptember komótos lustasággal telt-múlt. Reméltem, hogy így is marad, hiszen minden egyes nappal közelebb kerültem a *Nuit Rouge* kezdetéhez. Bevallom, könnyen elkalandozott a figyelmem. A tanórák és a könyvtári munkám mellett minden erőmet egy dologra összpontosítottam a Wickhamen: követtem Justin Enost. Azt szokták mondani, hogy az embereknek aurájuk van - így hívják a bennük koncentrálódó energiát, amely belülről sugárzik kifelé. és színes felhővel veszi körbe a testüket. Justin aurája ragyogó arany színű volt. Motorcsónakokkal, gyors autókkal száguldozott. Veszélyes sportokat űzött, és néha úgy jött le a lacrosse-pályáról, hogy véres volt a meze.

Nem volt nehéz dolgom, ha követni akartam. A legtöbb időt a könyvtárban töltötte a kedvenc helyén, abban a pici átriumban. Úgyhogy a könyvek felett bámultam hófehér fogait és a tüsi haját. Az sem érdekelt, hogy folyton az Édes Hármással és a fivéreivel, Curtisszel és Royjal lóg. Mindenfelé együtt mentek, akár egy nyáj. Megvolt a maguk szertartásos viselkedése - ahogy egymáshoz értek, ahogy kommunikáltak. El sem tudom mondani, mindez milyen jó érzéssel töltött el engem. Hiszen vámpírként is ugyanezt tettem: követtelek, figyeltelek, egészen addig, amíg már azt is tudtam, hogyan veszed a levegőt. Aztán megöltelek.

A Wickhamen egyedül Tonyval barátkoztam. Az ő barátsága és a vámpírlétből maradt emlékeim elégnak bizonyultak, hogy lefoglaljam magam. Az utóbbiak úgy rakódtak egymásra egy nagy halomba, mint könyvek a könyvtárban, mindegyiken bőrkötés, és egyre magasabbra és magasabbra értek, egy végtelen plafon felé nyújtózva.

SZERDA REGGEL KILENCKOR anatómiaórám volt. Tony és én előző nap a reggelinél nagy örömmel konstatáltuk, hogy ez a tantárgy mindkettőnk órarendjében szerepel.

Szóval kétszer egy héten két órára biztosan találkoztunk anatómián.

- Koponya és keresztbe tett csontok? - kérdeztem Tonyt, ahogy kiléptem a Fürkészből. Ő a parkolóval szembeni padon ült egy fekete pólóban, amin ott virított az az ominózus koponya és a keresztbe tett csontok. Fekete nadrágot viselt, és felemás fekete csizmát.

- A vér és a belek tiszteletére! - felelte. Aztán együtt elhagytuk a Fürkészt, és elindultunk a természettudományos szárny felé vezető ösvényen. Tony egy pohár kávé szűrőcsölgött. Vagy negyed mérföldön át követtük a kanyargós utat. Én persze mindvégig az árnyat adó ágak alatt haladtam.

- Mi lesz veled télen?

- Miért? - kérdeztem.

- Amikor a levelek lehullanak a fákról, és nem lesz mi alatt árnyéket keresned.

Hirtelen utunkat állta egy fatönc. Tony letért az ösvényről, hogy kikerülje.

- Szerzek egy nagyobb kalapot - feleltem, és mosolyogni próbáltam. Igyekeztem megőrizni beszélgetésünk könnyedségét.

A természettudományos órákat azokban az épületekben tartották, amelyek közvetlenül a partra vezető lépcsőkkel szemben álltak. Vörös téglából épültek, és félkör alakba rendeződtek. Középen egy szökőkút csobogott, Marie Curie bronzszobrával, aki a rádium felfedezője. A kezéből íves alakban spriccelt ki a víz. Elsétáltunk mellette, és beléptünk a középső épületbe.

Tony végignézett rajtam. - Idebent vagyunk. Most már leveheted azokat.

Bedobtam a napszemüvegem a táskámba. Elhaladtunk néhány plakát mellett; az egyik a biztonságos szexet hirdette, egy másik a Bioszklubot. Diákok mentek el mellettünk, fiatalabbak és idősebbek (ez persze megint csak viszonyítás kérdése), én pedig igyekeztem csak annyira megbámulni őket, amennyire ők engem. Tony egy ajtóra mutatott a folyosó végén. Az órákat az első emeleten tartották.

- Ha bármi lehetnél, amikor felnősz, mi szeretnél lenni? - kérdezte.

A linóleumpadlót néztem. Újonnan fényesítették. Ahogy lépkedtem rajta, a csizmám talpa éles hangot adott.

- Nem tudom - feleltem. - Az életem elég... komplikált. - Ez igaz is volt. Hiszen sosem volt más dolgom, mint olvasni, tanulni, és - mondjuk ki - ölni.

- De csak van valami, ami érdekel - nógatott Tony. Időközben odaértünk a természettudományos labor ajtajához.

Hogy mi érdekel? - tettem fel magamnak a kérdést, és megforgattam az ónixköves gyűrűt az ujjam körül. Már majdnem el is felejtettem, hogy rajtam van. Ilyenkor azonban, amikor gondolkodtam valamin, mindig eszembe jutott. Érdekel a biológia. Szerettem az ember felépítésének rejtelmét tanulmányozni. Leginkább a saját éhségem kielégítése okán. Lepillantottam az ujjaimra, amelyek még mindig vadul forgatták a gyűrűt körbe-körbe. Aztán zsebre vágtam a kezem.

A biológiaterem elég egyszerű volt. Mindenfelé laboratóriumi asztalok álltak, amelyekhez két szék tartozott. Egy egész falnyi ablak nézett Madame Curie szobrára, alattuk szekrények sorakoztak. Minden asztalnál volt mosdó és Bunsen-égő, ami nem más, mint egy kisméretű gázégő. Ezt laboratóriumi kísérletekhez szokás használni. Követtem Tonyt a terem hátsó részébe, az egyik szabad asztalhoz. De már nem volt alkalmam megválaszolni a kérdését, mert az osztály többi része nagy dérral-dúrral bevonult mögöttünk.

Becsusszantam a Tony melletti székre. Ő a kávéját kortyolgatta, és elővett egy könyvet a táskájából. Követtem a példáját. Egy fiatal tanárnő lépett be a terembe, és

mögötte meg néhány késő, köztük Justin Enos. Ahogy megláttam, a szívem hevesebben kezdett verni. Nem számítottam rá, hogy ő is itt lesz. Ez volt az egyetlen közös óránk az angolon kívül. Elkaptam róla a tekintetemet, és lenéztem az üres jegyzetfüzetemre. Aztán hátrasímtottam a hajam, és a hosszabb tincseket átdobtam a vállamon. Tony az egyik előttünk ülő diákkal beszélgetett, engem viszont csak Justin érdekelt. Nézni akartam. És beszélni vele. Búvárkodni. Azt akartam, hogy szombat legyen.

- Az anatómia fakultáció a legnehezebb tantárgy a Wickhamen. Tavaly beteget akartam jelteni a szintfelmérő napján, de amikor a nővérem rájött, jól fejbe kólintott a hegedűje vonójával, úgyhogy muszáj volt eljönnöm - magyarázta Tony az előttünk ülőnek.

- A nővéred? - kérdeztem. - Nem is tudtam, hogy van testvéred.

- Mániája a tanulás. Folyton ezzel nyaggat.

Különös. Engem olyan rég nem vont felelősségre senki, hogy teljesen abban a hitben éltem, bármit megtehetek. Az egyetlen ok, hogy egyáltalán ott voltam a Wickhamen, Rhode szerelme volt, amit a halálával végképp bebizonyított.

A tanárnő letette az aktatáskáját az asztalra. Minden diák a jegyzetfüzéire után nyúlt, ő azonban csak mosolygott.

- Elővehetik a papírt és a tollat, de nem muszáj. Még nem.

Lehajolt, és felvett a földről egy hűtőtáskát. aztán az asztal tetejére tette.

- Én leszek az anatómiatanáruk. Szóljának csak Tate kisasszonynak! Most kezdtem a Wickhamen. Remélem, hogy nem csak a figyelmüket, de a tiszteletüket is sikerül elnyernem. - Erre senki sem mondott semmit, és azt hiszem, ez így volt jól. - Ma egy kis ízelítőt szeretnék adni abból, amit ebben a félévben csinálni fogunk.

Benyúlt a hűtőtáskába, elővett egy átlátszó nejlonzacskóba csomagolt fehér valamit, és kitette a tanári asztalra, hogy mindannyian jól lássuk. A valami olyan hideg volt, hogy fehér köd ült körülötte a zacskóban. Így aztán nem is láthattuk, hogy mi az valójában. Még én sem. A ködön még az én szemem sem látott keresztül.

- Na most - szólalt meg Tate kisasszony, és letekerte a lámpákat. Aztán lehúzta a vetítővásznat, és belevágott a mondanivalójába. A fehér valami a nejlonzacskóban még mindig ott volt az asztalon. Nem akartam ránézni - már akkor sejtettem, hogy valaminek a teteme lehet. Abban a pillanatban azonban még nem tudtam pontosabbat. Justin, aki az első sorban ült, hátrapillantott, és rám mosolygott. Hirtelen úgy éreztem, mintha millió pillangó verdesne a gyomromban a szárnyával. Visszamosolyogtam, de csak visszafogottan.

Tate kisasszony megkérdezte, hogy olvastuk-e a nyárra feladott anyagot. Senki sem felelt igennel.

- Ha elolvasták volna, akkor most tudnák, hogy ezt a félévet a vérrel indítjuk.

Igyekeztem minden testi érzésemet elnyomni, és úgy tenni, mintha nem tetszene a dolog.

A lámpák hirtelen lekapcsolódtak. Ösztönösen körbenéztem - az osztályterem szürke fényben úszott. Tate kisasszony megnyomott egy gombot a terem elején álló kis gépen. Halk, zümmögő hang hallatszott. Aztán megjelent a vetítővászonon egy emberi szívről készült kép. Valódi emberi szív volt. A masina leginkább egy hatalmas nagyítóhoz hasonlított - a technika egy újabb vívmánya, a modern világ egy újabb csodája.

-Na most - folytatta Tate kisasszony, ha elolvasták volna a nyárra kiadott

anyagot, akkor meg tudnák nevezni a szív legfontosabb részeit. Amelyek a következők... - vezette be a mondatot Tate kisasszony.

De senki sem folytatta. Én viszont tudtam.

És akkor megszólalt a fejemben Rhode hangja. Londonban voltunk egy kocsmában. Késő éjszakára járt az idő. Még csak négy napja voltam vámpír, és ezer kérdés nyugtalanított. Bár a szememmel azt néztem, ahogy Tate kisasszony a szív három részére mutat, csak Rhode hangját hallottam.

- Mostantól olyan ösztöneid lesznek, mint még soha.

- Mint például? - kérdeztem.

Az cső kopogott a tizenötödik századi angol kocsmá ablakain. A gyertyák lángja felragyogtatta Rhode porcelán vonásait, én pedig azon tűnődtem, vajon ő is úgy lát-e engem, mint én őt. Körülöttünk nők és férfiak mulattak; összekoccantották poharaikat, és pörköltet ettek nagy kerámiatálakból. Néztem a szaftos fogásokat, de aztán közönyösen elfordultam.

- Pontosan tudni fogod, hogy a nyak melyik részét harapd meg. Szakértője leszel olyan teremtményeknek, akikről eddig azt sem tudtad, hogy léteznek. Olyan precizitással mélyeszted majd bele a fogad az áldozataid bőrébe, hogy abban a pillanatban kilehelik a lelküket.

Az évek során ugyan sokat csiszolgattam a technikámon, de Rhode-nak alapvetően igaza volt. Ha az ember a nyaki ütőeret harapja el, akkor közvetlen összeköttetésbe kerül a jobb szívkamrával, amely a vért pumpálja a szívből ki és a szívbe be. Ez a legdirektebb módszer. És a legélvezetesebb. A vámpír harapása ugyanis nem fájdalmas - a legteljesebb kielégülés érzését adja, amit egy emberi lény csak megtapasztalhat.

A villanyok újra felkapcsolódtak a biológiaateremben, a hangulat azonban érezhetően megváltozott. Tate kisasszony teljesen le volt törve amiatt, hogy senki sem olvasta el a nyárra kiadott anyagot. Fehér gumikesztyűt húzott, és kiemelte a fehér masszát a nejlonzacskóból. Néhány lány felszisszent, és az egyikük sikított is. A tanárnő egy fémtálra ejtette a macskatetemet.

- Sokkoló, tudom. De ez itt egy anatómiaóra, úgyhogy jobb, ha megszokják, hogy tetemekkel lesz dolguk.

Nem bírtam ki, hogy egy kicsit fel ne emelkedjek a székemről. Muszáj volt alaposabban megnéznem magamnak a látványt.

- Na meg, mindannyiuknak meg kell érteniük, hogy ez itt csak egy tetem.

Az egyik lány az első sorban hirtelen zokogásban tört ki, aztán felkapkodta a holmiját, és kirohant a teremből. Ahogy becsapódott mögötte az ajtó. Tate kisasszony ismét körülnézett, és immár sokkal kedvesebben folytatta.

- Ez egy anatómia fakultáció. Aki itt jó eredményt ér el, az nem csak a haladó egyetemi kurzusokra váltja meg a jegyét, de azt is biztosítja magának, hogy a felvételinél előbbre sorolják. Ezért kérem önöket, hogy akinek még gondja van azzal, hogy tetemeket vágjon fel és vizsgáljon meg, az most hagyja el a termet.

Aztán egy guruló kiskocsi tetejére tette a halott macskát. Az alkalmatosság egészen olyan volt, mint amilyeneket a könyvtárban is használtunk, azzal a különbséggel, hogy ennek a polcain szikék, apró kések és különböző méretű üvegtubusok sorakoztak.

- Na, ki lesz olyan bátor, hogy kezelésbe vegye a macskát? Fel kellene vágni, hogy belenézhessünk, és életünkben először bepillantást nyerhessünk abba, hogyan is működik egy élő test.

Senki.

Oldalra pillantottam Tonyra, aki elkerekedett szemmel bámulta Tate kisasszonyt. Aztán Justin kővé dermedt hátára néztem.

Felvágni? De hiszen már úgyis halott, mi ebben a nagy dolog? Bennem egyáltalán nem volt félelem a halottakkal kapcsolatban. Körbenéztem. Egy fiú az első sorban egy papírt morzsolgatott. A mellette ülő lány a tankönyvét lapozgatta, és kínosan ügyelt rá, hogy ne nézzen fel. Jól látható volt: a halandók legnagyobb félelme a halál. Nagyot sóhajtottam. Én is lélegeztem, és éreztem a lehettem melegét az ujjaimon, de attól még nem voltam ember. Gyilkos voltam. Vámpír, aki beleszorult egy tizenhat éves lány testébe.

Felemeltem a kezem. *Mégis, mi olyan nehéz abban, hogy az ember felvágjon egy tetemet?*

Tate kisasszony arcán széles mosoly jelent meg.

- Nem gondoltam, hogy lesz bátor jelentkező. Beaudonte kisasszony, kérem, jöjjön ide!

Az osztályban minden egyes diák felém fordult és rám nézett. Justin összeráncolta a szemöldökét. Előrementem a padosorok között, és kinyújtottam a kezem, hogy elvegyem a kést.

- Nem, nem, Lenah. Először is szüksége lesz egy pár kesztyűre.

- Ó, igen. Persze - mondtam, és elvettem a pár latexkesztyűt a tanárnő kezéből.

A macska meg volt nyúzva, és láthatóan olyan sokáig úszkált a formaldehidben, hogy egyáltalán nem is hasonlított önmagára. A bőre aszott volt, mintha az összes vizet kiszívták volna belőle. A száját tárva tartotta, és kilógott belőle sárgás-fehéres nyelve. A régi énem nem sokat gondolkodott volna: a fogaival marcangolta volna szél. Most azonban halandó voltam. Ügyelnem kellett a baktériumokra és a kórokozókra.

Felhúztam hát a plasztik kesztyűt, aminek olyan szaga volt, mint a záptojásnak. Aztán kezembe vettem az apró kést, és felvágtam a gumyszerű bőrt. Alatta feltárultak a tartósított belső szervek. Ahogy húztam a pengét, hirtelen ernyedtséget éreztem a vállamban. Egy rövid pillanatra megálltam, és kifújtam a levegőt. Olyasvalamit csináltam, amit jól ismertem: felvágtam egy testet.

Igazság szerint valaki már előre felvágta helyettem, én azonban meg akartam győződni róla, hogy nem végzek fél munkát. Tudtam, hogy a lényeg, hogy feltárjam a szívet. Úgyhogy bevettem az ujjaimat, és egy kicsit jobban széthúztam a hártyaszerű bőrt. Az élettelen anyag nyomása a kezemen azokra az éjszakákra emlékeztetett, amikor én és a szövetségem lyukakat ástunk a földbe. Mindig segítettem nekik kiemelni a testeket, aztán visszadobni őket a földbe. Ez a macska hat hete nem élt. Néhányan felhorkantak mögöttem. Egy lencse, amely a tálca fölé volt szerelve, kivetítette a macska képét egy vászonra.

- Így is van - magyarázta Tate kisasszony. - A macska belső szervei túl kicsik ahhoz, hogy kivetítés nélkül látszódnának. Akkor hát, Tony Sasaki - mondta, és az osztálynévsorra pillantott hová mutasson Lenah, ha a jobb szívkamrát szeretné szemléltetni?

Tony vadul keresgélni kezdett a tankönyvében.

- Ümm - mondta tétován.

- Látom, hogy Sasaki úr sem olvasta el a kiadott anyagot.

Néhányan felnevettek.

- Na és a bal kamra, Tony? - Kezdetben azt hittem, hogy Tate kisasszony jó fej,

most azonban a legjobb barátomat pécézte ki magának. Szegénynek már vörös volt a feje, a többiek pedig mind őt bámulták. Még Justin is.

- Nem egészen értem a kérdést, kisasszony - szólaltam meg, nem hagyva időt, hogy félbeszakítson. - A jobb kamra bal oldalon van, mármint az állat nézőpontjából. Nekünk ez a jobb oldal, ami velem szembe néz. - Még mindig folytattam: - Ez a macska hasi fele - magyaráztam, és az élettelen testre mutattam. - Mivel a hátán fekszik, a hasa van velem szemben.

Taté kisasszony keresztbe fonta a karját maga előtt, és hagyta, hogy befejezzem a mondanivalómat. Én pedig szép sorban megmutattam a szív azon részeit, amikre emlékeztem.

És hogy hívják a rendszert? - kérdezte, és kék szemével rám nézett. Láttam rajta, hogy szeretné, ha tudnám a választ. Ő azt akarta, hogy helyes választ adjak, ellentétben Lynn professzorral, az angoltanárral, aki csak le akart járatni az osztály előtt.

Eszembe jutott Harhersage-i könyvtáram, és az a számtalan gyertyafényes éjjel, amit mindenféle ábrák tanulmányozásaival töltöttem.

- Keringési rendszernek - vágtam rá nyíltan, és visszaadtam neki a kis kést.

- Köszönöm, Beaudonte kisasszony - mondta.

Belül tudtam, hogy azért vállalkoztam a macska felnyitására, hogy teszteljem saját magam. Hogy lássam, nehezebben bírom-e a halál és a bomlás látványát, amióta ember lettem. De nem így volt. A szívem vert, a szemem pislogott. Ettem, ittam, aludtam. Úgy csináltam, mint egy ember. Mégis úgy tűnt, az emberlét rosszízű tréfát űz velem. Abban a pillanatban, hogy szétfeszítettem a macskatetem bőrét, nem éreztem mást, csak megkönnyebbülést. Mintha egy csapásra enyhült volna a sok frusztráció, ami hetek óta felgyülemlt bennem. Visszaültem a helyemre Tony mellé. Tate kisasszony pedig folytatta az előadását.

Mindaz, amit Beaudonte kisasszony volt kedves megosztani velünk, az olvasmány ötödik fejezetében található. Látszik, hogy nem először nyitott fel macskát. - A tanárnő megállt egy pillanatra. Éreztem, hogy Tony közelebb hajol hozzám. Pézsmailat áradt belőle. Emberszaga volt - földes tónusú.

- Kitűnőt kapunk év végén, az egyszer fix! - suttogta. A tekintetem hirtelen a terem elejére szegeződött, ahol ott ült Justin Enos, és a válla felett hátrapillantva rám mosolygott.

10. FEJEZET

UGYE TUDOD, HOGY A PÁROM VAGY, és a tanmenet szerint segítened kell nekem? - kérdezte Tony. Jóval az óra után voltunk. Tony előttem ugrabugrált a Fürkész felé vezető úton.

- Neked pedig még mindig meg kell tanítanod engem vezetni - kontráztam rá.
- Erről jut eszembe - felelte - hogy modellt kell ülnöd nekem, tudod, a portréhoz.
- Valamit valamiért.
- Ne csináld már! Csak egy óra. Ne dolgozz ma négyig - kérlett.
- Be kell mennem a tárcámért. Gyere fel velem, és nézd meg a híres Bennett professzor kollégiumi lakosztályát! Aztán ebéd, és utána jöhet a portré.
- Tetszik! - kiáltotta Tony. Elővettem a kalapomat és a napszemüvegemet, és elindultunk. - Vajon ott van még a szelleme?

A KORA REGGELI NAP épphogy feragyogott, hogy sugaraival beterítse a Wickham kampuszt, amikor Tony és én beléptünk a Fürkész előcsarnokába. Felmutatta az igazolványát a biztonsági őrnek, aztán elindultunk az emeletre vezető lépcső felé.

- Lift is van a világon. Tudod, az a szerkentyű, ami fel-le közlekedik az épületben egy gombnyomásra. Lenyűgöző találmány - ugratott Tony, miközben majdnem kiköpte a tüdejét az ötödik emeletre kapaszkodva.

- Még sosem utaztam lifttel.
- Micsoda? Te aztán fura egy csaj vagy, Lenah!

Felfelé menet azon tűnődtem, vajon helyesen cselekedtem-e. Tartottam tőle, hogy a macskával talán egy lépéssel tovább mentem, mint kellett volna. Tony továbbra is mögöttem szedte a lépcsőfokokat.

- Nem akarom elhinni. Nem elég, hogy minden további nélkül felnyitottál egy döglött macskát, ráadásul Bennett lakásában laksz, és még csak nem is félsz. A tag igazán rendes volt, ne érts félre! De akkor is. Len, ez hátborzongató!

Megálltam az ajtóm előtt, és becsúsztattam a kulcsot a zárba. - Engem nem izgat - feleltem.

- De hát itt *meghalt* valaki - hangsúlyozta Tony, mielőtt beléptünk volna. Ahogy kinyitottam az ajtót, előrehajolt, és beleszagolt a levegőbe. Megérezte a rozsmaring szagát, amit a bejárat fölé akasztottam. - Nem tudom, te hogy vagy vele, de én hiszek a szellemekben meg minden ilyesmiben. És mindenki azt mondja, hogy Bennettet megöltek.

- Ha ez így lenne, az iskola vezetősége valószínűleg nem engedné, hogy itt lakjak. Na meg, mindenhol haltak már meg emberek - mondtam.

- Minek ez a virág?

Az rozmaring - válaszoltam, és kinyitottam az ajtót. Letettem a napszemüvegemet és a kalapomat a fekete, lakkozott kisasztalra az előszobában. - Ezt a virágot azért szokás az ajtóra akasztani, hogy megvédje az embert. És emlékeztesse rá, hogy vigyázzon magára.

- Hogy megvédje? Mitől? - kérdezte Tony. Becsuktam magunk mögött az ajtót. - Azta! Ez nem semmi! Te tényleg itt laksz? Bezzeg az én szobatársam bűzlik, mint egy tengerimalac! - Tony végigsimította a kanapé puha borítását, majd továbbsasszézott a fal mellett, képről képre ugrálva. Aztán kiszúrta magának Rhode kardját. Egyenesen odament hozzá, és megállt előtte.

- Mit jeleni az, hogy *Ita fert corde voluntas*? - betűzte ki a pengébe vésett latin szavakat. Aztán végighúzta mutatóujját a penge közepén.

- Csak óvatosan - figyelmeztettem. - Ne érh hozzá az éléhez, mert megvágod magad! - Tony visszahúzta a kezét. - Azt jelenti: „Amit a szív kíván”.

- És ez igazi? Milyen korból való? És kitől kaptad?

Nem feleltem. Inkább otthagytam, és elindultam a hálósobába, hogy megkeressem a tárcámat.

- Igaznak látszik - folytatta. Rápillantottam, és láttam, hogy alig pár centi távolságból bámulja a pengét. Bementem a hálóba, és megtaláltam a tárcámat az éjjeliszekrényen. Mire visszaértem a nappaliba, Tony már elfordult a kardtól. Most *A térdszalagrend* című könyvél állt, és a Rhode-ról készült metszetet nézte. Nagyon közel volt a szekreterhez. Na meg a fotóimhoz. Tekintetem ide-oda járt közte és a szekreter közt. Hirtelen kiszáradt a szám. A nyelvem a szájpadlásomra tapadt. Tony továbbra is háttal állt nekem, és egy szót sem szólt.

- M-meherünk? — krákoztam.

- Van olyan tantárgy, amit te nem szeretsz? - kérdezte, felém fordulva. - A törit is imádod, valld be!

Megkönnyebbülten sóhajtottam, aztán elmosolyodtam. Nem vette észre a fotókat.

- Gyerünk! - mondtam. - Éhen halok.

- OKÉ, LENA. Indítsd be a kocsit - biztatott Tony. Szombat volt. és a Fürkész parkolójában ültünk az autóban. A kezem olyan görcsösen markolta a kormányt, hogy az ujjperceim elfehéredtek, a tenyerem pedig izzadni kezdett.

A kulcsok vadul himbálóztak, ahogy ráadtam a gyújtást. A motor hangosan felberregett.

Tony elmagyarázta, hogyan működik a gázpedál, a fék, az indexlámpa, és hogy miért fontos a hátramenet. Nagyon érdekes volt, és nem sokban különbözött azoktól az utasításoktól, amiket apámtól tanultam a tizenötödik században, miközben a teheneket és a lovakat terelgette a gyümölcsösünkben. Az 1400-as évek Angliája épphogy kilábalt a pestisből. A sok halott miatt munkaerőhiány alakult ki, ezért kellett mindent apámnak csinálnia. Közben azonban egy pillanatra sem akart szem elől téveszteni. Szegény biztosan belebetegedett az eltűnésembe. Sosem tudtam

meg, mi lett a családommal utána.

Ugy egy óra múlva beálltam az autóval az egyik parkolóhelyre a Fürkész előtt, és leállítottam a motort. Aztán lehúztuk az ablakokat, én pedig kidugtam a lábam.

- Minden ember szokott napozni? - kérdeztem Tonytól a napszemüvegem mögül, és közben hálát adtam, hogy egy közeli fa árnyékot vet rám.

- Te nem szereted a napot, ugye? - kérdezett vissza, és teljesen hátradöntötte az ülését.

- Nem szeretem azokat a dolgokat, amiktől kényelmetlenül érzem magam - válaszoltam.

- Hát, Justin Enostól szinte mindenki kényelmetlenül érzi magát - Ezért is igyekszem távol tartani magam tőle meg az összes fociőrült, lacrosse-mániás idiótától. És ezért is gyűlöllek, amiért elcibáltál ma ide.

- Rosszabbal is találkoztam már - mondtam nevetve. Egy percre csendben maradtunk. Végignéztem a ruháimon, és magamban azt reméltem, hogy az öltözékemmel nem árulom el ismét, hogy nem vagyok teljesen „normális”. Fekete sortot viseltem, alatta pedig egy fekete egyrészes fürdőruhát, amit Tony unszolására vettem meg. Bejött velem a boltba, és vagy tíz percig azt szajkózta, hogy vegyek tangás bikinit. És bár ő is úszónadrágban volt, azért csak... hogy is mondjam... Tony maradt. Volt még rajta egy ezüstgyűrű, keresztbe tett csontokkal és sárkányokkal. Az úszónadrágja pedig fekete volt. rajta vörös lángok.

- Ez micsoda? - kérdezte, és felült, hogy jobban szemügyre vegye a mellkasomat. Mielőtt még arra gondolhattam volna, hogy a mellemet bámulja, rájöttem, hogy az apró fiolás nyakláncot nézi. Azt, amiben Rhode maradványait tartottam. Az arannyal kevert hamu csak úgy ragyogott a szélvédőn beszűrődő napsütésben. Kezembe vettem a medált. Kristályból volt, és egy apró ezüstitő zárta le. Teljesen úgy festett, mint egy tör. Sóhajtottam, és forgatni kezdtem a fiolát a nagy- és a mutatóujjam közt.

- Ha elmondom, megígéred, hogy nem adod tovább senkinek?

- Ja... - felelte Tony, de a hangja egy kicsivel izgatottabb volt, mint szerettem volna.

- Az egyik barátom meghalt. Ezek itt az ő maradványai.

Tony arcáról egy pillanat alatt lehervadt a mosoly. Felült, és közelebb hajolt hozzám, mintha meg akarni vizsgálni a fiolát. De fél úton megállt. - Szabad? - kérdezte, és a dekoltázsomra meresztette a szemét.

- Persze - feleltem szinte suttogva, és a tenyerembe vettem a fiolát. A nyakamból azonban nem akartam levenni.

Tony olyan közel hajolt hozzá, hogy láttam az apró fényszikrákat a fekete pupilláján táncolni. - És normális, hogy így csillog? - kérdezte, és egy pillanatra levette róla a szemét, hogy rám nézzen.

- Igen - mondtam még mindig suttogva. Aztán hátradőltem az ülésben, és a medál visszaesett a mellkasomra. Ekkorra már azt kívántam, bár csak az ónixköves gyűrűmet is otthon hagytam volna. Csak remélni tudtam, hogy nem annyira szemfüles, hogy azt is észrevegye.

A nyitott ablakon át vidám nevetés és a főúton elhaladó autók hangja szűrődött be. Felnéztem. Tisztán láttam a fák leveleinek erezetét és kérgük rostjait. Hiába akartam elterelni a figyelmemet autóvezetéssel és barátok társaságával; Rhode akkor is halott volt, nekem pedig nem maradt belőle más, csak az a halom gyönyörű hamu.

- Nekem a bátyám halt meg - szólalt meg Tony váratlanul. Meglepett, milyen együtt érző a tekintete. Hátradőlt az ülésben.

- Mikor? - kérdeztem. Hirtelen felhangzott egy autórádió mély basszusa. Messze volt tőlünk, de én hallottam.

- Tízéves koromban. Az egyik nap még élt, a következőn már nem. Autóbaleset.

Bólintottam. Nem voltam biztos benne, hogyan kellene reagálnom.

- Ezért is van, hogy nem tudok mindig azonosulni mások vidámságával. Az élet néha igenis rohadt tud lenni, de az emberek ezt nem értik. Azt gondolják - legalábbis azok, akik ebbe a suliba járnak -, hogy mindent megkaphatnak. Hogy az élet habos torta. Mintha ha semmi rossz nem érhetne őket.

Rátettem a kezem Tonyéra, és egy percig ott is hagytam. Mit mondhattam volna neki én, a halálosztó? Aki ráadásul szívesen tettem, amit tettem? Nem beszélve arról, milyen jól ment nekem a meghalás.

- Miután a bátyám meghalt, úgy véltem, hogy tudok beszélni vele. Gyerekkoromban sokszor suttoztam neki, amikor este az ágyamban feküdtem. Elmeséltem neki a gondjaimat. Néha közvetlenül ezután vele álmodtam. Szerinted lehetséges, hogy így akart válaszolni?

Tony bőrének harmatossága és a szemében csillogó ártatlanság azt diktálta, hogy hazudjak neki. Csakhogy én tudtam, milyen a halál. A szemtanúja voltam. És tudtam, hogy ha valaki meghal, akkor elmegy - örökre.

- Ahogy a minap mondtad. Bármilyen lehetséges - feleltem.

Bumm-bumm-bumm. Valahol a főúton dübörgött egy autórádió basszusa. Megfordultam, és a hátunk mögé néztem. Abban a pillanatban hajtott be Justin terepjárója a Wickham főkapuján, hogy aztán egyenesen begördüljön a mellettem levő helyre. Justin letekerte az ablakot.

- Készen álltok, srácok? - kérdezte.

Ránéztem Tonyra. A szeme azt mondta, a barátságunk új szintre lépett. Vajon készen álltunk?

Igen, azt hiszem.

11. FEJEZET

SZERETNÉM AZT MONDANI, hogy szikrázó napsütésben ültem a hajó orránál, és a víz felett himbáltam a lábam. Szeretném azt mondani, hogy néztem, amint a víz a magasba spriccel Justin luxusmotorcsónakja alól, és a felcsapódó hideg cseppek a talpamat csiklandozták. De nem. Attól a pillanattól kezdve, hogy kihajtottunk a kikötőből, behúzódtam a kényelmes kabinba.

Ez nem ugyanaz a csónak volt, mint amivel Justin versenyzett. Ezt az apjától kapta kölcsön, és csak hajókázásra meg búvárkodásra használták. A fedélzetről egy lépcsősor vezetett le a hajó belsejében lévő folyosóra. Emberéleteimből emlékeztem néhány kabinra, ez a csónakbelső viszont egyszerűen lenyűgöző volt - vízi létre tervezték. A folyosó mindkét oldalán volt két hálófülke, egy konyha és egy fürdő. Elindultam az egyik háló nyitott ajtaja felé.

Leültem az ágyra, és összehajtogattam a ruháimat, hogy szépen eltehessem őket a táskámba a Rhode maradványait tartalmazó nyakláncsal együtt. Az utóbbit a táska aljára rejtettem, hogy még véletlenül se lássák meg illetéktelen szemek. Aztán elővettem egy fehér tubust. Napvédő krém volt benne, rajta vastag fekete betűkkel: **SPF 50**. Újra végignéztem a hosszú folyosón. A nap sugarai át- meg átsuhantak a csónak fedélzetére vezető lépcsőfokokon. Sőhajtottam egyet, felpattintottam a tubus fedelét, és jól megnyomtam. A krémes anyag teljesen betérítette a tenyeremet, és kifolyt az ujjaim közt, le a szőnyegpadlóra.

A fehér folyadék éles kontrasztot mutatott a puha szőnyeg királykék anyagával. Megpróbáltam elkenni a foltot a nagylábujjammal, hogy ne látszódjon. A helyzetet tovább rontotta, hogy a motor halkulni kezdett, és ebből tudtam, már nem járhatunk messze a búvárkodásra kijelölt helytől. Tartottam tőle, hogy hamarosan le fognak jönni, és meglátják, hogy egy egész tenyérynyi krémet kentem a sápadt combomra.

Felálltam, és ahol csak értem, vadul dörzsölni kezdtem magam: a vádlim, a fülem, a karom. Kivert a víz. Nagyon aggódtam, hogy ha kihagyok egy részt, az lesz, mint régen. Megégek. Hogy talán még nem fejeződött be teljesen az átalakulásom. A krém mindenfelé fehér foltokat hagyott a bőrömon; nem akart beszívódni.

-Mikor jössz már fel onnan? Ha búvárkodni akarsz, muszáj lesz bemenned a vízbe! - kiabálta Tony odafentről.

Aztán lejött pár lépcsőfokot. Gyorsan bekentem a lábfejemet is napvédővel. Tony rám nevetett azzal az édes mosolyával.

- Tisztára összekented magad azzal az izével. Még a füled is krémes - mondta. Odajött hozzám, és megdörzsölte az orrom hegyét meg az orrcimpámat a mutatóujjával. Neki is kókuszillata lett, akár a krémnek, amivel összepacsmagoltam magam. A maradékot belekentem a bőrömbbe, hogy jól beivódjon. - Ennyit a te nagyszerű ötletedről - csipkelődött, aztán leült az ágyra, és keresztbe tette a bokáját. Felül nem viselt semmit, úgyhogy nem tehettem mást, meg kellett vizsgálnom a testfelépítését. Nem dicsekedhetett olyan izmokkal, mini Justin, de jó formában volt.

Hátradőltem az ágyon, de nem feküdtem le teljesen. Az ötven faktoros naptejet markolásztam.

- Jól vagy? - kérdezte Tony, és közben felült és rám nézett.

Bólintottam, de nem válaszoltam. Tony a feje tetejére tolta a napszemüvegét, és a tekintetemet kereste. Én azonban nem vettem le a szemüvegem. - Voltál már csónakon korábban?

- Réges-rég - suttogtam alig hallhatóan.

- És most be vagy rezelve?

Megint bólintottam, de csak egyet. Nagyot nyeltem. A szám rettenetesen ki volt száradva. Úgy emlékeztem, hogy hoztam magammal egy palack vizet, de fogalmam sem volt, hová tettem.

Tony megfogta a vállam, és maga felé fordított.

- Lenah! Úgy három mérföldnyire lehetünk a parttól. Minden oké. Semmi gáz nem lesz a csónakkal.

Felvettem az ágyról a napvédő krémet. - Bekennéd a hátam? - kérdeztem. Nem akartam elárulni neki, hogy nem a csónakkal vagy a vízzel van bajom, hanem a nappal. A perzselő nappal, és azzal, amit félelmeim szerint a csak pár napja megújult testemmel tenne. Megint hallottam, hogy a motor lelassít, míg végül a bögésből nem maradt más, csak halk zümmögés.

Mint már említettem, a fürdőruha, amit vettem, fekete volt. Elöl melyen dekoltált, a csípőjénél pedig jól felvágott. A vámpíréletet nem árnyékolják be a testtel és a zsírpárnákkal kapcsolatos gondok. Az vagy, amit megeszel, ha mondhatok ilyet. Én pedig maximálisan törekedtem rá, hogy csakis tiszta táplálékot vegyek magamhoz. És megállás nélkül kutattam a tökéletes vér után. Ez pedig meglátszott a külsőmon is.

Éreztem, hogy Tonymak kerges a mutatóujja. Tudtam, hogy a sok rajzolástól és festéstől van. Most, hogy a csónakon voltunk, mintha a járása is megváltozott volna. A felemás bakancs sajátságos dobogása nélkül ő is csak egy átlagos, esetlen tininek hatott. Készségesen belemasszírozta a krémet a hátamba a kerges tenyerével, de nem szóltam semmit. Pedig ő volt az első ember, aki megérintette a bőröm. Nagy, körkörös mozdulatokat tett a hátamon, és közben volt alkalmam jól megvizsgálni a tetoválásomat. Észre is vettem, hogy a bal vállamnál egy kissé tovább elidőz. Biztos voltam benne, hogy újra meg újra elolvassa a feliratot, és közben az jár a fejében, vajon mikor fogom végre elmagyarázni neki a jelentését.

A motor épp abban a pillanatban hallgatott el teljesen, amikor végre összeszedte a bátorságát, és így szólt: - Szóval, mit jelent az, hogy „Gonosz az,...

- Köszí - vágtam a szavába, és megfordultam. Aztán kivettem a kezéből a tubust, és beledobtam a táskámba a holmim tetejére.

- Gyertek! - kiáltotta odafent Roy Enos, egy pillanattal később pedig hatalmas csobbanás hallatszott.

Felmentem a lépcsőn, ki a kabinból. A csónak két oldalán egy- egy dupla motor volt, és néhány ülés.

Tracy kiállt a csónak peremére, és a vízbe ugrott. Piros kétrészeset viselt, amit két lehetővékony pánt fogott össze a csípőcsontja felett. Hirtelen nagyon utálni kezdtem a saját fürdőruhámat, és azt kívántam, bárcsak én is bikinit vettem volna. Az Édes Hármak két másik tagja, Claudia és Kate már az óceánban lubickolt. Tony felmászott egy létrára, és látványos mellúszó mozdulatokat végzett a levegőben.

Miután Justin bedobta a vasmacskát a vízbe, elővette a búvárfelszerelést. Aztán

felém fordult. A kezében egy piros műanyag maszk himbálózott.

- Ejha! - mondta, és felhúzta a szemöldökét. A tekintete fel-le járt a testemen, én pedig igyekeztem nem pózolni előtte.

Aztán nagyon gyorsan elfordult, és szöszmötölni kezdett a maszkokkal, levegőcsövekkel és békalábakkal. Az utóbbiak tisztára úgy néztek ki, mint amiket a század eleji múzeumokban láttam a kiállított akváriumokban. Justin kirakta őket egy kisméretű hűtőtáska tetejére.

A lába erős volt és napbarnított. Roy Enos, akinek kisebb feje és vékonyabb arca volt, mint Justinnak, függőleges testhelyzetben libegett a tengerben, és taposta a vizet. Odakiáltott a bátyjának.

- Dobj nekem egy békalábat. Justin! - Aztán a hátára fordult, és lebegni kezdett. Lepillantottam a csónak oldala mellett, és rájöttem, hogy a víz nagyon sekély alattunk. Egy kikötőben voltunk, és ahogy a fák a szélben hajladoztak, az ágaik közt láttam a Wickham vörös téglás épületeit. Még a homokszemeket és a fűszálakat is ki tudtam venni. Most azonban igyekeztem megfedkezni a vámpírlátásomról, és visszatereltem figyelmemet a vízre. A lányok lábujjhegyen állva pancsoltak. Tony pedig épp egy kézállást mutatott be Tracy mellett.

Claudia, az Édes Hármak legalacsonyabb tagja a csónak körül úszkált az arcán bűvármaskkal, és az alatta elterülő nem egészen kétméteres vízbe bámult.

- Hát ez az! — gondoltam magamban. Íme, a bűvárkodás testközelség.

- Ugye tudod, hogy neked is bele kell ugranod abba a nedves valamibe? - kérdezte tőlem Justin.

- Tudom - feleltem lazán, és kibújtam a kapitányfülke napellenzőjének védelme alól. Ahogy kihajoltam, hogy ismét szemügyre vegyem a vizet, a nap melege hirtelen megcsapta a hátamat és a vállamat. Tracy hátrahajolt, és belemártotta a haját a vízbe. Arra gondoltam, hogy én akarok a legszebb lenni. Abban a pillanatban éreztem, hogy görcsbe rándul a gyomrom, és ösztönösen a köldökömre tettem a tenyeremet. Még mindig meglepődtem ezeken a testi reakciókon. Még mindig nem szoktam meg, hogy az izmaim összeköttetésben állnak az érzelmeimmel.

- Az emberek általában szeretni szokták ezt. Nem tudtam, hogy te félsz a hajóktól - szólt Justin, és felemelte a jobb lábát, hogy fellépjen a hajó peremére.

- Én nem félek a hajóktól - mondtam, és leengedtem a kezem.

- Na persze - felelte, és ördögien kihívó mosolyt villantott hozzá.

De mielőtt még válaszolhattam volna, már fent is volt a hajó peremén. Néztem, ahogy a térde behajlik, a talpa pedig belenyomódik a deszkákba. Magasra rugaszkodott a csónakról. Mielőtt a vízbe ért volna, megpördült, és bukfencet vetett a levegőben. Aztán akkorát csobbant a vízbe, hogy még én is kaptam a felcsapódó sós léből.

Egyszerűen nem értettem, mi olyan jó ebben. A többiek a vízben nevettek, és megtapsolták. Nekem viszont értelmetlennek tűnt, hogy valaki csak úgy szórakozásképpen ugráljon a vízbe.

- Most én jövök! - kiáltotta Roy, és elindult a csónak felé.

- Csak vigyázz, be ne törd a fejed - mondta neki Justin.

Ezek után nagy meglepetésemre a többiek is követték a példájukat, és egymást váltva bukfencet vetettek a levegőbe a csónakról. Nekem viszont egy porcikám sem kívánta, hogy ugráljak. Vajon miért? Mások szemmel láthatóan örömet lelték benne. Elfordultam az akrobatamutatóványok helyszínétől, és a hajó orrához mentem. Aztán leültem, és kilógattam a lábam a perem felett. Mögöttem folytatódta a

csobbanások és a vidám sikítozások. Én azonban csak az apró hullámokat figyeltem, amik a hajó fenekét nyaldosták. Bár rajtam volt az elmaradhatatlan széles karimájú kalap, éreztem, hogy a nap tűz le rám, és felmelegíti a testem. Hátrapillantottam, és láttam, ahogy Roy és Justin egymás után hányja a bukfenceket a csónakról, tökéletes köröket rajzolva a levegőbe. Ez a srác nem semmi - morfondíroztam. Még ilyet is tud, ráadásul fényes nappal.

GIRVAN, SKÓCIA 1850

EGY MEZŐN HEVERTEM, amely a házak sora mögött húzódott meg. Mint mindig, most is a legnemesebb kelmékbe voltam öltözve. Aznap éjjel egy kínai selyemből készült fekete, bokáig érő ruhát viseltem, és hozzá vörös, zöld és bíbor brokát virágokkal díszített fűzőt. A színjátzó szatén súlyánál fogva összegyűlt kétoldalt, és hatalmas, fényes fodrokba rendeződött. Hajamat hosszú fonalban viseltem.

Nem sokkal múlt este kilenc. Az utca házainak aprócska ablakain álmos fény szűrődött ki. A skóciai Girvan parti városka volt Összetartó kis közösség élt itt a végeláthatatlan dombok közt. Mi, vagyis a szövetség, egy mezőre húzódtunk vissza a főúttal párhuzamosan futó kőfal mögé. Song fel-alá járkált és őrködött, mint mindig. Heath a hátán feküdt, és a csillagokat bámulta. Gavin apró késeket dobált egy fa kérgébe. Mindig ott volt nála a törgyűjteménye a zsebében, vagy a csizmájába rejtve. Aznap éjjel egy közel száz méterre álló fát szemelt ki magának. Beledobálta a késeket a törzsébe, aztán elsétált értük, és kezdte az egészet előlről.

- Szükségünk van valakire, aki okos - szögeztem le. Felkeltem a fűről Heath mellől, és járkálni kezdtem. Szokás szerint már megint elmélkedtem. - Öten erős szövetséget alkotnánk. Végül is, a pentákulumnak is öt ága van. Észak - szóltam, Heathre mutatva. - Kelet - Song volt a soros. - És dél - közöltem végül Gavinre célozva.

- Szükségünk van még egy nyugatra. Láthatjátok, hogy hiányzik.

Én, a középpont, és a négy védelmező. Ha öten lennénk, hiánytalanná válna a pentákulum. És ha így kiegészülne a szövetségünk, elszakíthatatlan kötelék jönne létre köztünk. A mágia szerint az ilyen egység tagjai tűzön-vízen át összetartanak, amíg a halál el nem választja őket. Mindhárman - Gavin, Heath és Song - tisztában voltak vele, hogy be akarok venni még egy tagot. Ugyanakkor azt hiszem, hogy Gavin, a legóvatosabb, félt a mágia erejétől. Az efféle kötő mágia ugyanis halálos. Láthatatlan köteléket hoz létre a lelkek köt, amit képtelenség elszakítani. Egyenlő a halállal - de épp ez volt a célom, amikor megalapítottam a szövetséget. Hogy senki se árulhasson el, különben az életével kell fizetnie. Tudtam, hogy ha jól választok, és a megfelelő embert teszem vámpírrá, verhetetlenek leszünk. Azt akartam, hogy soha többé ne kelljen aggódnunk a túlélésünk miatt. Túlélés? Vajon ez egyáltalán a megfelelő szó?

Az ott felettünk az Androméda - mondta Heath latinul. Ő volt a második, akit

vámpírrá tettem, Gavin után. - És az ott mellette a Pegazus - folytatta, és felmutatott az égre egy sok csillagból álló alakzatra, amely a mitológiai szárnyas lovat formázta.

- Vigyél el, ó, Pegazus! - kiáltottam, és oldalra kinyújtott karral forogni kezdtem. - Vigyél fel az égre dél időben, hogy a nap süthesse a hátam! Hagyd, hogy én legyenek szárnyad kormányosa!

Akkorát kacagtam, hogy a hangom betöltötte a mezőt. Csak forogtam, forogtam és forogtam, míg aztán egyszer csak félájultan lerogytam a földre Heath mellé. Ő a bal oldalára fordult, és a szemembe nézett.

- Úgy tartják, az Androméda egy nőalakot formáz, aki kardot tart a kezében - mondta, és a tenyerével végigsimította a testemet a vállamtól a combomig. Rámosolyogtam, és a hátamra gördültem. Én semmit sem láttam az Andromédából. Számomra a csillagok csupán apró, fényes pontok voltak, amiket nem értem el.

- És csak a galaxis öt legfényesebb csillagánál látszik.

A nagy csendbe minden alkalommal belevegyült egy koppanás, amikor Gavin késeinek egyike célba talált. Song csak járkált és járkált, és közben a bajsza alatt dörögött. Nem voltunk éhesek, tekintve, hogy előző éjjel megtizedeltük egy fogadó vendégseregét. Ugyanakkor nem maradt sok időnk. Tudtuk, hogy néhány nap, és elfogy az erő, amit a vérből nyertünk, és akkor újra ennünk kell majd. Miközben Heath folytatta a csillagok bemutatását, én unalmamban megint felkeltem és járkálni kezdtem. Ekkor hallottam meg, hogy valahol a közelben egy férfi egy vidám skót dalt énekel.

Épp előttünk a fák mögött egy egyszintes, kőből épült kocsmá rejtezőtt. Apró, négyszögletű ablakain gyertyafény szűrődött ki a mezőre. Az ének kezdetben halk volt, de ahogy átvágtam a fás részen az ivó irányába, egyre hangosabbá vált, hamarosan pedig teljesen tisztán hallottam. A férfihang rekedt volt, de az egész kocsmát betöltötte.

- Ez itt a katonának szól, ki elvérzett, és a hajósnak, ki bátran elesett!

Felemeltem a ruhám alját, hogy kényelmesebben lépkedhessek a mohás földből kiálló gyökerek és ágak között. Tudtam, hogy a szövetségem tagjai szemmel tartanak, de a hatodik érzékem azt súgta, hogy nyugodtak.

- Hírük tovább él, bár lelkük elszállt. Az évek szárnyán tovasuhant - folytatta az éneklést a férfi. Az énekhangja egész jó volt, bár a kiejtésében találtam némi kivetnivalót.

Egyik lábam átvetettem a kőfal tetején, és lehuppantam a másik oldalra. Már csak pár méterre voltam a kocsmától. Igyekeztem olyan halkán megközelíteni az ablakot, ahogy csak tudtam. A kiszűrődő gyertyafény narancsszínben játszott. Odabent két faasztal állt, körülöttük bárszékek. Nők és férfiak emelgették a poharaikat, és sört meg whiskeyt ittak. Az egyik ablak jobb sarkán át bekukucskáltam, és láttam, ahogy egy magas férfi teljes brit katonai egyenruhában egy asztal tetején táncol. Nem lehetett idősebb tizenhét- tizenkilenc évesnél, jóllehet volt néhány szarkaláb a szeme körül, mikor mosolygott. Karizmai kidagadtak a ruhauja alatt. Szerettem volna végighúzni a kezem gerince vonalán.

Az egyenruha egy piros kabátból és egy fekete nadrágból állt. A katona kirúgott a lábával, és jó nagyot ugrott. Aztán fogta kék filcsapkáját, és a tömegbe dobta. Rúgott egyet a jobb lábával, majd a ballal, és elkezdett fel-le ugrálni az asztalon. A lábát közben jól az asztallaphoz csapkodta. Hagyományos skót táncot járt. A térdeit felhúzta és leengedte. aztán újra meg újra kirúgott a lábával.

Az egyenruha kezelője és gallérja aranyszínű volt. Kerek gombjai meg-

megvillantak a kocsmá fáklyáinak fényében. Megfordultam. A zenét egy csapat férfi szolgáltatta; dobokat püföltek és skót dudán játszottak a terem hátsó részében. A katona egyre csak táncolt tovább az asztal tetején, a vendégek pedig ritmusra tapsoltak hozzá. Az arca piros volt és étellel teli - vérrel teli. Magas volt, akárcsak Rhode, az arcvonásai finomak, a szája vastag. A keze erőből duzzadt; jobbában egy korsó sört tartott.

- Hírük tovább él, bár lelkük elszállt. Az évek szárnyán tovasuhant!

Még visszhangzott a teremben az utolsó hang, amikor fogta magát, és leugrott az asztalról; a söre kiloccsant a fapadlóra. Barna szeme még a kocsmá sötétjében is élénken csillogott a mulatozó vendégekre.

Elléptem az ablaktól, és elindultam az épület mellett. Be akartam menni, hogy beszéljek ezzel a férfival. Csakhogy épp amikor beléptem volna, kivágódott az ajtó, és nagy puffanással nekicsapódott a falnak. Átrohantam az utcán, és nekítámaszkodtam egy fatörzsnek a kocsmáajtóval szemben. A hosszú, sudár fákon még ott susogtak a zöld levelek. Koronájuk az égbe nyúlt, és vékony csúcsban ért véget. Az ajtóban megjelent a férfi. Aztán kísértelt, vett egy mély levegőt, és rágyújtott egy cigarettára.

Jó nagyot szippantott, az ég felé emelte a fejét, és kifújta a füstöt, a szája sarkában tartva a cigarettát. Az egyik szemével hunyorított, és letörölte a verítéket a homlokáról. Aztán kivette a cigarettát a szájából, hunyorogva rám nézett, és tett egy lépést felém. - Van ott valaki? - kérdezte. Erőteljes orgánuma volt és skót akcentusa.

Én is tettem egy lépést feléje. - Jó estét, katona! - üdvözöltem.

Felhúzta a szemöldökét, és eltűzött mozdulattal meghajolt előttem. Én azonban nem pukedliztem válaszul. Erre elmosolyodott, de a tekintete továbbra is fürkésző maradt. Átlépdeltem a poros úton, és megálltam a kocsmáajtóban.

- Én kezet szoktam fogni - mondtam válaszul a meghajlására, és kinyújtottam a jobb kezem, ahogy azt sok száz férfitől láttam az én időmben. Csakhogy az 1850-es évek társadalmában a férfiak nem néztek jó szemmel, ha egy nő úgy viselkedik, mintha egyenlő lenne velük. Ezt a tényt én a mai napig abszurdumnak tartom.

A férfi lenézett a tenyeremre, aztán fel a szemembe. Mosolyogtam rá, de csukott szájjal. Ez mindig hatott, ha valamiért nem kaptam volna meg azonnal, amit akartam.

- Na, kezet fogunk? - kérdeztem. A férfi kinyújtotta felém a karját, én pedig szemügyre vettem a jobb csuklóját. A bőrből vékony, kék vénák emelkedtek ki, amelyek a tenyeréből eredtek, és felfelé tartottak a karjába.

Megszorítottuk egymás kezét, ő pedig végignézett rajtam. Abban a pillanatban azt kívántam, bárcsak magamon érezhetném erős kezének érintését. A fogása szilárdságát éreztem ugyan, de hiányzott a bőrkontaktus. Nem történt semmi komoly. Ő engedte el először a kezem, és lassan hátrálni kezdett a kocsmáajtó irányába. És bár egyértelműen éreztem a pillantása tüzeit, szerettem volna tudni, milyen az, amikor ujjával végigsimítja a bőröm. Hogy milyen illata van a leheletének vagy a hajának. És bár tisztában voltam vele, hogy mindez lehetetlen, mégis vágytam rá. Az egyetlen illat, amit éreztem, a frissen szántott föld szaga volt, amibe egy kis pézsmá keveredett - a húsa illata, ami még mindig ott időzött a ruháimon.

- Hideg a kezed - szólalt meg.

- Van benned valami különleges - feleltem, és közelebb mentem hozzá, hogy a kocsmá ajtaja felett lobogó fáklya tüze megvilágítsa az arcomat. Ő is közelebb jött. Hunyorított kicsit, elfordította a fejét, hogy kifújja a füstöt, és újra szemügyre vette a

vonásaimat. Aztán megállapodott a tekintete az ajkamon.

- Nem, kedvesem. *Benned* van valami különleges. - A fiatalember immár valódi érdeklődéssel nézett rám. A derű egyszeriben eltűnt a hangjából. - Mi vagy te? - suttogta.

Bevallom, ez teljesen meglepett. Egészen addig senki sem tett utalást a külsőmre, a bársonyos bőrömre és a tág, fekete pupilláimra. Senkinek sem volt bátorsága, hogy megjegyezze, nem tűnök átlagosnak. A legtöbb embert megbabonázta, sőt megbénította a szépségem.

- Nem lényeges - vágtam rá lazán, és elkezdtem körbejárni, közben a szokásos módon riszálva a csípőmet, és alaposan megnéztem magamnak.

- Skót lövészkatona vagyok. Térképész. Bejártam a világot, hogy feltárjam a föld megannyi helyét a brit hadsereg számára. Rengeteg arcot láttam. Orrokat, szemeket, mindenféle különleges rasszból. A te vonásaid, kislány, nem hasonlíthatók egyikhez sem.

- Ahogyan azokhoz sem, amiket még nem is láttál - fűztem hozzá, és abbahagytam a körözést, hogy megálljak pontosan előtte. Mi a neved?

- Vicken, kedvesem. - Közelebb lépett. A hangjában volt valami rekedt nyersség. Egyáltalán nem hasonlított Rhode-éra, akinek gyengéd hanglejtése örökre az agyamba égett.

- Vicken Clough a huszonegyedik ezredből - közölte, a szemembe nézve. Tekintete nyugalomról árulkodott.

Azt gondoltam, két lehetőség van: vagy cserbenhagyott a különleges érzékelésem, vagy ez a férfi valóban nem fél tőlem. Mennem kellett. Ez olyasvalami volt, amit képtelen voltam felfogni. A kocsma mögötti mezőre pillantottam.

- Mennem kell — szóltam, és ellépdeltem mellette, magam mögött hagyva a fát. A szövetségemhez tartottam.

A férfi megragadta az alkarom. - Könyörgöm, kisasszony, ne tréfálj velem, mert még megkapod, amit akarsz!

Azon tűnődtem, hogy ez a férfi tényleg erős. Pontosan tudta, mit akar. Kitéptem a karom a szorításából, és gyors léptekkel elindultam a mező felé. Átléptem a kőfalat, és láttam, hogy a szövetségem tagjai még mindig ugyanott pihennek, ahol hagytam őket. Tudtam, hogy ha odavinném a férfit a mezőre, azonnal megölnék. Na nem mintha ellenemre lett volna a dolog, de egyelőre túlságosan felcsigázta az érdeklődésemet ahhoz, hogy rögtön végezzek vele.

- Várj! - kiáltotta utánam. Hallottam a lépteit mögöttem. Épp a mező szélén állt meg. - Ki vagy te?

De mire odaért a mezőhöz, én már beleolvadtam a sötétségbe, és nem láthatott. Egy fás részen álltam, az ágak takarásában. Vicken megragadta a kőfalat, felemelte az egyik lábát, és újra letette a földre. Kinyújtotta a nyakát, hogy jobban lásson. Aztán káromkodott egyet a bajsza alatt, és hátat fordított, én pedig visszatértem az embereimhez.

- Ez meg ki volt? - kérdezte Song. Elégedetten mosolyogtam.

- Érdekes egy valaki - feleltem, és hátrapillantottam a vállam felett. Vicken a kocsma irányába lépkedett. - Találkozunk a fogadóban hajnalban. - Felnéztem az égre, hogy szemügyre vegyem a hold állását. - Négy óránk van.

Azzal faképnél hagytam a szövetséget, és a tudta nélkül hazáig követtem Vickent.

Nem messze lakott a kocsmától. Megint átmásztam a falon, kínosan ügyelve rá, hogy végig az árnyékban maradjak. Ahogy az úthoz értünk, már csak pár méterre

haladtam mögötte. Egy kicsit dülöngélt a sok sörtől, amit megivott. Megszámoltam: hétháznyira lakott a kocsmától. Lefordult egy poros kis útra, és közben nekiütötte a vállát egy fának. Én is bekanyarodtam, és előretekintettem. Az otthonához vezető út végén hegyes szikla állt, mögötte a végtelen óceán.

Vicken háza egy sűrű erdő szélére épült, közvetlenül a tengerparton. A főépület fehér téglából volt, két szintjét fekete tető koronázta. Mögötte állt még egy kisebb, egyszintes házikó szürke kőből; ez láthatóan sokkal kevésbé volt fényűző, mint a másik. Csendben követtem őt. Elhaladtunk egy lóistálló mellett. Hallottam, hogy a lovak jókedvűen nyerítenek odabent, az óceán vize pedig halkan morajlik valahol a sziklákon túl.

Vicken besétált a kis házba, és bevágta maga mögött az ajtót. Lenyomtam a kilincset, és beléptem utána. Amit mondott, igaz volt. Valóban imádta a térképeket; amerre csak néztem, térképet láttam. Legalább egy tucat borította a falakat, és feküdt még néhány a szoba jobb sarkában egy kis faasztalon is. A szekrényben katonai egyenruhák lógtak. Az asztalán pedig volt még egy világoskék földgömb.

Az egyszobás házikó hátsó ajtaja nyitva állt, és láttam, hogy Vicken egy bronzból készült szerkentyűt állít fel a hátsó udvaron. Három lába volt, és úgy festett, mint egy modern kori fényképező gép állványa.

Elsétáltam egy fürdőkád mellett. A függöny el volt húzva előtte, és láttam, hogy egy pár fehér zokni lóg felette. Odaléptem az ajtóhoz. Vicken felnézett. Nem mosolygott, nem grimaszolt, csak bámult rám egy percig, aztán folytatta a szöszmötölést a géppel.

- Mondd, nem félsz a fenevadaktól? A szörnyektől? - kérdeztem.

- Te nem vagy egyik sem - állapította meg tényyszerűen, és visszatért a hosszú csőhöz, amely az ég felé nézett. Belepillantott a lencsébe, ellenőrizte a cső irányát, aztán megint rám nézett. - Tudod, kisasszony, én jobban félek azoktól a dolgoktól, amiket nem látok a saját szememmel - mondta, és a kezével intett, hogy csatlakozzam hozzá. Odamentem a teleszkóphoz, és belenéztem a lencsébe. A hold élesen és tisztán látszott; töréseivel és hasadékaival együtt idegen föld volt a számomra.

- Csodálatos - suttogtam alig hallhatóan. Aztán felnéztem, egyenesen Vicken szemébe. Halványan rám mosolygott. Hátraleptem párat a főépület irányába. - Miért nem félsz tőlem? - kérdeztem.

Jóllehet. Vicken azt állította, hogy nem fél, azért megtartotta a távolságot. Ujját egy pillanatra sem vette le a teleszkópról; az égbelátó masina állítgatásával próbálva leplezni az idegességét. Szemem végigpásztázta erős, széles vállát, de továbbra is veszélyes tekintetere összpontosítottam a figyelmemet. Férfiassága elbűvölt.

- Felkeltetted az érdeklődésemet - mondta, és megint a szemembe nézett.

Hátraszegtem a fejem, és olyan jóízűen elnevettem magam, hogy a hangom visszhangzott a nagy csendben. - Felkeltettem az érdeklődésedet? Biztosan erről van szó? Pusztán kíváncsiságról?

Vicken tovább bámulta a teleszkópot.

- Mondd csak, Vicken Clough a huszonegyedik ezredből. Mit szónál, ha azt mondanám, hogy képes lehetsz feltérképezni az egész földet, hogy aztán feljegyzéseket készíts róla? Hogy te lehetsz a valaha élt legnagyobb navigátor? Hogy addig élhetsz, míg világ a világ?

Vicken keskeny orra és szögletes álla a föld felé mutatott. Ráncolta a homlokát, két kezét pedig lazán a háta mögött tartotta. - Az öröklét, kisasszony, nem

lehetséges.

- És ha én azt mondanám, hogy mégis?

Mélyen a szemembe nézett. Vártam, hogy meddig képes állni a pillantásomat, de szeme sem rebbent. - Akkor hinnék neked.

Előreléptem párat, és megálltam vele szemben. Az arcunk alig pár centire volt egymástól.

- Mit kell tennem? - kérdezte. - Hogy veled maradhassak. - Meg akart csókolni. A tekintetében láttam azt a fajta sóvárgást, ami a barna szemek sajátja. Szempillái felfelé pöndörödtek, és amikor pislogott, egészen olyan volt, mint egy kisfiú. Mosolyogtam; most következett a kedvenc részem. Tudtam, hogy ez után búcsút mondhat majd a nyugalmanak - rettegni fog. Hagytam, hogy az ajkával megérintse az ajkam, gyengéden, alig érezhetően. Az ínyem lassan, nagyon lassan visszahúzódott a fogaimról, és a fülébe súgtam: - Meg kell hogy öljelek.

Vicken megborzongott, és ellépett tőlem. Éreztem, hogy átfut rajta a félelem, de ez még mindig nem az az iszonyat volt, amit vártam. Még nem akart elrohanni. Inkább csak a saját tettei miatt aggódott - amiatt, hogy mire lenne képes a kedvemén. Ez egyszerűen nem fért a fejembe. Képtelenség - gondoltam. Ránéztem a holdra. Három óra volt hátra hajnalhasadásig.

- Adok neked egy éjszakát, hogy átgondold - javasoltam, és elindultam kifelé. Megkerültem a házat, és a főút felé vettem az irányt.

- Holnap ugyanebben az időben eljövök a válaszáért.

- A beszédedből úgy veszem ki, hogy bármit mondok is, nincs választásom.

Vicken kilépett a ház mögül, hogy újra rám nézzen. A hold selymes fényénél láttam, hogy a homlokán verejték gyöngyözik.

Hátrafordultam. - Egyáltalán, miért gondolkoztál el rajta? - kérdeztem, biztosra véve, hogy megvan az oka a szolgálatkészségének.

Vicken hamiskásan mosolygott. Amolyan félmosoly volt - csak a szája bal oldalát húzta fel. Egyik kezével a kis ház oldalának támaszkodott. - Miattad - felelte.

Egy perc csend következett. Néztem az erős karját, és azt, ahogy a haja lustán és rendetlenül az arcába omlott. - Akkor köszönj el - tanácsoltam, és elfordultam tőle, hogy belevessem magam az éjszaka sötétjébe.

MÁSNAP ÉJJEL ISMÉT ODAMENTEM. Ahogy benéztem a főépület ablakán, láttam, hogy Vicken a családjával vacsorázik. Az asztal két végén hosszú, fehér gyertyák égtek. Valamilyen állatot szolgáltak fel, és hozzá mindenféle zöldséget. Az asztalfőnél Vicken apja foglalt helyet, ő maga pedig közvetlenül a jobbján ült. Az apja - egy jól megtermett, kövérkés ember ritkuló fehér hajjal - jóízűen nevetett, és megfogta a fia arcát. Az ilyenkor szokásos szorítást éreztem a torkomban. Gyűlöltem a családot. Sokszor elég volt az emiatt érzett szomorúság, hogy felbőszítsen, és kihozza belőlem a vadállatot. Ilyenkor mindenkit lemészároltam, aki csak emlékeztetett rá. Hogy valaha nekem is volt családom.

Azon tűnődtem, vajon miért nem akarom megölni ezt az embert. Miért éreztem késztetést, hogy ott hagyjam, az otthona börtönében, az apjával és az anyjával meg

a térképeivel? Vajon elég bátor vagyok-e hozzá, hogy valaki mást is szeressek Rhode-on kívül? Úgy döntöttem, meghagyom a szabadságát. Ahogy elfordultam az ablaktól, hogy visszatérjek az embereimhez a fogadóba, elkaptam Vicken tekintetét.

Felugrott az asztaltól és utánam rohant, én azonban megiramodtam a poros úton, ami az óceántól a főútra vitt.

- Várj!

- Meggondoltam magam. Szabad vagy - jelentettem ki, és hátrafordultam az út közepénél. Mindkét oldalon magas fák álltak. - Igazad volt, tudod? Te vagy az első ember, akinek meghagytam a választás szabadságát. Menj vissza a csaláodhoz!

Vicken olyan gyorsan odaért hozzám, hogy egy pillanatra eltűnődtem, vajon valóban ember-e. A kezébe vette az arcomat. - Nem akarok - mondta olyan szenvedéllyel, hogy a fogai összekoccantak.

- Már elengedtem őket. Nem akarok itt maradni, hogy itt haljak meg, és semmi mást ne lássak a világból.

- Akkor mit akarsz? - kérdeztem.

Megragadott a vállamnál fogva. Nem mozdultam. Nagyot sóhajtott. - Téged - mondta már-már lihegve. - Csak téged.

Mélyen a szemébe néztem. A tekintete szinte könyörgött. Szüksége volt rám. Lepillantottam nyakizmára és széles vállára, aztán vissza a szemébe. Előrehajolt, és finoman hozzádörzsölte az ajkát az enyémhez. Vettem egy mély levegőt, hogy érezzem a húsa illatát - azt az illatot, amit egyszer már éreztem. A pézsmá és só illatát. Tudtam, hogy hamarosan szétárad majd az ereimben.

- Rendben, akkor ezt eldöntöttük - mondtam, és kinyitottam a szemem. Aztán megragadtam a csuklóját, és elvezettem a háztól. - Egy olyan ősi vámpírrendhez fogsz csatlakozni, amelynek eredete a múlt ködébe vész. Hatalmad lesz. Akkora, hogy el sem tudod képzelni.

Az erdősáv felé indultam, ami a kis ház mögött húzódott.

- És te is ott leszel? - kérdezte.

Megfogtam a kezét. - Mindig.

Lehet, hogy Vicken a vámpírauramba szeretett bele. Nem tudom. Sosem fogom megtudni. Rhode mondta egyszer, hogy a vámpírok kisugárzása olyan erős, hogy a legtöbb embert elkábítja, anélkül, hogy észrevenné. Csak annyit tudok, hogy amikor bevitettem a háza mögötti kiserdőbe, fogta a kezem. És amikor a fogammal feltéptem a nyakát, a csillagokat bámulta.

12. FEJEZET

- LENA!

Megráztam a fejem, és újra ráfókuszáltam a vízre, amely a csónak fenekét nyaldosta. - Ide nézz! - Balra fordultam.

Justin Enos fel-le kalimpált a vízben, és csak a feje látszott ki. A napfény megtört a sima víztükrore, és belevilágított a szemébe. Hunyorgott egy picit, de azért mosolygott. - Ne akard, hogy felmenjek oda. és lehozzalak - fenyegetett.

Ekkor Tony úszott el mellettem egy felfújható csónakon, és fényképeket készített rólam.

- Ki szabadította ránk a paparazzót? - kérdezte Claudia, és tovább rőtta a köröket a csónak körül.

Óvatosan felálltam, és hátraleptem a hajó belseje felé. Próbáltam kivenni a fejemből Vicken képét, de a láthatatlan óra, ami az agyamban kettyezett, egyre csak arra emlékeztetett, hogy hamarosan eljön a *Nuit Rouge*. És akkor Vicken megpróbál majd kiásni a földből. Justin elindult a létra felé, és mire odaértem, már mászott is felfelé.

- Még sosem láttam ragyogni a napot az óceán vizén - vallottam be, miután a fiú visszamászott a hajóra. Csusomvizes volt.

- Még sosem láttam senkit, aki ilyen falféher lett volna, mint te - szólalt meg Roy valahol a vízben.

- Fogd be, Roy! - csattant fel Justin, míg a többiek nevettek. Roy egy olyan káromkodással felelt, amit meg sosem hallottam, azon odébb úszott. Tracy minket bámult, ahogyan az Édes Hármast többi tagja is, hiába próbálták egymás fröcskölésével leplezni a kíváncsiságukat. Csendes elégedettséget éreztem. Eszembe jutott, mi is ez az érzés... hála. Hiszen Justin megvédett.

- Gyere! - bátorított, és kinyújtotta felém a kezét. Mielőtt elfogadtam volna, megnéztem magamnak a tenyerét. Az ujjai puhák voltak. Egyes vámpírok hisznek a tenyérjóslásban. Justin életvonala - a vonal, amely a nagyujj és a mutatóujj közt húzódik - nagyon hosszú volt. Szinte a csuklójáig leért. Ez a vonal nem azt jelenti, ki meddig fog élni, hanem hogy mennyire elkötelezett az élet iránt. Más szóval, hogy mennyi életerő szorult belé. Justin ezzel a hosszú életvonallal tökéletes taggá válhatott volna a szövetségemnek. De mielőtt még tovább agyalhattam volna ezen, megragadta a kezem, és felhúzott a hajó peremére.

- Félsz az ugrástól? - kérdezte.

Bólintottam. Erre még erősebben szorította a kezem. Éreztem tenyere melegét, bőre forróságát. Az életem olyan hideg volt azelőtt! A lábujjaim görcsösen kapaszkodtak a hajó oldalába, és jól megszorítottam Justin kezét.

- Nem olyan, mint kint állni a zuhogó csőben vagy ilyesmi mondta a pázsiton történetekre utalva. - De azért jó móka, ígérem.

- Ezt az a srác ígéri, aki leribancozott.

Justin sóhajtott, de nem vette le rólam a szemet. - Megengeded végre, hogy

jóvátegyem a dolgot?

Erre leesett az állam. Reagálni sem tudtam. - Sajnálom - nyögtem ki. - Igazad van.

- Szeretnél bukfacezni? - kérdezte.

Megráztam a tejem.

- Rendben. Na most, ez a víz elég sekély. Látni fogod, hogy leér benne az ember lába. Úgyhogy ne akarj fejest ugrani! Egyszerűen csak csobbanj bele! - Justin a tekintetemet kereste, és várta, hogy végre ránézzek a víz helyett. - Készen állsz?

Bólintottam.

- Valahol el kell kezdeni, nem igaz?

Ránéztem. A tekintetével biztatott, hogy ugorjak. - Így van - feleltem. Justin teste elrugaszkodott, úgyhogy behunytam a szemem. Éreztem, ahogy behajlik a térdem, és felugrottam a levegőbe. A nap sütötte a hátam. Felemeltem a kezem, és belecsusszantam az óceánba. A víz körülölelte a testem. Olyan érzés volt, mintha ezertonányi bizsergető nyomás nehezedett volna rám. Nem hallottam mást, csak morajlást és zúgást. A fülem és az orrom megtelt vízzel. Visszatartottam a levegőt. Amint megéreztem, hogy a nedves homok benyomul a lábujjaim közé, egyből elrugaszkodtam a felszín irányába, és levegő után kezdtem kapkodni. Felértem, kinyitottam a szemem, és csak nevettem és nevettem. Megtöröltem az arcom, és láttam, hogy Justin mosolyog rám.

Aztán megindult felém a mellkasig érő vízben. Tracy pedig feléje úszott jobb oldalról, a háta mögött. Justinnak fülig ért a szája, ahogyan nekem is. Szétnyitotta az ajkát, és egy pillanatra - csak egy pillanatra - úgy tűnt, felém nyújtja a kezét. És akkor Tracy körbefonta a karját a mellkasán, és rácsimpaszkodott a hátára. Rikító rózsaszín körömlakkot viselt; ujjai úgy nyomódtak Justin bőrébe, akár a karmok. És bár Justin felém nyúló keze megállt a levegőben, hogy aztán visszahúzódjon és megállapodjon Tracyén, a tekintete nem mozdult rólam. Amikor végül megfordult, hogy a barátnője szemébe nézzen, Tony bukkant fel a vízből, és körülbelül öt centire az arcomtól elkattintotta a masináját.

- SZÓVAL LENA, HONNAN VAN AZ A NYAKLÁNC? - szegezte nekem a kérdést Tracy Justin terepjárójának anyósüléséről. Aztán hátrafordult, hogy rám nézzen. Visszafelé tartottunk a Wickhamre. Késő délután volt; ahogy azt a nap helyzetéből megítéltem, úgy négy felé járhatott. Visszatettem a láncot a nyakamba. - Ajándékba kaptam. - feleltem.

- Annyira cuki! Tündérpor van benne - áradozott Claudia a mögöttem lévő ülésen.

Tony gúnyosan felhorkant.

- A fiola elég kopottnak tűnik. Vidd vissza és kérj helyette egy újat - csatlakozott a beszélgetéshez Kate.

Nem mondtam semmit. Ráfordultunk Lovers Bay főutcájára. Az utca azon része, ami a Wickham mellett haladt el, igen élénk és nyüzsgő volt, tele boltokkal. Azon a szombaton pedig ráadásul gaszpiacot is tartottak.

- Körülbelül harmadik óta nem láttam, hogy valaki tündérporos nyakláncot viselt volna. Nagyon retró vagy, Lenah - szólt Claudia.

Egy virágokat és növényeket árusító pult előtt haladtunk el. Az egyik asztal felett a következő felirat állt:

VADON TERMETT GYÓGYNÖVÉNYEK

- Kiszállhatnék? - kérdeztem.

- Ugyan, ne menj még - mondta Kate, de közben gúnyosan összenézett Tracyvel a visszapillantó tükörben.

- Igen. *Lécci*, ne menj! - szólt Tony, de addigra Justin már lelassított, és lehúzódt az út jobb oldalára. A Wickham főbejárata csupán néhány méternyire volt tőlünk. Kiszálltam az autóból, és elkaptam Justin tekintetét a visszapillantóban.

- Később találkozunk. Tony - mondtam, és becsaptam magam mögött az ajtót. Biztos voltam benne, hogy nagy letolást fogok kapni tőle, amiért ott hagytam egyedül a keselyűkkel, de volt valami, amit el kellett intéznem. Sőt, igazság szerint ezt a bizonyos dolgot már akkor el kellett volna intéznem, amikor először betettem a lábamat a Wickhamre.

Bementeni a gazdapiacra, és elsétáltam néhány doboz alma és tök, na meg jó pár üveg almabor mellett. Aztán megálltam a gyógynövényes és vadvirágos standnál. Lila árvácskák, őszirózsák és élénksárga krizantémok heverték kis fonott kosárákban. A szárazat barna szaténszalagból kötött csinos kis masnik tartották össze.

- Van levendulája? - kérdeztem az asszonyt, aki egy fonott széken ült a pult mögött. - Egy kis csokorral kellene.

A nő már nyújtotta is felém, és mosolygott. - Négy dollár lesz - mondta.

Fizettem, és elindultam a kampusz irányába. A levendula isteni illatot árasztott, én pedig végig az orrom előtt tartottam, amíg oda nem értem a főútról a Wickham nagy boltíves bejáratáig. Aztán beléptem a kapun, elmosolyodtam, és nagyot sóhajtottam. A kampuszon nagyban zajlott az élet. Egyesek takarókon heverésztek odakint; mások csoportokba verődve tanultak, egymás között adogatva jegyzetfüzeteiket. Ismét vettem egy nagy levegőt, és hallgattam a körülöttem visszhangzó hangokat.

Nem tudom elolvasni az írásodat! Küldd el e-mailben!

Megőrülök ettől a biosztól.

Nekem is kell egy olyan pulcsi, amilyen Claudia Hawthorne-on volt.

Ez itt a katonának szól, ki elvérzett!

Kis híján elbotlottam a saját lábamban. Megpördültem a tengelyem körül, hogy megnézzem, ki van a hátam mögött.

És a hajósnak, ki bátran elesett!

Megint megfordultam. Tudni akartam, ki éneklé azt a dalt. Egy csapat lány gubbasztott a fűben takarókon, és a tankönyvet olvasgatta. Az egyiknek fülhallgató volt a fején. Az ösvényen több tucatnyian jöttek-mentek. Két fiatalabb fiú haladt el mellettem, de ők a hamarosan induló kosárlabdasezonról beszélgettek. Visszafordultam a zöld irányába, de nem hallottam senkit énekelni. Előreléptem egyet, aztán még egyet. Épp amikor már egész biztosan álltam a lábamon, és nem messze jártam a Fürkészttől, ismét felhangzott a dal.

Az évek szárnyán tovasuhant!

Leejtettem a levendulát a földre, és a fülemre tapasztottam a kezem. Éreztem, hogy a vér lüktet az ereimben. Ismét körülnéztem, csak hogy biztosra menjek. A

diákok a kollégiumi szobáikba igyekeztek, vagy élvezték a jó időt a zöldben. Leengedtem a kezem, és lehajoltam, hogy felvegyem a levendulát.

Hívj fel később!

Húsz perc múlva vacsora!

Teljesen átlagos beszélgetéseket hallottam. A skót dalnak nyoma sem volt.

A szellemek szeretik félrevezetni az embert, és megtépezni a gondolatait, mint vihar a fákat. A hang, amely a susogó levelek közt dalolt, hogy az örületbe kergessen, Vicken hangja volt. Még itt, a massachusettsi Lovers Bayben is utolért. Ebből tudtam, hogy hiányzom neki.

Amint hazaértem, felakasztottam a levendulát a rozmaring mellé. Ez a növény megvéd a gonosz erőktől, ha az embert üldözik, és áldást hoz a házra, amelynek az ajtaját díszíti.

13. FEJEZET

ELŐFORDULT MÁR VELED VALAHA, hogy valami borzalmast akartál tenni? Úgy értem, valami igazán, eget rengetően borzalmast? Csak azért kérdezem, mert másnap reggel minden erőmet össze kellett szednem, hogy ne hívjam a szövetségemet. Amikor felkeltem, csend volt. Hallgatott a szobám, és hallgatott a világ odakint a Wickham kampuszon. Próbáltam jelentéktelen apróságokra összpontosítani a figyelmemet. A hálósobám plafonja sima volt és fehér. Csiripeltek a madarak, és lágy szellő mozgatta az ágakat. És mégis, mindennél jobban éreztem, hogy egyedül vagyok. Ezt nem gyógyíthatta meg egy kiruccanás a tengerhez. Hiányzott Song halk mélázása; az, ahogy Vicken rám nézett egy zsúfolt terem másik végéből, és tudtam, mi jár a fejében. Hiányoztak a dombok, amelyek körülölelték a házam, és olyan messzire nyúltak a távolba, hogy napfelkeltekor, amikor még éppen biztonságos volt a számomra, hogy odamenjek az ablakokhoz, néha azt hittem, mindenfelé lángol a fű körülöttem.

Belemarkoltam a puha ágyneműbe, és az oldalamba gördültem. Rhode szavai zakatoltak a fejemben. Azon az utolsó éjjelen nagyon sok mindent mondott nekem. Az egyik dolog egy figyelmeztetés volt:

-Nem szabad kapcsolatba lépned velük, Lenah, bárhog szeretnél is. Bármennyire hajt is a mágia, amit te magad hívtál életre. Meg kell tagadnod önmagad.

Felnéztem a telefonra az éjjeliszekrényen. Azon gondolkodtam, nekik vajon van-e egyáltalán telefonjuk. És vajon, ha felhívnám őket, és felvonnék, tudnák-e, hogy én vagyok az? De nem hívtam fel senkit. Helyette inkább átgördültem a másik oldalamba, hogy ne is lássam a készüléket, és kibámultam a háló ablakán. A gondolataim lassan elszakadtak a szövetségtől. Arra gondoltam, talán lezuhanyozhatnék. Vámpírként nem kellett tisztálkodnom. Nem volt bennem semmi élő; nem emberi, élettelen testem nem érhetett semmi, hiszen a legfeketébb mágia hatása alatt állt. Most, hogy emberi alakot öltöttem, egy kis nyugalmat jelentett számomra a forró veríték, amely végigfolyt a karom alatt és a hátamon.

Kiszálltam az ágyból, és elsétáltam az ajtó mellett, kínosan ügyelve rá, hogy egyetlen pillantást se vessek Rhode kardjára, ami közvetlenül a háló bejáratánál lógott. Pedig sokszor tettem így - leginkább akkor, ha vigaszt kerestem. Kidörzsöltem az álmot a szememből. és ráléptem a fürdőszoba hűvös kövére.

- Aááá! - kiáltottam, és nekidőltem a mögöttem lévő falnak.

A tükörképem. A bőröm. Mézszínű volt. Mélybronz. Az orrom hegye aranyszínűben csillogott. *Lebarnultam.*

Odamerészkedtem a tükörhöz. Az ujjbegyemmel széthúztam a bőröm. A szemem összeszűkül. Ellenőriztem az arcom, az állam, sőt még a nyakam is. Piros foltokat kerestem. Hiába az ötven faktor, a nap megkapott, jöllehet nem aszalódtam meg, ahogy attól tartottam. És nem is párologtam el.

Kipenderültem a fürdőből, be a nappaliba - de az ajtóban azért megálltam. Rhode

kardja meg sem mozdult a falon, mivel a rögzítése szilárdan a helyén tartotta. Aztán a szekreterre néztem, és a szövetségemről készült fotókra. Búskomor ürességgel néztek vissza rám. De hiszen üres is minden - morfondíroztam magamban. Senki sem ült a kanapén vagy a fotelban. Senki sem főzött kávé, vagy kérdezte meg, mit kérek reggelire. Csak magam voltam.

Leültem a kanapéra. A reggelihez túl korán volt még, Tony pedig közölte, hogy ő délig nem kel fel, hogy együnk. A hétvégék nagyon mások voltak a Wickhamen. Sok diák hazament, a többiek nagyrészt tanultak. Az első tanítási hét eseménytelenül zajlott, leszámítva az anatómiaórát. Lepillantottam a dohányzóasztalra. A könyv, amit kivettem a könyvtárból, még mindig ott hevert a Rhode-ról készült metszetenél kinyitva. Néztem Rhode szemét - azt a gyönyörű szemét, amely örökké kísértetni fog. De ő csak a semmibe révedt. Ezt senki sem érthette meg.

Hirtelen újra rám tört a fáradtság, és csak arra vágytam, hogy lekucorodhassak. *Igen, egy kis alvás jólesne* - gondoltam. Bementem hát a hálóba, és közben azt kívántam, bárcsak Rhode-ról álmodnék.

AZNAP ÉJJEL ELSÉTÁLTAM TONY SZOBÁJA ELŐTT. Láttam, hogy a családja meglátogatta, és együtt elmentek vacsorázni. Úgyhogy egyedül kezdtem róni a kampuszt. És bár még mindig meleg volt szeptemberhez képest - húsz fok körül lehetett -, már éreztem valamit a levegőben. Kezdett lehűlni az idő.

Igaz, hogy már beállt a szürkület, a Kvarcban mégis nagy volt a nyüzsgés. Fiúk passzolgatták egymásnak a labdát a fűvön. A művésztoronyból rockzene hallatszott. Lányok és fiúk népesítették be az ösvényeket, és az épületek előtt beszélgettek.

Ahogy ott sétálgattam, két lány ment el mellettem. Az egyiküket felismertem Lynn professzor angolórájáról.

- Szia, Lenah - szólított meg.

- Üm, ó, szia - feleltem, és azon kaptam magam, hogy rámosolygok. Ő is az alsó évfolyamra járt. És igen, ez az volt, aminek látszott: egy szia, ami csak nekem szólt.

Azt hiszem, épp a part felé tartottam, hogy megbámuljam a csillagokat, amikor észrevettem a növényházat közvetlenül a természettudományos épületek után. Miután az előző nap vett levendula isteni illata még mindig ott volt az orromban, gondolkodás nélkül fogtam magam, és átvágtam a füves területen az épület felé.

A növényház üvegből volt, és hosszan hátranyúlt az ösvényre merőlegesen. Amikor odaértem, rátapasztottam a kezem az üvegtáblákra, és bekukucskáltam. De odabent sötét volt. Ráfókuszáltam azokra a növényekre, amik közvetlenül a szemem előtt álltak. Nagyon sóhajtottam, és éreztem, hogy az adrenalin felszökik a véremben, és zakatolni kezd a szívem.

- Sarkantyúvirág! Rózsák, orgonák, körömvirág és kakukkfű! - suttogtam. Az összes gyógynövény, ami annyira hiányzott, és amire úgy vágytam az új életemben. A kétszárnyú bejárati ajtó üvegből volt, akár az épület többi része. Meghúztam a fekete kilincset. Az ajtó megremegett, de nem nyílt ki. Mindennél jobban vágytam rá, hogy bemehessek. Talán úgy véled, hogy vámpírként teljesen elszigetelődtem a természeti elemektől. Hiszen bennem sem volt semmi természetes. Az igaz, hogy

nem volt szükségem levegőre vagy vízre, de a növényeket és a virágokat imádtam. A növények természetüknél fogva hatalommal rendelkeznek. Ahogyan a kövek is. Minden - a virágok a növények, a talaj, sőt még a vámpírként az ereimben csörgedező fekete mágia is - a földből származik.

- A növényház zárva van.

Megpördültem a tengelyem körül.

- Miért követsz folyton?

Justin Enos frissen zuhanyozott, és egyedül volt. A Kvarc és a természettudományos épületek közti zöld terület felől jött. Kék legombolható nyakú inget és khakiszínű rövidnadrágot viselt. Olyan volt, mintha ragyogna.

- A parkolóba megyek - mondta, és előremutatott az ösvényen. - Miért akarsz bemenni a növényházba? - Odalépett mellém, és benézett a sötétbe borult épületbe.

- Odabent mindennek földszaga van.

- Imádom a földszagot - mondtam félig suttogva.

- Tényleg? - kérdezte, és meglepődve nézett rám. Válasz helyett elfordítottam a fejem, és ismét bebámultam az üvegen. Nem volt kedvem elmagyarázni neki, miért szeretem a virágokat és a gyógynövényeket. - Még mindig haragszol rám? - kérdezte.

- El kellene ájulnom egy hajókirándulástól? - vágtam vissza. Az egyik kezével megtámaszkodott az üvegház oldalán, aztán olyan közel hajolt hozzám, hogy szinte összeért az arcunk.

- Hihetetlenül jó az illatod - bókölt.

- Köszönöm - mondtam egy kissé zihálva. Justin rám nézett. Izott a tekintete. Aztán visszahúzódott tisztes távolságba. Első látásra azt hittem volna, hogy ezzel az intenzív nézéssel tesztelni akar, ahogyan azt a vámpírok is szokták.

- Ki kell találnom még valamit, hogy kiengeszteljelek, ugye? - kérdezte, és még mindig szinte ragyogott. Szerettem volna dorombolni neki, ha tudtam volna.

- Justin! - kiáltott egy hang.

Mindketten megfordultunk. Tracy és az Édes Hármás a növényház irányába tartott. Az Union felől jöttek. Mindhárman fekete, rövid koktél ruhát viseltek, amelyek csak egy kicsit különböztek egymástól stílusukban.

- Helló, Lenah! - üdvözölt Tracy az ösvényhez érve.

- Jól lebarapultál - jegyezte meg Claudia.

Lepillantottam a karomra.

- Észre sem vettem - feleltem, és megrántottam a vállam.

- A kampuszon töltöd az estét? - kérdezte Tracy, és belefonta a karját Justinéba. A lány szemébe néztem, úgy, ahogyan csak egy vámpír képes. Tekintetem mélyen belefúródott a pupillájába. A lelkében mégsem láttam semmilyen mélységet. Lapos volt - a világi kultúra gyermeke. Igazság szerint az Édes Hármás mindhárom tagja a saját önimádatának áldozataként létezett. Justinnak viszont ragyogott a fény a szemében, akár egy ablakban, amin keresztül láthattam, hogy sokkal-sokkal több egy átlagos fiúnál. Titokzatos volt és bátor - akárcsak Rhode. Neki volt lelke. Megszakítottam a kontaktust Tracyvel. Hirtelen rántást éreztem a mellkasomban, mintha egy varázslat tört volna meg.

- Igen, itt maradok - mondtam, és Claudiára meg Kate-re néztem.

- Vasárnaponként nem nagyon megyek sehová.

- Csak ide a növényházhoz? - kérdezte Kate. Akkor láttam, milyen rövid a ruhája.

- Kár - csacsogta Tracy, és Justinra nézett - Gyerünk, minél hamarabb oda

szeretnek érní a klubba, hogy lámpaoltásra itthon legyünk.

És azzal már el is indultak vissza az ösvényen. Nem akartam utánuk menni, ezért inkább úgy tettem, mintha néznék valamit a növényházban.

Justin még egyszer visszanézett rám. - Jó éjt! - mondta.

- Jó éjt! - feleltem. Hamarosan elnyelte őket az ösvény sötétje, én pedig visszaindultam a kollégiumba.

HÉTFŐ REGGEL KILENCKOR a könyvtárban találtam Tonyt. Kiderült, hogy már órák óta ott volt. Több száz képpel vette körbe magát. Nem túlzok, több százzal. És mind *rólam* készült. Miután betettem a hátizsákomat az asztal mögé, hátrapillantottam a hosszú polc sor mentén a tanulószobák irányába. Aztán levettem a napszemüvegemet, és elindultam Tonyhoz.

Megálltam az asztala felett, de nem nézett fel. A képek mind a bűvárkodás alkalmával készültek. Vagy kétszáz fotó lehetett, mind egyik más nézőpontból. Tony lefelé bámult, és az ujjával szorosan markolt egy zömök széndarabot. Akkor vettem észre a nyitott vázlatfüzetet. A fehér lapon egy szempár körvonalai virítottak. Ez a szempár pedig nagyon hasonlított az enyémre.

- Tisztában vagy vele, hogy ez már a megszállottság határát súrolja? - kérdeztem, és karba tettem a kezem.

Tony hátradőlt és felnézett rám, én pedig, be kell hogy valljam, hátrahőköltem a meglepetéstől. A szokásos vidám lazasága nem volt sehol. Bársonyos bőrét széncsíkok szabdalják, a homlokán pedig - ott, ahová a tenyerét támasztotta munka közben - hatalmas fekete folt éktelenkedett.

- Még sosem készítettem korábban ilyen portrét - közölte, és visszabújt a vázlatfüzetébe. - A perspektíva a legfontosabb - mormogta, de úgy tűnt, inkább magához beszél, mint hozzám. Aztán rám nézett, majd megint vissza a rajzra, és egy vad mozdulattal kitépte a lapot a füzetből. Galacsinná gyúrta, és levágta a padlóra. Felemeltem az asztalról az egyik fotót.

Azt a pillanatot ábrázolta, amikor Justin Enos és én a hajó peremén álltunk. Justin a kezemet fogta, és profilból látszottunk. Olyan volt, mintha napfényben fürödnénk. A szemébe néztem és mosolyogtam. Az alattunk lévő víz csillámló aranyfényt vetett az arcunkra. De mielőtt még jobban megvizsgálhattam volna az ajkam vonalát és a fogam fehérségét, Tony kihúzta a képet a kezemből, és egykedvűen visszadobta a halom tetejére.

- Hé! - tiltakoztam.

- Rossz. Egytől egyig mindegyiken rossz a perspektíva.

- De Tony, az meg hogy lehet? Nézd, mennyi van! Biztos vagyok benne, hogy van köztük olyan...

Vadul megrázta a fejét, aztán egyetlen kézmozdulattal belesöpörte a fotókat egy vászonszatyorba, és megindult a hosszú folyosón a könyvtár bejárata felé. A hátizsákja közben leesett a válláról, és a csuklóján himbálódzott. Épp visszahúzta a vállára, amikor bő nadrágja lecsúszott a hátsójáról, és kikandikált a boxeralsója, na meg a fenekéből egy kis rész. Ugrott egyet, és visszarántotta a ruhát. Aztán nagy

lendülettel kinyomta a könyvtárajtót.

- TONY, VÁRJ! - kiáltottam utána, és kistartoltam a könyvtárból.

Minden erőmmel próbáltam visszatartani a nevetést, és futólépésre váltottam, hogy utolérjem.

- Nem érted, Lenah - mondta, de nem állt meg. - Nagyon fontos, hogy jól sikerüljön ez a portré. Úgy értem, itt nem csak a te portrédról van szó. Az ösztöndíjamhoz kell. Tudod, minden egyes feladat, amit elvállalok, egy tanulási folyamat része. Mindegyikben valami újat kell felmutatnom.

- Vagyis azzal, hogy megfested a portrém, művészi képességeid korlátait feszegeted? - kérdeztem. A tekintetünk összetalálkozott, Tony frusztrált arckifejezése pedig egy csapásra mosollyá szelídült. Rátette a karját a vállamra.

- Ha ilyen magasztosan szeretnél fogalmazni, akkor igen. Na meg, egyszerűen jó rád nézni.

Elindultunk anatómiára, de nagy tömeg volt a folyosón. Minden felé diákok gyülekeztek csoportokba verődve, úgyhogy csak lassan tudtunk haladni.

- No lám, a herceg és a hercegnő hajba kapott - mondta az egyik alsó évfolyamos Tonymak és nekem. Még sosem láttam azelőtt azt a lányt, de rögtön felfigyeltem rá, milyen rossz a vérkeringése - sápadt, kék vénái tisztán elárulták.

Tracy és Justin a Kvarc előtti mezőn állt. Tracy Justinra mutatott, úgy, hogy az egyik francia manikúrral kikészített körme mindössze néhány centire volt az orrától. Justin keresztbe tette a karját a mellkasa előtt, és a földet bámulta. Ahogy Tonyval lefordultunk balra a Madame Curie-szobor felé, elkaptam a veszekedés néhány mondatát.

- Mostanában állandóan a könyvtárral jössz! Hadd találjam ki, miért, Justin! Mert látni akarod az egyetlen csajt a kampuszon, aki nem omlik a karjaidba!

- Tracy? Nem erről van szó!

- Biztos azért, mert kőgazdag. Sajnálom, nem mindenki teheti meg, hogy kibérelje az egyik privát lakosztályt, Justin. Neked persze nincs szobatársad, de a legtöbb embernek, aki ide jár, igenis van!

- Miről beszélsz egyáltalán?

- Arról, hogy mostanában már a szobámba se akarsz bejönni. Ne is próbáld tagadni! Csinosnak találsz. Láttam, ahogy bámultad angolórán!

- Ejha - suttogta Tony, ahogy besétáltunk a természettudományos épületbe. Nem tehetek róla, de tombolt bennem az elégedettség.

EGÉSZ ANATÓMIAÓRÁN két dologra tudtam csak gondolni: Tracy és Justin veszekedésére, és arra, ahogy Vicken éneke visszhangzott a kampuszon át. Egyrészt

élveztem a tudatot, hogy Tracy azzal vádolja Justint, hogy gyengéd érzelmeket táplál irántam, másrészt nem tudtam kivenni a fejemből a Vickennel kapcsolatos aggodalmamat. Miként lehet, hogy olyan tisztán hallottam őt? Tudtam, hogy nem bolondultam meg, hogy hangokat halljak a fejemben. Egy szerelmes vámpír képes telepatikus úton kommunikálni a párjával, de a köztünk lévő efféle kapcsolat elvileg véget ért az átalakulásommal.

Vicken akaratereje és elszántsága kivételes hatalommal ruházta fel őt; többek közt ezért is tettem vámpírrá. Meglehet, hogy a személyisége ezen aspektusai felerősödtek az évek során - immár talán képes volt akkor is elérni, ha épp több száz mérföldnyire voltam tőle.

- Ülj le! - szólt Tony anatómia után, és áthúzott egy zsámolyt a művésztorony egyik végéből a másikba. A fa éles karistolása a parkettán felrázott a gondolataimból. Pár pillanat múlva már a zsámolyon ültem. Tony pedig belemerült a nagy munkába. Ezúttal viszont nem szénnel rajzolt, mert úgy látta, hogy azzal nem tudja elég jól visszaadni a vonásaimat. Előjött a festőállvány mögül, és lehajolt hozzám. Az arcomat nézte. Aztán az egyik rózsaszínre színeződött ujjával kisimított egy hajtincset a szememből. Ahogy ezzel megvolt, belepacsmagolt egy kis festéket a tenyerébe, hogy így ellenőrizze, jó lesz-e a szín.

- Nagyszerűen nézel ki. Ez most tökéletes lesz - mondta mosolyogva. Beleszagoltam a levegőbe. Tetszett, ahogy a festék szaga összekeveredett a friss fű illatával, amit egy lágy szellő hozott a nyitott ablakokon keresztül. Tony szemébe néztem - ő pedig az enyémbé. Arcán megjelent egy mosoly. És mielőtt még érzékelttem volna, hogy mit csinálok, felemeltem az állam, és az ajkunk kis híján összeért.

És akkor valaki kopogott az ajtófélfán.

- Lenah?

Tony hátraugrott, és megpördült az ajtó felé. Justin lépett be a stúdióba. Akárhogy akartam, nem tudtam visszatartani a mosolygást.

- Kerestelek a könyvtárban - szólt Justin, és egyenesen felém tartott.

- Előbb a növényház, most meg ez?

- A könyvtárosnő mondta, hogy idefent szoktál lenni Tonyval.

- Igen, dolgozunk - válaszoltam, és felálltam. Tony már elkezdte elpakolni a festékeit. Annyira kellett mosolyognom, hogy már-már szeleburdinak éreztem magam.

- Lenah-t fested meg? - kérdezte Justin, és kinyújtotta a nyakát, hogy megnézzé, mi van a festőállványon.

- Ja - mondta Tony kurtán, és összeszededette az ecseteit.

- Klassz. Megnézhetem?

Tony feleméire a vásznat. - Nem. Még egyáltalán nincs kész. - Azzal a falnak fordította a festőállványt.

- Tony egy kicsit érzékeny - magyaráztam még mindig somolyogva.

- Mit akarsz, Enos? - kérdezte Tony. - Te nem szoktál ide feljönni.

- Azért jöttem, hogy lássam, mennyire vagy bátor - mondta, de nem Tonymak, hanem nekem.

- Bátor? - kérdeztem, feléje fordulva.

- Szombaton bungee jumpingolni megyünk.

Justinról Tonyra néztem, aki vadul rázta a fejét. - Ne menj, Lenah! Öngyilkosság.

- Mi az a bungee jumping? - kérdeztem.

- Komolyan kérde? - csodálkozott Justin, és a stúdió egyik asztalára támaszkodott, aztán keresztbe tette a bokáját. Korábban is láttam már tőle ezt a pózt. Látszott, hogy kényelmesen érzi magát benne - mint akinek hatalma van. Sójajtottam. A testbeszédből olvasás képessége ugyanis szintén jellemző a vámpírokra. Szokás, amit nem sikerült kikapcsolnom. - Leugrasz egy hídról egy tóba. Jó móka.

Tony közénk lépett, és mindkét kezét felemelte. Az egyikben még mindig ott volt az összes ecsete. - A bokád köré tesznek egy szíjat. Ez tulajdonképpen nem más, mint egy nagyon rugalmas kötel. És aztán le kell ugranod egy magas hídról vagy épületről...

- Hidd el, megéri - szólt közbe Justin, Tony beletette az ecseteit az egyik mosdókagylóba. Aztán lemosta a festékes palettáját, és megfordult. - Kinek éri meg, Enos? Csak mert neked halálvágyad van, még nem biztos, hogy Lenah-nak is - jegyezte meg rosszallón.

- Rendben - szólaltam meg. - Elmegyek. - Justin arca azonnal kivirult. - De csak, ha Tony is jöhet.

- Na nem. Nem. Semmiképp - tiltakozott Tony. - Nem - ismételte el hisztérikus nevetéssel. Megállt a diákkuckók előtt, és elhúzott egy vörös függönyt. Ez választotta le az ő saját részét. Minden diáknak volt ilyen. Bevágta a palettáját egy fémdobozba. - Nem - mondta megint nevetve, és a lejét rázta. Aztán a hóna alá csapta fekete, bőrkötéses mappáját, és elviharzott mellettünk. - Nem - hajtogatta, és kilépett a lépcsőházba. - Nem. Ha-ha. Nem és *nem*. - Elindult lefelé, de még sokáig hallottuk, ahogy ezt az egy szót ismételgeti.

AZNAP ESTE, HAZAÉRVE, fáradtan rogytam le a fotelba. A szemem megpihent a szoba túlsó végében álló szekreteren, és csak bámultam a szövetségemről készült fotót. Ez a test már nem tudott végtelen óráig működni. Már volt vérem, és voltak izmaim. És volt egy megállás nélkül pumpáló szívem.

A lakásban mély csend ült. Éreztem, hogy a szemhéjam elnehezedik. Odakint nyugalom honolt, csak néha hallottam egy-egy beszélgetésfoszlányt beszűrődni a kollégium lépcsőházából. A légzésemét figyeltem, hiszen most már fontos volt, hogy van-e oxigén a tüdőmben. Ki és be. Ki és be... a levegő ritmikus sziszegése megnyugtatóan hatott rám. A szemhéjam már vagy századszorra csukódott le, és végül hagytam, hogy úgy is maradjon. És akkor elmém sötétségéből előtűnt hathersage-i otthonom első emeleti szalonjának képe. Ez a kép azonban nagyon más volt, mint amilyennek megszoktam.

Száz évvel ezelőtt hatalmas keleti szőnyegek, mélyvörös függönyök és bársonnyal borított bútorok alkották a berendezést. Álmomban a szoba ugyanaz maradt, de újabb tárgyak jelentek meg benne - például laposképernyős tévék és számítógépek.

A sarokban Vicken járkált fel-alá fekete öltönytárcsában és fekete legombolható nyakú ingben. Aztán odament az ablakhoz, és megnyomott egy gombot a fal jobb oldalán. A redőny magától felhúzódott. Odakint, közvetlenül az ablak alatt vérvörös-narancsszínű fényben úszott a temető. Az egyik sírkövön rajta volt a nevem: Lenah

Beaudonte.

- Valami nem stimmel - mondta Vicken. Héberül beszélt. - Rhode maradványai eltűntek. A hálósobáját kipakolták.

- Lenah fel fog ébredni - szólalt meg Gavin franciául az ajtóban.

- Türelem. - Vicken nem fordult felé.

Az egész jelenet különböző nyelvek, kultúrák és akcentusok furcsa keveréke volt.

- Ezt már megbeszéltük - kapcsolódott be Heath, miután megjelent Gavin mellett az ajtóban. Mondanom sem kell, hogy ő csakis latinul beszélt.

- Igen, de ahogy egyre közeleg a *Nuit Rouge*, úgy nő bennem a kétely - magyarázta Vicken.

- A félelem - tette hozzá Song, és becsusszant a szalonba Gavin és Heath mellett, hogy aztán helyet foglaljon az egyik barna bőrfotelben, az ablakkal szemben. Ő angolul beszélt.

Vicken felhorkant.

- A félelem az, ami odaszegez téged ahhoz az ablakhoz - tette hozzá Song.

Vicken megmarkolta az ablakkeretet. Körmével mély árkokat vájt a fába. Aztán hirtelen elfordult az ablaktól, és lerogyott az egyik karosszékre. Mellette asztal állt, rajta egy tál szárított orgona. Vicken belemarkolt, aztán hagyta, hogy a lila szirmok homokszemekként peregjenek vissza a tálba.

- Szükségem van rá. Ha öt héten belül nem ébred fel, a puszta kezemmel ásom ki - jelentette ki. Ebben a pillanatban felpattant a szemem. A nappaliban voltam, és levegő után kapkodtam. A hajamban éreztem az orgona illatát.

14. FEJEZET

A NICKERSON SUMMIT EGY HÍD, amely negyvenöt méter magasan ível át egy folyó felett. Azon a szombaton ez volt az úti célunk. Justin terepjárójával mentünk a Cape Cod-i bungee jumping központba, amely mindössze félóránnyira volt a Wickhamtól. A diákokat ide csak írásos szülői beleegyezéssel engedték be. Én ebből nem csináltam nagy ügyet - egyszerűen aláhamisítottam Rhode aláírását. Egyóránnyal oktatás és némi papírmunka után - alá kellett írunk, hogy ha meghalunk, a szüleink nem fogják beperelni az intézményt - végre a kezünkbe vehettük a saját életünket, és felsorakoztunk, hogy leugorjunk a Nickerson Summáról.

- Nem hiszem el, hogy rávettél erre. *Nagyon* rossz ötlet - puffogott Tony, és fel-alá járkált a híd előtt. Időnként megállt, és megrázta a vállát. - Ha akarod, *csináld* - morogta a bajsza alatt.

- Ugye együtt ugrunk? - kérdezte Tracy Justintól, és belekapaszkodott.

- Nem, mindenki egyedül ugrik, baby - felelte Justin. Tracy odahajolt hozzá egy csókért. Eszrevettem, hogy a lány ajka nyitva volt, Justin viszont zárva tartotta a száját. Mit mondjak, elég fura, féloldalas csók lett belőle.

- Én akarok az első lenni! - visította Tracy, és megölelte az Édes Hármas másik két tagját.

- Hála az égnek - mondta Tony halkán, és leült a híd peremére.

- Megígéred, hogy leugrasz utánam? - kérdezte Tracy Justintól, és közben rám nézett. A szeme villámokat szórt. Aztán nyomott egy csókot a fiú arcára.

- Persze - felelte Justin, Tracy pedig felmászott a hídra.

Kiállt a híd peremére, mindkét karját kinyújtotta oldalra, és előredőlt. Aztán egy nagy sikoly hallatszott, és a lány eltűnt a semmiben. Mindannyian egy emberként rohantunk a híd széléhez. Tracy haja a folyó víztükrét súrolta. Karjait a feje felett lógatta, a teste együtt mozgott a kötéll himbálódzásával. Aztán felemelkedett majdnem egészen a híd pereméig majd újra vissza. Abból, ahogy elengedte a testét, tudtam, hogy teljesen megbízik a technológiában. És akkor belém nyilallt a kérdés: én hogy a fenébe leszek képes erre? A kötéll lassan megállt, és Tracy ernyedten ingázott a levegőben jobbra-balra. Hosszú haja lobogott a szélben.

Amikor megjelentek a bungee cég emberei a motorcsónakjukkal, hogy leoldozzák Tracyt a kötélről, Claudia és Kate összekapaszkodott, és fellépett a hídra. Ők voltak a következők. Alászálltak a mélybe, és közben végig sikítottak. Nem sokkal utánuk Curtis és Roy is kipróbálta a dolgot; hamarosan nem maradt más, csak Justin, Tony és én.

- Gyerünk, Tony, meg tudod csinálni! - kiabálta Tracy a folyó széléről.

Odanéztem, mert meglepődtem, hogy Tracy kedvesen szólt Tonyhoz. A három lány napozott. A ruhájuk alatt bikiniket viseltek - mondanom sem kell, hogy összeillő színűt. Rajtam bezzeg csak bugyi és melltartó volt.

Tony fellépett a hídra. Ököibe szorította, aztán elernyesztette a kezét.

- Izzad a tenyerem. A hátamon folyik a víz. Totál kivagyok. - Megfordult, és odadobta nekem a baseballsapkáját. - Nem hiszem el, hogy ezt csinálom. Hánynom kell.

Erre a Tony melleit álló bungee fiú odanyújtott neki egy kék vödröt a semmiből. Tony vett egy nagy levegőt. - Művész vagyok. Meg tudom csinálni.

- Készen állsz? - kérdezte tőle a bungee fiú. Szakállas, zömök testalkatú srác volt, pólóján a következő felirattal: A KÖVÉR FIÚK IMÁDJÁK A HÚST.

- Klassz póló - jegyezte meg Tony, aztán visszanézett rám. - Hallom anyám hangját, Len. Azt kérdi: "Tony, miért akarod megölni magad?" - Erre akkorát nevettem, hogy belefájdult a hasam.

Tony kitartotta oldalra a karját, lehunyta a szemét, és akkorát üvöltött, hogy az egész környék beleremegett. Hatalmas csobbanást hallottam, mire az Édes Hármás ujjongani és kurjongatni kezdett.

Már csak Justin és én maradtunk. A bungee srác csettintett, aztán rám tette a szíjat. Éreztem, hogy engem bámul hátulról.

- Valld be, hogy direkt csináltad - szóltam oda hozzá, miközben a srác tovább bíbelődött a szíjjal.

- Talán - válaszolta.

- Mit akarsz? Hiszen odalent a folyónál vár a barátnőd.

- Ugorjunk együtt!

- Hajrá, Lenah! - kiáltotta odalentről Tony.

- Ha velem ugrasz, Tracy is megtudja.

Justin felállt. - Mit tud meg?

- Úgy értem, azt fogja gondolni, hogy direkt csináltad.

- Direkt csináltam - vallotta be.

- Ti ketten - szólalt meg a bungee srác - tartsátok nyitva a szemeteket, ha együtt ugratok. Nehogy összeüsdétek a fejetekeket vagy ilyesmi. Utálok vért takarítani.

- Ha velem ugrasz... - kezdtem bele a mondatba.

- Nem érdekel.

Azzal megragadta a kezem, és együtt felléptünk a híd peremére. Nem néztem se Tracyre, se a másik két lányra. Odalent hatalmas volt a csend. Justin arra várt, hogy velem ugorhasson, és ezt most már mindenki tudta. Láttam, ahogy felemeli a jobb lábát. - Ne, várj! - mondtam, mert hirtelen megéreztem, milyen óriási a távolság a híd és a folyó közt. De Justin megszorította a kezem, és ez segített, hogy csak a vízre összpontosítsak. Néztem, ahogy az apró hullámok összeérnek, felduzzadnak, és nagy hullámokként folytatják útjukat. Néztem, ahogy a fehér tajték tekereg a motorcsónak körül. És abban a pillanatban eszembe jutott az álmom a szövetségről. Nem volt igazi, mégis igazinak érződött. Hirtelen megjelent előttem Rhode felbőszült arca. Tisztán láttam, mit gondol: ő feláldozta értem az életét, én pedig le akarom vetni magam egy híd tetejéről?

- Olyan, mintha sosem léptél volna ki a házból - szólalt meg Justin, és megtörte gondolataim varázsát. Kezem szinte görcsösen szorította az övét. Ránéztem. - Úgy nézed a vizet, mintha sosem láttál volna ilyet korábban.

- Mert nem is biztos, hogy láttam - feleltem.

- Nem bújhatsz el egy csónakkabinba a hátralévő életedre. Oké?

Lepillantottam Tonyra, aki heves kézmozdulatokkal biztatott az ugrásra. - El kell engedned magad... - tanácsolta Justin.

Visszanéztem rá, és kivettem a fejemből a szövetség képét. Készen álltam. Jobb

kezem az ő baljában... mindketten mosolyogtunk.

- Készen állsz? - kérdezte.

És akkor leugrottunk.

A testem... szabad volt. A kezem ugrás közben elengedte Justinét. Éreztem, ahogy a törzsem felemelkedik, aztán újra aláhull a mélybe. A levegő süvített a fülem mellett és az ujjaim közt. Odalent hatalmas üdvrivalgás tört ki - az összes hang közül Tonyét hallottam a legtisztábban. A rugalmas kötélfelhúzta, majd leengedte a csípőmet. A szél megcsapta az arcom és a fejbőröm. Jobbra néztem, és láttam, hogy Justin szeme csukva van, karját pedig ernyedten lóbálja a feje felett. Követtem a példáját, és én is lehunytam a szemem. Nyugalom áradt szét bennem. Önkéntelenül is elmosolyodtam. Ahogy lassult a kötélfelhúzó, megint Justinra néztem. Fejjel lefelé lógtunk a levegőben. Mosolygott rám.

- Még mindig szomorú vagy? - kérdezte.

Justin egy pillanatra sem engedte el a tekintetemet, ahogy besegítettek minket a csónakba és kivittek a partra. Nem, abban a pillanatban a szomorúság egyszerűen nem volt opció.

15. FEJEZET

- LENA! VÁRJ! - kiáltott utánam Tony a művésztorony lépcsőjének tetejéről. Egy nappal voltunk a bungee kiruccanás után. és egész délelőtt a szememet próbálta megrajzolni. Hátrafordultam. Ahogy ott állt fent az ajtóban, észrevettem, hogy egy zöld festékcík van az orrán. - Kösz a mai napot! - mondta. - Végre sikerült... azt hiszem.

- Szívesen, máskor is - feleltem. Mielőtt még leértem volna a lépcső aljára, hallottam, ahogy azt mondja a többi diáknak a toronyban: - Hölgyeim! Ne hagyják, hogy a fenekem és a szexi járásom elvonja a figyelmüket. Egész nap itt leszek.

- Festékes az orrod, Tony - mondta egy lányhang, aztán hangos nevetés hallatszott.

Kiléptem és felnéztem az égre. Felhők borították - szürke, dagadt pamacsok sűrű rétegei. Átvágtam a pázsiton, és meglepve láttam, hogy Curtis, Roy, Claudia és Kate ott ül egy takarón. Ahogy elmentem mellettük, és épp rá akartam mosolyogni a lányokra, Kate odahajolt Claudiához, és a szája elé tette a kezét. Claudia egyenesen a szemembe nézett Kate manikűrözött ujjai felett. Aztán oldallá billentette a fejét, és úgy hallgatta, mit mond a másik. Ezúttal azonban nem nevetett az ördögi kis titkokon, mint máskor. Ellenkezőleg: a tekintete meglágyult. Kate-re néztem; a szeme összeszűkült. A száját nem láttam, de biztos voltam benne, hogy vigyorog. Claudia viszont... mintha megváltozott volna. Egészen addig néztük egymást, amíg Curtis be nem hajolt a képbe, hogy tetőtől talpig szemügyre vegyen. Elvigyorodott. Magas volt, akárcsak Justin, de zömökebb, vastag szájjal és némi tokával.

- Na, jó volt tegnap az ugrás? - kérdezte.

Kate gúnyosan felszisszent. És akkor belém hasított a felismerés, hogy nincs többé hatodik érzékem. Nem tudtam, mit éreznek. Azt láttam, hogy Kate-ből árad a megvetés, de hát ez nyilvánvaló volt. Rákoncentráltam a kis csapatra, de semmi. Fogalmam sem volt az érzelmeikről.

Eltűnt.

Gyorsan félrenéztem, és felgyorsítottam a lépteimet, lepillantottam a fűszálakra és egy arra repülő légy szárnyára. Megnyugodtam - vámpírlátásom még megvolt. Hangosat sóhajtottam. A természettudományos épületek felé vettem az irányt. *Dibb-dobb. Dibb-dobb. Dibbdobbdibbdobb.* Buta szív. Úgy kalapált, hogy a vér lüktetett a fülemben. Az adrenalin feszítette a mellkasomat, bizseregtek az ujjbegyeim. Gyorsítottam a lépteimen, és szinte futólépésben száguldottam el az órájukra tartó diákok mellett. A szememet közben eltakartam a szembejövők elől. A légzés nagyon nehezemre esett. Rátettem a kezem a mellkasomra, és éreztem, hogy reszket a tüdőm.

A testem fellázadt ellenem. Nem tudtam, mi lehet ez a fizikai reakció. Szorongás? Félelem? Csikorgattam a fogam kínomban. Eldöntöttem, hogy elmegyek a növényházba, hogy egy kicsit összeszedjem magam. Már majdnem el is száguldottam a Kvarc boltíves bejárata előtt, amikor ismerős hang csapta meg a

fülem.

- Tudtam. Tudtam, hogy ez lesz - mondta a lány.

- Mit tudtál? Ez már régóta érett, Trace.

- Régóta? Úgy érted, pár hete? Amióta találkoztál vele. Minden rendben volt, amíg Lenah Beaudonte be nem tette ide a lábát.

Levegő után kapkodtam, és nekidőltem az épület kőfalának. A szívem még mindig összevissza kalimpált. A hatodik érzésem! Miért akkor tűnik el teljesen, amikor igazán szükségem volna rá? - kérdeztem magamban. Ráadásul minden előzetes figyelmeztetés nélkül!

- Nem Lenah az oka - magyarázkodott Justin. Tovább hallgatóztam.

Tracy felhőrdült. - Na persze! Abban a pillanatban, hogy az a csaj először kinyitotta a száját, tudtam, hogy meg akarod szerezni magadnak. Lenah így, Lenah úgy. Ez az egész „szegény lány” hülyeség. Mégis, ki az, aki még sosem ült csónakon? Ki az a hülye, aki utálja a napfényt?

Előrébb osontam, és megálltam a boltívtől közvetlenül balra, így már érthető volt Claudia, Kate és Curtis korábbi viselkedése. Ők már bizonyára sejtették, hogy ez fog következni.

- Én ezt egyszerűen nem értem. — Tracy hangja elcsuklott, és tudtam, hogy sírni fog. Kikukucsáltam az épület sarka mögül, és megláttam őket az árnyékban. A kollégium üvegajtói folyamatosan nyíltak és csukódtak, ahogy ki-be járkáltak a diákok. A legtöbben lehajtott fejjel mentek el mellettük, és halkan suttoztak. Justin magához húzta Tracyt. A látványtól egyből égni kezdett a gyomrom.

- És velem mi lesz? - kérdezte sírva. - Láttalak benneteket fent a Nickerson-hídon. Velem bezzeg nem akartál leugrani!

- Minden megváltozott. Megváltoztak az érzéseim.

Tracy hirtelen felemelte a fejét, és tekintete egyenesen rajtam landolt. Hátraugrottam, és nekiütköztem az épület falának.

- Lenah! - sivította a lány. Sójajtottam.

- Micsoda? - szólalt meg Justin.

- Lenah. Ott van a boltívnél. Mi a francot képzeltetek ti ketten? - kiabálta Tracy. Aztán hallottam, ahogy a cipője sarka elkopog mellettem a járdán. Gyorsan szaladt, keresztül a gyepon, és mielőtt még észrevettem volna, hogy Justin ott áll mellettem, már az ösvényhez ért. Utána akartam menni, hogy elmondjam neki, mennyire sajnálom. Bizsergést és feszítést éreztem a gyomromban, aztán Justin a vállamhoz ért. Elléptem tőle.

- Lenah... - A szemében égett a vágy. Meg akart vigasztalni.

- Senkit sem akartam bántani - szóltam.

- Nem is bántottál senkit - mondta, és felém nyúlt. Szerettem volna, ha körém fonja a karját, és magához húz, de a mellkasomban még mindig éreztem a nyomást. Oda mutattam, ahol Tracy eltűnt a kampusz zöldjében.

- Dehogynem, épp az imént.

- Nem - az én voltam.

Ráléptem a fűre. A szemerkélő eső cseppjeinek fátylán át Justin és én egymás szemébe néztünk. Az járt a fejemben, vajon hogy lehet, hogy egy szempár ilyen sokat elárul. Justin irántam érzett szenvedélye és a kötelék, ami a szívemhez fűzte, bepillantást nyújtott nekem a lelkébe. Szeme zöldjén keresztül, mélyen a pupillájában volt egy ajtó - egy hely, ahol megláttam és megereztem minden szándékát. Sójajtottam egy nagyot, és reméltem, hogy sosem fogom elveszíteni ezt a

kapcsolatot vele, bármi történjék is a vámpírlátásommal, ahogy egyre jobban átalakulok emberré. *Bárcsak* - gondoltam magamban. *Bárcsak sosem felejteném el, milyen érzéseket kavart bennem ez a fiú!*

Muszáj volt valahová máshová néznom, úgyhogy a szájára fókuszáltam: ajka egyenes vonalban, mozdulatlanul állt. Mindent megadtam volna, hogy elcsendesítsem a bennem dúló bűntudatot. Hogy megállítsam a földet és az időt, és megcsókoljam őt, ott a kampusz kellős közepén. De hát ez volt az én átkom, nem igaz? Hogy érezzem a bűntudatot, és tudjam, az én hibám volt. Erőszakkal elszakítottam magam tőle, és elindultam a növényház felé.

CSIPP-CSEPP. Csipp-csepp.

A növényházban csend honolt, leszámítva az esőt, amely ütemesen kopogott az üvegkupolán. A zápor előtt nagyon meleg volt, így az ablakokra lecsapódott a pára. A fejem felett több tucat cserepes páfrány lógott fémkampókon. Leveleik zöldesek voltak, levendulalila széllel. Elsétáltam alattuk a növényház központi folyosóján. Mindkét oldalamon három és fél méter magas polcok álltak a fal mentén. Az öntözőberendezés gyakran bekapcsolt, ellátva a növényeket vízzel és meleggel. Nagyon régóta először biztonságban éreztem magam.

Tudtam, hogy a hatodik érzékemet a bungee jumping hatására veszítettem el. Akkor, amikor a hídon álltunk, és a keze a kezembe fonódott. Abban a pillanatban levetkőztem magamról a szövetségemtől való félelmet, és úgy döntöttem, ezentúl részt veszek a való életben. Még egy áldozat. Rhode-nak igaza volt; csakis a szándék számít.

Ilyen gondolatok jártak a fejemben, miközben ott sétálgattam. Aztán egyszer csak megjelent előttem Vicken arca, és elfogott a félelem. Egy rózsabimbó után nyúltam vigasztalásul. Tegyé! rózsát a teádba, és elhozza neked a szerelmet. Leszakítottam a szirmokat, a zsebembe gyömöszöltem őket. Aztán körbenéztem, hogy almavirágot keressek. Az szerencsét hoz. Körülöttem himbálózott, tekergett a sok növény: kaktuszok, orchideák, páfrányok; zöld leveles csodák egyszerű zöld cserepekben. Némelyik levél olyan nagyra nőtt, hogy kinyúlt egészen a folyosó fölé. Mások aprócskák voltak, szemmel alig láthatóak - mármint nem vámpírszemmel.

Nedves földszag terjengett. Ezt azonban már nem irigyeltem. Nagyon hosszú ideje akkor először talán megértettem, hogy én is abból a föld jöttem. Hogy én is a természet része vagyok.

- Örölsz, hogy leugrottál?

Megpördültem. Justin állt a növényház ajtajában. Aztán lassan becsukódott mögöttem a duplaajtó, és egyedül maradtunk. Visszafordultam a növényház belseje felé. Nem mozdultam. Elindult felém, a tornacipője halkán cuppogott a nedves padlón. Olyan közel jött, hogy mellkasa hozzáért a hátamhoz. Teste erős volt és kidolgozott - nagyon más, mint egy vámpíré. A vámpír teste ugyanis ugyanolyan marad, mint amilyen a halál pillanatában volt.

Halkan, nyugodtan lélegzett. Éreztem leheletét a hátamon és a nyakamon. Beleborzongtam. Libabőrös lettem. Jobbra néztem, és szemügyre vettem egy húsos

szirmú narancssárga virágot. Némelyik szírom vérvörös cirmos volt, mások egészen világossárgák, a szélük kissé recés. A virágok egészen úgy néztek ki, mint egy plüssfotel.

- Calendula - mondtam, és éreztem Justin testének melegét. - Ismertebb nevén körömvirág - suttogtam alig hallhatóan.

Justin rácsúsztotta egyik kezét a derekamra, és magához húzott. Olyan közel voltunk, hogy a mellkasára hajtottam a fejem.

- Hihetetlen gyógyereje van. Jó a harapásra - folytattam.

Nem mondott semmit. Csak szorított magához, és mindkét karját a derekam köré fonta. A testem bizsergett. A kezemben és az ujjaimban éreztem, hogy élek. Előreléptem, vettem egy nagy levegőt, aztán még egyet, végül kifújtam. Lassan lépkedtem. Justin pedig követett.

Egy újabb virágra lettem figyelmes a jobb oldali polcon. Óvatosan megfordultam, és belenéztem a szemébe. Aztán le a virágokra amik épp az ujjá alatt himbálóztak.

- Sarkantyúvirág - mondtam, és lenyúltam érte. Lecsíptem egy finom sárga virágot az egyik hosszú, zöld szárról. Közben elfogyott köztünk a hely. Olyan közel kerültünk egymáshoz, amennyire csak lehet. Az arca elé emeltem a tenyeremben lévő apró virágot. - Ehető.

Justin lepillantott a virágra, aztán rám. Kinyitotta a száját, és várt. Rátettem a virágot a nyelvére, ő pedig összezárta az ajkát.

Közelebb vittem az arcom az övéhez, anélkül, hogy átgondoltam volna a lehetséges következményeket. Lenyelte a szirmokat; néztem ahogy fel-le mozog az ádámcsutkája. A keze a csípőmre vándorolt, én pedig feléje fordítottam az arcom.

- És ennek mi a hatása? - kérdezte suttogva. Az ajkunkat csupán néhány milliméter választotta el.

- Boldogságot hoz. Bárhol légy is.

Egy emberi csók. Egy, a sarkantyúvirág fűszeres ízével teli, forró, emberi száj. Justin a nyelvével vezette a nyelvem, ahogy szorosan az enyémhez nyomta az ajkát. Még soha nem csókolt meg senki azelőtt. Mármint nem így. Nem úgy, hogy éltem.

Szirmok, nyál, lélegzet, nyomás. Szívdobbanások és a szemem lehunyva.

Justin keze a csípőmre tapadt. Aztán lassan megindult felfele a hátamon, és a hajamban kötött ki. Meg sem tudom mondani, mennyi ideig csókolóztunk így. Csak azt tudom, hogy amikor végül hátrébb léptem, és kibogoztam magam az öleléséből, Justin nyögött egyet. Egy alig hallhatót.

Aztán lépéseket hallottam. A hangjuk felemás volt: az egyik egy hangyányit hangosabb, mint a másik. Ezt a különbséget csak én érthettem. Egy olyan pár cipőtől származott, aminek az egyik fele alig észrevehetően eltér a másiktól. Átnéztem Justin jobb válla felett, a tekintetem összetalálkozott Tonyével. Egyet pislogott, megfordult, és elindult visszafelé a lacrosse-pályán át a Hopper irányába.

EGY ESŐCSEPP GÖRDÜLT VÉGIG a karomon, át a csuklómon, le az egyik ujjpercemen, hogy végül az ujjamról a padlóra cseppenjen. Álltam még vagy öt percet a lakásom ajtajában, és újra meg újra visszajátszottam az elmémben a csókot. Úgy eláztam,

hogy a vizes ruha hozzátapadt a bőrömhöz. Kuncogtam egyet, és annyira meglepődtem a hangon, amit kiadtam, hogy gyorsan a szám elé kaptam a kezem. Az arcom megtelt vérrel. Justin Enos megcsókolt...

Felnéztem, és a szemem akaratlanul is megakadt Rhode kardján. Lassan, lépésről lépésre megindultam felé, és csak akkor álltam meg, amikor olyan közel értem hozzá, hogy meg tudtam volna nyalni. A fém tükröződő felületében néztem, ahogy a mosoly lehervad az arcomról. Még mindig láttam az apró vérfoltokat, amik beleivódtak a pengébe.

Aztán megfogtam a fiolás medált, és egy pillanatra eltűnődtem, vajon tényleg szükségem van-e rá, hogy Rhode maradványai a nyakamban lógjanak. Leejtettem a kezem, és elindultam a hálószoza felé. Hát persze, hogy szükségem van rá - tűnődtem. Lehet, hogy Justin Enos megcsókolt, ez azonban nem jelenti azt, hogy kész lennék elengedni a múltamat. Még mindig megnyugtatót annak az életnek az emléke, amely csak a pusztítás és a halál körül forgott. Ahogy elsétáltam a kard mellett, azon gondolkoztam, mit jelentene, ha levinném a falról és elcsomagolnám. Ha belerejteném egy bőrönd mélyébe, az összes régi vágyammal együtt. Nem. Erre még nem álltam készen. Ugyanakkor éreztem, hogy *valaminek* igenis eljött az ideje. Akkor is, ha ez a valami egy apróság volt csupán.

16. FEJEZET

CSITT-CSATT!

Fém csattant össze fémmel. Kör alakban sasszéztam, és közben végig az ellenfeleimen tartottam a szemem. - Soha ne veszítsd el a fókusz - tanácsolta egyszer Rhode. Minden erőmet a bal karomba összpontosítottam, és felemeltem a kardom. Közben nagyon ügyeltem rá, hogy végig biztosan fogjam a markolatot. Rhode kardját forgattam épp. Egy nagy, visszhangos puffanás hallatszott, ahogy a fegyverem összeakadt Vickenével, és megállt a levegőben. A pengéink találkoztak, mi pedig mind a ketten mozdulatlanra merevedtünk.

- Látszik, hogy gyakoroltál - mondta. Hátraleptem, és leengedtem a kardom. 1875-öt írtunk. Vicken és én Hathersage-i otthonom fegyvertermében voltunk. A falakat kardok, török és másféle fegyverek százai díszítették. A terem hátsó részében, egy fekete függöny mögött állt egy patikaasztal, elsősegélykészletekkel és bájitalokkal.

Laza fazonú ruhám elég teret biztosított számomra a mozgáshoz. Tengerkék színben pompázott. Szép élénk volt - legalább ez, ha már a világom többi része nem lehetett az. Vicken előszeretettel gyakorolta a kardforgatást, mert biztos volt benne, hogy egy nap még szüksége lesz rá. Aznap fehér, legombolható nyakú inget és bőrnadrágot viselt. - Könnyebb - mondta - a karddal haladni. - A fegyverterem az első emeleten volt, a házhoz vezető legfőbb úttal szemben. Ahogy visszatettem a kardom a hüvelyébe, nevetést hallottam. Az edzőtársam akkor már az ablaknál állt.

- Kik azok? - kérdeztem, odalépve hozzá.

- Egy pár - felelte Vicken.

Kéz a kézben jöttek. A nő fiatal volt, és világos pávakék ruhát viselt. Párja világosbarna öltönyben érkezett.

Ahogy a fiatal férfi körülnézett, megállt, és átölelte a nőt, felhúztam a szemöldököm, és egy lépést hátrébb léptem az ablaktól. Olyan szenvedéllyel csókolta meg, hogy miután elengedte, a nő zihált. Aztán még egyszer megtette.

- Kéjvágy - állapítottam meg. - Minden önállóan gondolkodó nő veszte. - Aztán megfordultam, és háttal a falnak dőltem. Vicken az ablakkeretnek támaszkodott, és rám nézett. Mélyen ülő, sötét szeme volt. De a tekintete még vámpírként is melegséget sugárzott.

- Ez nem kéjvágy, Lenah.

- Így megcsókolni egy nőt? Hogy levegőt se kapjon?

Vicken elém állt, és a kezével végigsimította a karom. Azt kívántam, bárcsak érezném az érintését, de olyan volt, mintha egy sírkövet simogatna a szél. Akkoriban Vicken társasága volt az egyetlen, ami segített, hogy megőrizsem a józanság látszatát.

- Nem kívánod néha - kérdezte mohón kíváncsi tekintettel -, hogy érezd az érintésem?

Ahogy bársonyosan puha kezére néztem, hirtelen eszembe jutott egy pillanat egy

operai balkonon, amikor ugyanezt kívántam. Újra felnéztem rá, és láttam, hogy szája lefelé görbül. Talán ő is tudta, ahogy én, hogy már nem volt meg a képességem, hogy kívánjak. Elfordultam tőle, és kibámultam az ablakon.

- Mert én igen - folytatta. - Nekem hiányzik az érintés. Úgy értem, az igazi érintés, amittől minden idegszálam megfeszül.

Az ablakon túl a pár már hátat fordított nekünk, és kifelé tartott a birtokról. A férfi megállt, letépett egy vadvirágot, és átnyújtotta a nőnek.

- Ez az emberi szerelem - suttogta.

Gúnyosan felszisszentem.

- Vagy olyan sok idő telt volna el, hogy már nem is látod? - kérdezte.

Mintha elhúztak volna egy sötét függönyt a szemem előtt. Igaza volt. Amit az ablakból láttunk, szerelem volt, Rhode pedig olyan rég nem volt velem, hogy ezt nem láttam. Olyan erővel csikorgattam a fogam, hogy az egyik hátsó őrlőm egy reccsenéssel kettétört.

- Gyere! - utasítottam, és elindultam az ajtó felé.

- Hová mész? - kérdezte Vicken, és az arcán megjelent egy mosoly. Láttam, ahogy vicsorog.

- Üdvözölni szeretném az új barátainkat - mondtam, és kiköptem a törött fogam egy darabját a padlóra. - Gyerünk, harapjunk valamit!

MEGRÁZTAM A FEJEM, és visszatereltem figyelmemet az anatómia-asztalra. Hétfő volt, egy újabb iskolahét kezdete. Végighúztam a nyelvemet törött hátsó fogamon, és nagyot sóhajtottam. Korán érkeztem az órára, előtte pedig nem sokat aludtam, azután, hogy Justin Enos úgy döntött, fenekestül felforgatja az életemet és megcsókol. Amikor megérkeztem, még senki sem volt a teremben, az álmodozásom alatt azonban szinte az egész osztály beszállingózott. Hirtelen egy napszemüveg csúszott végig az asztalon, és eltalálta a jegyzetfüzetemet. Felnéztem. Tony rám villantott egy félmosolyt, aztán leült.

- Nem láttalak a reggelinél - mondtam.

- Ezt otthagytad tegnap a művésztoronyban - felelte, és a napszemüvegemre mutatott.

- Ó - mondtam. - Kösz. *Szóval ezért jött utánam a növényházba...* - tűnődtem.

- Készen állsz? - kérdezte, és elővett egy tollat és papírt. Követtem a példáját, bár nem értettem, a könyveinket miért nem rakjuk ki.

- Mire gondolsz? - kérdeztem.

- Ma békánap van. Békát fogunk boncolni - válaszolta.

- Élő békát? - kérdeztem érdeklődve. Éreztem, ahogy a mellkasomon végigfut az izgatottság hulláma. Vajon nekem kell megölnöm a békát? És vajon nehezemre esik majd? - töprengtem.

- Erre kapjuk az első jegyünket. De mondd, szoktál te figyelni órán?

Nem igazán - gondoltam magamban.

- Vigyázz, nagyon rossz szerencsét hoz, ha belenézel a szemébe! Úgyhogy ne tedd! - magyarázta Tony.

- Hogyhogy, mi olyan rossz benne?

- Apám szerint megölni egy békát olyan, mint megölni egy lelket. Egyszerűen rossz. De figyelj, térjünk rá valami fontosabbra, Lenah! Valami sokkal fontosabbra. - Tony felém fordult. Azt hittem, tudom, mi következik. Le merem volna fogadni, hogy Justin Enosról akar beszélni velem. De nem. Az arckifejezése hivatalos maradt.

- Ma délután megint modellt kellene ülnöd nekem. A tanárom azt szeretné, ha még egy dolgot kijavítanék a portrén.

- Üm, találkám van - mondtam, és arra az apró ígéretre gondoltam, amit saját magamnak tettem előző éjjel. - Óra után.

- Mi dolgod? - kérdezte Tony. - Csak nem megint a növényházba mész?

- Nem. Később elmondom.

- Titkok. Mindig csak ezek a titkok. Lenah - sóhajtotta. - Akkor a Hopperben vacsoraidőben?

- Persze - feleltem, és elővettem a laboratóriumi könyvemet a táskámból. Abban a pillanatban éreztem, hogy valaki csókot nyom az arcomra. Felnéztem: Justin magasodott fölém. Jól nézett ki - túlságosan is jól. A szeme sarkában apró nevetőráncok jelentek meg.

- Mi a helyzet, Sasaki - szólt, és odabíccentett Tonynak.

Tony biccentéssel viszonzta az üdvözlést, és felcsapta az anatómia füzetét.

Nem kellett hozzá a hatodik érzékem, hogy megmondjam, egyszeriben fagyos lett a hangulata.

- Óra után edzésem van. de este velünk vacsorázol, ugye? Kérdezni szeretnék valamit, és nem akarom elfelejteni - közölte Justin. Tate kisasszony épp ekkor lépett be a terembe.

- Oké - feleltem gondolkodás nélkül.

- Mintha azt ígérted volna, hogy vacsoraidőben modellt ülsz nekem, nem? - szólalt meg Tony, és láttam, hogy a nyaka lángvörösbe borul.

- Igen. tényleg - hebegtem, mielőtt még Justin megszólalhatott volna. - Nem tehetnék át holnapra? - kérdeztem Tonytól.

- Nekem mindegy - morogta.

- Akkor vacsoraidőben, Lenah. Ne feledd, kérdezni akarok tőled valamit. Mindenszentek hétvégéjével kapcsolatban - mondta Justin, miközben elindult a helyére. Miért *kell mindig ilyen jól kinéznie?* - tépelődtem magamban.

- Valószínűleg azt akarja, hogy nézd meg, amint lacrosse-t játszik - mormogta rosszallóan Tony. Belegondoltam, milyen lenne ott ülni a pálya szélén, és nézni, ahogy Justin fel-alá rohangál, kezében egy lacrosse-labdával, és izzad meg ugrál. A képzeletemben csuromvíz volt a veritéktől, és a bőrén csillogott a nap. Szóval egész jó ötletnek tűnt.

- Te is olyan leszel, mint ők - tette még hozzá Tony, miközben a tanárnő elkezdte kicsomagolni az elmaradhatatlan hűtőtáskát.

- Kik? - kérdeztem.

- Mint azok a lányok, akik kiskutyaként követik Justin Enost. Lassan hivatalos tagja leszel az Édes Hármasnak. Vagy nevezzük inkább Édes Négyesnek?

- Nem vagyok olyan, mint azok a lányok.

- Nem én ugrottam le a hídról Justin Enossal. Te voltál. Mondd, egyáltalán minek hívtál magaddal?

- Azt hittem... — kezdtem bele, de a srác közbevetett.

- Nem telik bele sok idő, és ott fogsz ülni a pálya szélén, és nézed. ahogy azokat

az idióta sportokat játssza. Csak az öltözködés érdekel majd, az agyad pedig szép lassan elpárolog. Csak figyelj meg!

Leesett az állam a meglepetéstől, visszatért ugyanis két régi barátom - a fájdalom és a szégyen. Éreztem, ahogy befészkelik magukat a gyomromba.

- Én tényleg nem... - kezdtem bele, de abban a pillanatban valaki rátett egy fémtálcát az asztalomra, rajta egy döglött békával. Az állat a hátán feküdt. A bőre kékekesszürke volt a jeges konzerválástól. Fagyottnak tűnt.

- Figyelj ide, Lenah! - szólt rám a tanárnő. - A teszt most kezdődik. - Azzal elfordult, és odavitt egy másik békát a szomszédos asztalhoz.

Lepillantottam a tálcára. Arra a látványra, ami eléem tárult, nem számítottam - egyáltalán nem. Kis hasa kerek volt, lábai szélesre tárva.

Tony felvett néhány gombostűt, és odaszegezte a felfúvódott béka lábujjait a teste alá terített kék anyaghoz. Ezzel feltárult a pocakja, amit így már könnyedén fel tudtunk nyitni. Sóhajtottam, és a testem egy furcsa csuklásszerű rángást produkált. Milyen különös - gondoltam magamban. Ez a béka nemrég még ugrált; nemrég még élt. Élő volt, most pedig itt hever kiterítve az asztalon. Élettelenül, túl ezen a világon, és mégis benne.

Én élni akarok - tűnődtem. Hányszor könyörögtek nekem mások az életükért? Hányszor könyörülhettem volna meg rajtuk? A kezem tehetetlenül lógott az oldalam mellett. A toll kiesett a kezemből, rá az asztalra, aztán legurult a földre.

- Lenah? - szólt rám Tony.

Csak néztem a béka felhős, merev tekintetét, és egy megmagyarázhatatlan pillanatig én magam voltam az a béka. Hiszen én is halott voltam oly sokáig, de aztán elvarázsoltak, és visszatértem az életbe.

- Hát nem voltak szép pillanataink? - suttogtam.

- Micsoda? - kérdezte Tony.

Tovább néztem a béka élettelen testét. Az én szívem dobogott. Az én szemem pislogott. Aztán a béka képe elmosódott előttem, és Tony arca került az elmém előterébe. Éreztem, ahogy az étel lecsúszik a torkomon, éreztem az ízét. Láttam, ahogy a fiú belevájja kanálát a fagyijába, és a narancsszínű virágot Justin nyelvén. És az esőt... a tündöklően csodálatos esőt.

- Élni akarok - mondtam, és ismét ráfókuszáltam a békára.

Fogtam, és egyesével kihúztam a gombostűket parányi, kifeszített lábaiból. Aztán hátradőltem a székemben, és a bal tenyerembe vettem a hideg kis testet. Odamentem az ablakhoz. Kinyitottam. Mintha üvegszilánkokat tartanék, úgy tartottam a kezemben az ernyedtt porhüvelyt, közel a testemhez.

Kihajoltam az ablakon, és lassan leengedtem a kezem. Óvatosan ráfektettem a kis békát egy rózsabokor alatt elterülő szirmágyra - a rózsza a szeretet szimbóluma. Aztán betakartam néhány marék földdel, ügyelve rá, hogy a teste jól összekeveredjen a rózsaszirmokkal és a talajjal. Végül azt mondtam neki latinul: *Ignosce ruihi...* bocsáss meg!

Ahogy ezzel végeztem, odafordultam az osztályhoz. Aztán szó nélkül összekupaktam a könyveimet, hátamra vettem a táskámat, és kimentem a teremből.

17. FEJEZET

LEÜLTEM A MADAME CURIE-SZOBOR medencéjének peremére, és néztem a kampuszt, szemem azonban hamar elveszítette a fókuszot. Jóllehet a valóságban az ezernyi fűszál tengerét bámultam, az elmémben Vicken kemény bicepszje jelent meg, ahogy megfeszül kardforgatás közben. Megráztam a fejem, és újra a szélben hajladozó fűszálakra összpontosítottam. De hamarosan megint elkalandoztam, és újabb múltbeli kép jelent meg elmém vetítővásznán - Rhode tekintete. Amikor pislogott, hosszú pillái majdhogynem a homlokát súrolták. A kép szinte égetett; levegőért kapkodtam. Nagyot sóhajtottam, megráztam a fejem, és ismét a kampuszra fókuszáltam. Tisztán láttam az ösvényen túl álló fák kérgének repedéseit. A levegővétel nehéz volt, minden egyes ki- és belégzésnél. Vajon a sírás kerülget? - tűnődtem. Bárcsak így lett volna! Egyre csak vártam, hogy eleredjenek a könnyeim, de nem - legalábbis akkor még nem.

Valami olyasmit kerestem, amit emberi szemmel nehéz lett volna látni. Úgy gondoltam, hogy ha még mindig megvan a vámpírlátásom, akkor talán nem alakultam át teljesen. Akkor először azt kívántam, bárcsak elveszítettem volna ezt a képességet is.

Tovább néztem, ahogy a szél a leveleket zizegteti. Diákok mentek el mellettem, könyveikkel a kezükben, zsákjaikkal a hátukon. Néha tanárok és pályafelügyelők is vegyültek a tömegbe. Mindegyiküket megbámultam. Bárkit és bármit - mindegy volt, csak elvonja a figyelmemet az anatómiaórán történeletről.

És akkor valaki leült a jobb oldalamra.

- Képes voltál puszta kézzel felnyitni egy macskát, de a békát nem tudtad felboncolni? - kérdezte Justin. A hangjában gyengédség érződött.

- Nem tudtam - ismertem el, és ránéztem. Kezem továbbra is összekulcsolva pihent a térdemen.

Megfogta a kezem, és egy percig csendben ültünk. Nagyujjával a kézfejemet simogatta. Ez egy kicsit megvigasztalt. Justin képes volt elhitéteni velem, hogy bármi történt is, minden rendben lesz. Hogy minden helyrehozható, és minden akadály legyőzhető - még a múltam árnyai is, és azok a beidegződések, ahogy régen próbáltam menekülni a fájdalom elől.

Éreztem őt. Megszorítottam a kezét - az egész testemmel éreztem őt.

Így ültünk ott néhány percig, és lassan mindenki, aki ott volt velünk anatómián, elhaladt mellettünk. Tony is. De ő megállt a szökőkút medencéje mellett.

- Len - kezdte, de aztán meglátta, hogy a kezem összefonódik Justinéval. Elkapta a fejét, és úgy tűnt, zavarban van. Aztán vetett ránk még egy pillantást, és elsomfordált a Hopper irányába.

- Egy perc és mennem kell - sóhajtottam, aztán felálltam. - Találkám van.

- Kivel?

- Családi kötelezettségek - magyaráztam, és a földet rugdostam a lábfejemmel. Tony után néztem, de addigra már félúton járt a mezőn. - Azt mondtad, kérdezn

akarsz tőlem valamit.

- Két hét múlva Mindenszentek - kezdte Justin. - A családukban ez hagyományosan nagy ünnep, mert ilyenkor mindig futballmeccset rendeznek a helyi középiskolában, ahol apám az edző. Tudod, ő alapvetően ügyvéd, de edzősködni is szokott. Ez az alkalom nagyon sokat jelenti neki. Na mindegy. - Sőhajtott. - Én hazamegyek a játékra, és azt szeretném, ha te is velem jönnél.

Szülők. Justin szülei. Erről egy aranyfűlbevaló jutott az eszembe, amint egy kifeszített tenyéren hever - az esőben. Megpróbáltam kiverni a fejemből a képet.

- Hozzátok? - kérdeztem, és besimítottam egy kósza hajtincset a fülem mögé. - Mindenszentekre?

- Igen, harmincegyedikén. Csak egyóránkra laknak innen.

Egy pillanatra csend lett, amíg Justin szavai átúsztak az elmémen.

Na igen, harmincegyediké.

Fejemre tettem a tenyerem, és végighúztam a hajamon. Az arcomat hirtelen előntötte a forróság, és nagyon nehezemre esett, hogy egyenletesen vegyem a levegőt.

- Akkor? - kérdezte Justin. - Van kedved eljönni?

Október van... - gondoltam.

Zihálva vettem a levegőt. A szívem olyan hevesen vert, hogy szinte szétfeszítette a mellkasomat.

- Ó - morogta Justin, aztán nagyot nyelt. - Nem muszáj, ha nem akarsz. — Valószínűleg a hallgatásomra reagált így. Szemében elhalványult a ragyogás. Még mindig a szökőkút medencéjén ült, jöllehet én már felálltam, és vállamra vettem a hátizsákom.

- Nem erről van szó. Szeretnék elmenni - hadartam, de a hangom zihált. Hátrálni kezdtem tőle az ösvényen. - Nézd, most mennem kell. A könyvtári műszakom után megkereslek a szobádban mondtam. - Hat körül jó lesz?

- Lenah, várj!

Elfordultam tőle, és elrohantam az ösvényen a főút irányába.

IGAJSÁG SZERINT NEM JUSTIN ELŐL ROHANTAM. És nem is azért, mert meghívott a szülei házába. Az idő elől menekültem. A fejemben ketyegő óra elől, amiről egy rövid időre megfeledkeztem. A fiú meghívása ezt juttatta újra az eszembe. Hiszen már október volt, ami azt jelentette, hogy elkezdődött a *Nuit Rouge*.

Nem emlékeztem, mikor voltam utoljára annyira összeszedetlen, mint akkor - hiszen elkezdődött a *Nuit Rouge*, és én még csak nem is tudatosítottam magamban. Lassan lépkedtem a főúton, és bámultam a város nevezetességeit. Azt a várost, amit addigra sikerült megszeretnem.

A zsebembe mélyesztettem a kezem. Közben lassan elhagytam a kikötőt, és Lovers Bay sűrűbben lakott részébe értem. Meglepően könnyen engedtem, hogy alábbhagyjon az éberségem. Justin Enos, Tony és minden, ami a Wickhamen történt, elvonta a figyelmemet. Tudtam, ahogy egyre fogyatkoznak a *Nuit Rouge* napjai, úgy kell egyre mélyebben belevetnem magam az emberi létbe, hogy magam

mögött hagyjam a vámpírvilágot. Ahogy Rhode mondta, az életem múlt rajta.

Beléptem a városi temető kovácsoltvas kapuján. Ahogy követtem a kiírást a főporta felé, tudtam, hogy helyesen cselekszem. Miután odaértem, beléptem, és egyből észrevettem, hogy az egész helyiség nagyon... fehér. A falakat díszítő festett virágminta halványrózsaszín ragyogást kölcsönzött a szobának. A fehér antik asztal mögött egy nő ült. Fiatal volt; úgy a harmincas éveiben járhatott. Arckifejezésében a lefelé görbülő szája dominált. - Segíthetek? - kérdezte megnyugtató hangon.

- Igen, sírkövet szeretnék állíttatni - feleltem. - In memoriam - tettem hozzá, és hirtelen eszembe jutott, hogy Rhode maradványai ott lógnak a nyakamban.

- És elkészíttetted már a sírkövet?

- Nem - válaszoltam. - Nem egészen.

A nő kivett egy prospektust az asztala jobb oldalán álló halomból, és kinyitotta. - Ezt a számot hívhatod. A helyi sírkövesek. Ők majd segítenek.

Elővettem egy százdollárosokkal teli borítékot. Amint azt Rhode a lelkemre kötötte, csak készpénzzel fizettem mindenhol. És, valljuk be, volt belőle elég. A nő szeme megakadt a borítékon, aztán visszaneézett rám.

- Mennyibe kerül általában egy sírhely? - kérdeztem.

Végigmért, aztán sóhajtott egyet. - Hány éves vagy? - kérdezte, és felhúzta a szemöldökét.

- Tizenhat - feleltem.

- Sajnálom, szülői beleegyezés nélkül nem lehet - közölte nyomatékosan. Utáltam az ilyen embereket.

- Ez a sírkő a szüleimnek lesz. Mindketten halottak. Szóval, ha szeretne párezer dollárt keresni a temetőjének, megengedi, hogy felállíttassam ezt a sírkövet. Ha nem, elmegyek máshová.

- Ó - mondta kurtán, és lehajtotta a fejét, hogy ne lássam a zavart a tekintetében. Aztán elővett egy formanyomtatványt a sírhely kibérléséhez. - Elnézést.

Kétezer dollárt kért azért, hogy felállíttathassam Rhode sírkövét egy robusztus tölgyfa alá. Hiába fogtam fel végre, hogy Rhode halála bizonyosság, azt még mindig nem tudtam elképzelni, hogy lehetett olyan gyenge, hogy elhamvadt a napon.

A KÖVETKEZŐ HÉTFOÉN JUSTIN és én a lacrosse-pálya felé tartottunk péntek délután.

- Örülök neki, hogy eljössz hozzánk Mindenszentekre - mondta, és a kezemet fogta. A felszerelése a másik vállán lógott. - Ugye nem gondoltad meg magad az elmúlt hét során?

- Nagyon szeretnék találkozni a családdal - feleltem. Justin felemelte a kezem a szájához, és megcsókolta az ujjaimat.

A mező másik végéből Tracy jött felénk egy csapat ingázóval együtt. Ahogy elmentünk mellettük, az egyikük - egy magas, fekete hajú lány sötét keretes szemüvegben - úgy tett, mintha köhögne, de valójában azt sziszegte: „Ribanc”. Nem vettem róla tudomást. Tracy visszaneézett, és átdobta a haját a vállán. Szeme villámokat szórt.

Egy héttel azután, hogy Justin meghívott a családjához, házi dolgozatot kellett írnom anatómiából. A téma a béka felboncolása volt. Részletesen be kellett mutatnom az egész folyamatot. Taté kisasszony biztosított róla, hogy megérti, ami azon a bizonyos órán történt (én tudtam, hogy sosem értené meg), úgyhogy felajánlotta helyette ezt a lehetőséget a jegyszerzésre. Egy teljes hétig csak anatómiaórán találkoztam Tonyval. Sosem volt otthon, amikor bekopogtam hozzá, hogy elmenjünk reggelizni vagy ebédelni. A szobatársa mindig csak annyit mondott, hogy „Elment valahová”. A telefonját sem vette fel. Vajon hogyan tudott ilyen sikeresen elkerülni? Tudtam, hogy a művésztorony az ő szentélye, úgyhogy ott nem akartam alkalmatlankodni, amikor érezhetően került engem.

Aztán eltelt még egy hét, és a következő pénteken melegebb volt, mint előtte. Elég volt egy könnyű pulcsi és egy farmer.

- Anyukám ünnepi ebédet készít a tiszteletedre - folytatta Justin.

Már az ösvényen jártunk, majdnem a lacrosse-pályánál. Délután három felé járhatott az idő.

- Anyukád? - nyeltem egyet, és hirtelen nyomást éreztem a mellkasomban. Általában igyekeztem elkerülni az anyámmal kapcsolatos emlékeket. De akkor eszembe jutott a tekintete és az illata, ami olyan volt, mint a viaszgyertya és az alma keveréke.

- Igen, folyton azt kérdezed, milyen kaját szeretsz. Mondtam neki, hogy ahhoz képest, hogy ilyen vékony vagy, szeretsz enni, úgyhogy a kedvencemet készítse. Marhasültet.

Egy pillanatra azon tűnődtem, vajon hogy nézhet ki Justin anyukája. Ahogy odaértünk a pályához, Justin megcsókolta az arcomat.

- Fél hat körül kellene indulnunk. Jó neked?

- Tökéletes - mondtam, és leültem. Ahogy helyet foglaltam, lehuppan mellém Claudia és Kate - egyikük a jobb, másikuk a bal oldalamra. Ez azonban cseppet sem volt meglepő; egész héten ezzel szórakoztak. Ahol csak tudtak, közrefogtak, amikor Justin is velem volt, hogy aztán szemlátomást tudomást se vegyenek rólam, amint megérkezett Tracy. Elég fárasztó lehetett.

- Lenah! Idenézz, mink van! - újságolta Claudia. A szeme tágra nyílt az izgatottságtól. Mindkettejük nyakában egy-egy fiolás nyaklánc lógott, benne tündérpor - az a fajta, amit a játékboltokban árulnak.

- Mi is olyan tőr alakút kerestünk, amilyen neked van, de sehol sem találtunk - tette hozzá Kate.

- Igen, úgy gondoltuk, hogy összeöltöznünk veled - csacsogta Claudia. — A te stílusod olyan... egyedi.

- Összeöltözni? - kérdeztem, és felgyűrtem a pulcsim ujját. Közben a fiúk már elkezdtek a bemelegítést: fel-le rohagáltak a pályán, és egymás hálójába adogatták a labdát. Az ég felé emeltem az állam Claudia is felnézett, de fogalma sem volt róla, hogy épp az időt állapítottam meg a nap állásából.

- Élvezd ki, amíg tart - mondta, mert ostoba módon azt hitte, hogy a jó idő jár a fejemben. - Várj csak, a csapat hamarosan bevonul a terembe a téli időszakra. - Elheveredtünk a földön. Rajtam akkor is ott volt az elmaradhatatlan napszemüveg.

- Odabent irtó büdös van - csatlakozott be a beszélgetésbe Kate. - És persze minden lány el akar jönni, hogy lássa a fiúkat játszani. Lúzerek.

- Lenah! Nézd! - kiáltotta Justin, és a pályára terelte a figyelmemet, ahol ott állt Curtis élénk rózsaszín térdvédőben. Mindketten jót nevettünk rajta, de az edző

rákiabált Justinra, hogy „ne flörtöljön a barátnőjével”.

- Szóval, Lenah. Te és Justin? - kérdezte Claudia, és úgy mosolygott hozzá, hogy tudtam, valami olyasmire céloz, amit nem akar hangosan kimondani.

- Tessék? - kérdeztem zavartan.

- Láttam, ahogy az előbb kijöttetek a Fürkészből. Kettesben. Talán?

- Talán mi? - kérdeztem, és lejjebb engedtem az állam, hogy ránézzek a napszemüvegem lencséje felett.

- Nem a szobádban voltatok? - kérdezte Claudia.

Megráztam a fejem. - Justin még sosem járt a szobámban.

- Micsoda? - kiabálta Kate, és felült. - Még sosem volt a szobádban?

Megint megráztam a fejem.

A pályát néztem. Justin gólra játszott, a hálójába tartva a labdát. Amikor sikerült belőnie, Kate és Claudia felült. Mindhárman sikítottunk örömkömben. Mi nem voltunk lúzerek. Sőt én kifejezetten népszerűnek számítottam. Az emberek mindenhol megbámultak bennünket Justinnal, bárhová mentünk is. Abban azonban nem voltam biztos, hogy megmutassam-e neki a szobámat, és mindazokat a dolgokat, amiktől... hogy is mondjam... az voltam, aki voltam.

Kate-nek igaza volt. Justin később elkezdett kérdezősködni a szobámmal kapcsolatban. Claudia hátradőlt, és élvezte a napsütést. Aztán lazán odapillantott a Hopper irányába. - Jézusom, ne! - mondta végül váratlanul.

Kate-tel mindketten ránéztünk. A művésztoronyra szegezte a tekintetét.

- Mit bámul már megint? - kérdezte Claudia. Kicsavartam a felsőtestem, hogy megnézzem, mire gondol. Két mandulavágású szemet láttam, amint a lacrosse-pályára szegeződnek a stúdió ablakából. Amint elkaptam Tony tekintetét, megfordult, és eltűnt a torony sötétjében.

- Egész héten figyelt téged. A gyülekezőkön, az órákon, mindenhol. És most itt is - magyarázta Kate.

- Nem vettem észre - mondtam, és felálltam. - Mindjárt jövök - tettem hozzá. Aztán vettem egy pillantást a pályára. Justin épp az ellenfél elől menekítette a labdát.

- Ne is törődj vele, Lenah! Csak áltatod vele - kiáltott utánam Kate, és felgyűrte fekete pulóvere ujját.

- Mindjárt jövök - mondtam megint, és felnéztem a művésztorony ablakára. Üres volt. Tényleg nem vettem észre, hogy Tony egész héten engem figyelt volna, és ezt sajnáltam. Ha tudtam volna, elmondhattam volna neki, hogy az Édes Hármak akarja velem tölteni az idejét, és nem fordítva. Engem csak Justin érdekelt, de ettől még nem tartoztam bele a csapatba.

Átmentem a mezőn, be a Hopperbe, aztán fel a kanyargós fémlépcsőn a toronyba.

- Hahó! - kiabáltam, ahogy másztam felfelé. Semmi válasz. - Tony, tudom, hogy haragszol rám. De ennek semmi értelme, hogy távolról figyelsz, aztán meg lerázol. - Még mindig nem érkezett válasz, úgyhogy mentem tovább a lépcsőn. - Bármikor bejöhetsz a szobámba, tudod... - Ahogy odaértem az ajtóba, még a lélegzetem is elállt a meglepetéstől.

Az ajtóval közvetlenül szemben, a stúdió másik végében ott állt a festmény. Teljesen ledermedtem. Nem tudtam, mit mondjak vagy gondoljak. Tony végül megcsinálta. A portrémat. A perspektíva hátulról indult ki. és a hátam közepétől tartott felfelé. A fejem jobbra fordítottam a képen, úgy, hogy a profilom látszon.

Teli szájjal nevettem, és láthatóan boldog voltam. Mögöttem a kék ég, bal vállamon pedig a tetoválásom. De ez az utóbbi sem volt ijesztő, inkább művészi. Tudtam, hogy a képet egy fotó alapján készítette; láttam Justin szekrényében két emelettel alattunk. Aznap készült, amikor elmentünk bungee jumpingolni. A fotóval ellentétben azonban, ahol pólót viseltem, a festményen meztelen volt a felsőtestem. Látszott a gerincem íve, és a vállam lejtős vonala. Egyértelmű volt, hogy Tony nem csak a művészetét csiszolgatta az azt megelőző időszakban, de alaposan tanulmányozta a testemet is - és a lelkemet.

- Tetszik? - kérdezte.

- Gyönyörű - suttogtam, és nem tudtam levenni a szemem a festményről. Hogy lehet, hogy valaki ilyennek lát engem? - kérdeztem magamban. Olyan voltam rajta, mint akit csodálni lehet a boldogságáén. - Ez nem én vagyok. Ez nem lehetek én - mondtam.

- Én ilyennek látlak.

- Mosolygósna? Boldognak? - kérdeztem, és jobbra fordítottam a fejem, hogy a szemébe nézzek. Mellettem állt.

- Te teszel engem boldoggá.

Visszafordultam a képhez, és egyszerűen nem tudtam levenni a szemem a mosolygós profilomról.

- Lenah...

Tony kinyújtotta felem a kezét, és megfogta a jobb kezemet. Barna szeme az enyéembe fúródott, vékony ajka egyenes vonalat formázott - nem mosolygott, nem nevetett, csak nézett rezenéstelenül. A mosolya általában jókedvre derített; ha megjelent, mindig tudtam, hogy valami vicces következik.

Tony mindkét keze a kezemen pihent. Akkor vettem észre, hogy kivételesen nem festékesek. Baseballsapkáját szokás szerint fordítva csapta a fejébe, de az inge makulátlanul tiszta volt. Ebből tudtam, hogy valószínűleg már napokkal azelőtt befejezte a festményt.

- Valamit el szeretnék mondani neked, mielőtt még túl késő lenne - szólalt meg.

Lepillantottam a kezünkre, és akkor hirtelen belém hasított egy gondolat... egy felismerés...

- Ne - akartam mondani.

- Én...

- Ne, Tony! Kérlek.

- Szeretlek - mondta ki olyan gyorsan, mintha egy ragtapaszt akarna eltávolítani. Aztán a szememet nézte, és várta a reakciót. Hosszú csend következett, de a tekintetéből láttam, hogy azt szerette volna, ha én is mondok valamit.

- Tony... - kezdtem bele, de ő egyből közbevágott.

- Mindig is szerettelek, úgyhogy ne is próbálj meggyőzni az ellenkezőjéről! Azt is tudom, hogy szerinted csak barátok vagyunk. Azok is vagyunk, még akkor is, ha mostanában folyton azzal az idiótával lógsz. De én többet akarok. És azt hiszem, te is tudnál szeretni engem. Talán nem most, de...

- Justin be fog mutatni a szüleinek. Ma este.

Tony elengedte a kezem, és hátrébb lépett. Levette baseballsapkáját, és végigsimította tüsi fekete haját. - Ó, ez klassz! Akkor nem számít.

- Tony, várj - nyújtottam ki felé a kezem.

De ő már majdnem a lépcsőnél járt. - Mennem kell.

- Ne menj! A festmény. Gyönyörű.

Megfordult, és olyan fürge léptekkel szaladt le a lépcsőn, hogy tudtam, jobb, ha nem megyek utána.

TEAM

18. FEJEZET

JUSTIN CSALÁDJA... most kapaszkodj meg... egy Rhode Island nevű helyen lakott. Ez egy aprócska állam Massachusetts és Connecticut között. Mivel nem tudtam, mire számítsak a hétvégével kapcsolatban, sokkal több ruhát vittem magammal, mint amennyire szükségem lett volna. Ahogy Justin begurult a kocsijával a Fürkész elé, egy hatalmas mosollyal konstataulta a bőröndömet.

- Biztos, hogy erre mind szükséged van? - kérdezte, miközben kinyitotta nekem a csomagtartót. - Minden oké? - kérdezte, mert látta, hogy nem mosolygok úgy, mint általában szoktam. Előrehajolt, és megcsókolta az arcom.

- Összevesztem Tonyval.

- Min? Még mindig a portré miatt balhézik? Be fogja egyáltalán fejezni valaha?

- Fogalmam sincs - feleltem. Ez nem a megfelelő alkalom volt, hogy elmondjam Justinnak, Tony igenis befejezte a portrét.

- Jövő hétre elmúlik - nyugtatott Justin. - Csak le kell higgadnia.

Curtis odafordult hozzám a hátsó ülésről. - Hé, hölgyem! - kiabálta. Akkor már egy ideje így hívott.

Aztán a leghátsó sorban megjelent egy Justinénál kisebb és vékonyabb kéz. Integetni kezdett, én pedig rájöttem, hogy Roy fekszik ott a hátán. Beugrottam az anyósülésre, és már indultunk is.

Lehúztam az ablakot. Lovers Bay főutcája hamarosan beletorkolt a 6-os útba, a 6-os út pedig felvezetett az autópályára. Gyorsabban száguldottunk, mint bármelyik ló, amit valaha megültem. Az elsuhanó fák zöld pacának tündek csupán. Teljesen leengedtem az ablakot, és hagytam, hogy a szél ereje hátranyomja a kezem. Justin rám nézett, mosolygott, és megszorította a térdem. Visszamosolyogtam, és arcom a gyengülő napfényben fürdettem.

ALKONYATI FÉNY BORÍTOTTA a hosszú, narancsszín levelű tölgyfákkal szegélyezett utcát. A házak előtt mindenhol tágas gyepterület, a fehérre festett tornácokon tökök díszeltek. Néhányukba ferde mosolyt faragtak, és gyertyával világították meg a szájukat.

- Angliában, gondolom, nem túl népszerű a Mindenszentek, nem igaz? - kérdezte Curtis, és felvett egy könnyű dzsekit a pólójára. Épp egy lejtős kocsibeállón hajtottunk fel, amely egy gyarmati stílusban épült palotához vezetett. - Vigyázz, mert még tátva marad a szád!

Justinék háza háromemeletes volt. A bejárati ajtót világoskékre festették, az oda vezető kőutat pedig itt is az elmaradhatatlan tökök szegélyezték.

- Hozzánk ilyenkor özönlének a gyerekek a „Cukrot vagy csalunk!”- játékkal — folytatta, és felhúzta a bőröndömet meg a táskáját a bejárathoz. Justin kinyitotta az ajtót, és először engem invitált be. Utánam következett csak Curtis és Roy.

- Anya! - kiabálta Justin. Az előszoba hatalmas volt, és tájképek meg mahagóni bútorok díszítették. A házban mindenfelé portrék és egyéb festmények lógtak a falakon. A fiú hangja visszhangzott a magas plafonokról és a fényes fapadlóról.

- Megjöttünk! - ordította Curtis, és elrobogott mellettem. Jobbra igyekezett, ahol egy kényelmes nappali szoba terült el. Ledobta az összes csomagját a földre, és bekapcsolta a tévét. Roy a nyomában keresett magának egy helyet a hosszú bőrkanapé másik végében.

Még sosem jártam modern házban azelőtt. Tele volt elektronikai berendezésekkel, amelyek közül egy-kettőt már a Wickhamen is láttam, és modern művészeti alkotásokkal.

A nappali közvetlenül a főfolyosóról nyílt. A második emeletre robusztus lépcsősor vezetett fel.

Aztán megjelent a lépcső tetején egy ötvenes évei közepén-végén járó nő, elképesztő szőke hajjal, hangsúlyos nevetőránccal, és boldogan lerohant a lépcsőn.

- Ó, hát itt vagytok! - kiáltotta. A cipője kopogott a fa lépcsőkön.

- Szia, anya! - üdvözölte Justin, és letette a táskáját a bejárati ajtó mellé. Enos asszony megragadta a fiát, és magához húzta egy anyai ölelésre. Haja úgy hullott bele az arcába, mint megannyi madártoll, és összevissza csókolta az arcát meg a homlokát.

- Végre látlak! - ujjongott, és megcsipkedte az arcát, aztán megint nyomott rá egy pár pusztit. Amint ezzel végzett, hátralépve rám nézett.

- Ez igen! - mondta, és tetőtől talpig szemügyre vett. - Gyönyörű vagy - dicsért meg. és a karjába kapott. Megöleltem, és közben éreztem, hogy a tenyere belenyomódik a hátamba. - Igazat mondtál - fordult oda Justinhoz, aztán kifejtette magát az ölelésemből, és bement a nappaliba.

Curtis és Roy felkelt a kanapéről, és ők is megöleltek az édesanyjukat.

- Lenah, mindent - jól hallottad, mindent - tudni akarok Angliáról. És persze rólad is - jelentette ki, ahogy elfordult a fiaitól. - Gyere velem, amíg elkészítem a vacsorához a salátát!

Justin és én összenéztünk, aztán követtem az édesanyját a konyhába. Türelmesen és barátságosan válaszolgattam a kérdéseire, de csak annyit árultam el neki, amennyit feltétlenül tudnia kellett.

VACSORA UTÁN VOLTUNK, én pedig frissen zuhanyozva és tiszta pólóban léptem ki a fürdőszobából. A kezemben lóbáltam a piperetáskámat. és épp a vendégszoba felé igyekeztem a sötét folyosón keresztül. Léptem egyet, aztán tétován megálltam. Mocorgást hallottam a hátam mögül, de amint nem mozdultam, abbamaradt. Megfordultam. Justin állt ott a sötétben.

Minden ember bőre más. Ezt onnan tudom, hogy vagy ezerszer mélyesztettem

bele a fogam különböző emberek nyakába. Nem volt nehéz. Úgy ment, mint amikor egy éles kés belehasít az alma héjába. Justin bőre viszont ragyogott a sötétben. Nagyon lassan megindult felém. Néztam, ahogy az alsó hasizmai által formált V betű mozog a bőre alatt.

Ing nem volt rajta, csak egy farmer, ami majdnem leesett a csípőjéről. Felnéztem, és a kidolgozott karját kezdtem bámulni.

Megragadta a kezemet, és egy pillanat múlva már be is csukódott mögöttünk az ajtó, én pedig ott találtam magam hanyatt fekvé az ágyon. Teljesen fel voltam öltözve, de azt kívántam, bár ne lennék. Mindenhol Justin kezét éreztem magamon. Először felemeltem a karom a fejem fölé, hogy meg tudja csókolni a nyakam. Aztán hagyta, hogy én ragadjam meg őt. Közelebb vontam magamhoz, és a derekára tekertem a lábam. A fülemben morgott, valahogy úgy, mintha fel akarna falni. Közvetlenül az állkapcsa alá vittem az ajkam, és megnyaltam a bőrét, hogy a nyelvemen érezzem azt a bizonyos sós ízt. A tenyere fel-le járt a combomon, az ujjai pedig már a nadrágom gombján matattak, amikor...

- Justin! - kiabálta az anyukája a lépcső aljáról.

- LÁTNOD KELL A KÖRNYÉKET - szólt hozzám Enos asszony, miközben kivett egy tálca süteményt a sütőből. Justinnal cinkosan összenéztünk, amikor beléptünk a konyhába. Miután megkínáltak, elvettem egy sütit, és abban a pillanatban eldöntöttem, hogy a csokis keksznek van a világon a legfinomabb illata. - Szó szerint több száz gyerek lakik a szomszédságban, és ilyenkor mindenki feldíszíti a házát.

- Ez így van - mondta Justin. Az arca meg mindig vörös volt a hálósobai légyottunk után.

Justin anyukája összeborzolta fia haját, és küldött felém egy sokatmondó mosolyt, aztán kiment a konyhából. Az a szeretetteljes lazaság, ami belőlük áradt, eszembe juttatott egy régi emléket. Apám házában a reggeleknek frissen szántott föld és nyári fű illatuk volt. Ahogy ott feküdtem az ágyamban a párnáim közt, és szépeket álmodtam, apám bejött hozzám, és suttogva így szólt: - Lenah! - Ennyi elég volt, és felébredtem. Aztán kimentünk a gyümölcsösbe, és a fák között sétálgatva beszélgettünk a világ dolgairól. Igyekeztünk olyan sok időt együtt tölteni, amennyit csak lehetett, mielőtt beindult volna a napi munka. Justin édesanyja - abban az egyetlen pillantásban benne volt minden. Már el is felejtettem, milyen érzés valaki lányának lenni. Pedig milyen sokáig voltam királynő!

Szinte a számban éreztem az apám gyümölcsöskertjéből származó alma ízét - azt az édes robbanást a nyelvemen, ahogy beléharaptam. Justin ekkor megszorította a kezem. Gyengéd érintése megakasztotta a gondolataim folyamát, és az otthon képeinek emléke hirtelen kipukkadt, akár egy buborék. Aztán kimentünk a házból.

Lesétáltunk a lejtős kocsifelhajtón, aztán elindultunk az utcán. Majdnem hét óra volt, és a jelmezbe öltözött gyerekek már házról házra rohangáltak.

- Te is be szoktál öltözni? - kérdeztem.

- Régen beöltöztem, amikor még kisser voltam - felelte.

- És miért hoztál el ide? A családotodhoz? - kérdeztem, és közben rámosolyogtam

egy boszorkánynak öltözött kislányra. Az utca vagy fél mérföld hosszú volt, és mindenfelé zsibongtak rajta a gyerekek. Néztem a házak elülső tornácán ragyogó fényeket és a házak közt szaladgáló gyereksereget.

- Mert úgy gondolom, hogy még nagyon sokáig az életem része leszel - közölte Justin. Azt kívántam, bárcsak megint a vendégszobában lennénk. Sétálgattunk még egy kicsit kéz a kézben, és közben az édesanyjától kapott sütitet rágcsáltuk.

- Én viszont nem sokat tudok a te családról - tette hozzá. - Sosem beszélsz róluk.

Egy kissrác szaladt el mellettünk fehér vámpírfogakkal a szájában. Hatalmas szemeket meresztettem rá.

- Meghaltak. Nagyon rég.

- De azt mondtad, hogy van egy bátyád. Aznap az esőben.

- Igen. De ő is meghalt - feleltem, és még mindig magam elé bámultam. Éreztem, hogy Justin néz. - Mindenki, akit a családomnak nevezhetnék, ilyen vagy olyan formában eltávozott az élők közül.

Justin elvörösödött, és kiejtette a kezét az enyémből.

- Ne sajnálj! - kértem halkan.

- Nem, nem - mondta, és felemelte a tenyerét tiltakozásul, összeráncolta a homlokát, és olyan volt, mintha nehezére esne a szemembe nézni. - Csak úgy gondolom... nem tudom. Nem tudom, mit gondoljak. Mindenki meghalt, akit szeretsz. Biztosan nagyon egyedül érzed magad.

- Igen, ez így van. De ne hidd, hogy ez határozza meg az életem. Nem hagyom. - Hirtelen csend lett. Hallgattam a körülöttünk futkározó gyerekek kiabálását és a cukroszacskók zörgését. - És most már nem is vagyok egyedül — mondtam, és visszatettem a kezem az övébe.

Justin bólintott, de érződött rajta, hogy nem nyugodott meg teljesen.

- Nézd - mondtam neki. Úgy éreztem, hogy most nekem kell megállnom egy percre. - Ez nem olyasvalami, amit meg tudnál oldani.

- Pedig nagyon szeretném.

- Tudom. És azt is, hogy ha lenne rá mód, te lennél az egyetlen ember, akinek sikerülhetne.

Jó erősen megszorította a kezem.

Andalogtunk még egy kicsit, és amikor elfogyott a süti, visszaindultunk a házba. Az éjszaka nyugodt csendbe borult. Justin apukája is megérkezett, és üdvözöltük egymást. Aztán nem sokkal később jó éjszakát is kívántunk, mivel elég későre járt, és szerettem volna lepihenni. A legszívesebben Justin vállán hajtottam volna álomra a fejem, de a családja folyton ott volt körülöttünk.

Miután felvonszoltam magam a lépcsőn, tele csokis süteménnyel és Mindenszentek-cukorkával, becsuktam magam mögött a vendégszoba ajtaját, és ájultan bedőltem az ágyba. Aztán azon merengtem, hogy Justin családja milyen hamar befogadott. A saját családommal kapcsolatos emlékeim úgy elhalványultak, olyan elérhetetlenek voltak a számomra, hogy szinte csak homályos benyomásként éltek bennem. De a család most már nem olyasvalami volt, amit magamnak kellett megteremtennem; befogadtak, még hozzá meleg szívvel. Miközben levetkőztem, a gondolataim újra meg újra Justin szája és zöld szeme felé kalandoztak. Ahogy a fejem a párnához ért, eszembe jutott, mit mondott odalent az utcán - hogy ha tehetné, begyógyítaná a fájdalmamat. De senki sem törölhette el mindazt a borzalmat, amit korábban tettem. Senki, csak én. Most már Justin Enos is

a részem volt, és ez könnyített valamiképp a gyáson, amit a szívemben cipeltem. Valahol az álom határán elképzeltem őt, ahogy a szobájában fekszik a plafont bámulva, rám gondol, és azt kívánja, bárcsak én is ébren volnék, és rá gondolnék.

TEAM

19. FEJEZET

MÁSNAP REGGEL ARRA ÉBREDTEM, hogy fádom, hiába a sok takaró a vendégágyban. Hasra fordultam, és feltérdeltem. Az ágy vége mögött volt egy kis ablak. Félrehúztam a függönyt. Az égnek olyan színe volt, mint a kisbaba leheletének, úgyhogy tudtam, túl korán van még ahhoz, hogy az Enos család ébren legyen és reggelizzen, így aztán elhatároztam, hogy egyedül megyek sétálni a környéken. Felhúztam a farmerem, és Justin egyik melegítőfelsőjébe bújtam. A fészülködéssel nem vesződtem.

Lementem a kocsi felhajtón, és kiléptem az utcára. Az eget akkor már kékesszürke fátyol borította, a fákon vékony harmat ült. A pulóver Justin illatát árasztotta magából. Azt az édes, fás illatot, amit addigra annyira megszerettem.

Ahogy pár méterre eltávolodtam a háztól, még egyszer visszanéztem. Nem akartam messzire menni - csak annyira, hogy egy kicsit felfedezzem a környéket, amíg a család alszik.

A gyomrom megint azt a korgást produkálta, és hirtelen megkívántam egy jó rántottát és egy csésze erős kávé. Persze nem lehettem biztos benne, hogy Justin édesanyja pont ezeket készíti majd reggelire. Elmosolyodtam. Rhode Island. Hát persze, mi más is lehetett volna a hely neve, mint Rhode Island? Hiszen akkoriban mást sem kívántam, mint hogy végre ne gondoljak folyton Rhode-ra és a vámpírként töltött időkre. Ez egy bizonyos szempontból sikerült is, hiszen a hatodik érzésem a múlté volt, a vámpírlátásom is egyre gyengült, és csak az érdekelt, hogy végre az az ember lehessen, akinek mindig is lennem kellett volna. És akivé talán már válni is kezdtem. A hatodik érzésem nélkül ugyanis képes voltam elfelejteni, milyen egyedül voltam egykor, és részt venni az életemben anélkül, hogy nyitott könyvként olvasnék az emberek érzelmeiben. Az arcomon épp átfutott egy halvány mosoly, amikor...

Valami megmozdult mögöttem.

És akkor ott volt - az az ösztönös, zsigeri érzés, hogy valaki néz. Nem, nem is, hadd pontosítsam a dolgot: az érzés, hogy követnek. Amikor egy vámpír megközelít egy másik vámpírt, az mindig ezzel a fajta mindent elsöprő felismeréssel jár. Hirtelen nagy lett a csend, mintha megsüketültem volna, és úgy éreztem, jégcsapok lógnak rajtam. A karomon felállt a szőr, és nem tudtam nyelni. Megfordultam.

A külváros kellős közepén, egy utcai lámpa alatt, ott állt Suleen.

Felszisszentem. A levegő hangosan süvített a tüdőmben. Visszatartottam. Néma csend állt be köztünk. Suleen nyugodt volt és mozdulatlan. Fehér tunikát, fehér nadrágot és arany színű bőrszandált viselt. A haját fehér turbán takarta. Felfigyeltem kerek arcára. Bár az orcái teltek voltak, nem tűnt és nem is tűnhetett kövérnek. A reggeli fényben egészen úgy festett, mint egy szellem. A szentség aurája lengte körül, és olyan messzire elkerülték a mindennapok gondjai, hogy egyetlen ránc nem sok, annyi sem tarkította az arcát. Pedig ez a férfi Krisztus előtt született.

Hogy honnan tudta Suleen, hogy Rhode Islanden vagyok, sosem fogom megtudni. Annyi bizonyos, hogy ott állt. És akkor hirtelen biztonságban éreztem

magam, mintha egy nagy fehér fénygömb burkolt volna be bennünket a csendes utcán. Őt mindenki úgy ismeri a vámpírvilágban, mint akinek sikerült legyőznie a gonoszt, és képes életben maradni, anélkül, hogy emberek vérével táplálkozna. - Csak a gyengékét - mondta egyszer Rhode vele kapcsolatban. - Csak az alávalók vérére issza meg. - Suleen megindult felém. Mindketten némák maradtunk. Rátette a kezét a jobb arcomra. Szaga nem volt, az érintése pedig tökéletesen langyosnak hatott. Sötétbarna szeme melegséget árasztott, ahogy rám nézett, majd rám mosolygott.

- Örülök az átalakulásodnak - mondta. A hangja lassan pergett, mint a melasz. A zsebéből kivett egy szál virágot. Kakukkfű volt. Parányi, lila virágok - éppen csak akkorák, mint a körmöm hegye - ringatóztak egy hosszú, zöld száron. A kakukkfűvet hagyományosan a lélek megújító szertartásokhoz használják.

Gyengéden a nagy- és a mutatóujjam közé fogtam. - Minek köszönhetem ezt a hatalmas megtiszteltetést? - kérdeztem ámulva. Suleen egyszer sem látogatott meg azelőtt - még fénykoromban sem, amikor a szövetség királynőjeként tündökölt. Néhány lépést hátrébb lépett.

- Azért jöttem, hogy figyelmeztesselek - közölte ugyanazzal a nyugodtsággal.

A szám elé kaptam a kezem. A szívem olyan hevesen kezdett verni, hogy Suleen a mellkasomra pillantott, mert még ő is hallotta a dobogását.

- A *Nuit Rouge*. Istenem! Teljesen elfelejtettem - hadartam. - Tegnap volt a *Nuit Rouge* utolsó éjszakája. Hiszen ma van november elseje. A *Nuit Rouge*-nak vége - mondtam, és ránéztem a földre, a fákra, aztán az alvó házakra, és azt kívántam, bárcsak én is odabent volnék. Aztán megint Suleenhez fordultam. - Rájött már Vicken, hogy nem alszom? - Suleen lassú bólintással felelt.

Megkerestem a szememmel Justin szüleinek a házát a távolban. Még mindig sötét volt.

- A szövetséged, mint egység megállíthatatlan. De most, hogy szétforgácsolódott, és a többiek szétváltak, nem fog sikerrel járni. - Suleen megállt egy pillanatra. - Megkezdődött a hajszá utánad.

Visszatért. Éreztem, hogy különleges vámpírzékelésem fokozatosan átveszi emberi tudatom helyét. Úgy gondoltam, hogy ez Suleen közelségének köszönhető. A szemem elé beúszott egy kép, amely nem a saját elméből származott, hanem az övéből. Rhode kandallóját ábrázolta hathersage-i otthonomban.

- Van még valami... - suttogtam, és a kandallót bámultam az elmémben. A remegés a hangomban elárulta, hogy félek. - Még valamit el akarsz mondani.

- Találtak egy nyomot a hamvakban. Rhode az átalakulásod minden bizonyítékát elégette, kivéve egyet. Egy szót egy elszenesedett, megfeketedett papírdarabon.

- Wickham - mondtam, ugyanis láttam a képet a fejemben. Egy apró, gyűrött papírfecni. Az iskola prospektusának darabja. A telepatikus kapcsolat Suleen és köztem rendkívül erős volt. Éreztem az együttérzését, ami nagyon meglepett - azelőtt mindig azt hittem, hogy őt nem érdeklik az ilyen banális dolgok. A képekből, amiket felém közvetített, kiéreztem Vicken dühét.

Próbáltam lecsillapítani a légzésem, de nem sikerült. Előrehajoltam, és megtámaszkodtam a combomon. Suleen oldalra billentette a fejét, és úgy nézett rám, mintha tanulmányozna. Bizonyára érdekesnek találta a reakciómat.

- Szóval - nyögtem ki két zihálás közt. Aztán felegyenesedtem, és a mellkasomra tapasztottam a kezem. - Jönnek értem.

- Jönnek, hogy visszavegyék a teremőjüket. Ők nem tudják, hogy azóta ember

lettél, Lenah.

- Ez lesz aztán a meglepetés.

Suleen szeme gyengéden mosolygott, de az arca sztoikus maradt. A tekintete a nyakamban lógó fiolás nyakláncra vándorolt. Egy röpké pillanatra mintha szomorúságot láttam volna a szemében. Előrébb lépett, és a kezébe vette a medált.

- Még rá kell jönniük, hogy melyik Wickhamról van szó, nem igaz? - kérdeztem. Suleen elengedte a fiolát, és gyengéden megérintette az arcomat. De nem felelt. Én is tudtam, akárcsak ő, hogy az egész csak idő kérdése. Ennek ellenére nehezemre esett felfogni.

- Te voltál Rhode szeme fénye - suttogetta. Ahogy Suleen kiejtette Rhode nevét a csendes utcán, mintha mellkason szúrtak volna. - Hunyd le a szemed - suttogetta a fülembe. Megtettem. Aztán így szólt: - Menj tovább, Lenah, sötétségben és fényben.

Amikor újra kinyitottam a szemem, az utca már üres volt, és Suleen nem volt sehol.

NÉHÁNY NAP MÚLVA a Mindenszentekre készült díszítések eltűntek a házakról, és helyüket átvették a legszánalmasabb, legnevetségesebb dekorációk, amiket valaha láttam. A város főutcájának boltjait elárasztották a pulykák. A tökök még mindig rendületlenül hódítottak, ugyanakkor megjelentek a hatalmas, papírmasé hajók és a furán öltözött, magas szárú, fekete csizmát és cilindert viselő emberek is. Na és persze megint csak a pulykák, minden mennyiségben.

- Hálaadás - magyarázta Justin. Épp a kampuszon mentünk keresztül; a könyvtárba tartottunk, hogy tanuljunk a matematika érettségire. Justin hosszasan mesélni kezdte, miként ünnepli a családja a hálaadást. Türelmesen hallgattam, jóllehet az agyam egyre csak zakatolt, azóta, hogy Suleen eltűnt azon a kihalt utcán.

Az igazat megvallva szerettem volna azt hinni, hogy Suleen látogatása csak valamiféle jelenés. Hogy az egész az én elmém szüleménye. Hiába akart Justin matekot tanulni velem, már nem volt képes lekötni a figyelmemet. Egyre csak Suleen figyelmeztetése járt a fejemben. Attól fogva mindig magamnál hordtam a kakukkfűvet a zsebemben.

- Nézzük csak! Nyolcvanegy négyzetgyöke kilenc, nem igaz? - kérdezte Justin. Épp a könyvtár felé tartottunk, hogy beüljünk az egyik elkülönített tanulószobába. Justin nagyon megkedvelte azokat a szobákat, mert ott bármikor lehúzhatta az árnyékolókat, hogy fél órán át csókolózzon velem, ahelyett, hogy a négyzetgyökszámítással foglalkozott volna.

- Én még mindig nem értem, miért kell tudnunk megválaszolni ezeket a kérdéseket, hogy aztán megpróbáljanak átvágni minket más lehetséges válaszokkal - feleltem.

- Épp ez a durva ezekben a tesztekben. Hogy muszáj átmennünk rajtuk...

Justin bármiről beszélhetett volna, én ugyanis elkalandoztam közben, és nemsokára ismét a szülei utcáján jártam Rhode Island-en. Éreztem Suleen kezét az arcomon, és elképzeltem, ahogy Vicken sorra veszi a „Wickham” szó lehetséges jelentéseit. Tudtam, hogy hibáztam, és túl sokáig hagytam, hogy az új életem

elvonja a figyelmemet a veszélyről. Ostoba voltam.

- Először csak a kérdésre koncentrálj, és aztán nézd meg a válaszokat - magyarázott Justin. Még mindig igyekezett segíteni, hogyan érdemes tesztet írni. Néztam, ahogy mozog a szája. Kemény, markáns vonalú állkapcsa furcsán mutatott húsos ajka mellett. A haja egy kicsit lenőtt, úgyhogy a mindig jól ápolt, sportos srác imidzsén esett egy aprócska folt.

Elérkezettnek láttam az időt, hogy elmondjam neki az igazságot.

- Gyere fel velem a szobámba - mondtam, és becsuktam a könyvtár ajtaját. Justin egyik keze a kilincsen volt, mert épp ki akarta nyitni. - Tanuljunk ott - tettem hozzá, hogy tisztázzam a szándékaimat.

Justin felém fordult, és rám nézett. - A szobádba? - A szemében a meglepődés és az izgatottság keveréke tükröződött.

- Nem azért, amire gondolsz - feleltem, és elhúztam a könyvtár-ajtóból, hogy a mögöttünk álló diákok be tudjanak menni.

- Azt hittem, senkit sem akarsz beengedni a szobádba. Mintha azt mondtad volna, hogy szeretnéd megóvni a magánszférádat.

- Gyere már - unszoltam, és a Fürkész irányába húztam az ösvényen. Akkor még fogalmam sem volt, hogy pontosan mit és hogyan fogok előadni neki. azt viszont tudtam, hogy ideje megtudnia a titkomat.

FELFELÉ MÁSZTUNK A LÉPCSŐN A LAKÁSOMHOZ.

- Várj! - mondta Justin, és megállt a lépcsőház közepén. - Hát ezért nem akartad megmutatni eddig a szobádat? - kérdezte, és hitetlenkedve nézett. A lépcsőházban sötétebb volt, mint odakint. A hotelfolyosóra emlékeztető, kék burás lámpák sápadt aranyfénnel vonták be a lépcsőfokokat és Justin zöld pulóverét. - Mert Bennett professzor egykori lakásában laksz? De hiszen ezt már rég tudom.

- Mások megijedtek tőle - magyaráztam, és tovább szedtem a lépcsőfokokat. A rozmaring és a levendula még mindig ott lógott a helyén. Éreztem az illatukat, ahogy kinyitottam az ajtót, és beléptem a lakásba. Justin követett.

- Hát ez lenyűgöző - áradozott. - Úgy értem, azt leszámítva, hogy valaki meghalt itt.

Úgy döntöttem, hagyok neki időt, hogy jól megnézze a lakás berendezését, úgyhogy én magam elindultam az erkélyajtó felé. Elhúztam a függönyt, és kinéztem az ablakon. Bámultam a szélben hajladozó fákat és a hulló leveleket, na meg azt a néhány betört fejű töklámpást, ami még megmaradt Mindenszentekről.

- Azta! - hallottam, és megjegyeztem magamnak, hogy Justin bizonyára észrevette Rhode kardját. Megfordultam, és láttam, hogy a megérzésem helyesnek bizonyult. Alig félméternyire állt a feltűnő dekorációtól. Visszamentem a lakásba, és megálltam tőle jobbra.

- Ez igazi? - kérdezte. A hangja áhítattal volt tele, a tekintete pedig fel-alá táncolt a pengén. Aztán a vasból készült fali gyertyatartókra nézett. Azokra, amik rózsákat és kör alakúra hajlított indákat formáztak.

- Beszélnem kell veled - szoltam hozzá, és megfogtam a kezét. Jó meleg volt.

- Még sosem találkoztam olyan lánnyal, aki szereti a fegyvereket - bökte ki, de közben egy pillanatra sem vette le a szemét a kardról. Szemmel láthatóan nem figyelt rám.

- Oké - mondtam. - Beszélünk kell.

- Tonyval kapcsolatban? - kérdezte, és végre felém fordult.

- Tonyval?

- Igen, arról, hogy egy ideje nem beszéltek egymással. Mindenki észrevette.

- Nem - válaszoltam, és a fejemet ráztam. - Nem erről akarok beszélni veled.

- Akkor talán arról, hogy eddig miért nem akartad megmutatni nekem a szobádat? Nem akartam erőltetni, mert úgy tűnt, nagyon fontos neked, hogy - hogy is fejezzem ki magam - titokban tartsd.

- Titokban? - kérdeztem vissza.

- Ja. Tracy mindig azzal jött, hogy biztos milliomos vagy, vagy királyi családból származol.

Ismét megráztam a fejem, és magam elé tettem a kezem, a tenyerem Justin felé nézett. - Szeretném, ha körülnéznél ebben a nappaliban. Úgy *igazán*. Aztán mondd el nekem, mit látsz.

- Már megtettem. Elég gót, de ezen nem lepődöm meg. Hiszen mindig feketében jársz - közölte Justin mosolyogva, de az a huncut kis él a hangjában rádöbrentett, mennyire nincs tisztában valódi természetemmel. - Bökd ki, tényleg királyi sarj vagy? - kérdezte, még ezzel is tetézve a tudatlanságát.

- Kérlek! *Alaposan* nézz körül!

Sóhajtott egyet, és elfordult a kardtól. Lassan körbenézett, és megfigyelte a szoba berendezését. A hálósobám épp mögötte volt, az ajtaja szélesre tárva. Jól látszott a fekete ágytakaró és az egyszerű fa éjjeliszekrény. Miután ezt szemügyre vette, a nappali ajtaja felé fordult, és meglátta a dohányzóasztalt, rajta a napszemüveggel és a slusszkulcsommal. Aztán átsétált a szobán, és megállt a szekreter előtt.

- Bizonyára szereted a régi fotókat - mondta, aztán lehajolt, hogy felvegye a Rhode-ot és engem ábrázoló képet.

- Hé - kiáltott fel. - Ezt a tagot már láttam valahol.

Csend.

- ...Micsoda? - suttogtam, és nem akartam hinni a fülemnek.

- Igen, megvan! Néhány nappal az iskolakezdés előtt a kampuszon sétálgatott. Honnan ismered? Talán az egyik régi barátod?

- Nem. Vagyis, olyasmi - feleltem, és közben alig bírtam leplezni a csalódottságomat, hogy nem mostanában találkozott vele. Azt hiszem, valahol a lelkem mélyén még mindig élt egy halvány reménysugár.

- Olyasmi?

- Meghalt. Keress tovább, kérlek! - nógattam.

Letette a képet, és elkezdte nézegetni a többi. Néhányon én voltam egyedül, amint különböző angliai nevezetességek előtt pózolok. Aztán a kezébe vette azt, amelyik a szövetségről készült. Ez volt az egyetlen, amin mindannyian együtt szerepeltünk. Csodás zöld ruhát viseltem rajta (jóllehet maga a kép fekete-fehér volt). Gavin és Heath a jobbomon állt, Vicken és Song pedig tőlem balra. Amíg Justin a fotót nézte, ráfókuszáltam Vicken arcára. Karja a derekam köré fonódott. A kép naplementekor készült, úgyhogy az ég mögöttünk világosszürke színben úszott, a kastély pedig úgy magaslott a háttérben, mint valami kőszörny. Nem bírtam levenni

a szemem Vicken tekintetéről. A markáns arccsontjáról és a szempárról, amely úgy megbízott bennem aznap éjjel, amikor elraboltam Skóciában. Most, hogy távol voltam tőle, arra készült, hogy a föld alól is előkerítsen.

- Hogy készült ez a fotó? Vagyis, ez nem is fotó, olyan furán néz ki.

- Ez egy dagerrotíпия. Régebben a képeket üveglapokra készítették. A századforduló idején.

- Olyan igaznak tűnnek...

Nem akartam kertetelni: - Mert azok is.

Justin megfordult, és rám nézett. - És kivel csináltattad őket? Valahogy olyan emberfelettinek tűnsz rajtuk. Ez volna a családot? - kérdezte, és a szövetségre mutatott.

- Ezek a férfiak állnak hozzám a legközelebb a családom után. Ez pedig a házam Hathersage-ben.

Justin ismét megvizsgálta a fotót. - És miért nem igazi fényképezőgéppel csináltattad a képet?

- Mert akkor még nem létezett.

Justin hitetlenkedve nézett rám. - Nem létezett? - kérdezte. - De hiszen a fotográfiát már vagy száz éve feltalálták!

Be kellett látnom, hogy a dolog nehezebben megy, mint amire számítottam.

- Ezek a képek száz évvel ezelőtt készültek - magyaráztam komolyan.

- Az lehetetlen - válaszolta Justin.

Bementem a szoba közepére, és vettem egy nagy levegőt, aztán kifújtam. Próbáltam olyan egyenletesen lélegezni, ahogy csak tudtam. Aztán körbemutattam a lakáson. - Nézz csak körül! Fekete függönyök. Antik bútorok. Százéves fotók, amiken én szerepelek. Gót művészet és néhány portré rólam a hálósobában az ezerhét-száz éves évekből. Mondd, miért nem teszed fel a kérdést, ami már bizonyára megfogalmazódott a fejedben?

- Milyen kérdést? Fogalmam sincs, mi folyik itt. - Láttam, hogy kezd rajta eluralkodni a pánik. Régen mindent megtettem volna, hogy ilyen erős félelmet keltsen benne. Most azonban nem akartam mást, csak a lényegre térni.

- Gondolkozz! Amikor bűvárokodni mentünk... miért mondtam, hogy még sosem láttam ragyogni a napot az óceán vizén?

Justin akkorát nyelt, hogy láttam, amint a füle mellett összerándulnak az izmok. - Nem tudom. Talán beteg vagy? Talán az a fura betegséged van, ami miatt az ember nem mehet ki a napra?

- Hát ilyen könnyű kifogásokat találnod helyettem? - kérdeztem.

- Jesszusom, Lenah! Mire akarsz ezzel kilyukadni? - Justin amúgy zöld szeme elsötétült.

- Azok a férfiak... - folytattam, és közelebb mentem hozzá. - Azok a férfiak ott mellettem a képen, és az, akit az iskolakezdés előtt láttál... Azok a férfiak vámpírok.

Justin a fotókra nézett, aztán vissza rám. - Nem... - mondta. Ez nagyon általános reakció. Igazság szerint minden ember, akinek valaha beszéltem erről - és akit később megöltem ugyanígy fogadta a dolgot.

- Nyolc héttel ezelőttig vámpír voltam. Méghozzá az egyik legöregebb. Azok a férfiak ott pedig a szövetségem.

Rátette az egyik kezét a kanapéra, úgy, mint aki elveszítette az egyensúlyát és meg akar támaszkodni. - Hülyének nézel? Szerinted elhiszem... - folytatta Justin, de belevágta a szavába.

- Ez az igazság - jelentettem ki. - Ismersz. Tudod, hogy nem hazudnék.

- Igen, eddig valóban azt hittem, hogy ismerlek, de most már semmit sem értek. Te tényleg azt akarod, hogy elhiggyem, hogy vámpír vagy? Egy vérszívó, halhatatlan vámpír? Hogy embereket öltél? Tényleg, öltél embereket? - A hangja szarkasztikus volt, sőt talán kicsit utálatos is.

Nyeltem egyet. - Több ezret. Én voltam a leghatalmasabb női vámpír. Ha akkoriban találkozunk, nem úgy viselkedtem volna, mint most. Kegyetlen lettem volna hozzád. Minden tudásomat és eszközömet bevettem volna, hogy bántsalak. Csak azért, mert rémesen szomorú voltam a korábbi életem miatt, amit elveszítettem. Rhode - a fotóra mutattam - mindig azt hajtogatta, minél közelebb érzi magát egy vámpír az élethez, mielőtt meghal, annál kegyetlenebb gyilkos válik belőle. Én pedig rettenetes voltam. Azokat a férfiakat ott a szövetségemben különös gonddal válogattam össze. Olyan fiúk voltak, akárcsak te. Erejük, gyorsaságuk és nagyra törő vágyaik miatt választottam őket.

- Rájuk találtál, és rávetted őket, hogy csatlakozzanak hozzád? - A szarkazmusa szinte fájt.

- Nem egészen. Nem azt mondanám, hogy rájuk „találtam”.

- Miért, mit mondanál?

- Hogy én tettem őket... vámpírrá.

- De hiszen ez örökség! - Justin ekkor már ordított. - Miért hazudsz?

Kisétáltam a konyhába, és elővettem a konzervdobozokat. Aztán lecsavartam a fedelüket, és megmutattam neki a szárított gyermekláncfű- és kamillavirágokat.

- Mit gondolsz, honnan tudok ilyen sokat a gyógynövényekről? Szerinted miért vagyok oda a gyógyítás tudományáért? Honnan tudtam, hogy a nyelvedre teheted és megeheted azt a virágot?

- Fogalmam sincs - felelte Justin, és hátrébb lépett.

- Vagy miért lóg egy igazi kard a falamon?

Sóhajtottam, és levettem róla a tekintetemet. Mindenáron szeretett volna beletuszkolni a tökéletes, ártatlan lány képébe. Lenah Angliából. Lenah, aki még vezetni sem tud. Lenah, aki egyből beleszeretett abba fiúba, aki szokatlan helyekre vitte, és segített neki, hogy egy kicsit élőnek érezze magát. Odamentem a szekréterhez, és felemeltem az urnát. Ahogy kinyitottam, néhány aranyló hamudarabka szállt fél a levegőbe.

- Ez az urna hamuval van tele. Egy halott vámpír hamvaival. Szerinted miért őrizgetnem, ha hazudnék?

- Miért csinálod ezt? - kiabálta Justin.

- Mert meg akarlak védeni! - kiabáltam vissza, és egy heves kézmozdulattal igyekeztem nyomatékot adni a mondanivalómnak. Az urna leesett, és nagy puffanással földet ért. Rhode gyönyörű hamvai szétszóródtak a padlón. Ugyanabban a pillanatban a kisujjam hozzáért a falon lógó kard pengéjének a széléhez. Égető érzés nyilallt belém. Felsikoltottam, és a földre estem. Fájdalom - dicsőséges, gyilkos, rémisztő fájdalom. Pontosan 592 évnek kellett eltelnie, hogy újra emberi fájdalmat érezzek.

Felfordítottam a tenyerem. Az egész kezem forrón lüktetett. Szétvágtam az ujjam végét. A seb nem volt nagy, de azért kiserkent belőle a vér. Ártatlan kis sérülés volt csupán, de mindennél erősebben hirdette: újra ember vagyok.

Justin letérdelt velem szemben. Együtt térdeltünk Rhode hamvaiban. Lepillantottam az apró vágásra, és megtettem, amire a legjobban vágytam - az

ajkamhoz emeltem a kezem, lehunytam a szemem, és lenyaltam a vért. Azelőtt kielégülést jelentett volna ez az íz - egyike azon kevés ízeknek, amiket éreztem. Hátrahajtottam a fejem, és felsóhajtottam. Élveztem a pillanat csodálatos kettősségét. A rozsdás, fémes ízt ugyan gyűlöltem, az emléke viszont jó érzéssel töltött el.

Kinyitottam a szemem. Együtt hallgattunk Justinnal. Néztem az ujjamon a vért; akkor már alig szivárgott. Aztán felpillantottam Justin gyönyörű arcára.

- Mi az? - kérdezte.

- Más íze van - suttogtam. A vér íze immár nem volt egyéb pillanatnyi érdekességnél, amit történetesen annyira jól ismertem. Megkönnyebbültem. Aztán ez az érzés emlékek egész sorának adta át a helyét - ezek azonban szinte egyáltalán nem voltak hatással arra az emberre, akivé váltam. A vámpír a múlté volt. A szertartás sikeresnek bizonyult.

- Hogy érted, hogy más? - kérdezte Justin.

- Azelőtt jobban ízlett.

Justin a kezem után nyúlt, de én elkaptam, és a vérem összekente a csuklóját. Nem volt más, csak egy apró. rozsdavörös csík, amely a csuklója egyik oldalától a másikig ért. És akkor, abban a pillanatban a szemem előtt elhomályosodott Justin bőrének a képe, és Rhode hangja zengett fel a fülemben.

Nem látod, mit tettél!

Aztán Vicken következett.

A te vonásaid, kislány, nem hasonlíthatók egyikhez sem.

Aztán pedig a saját, szenvedélyes hangom, arról az estéről, amit kint töltöttünk az ormoknál.

Istenem, Rhode, segíts rajtam, mert ha nem teszed, esküszöm, kísétálok a napra, és hagyom, hogy elevenen megperzseljen.

Aztán Justin - jöllehet a valóságban ott ült velem szemben - kezdett beszélni hozzám a fejemben.

Mindenki meghalt, akit szeretsz. Biztosan nagyon egyedül érzed magad.

Vajon hány emlék bukkanhat fel az ember elméjében hirtelen, mielőtt az évek fájdalma összemosná őket, hogy ne maradjon belőlük más, mint néhány szófoszlány és homályos arc?

Aznap éjjel, amikor elraboltam Vickent, megbabonázott az életöröme. Ugyanúgy, ahogy Justin életöröme is. Újra a csuklójára fókuszáltam, és a véremre a bőrén. A folt alatt ott húzódott egy véna. Egy világoskék véna.

- Te tökéletes lettél volna - mondtam neki, és végighúztam a nagyujjamat a vérfolton. Még mindig ragacsos volt. - A nyomodba eredtem volna, hogy kövesselek, és olyan alaposan tanulmányoztam volna a légzésedet, hogy meg tudtam volna állapítani, melyik másodpercben fogsz belélegezni. Sőt még most is képes vagyok ezekre a dolgokra.

Felemeltem a fejem, és a szemébe néztem. A tekintete - ahogy a teste is - mozdulatlan volt. Nagy keze nyugodtan pihent az enyémben.

- Tudom például, hogy mindig keresztbe teszed a bokád, ha ellazulsz. Mert ettől erősnek érzed magad. Hogy a véna a jobb csuklód jobb oldalán kidudorodik, és aztán feljebb a karodon eltűnik a mélyben. Hogy a lélegzetvételeid között két és fél másodperc szokott eltelni. Pontosan. Ezeket mind tudom rólad, és még ezer más dolgot. Téged is megöltelek volna, hogy magammal vigyelek.

A padlóra néztem, pedig tudtam, hogy Justin időközben felállt. Valami olyasmit

mondott, hogy „Mennem kell, majd később beszélünk”, és egyéb válogatott semmitmondó dolgokat. Nem jegyeztem meg őket. Csak azt tudtam biztosan, hogy az ajtó egy hangos csattanással becsapódott mögötte.

JUSTIN VALAMIKOR KORA DÉLUTÁN hagyott magamra, mégis fél öt volt, amikor újra felnéztem a padlóról. Megmasszíroztam a derekamat, és kinyújtóztattam a nyakam meg a karom. Aztán elhúztam a függönyt, és kísértáltam a teraszra. Az ég lassan naplementébe hajlott, nekem pedig ismét eszembe jutott Suleen figyelmeztetése. *Megkezdődött a hajsza utánad.*

Vagyis egyedül kell szembenéznem a szövetséggel, hogy aztán meghaljak. Erre készültem. Tudtam, hogy csak idő kérdése az egész. A párkánynak dőltem, és néztem a sok diákot a Wickhamen, amint élvezik a délutánt. Azt kívántam, bárcsak megpillantanám köztük Tonyt, hogy lekiabálhassak neki, pedig tudtam, hogy nagy ívben elkerüli a teraszomat. Igazság szerint akkor már hetek óta csak anatómiaórán láttam. Akkor is csak a tananyagról beszélgettünk. Ha megpróbáltam felhozni valami más témát, mindig felállt és kiment a vécére, vagy - ami még rosszabb - tett valami undok megjegyzést azzal kapcsolatban, hogy birka vagyok, és én lettem az Édes Hármás főkolomposa. Megráztam a fejem, és a szemben lévő fákra fókuszáltam. Akárhogy is, de hiányzott.

- Elmész? - kérdeztem... csak épp ezek a szavak emlékek voltak, amelyeket partra vetett az elmém. Hogy nem mondtam ki őket hangosan, az biztos.

HATHERSAGE, ANGLIA

- II. GYÖRGY KIRÁLY URALKODÁSÁNAK IDEJE, I740

- VAKMERŐ VAGY - sziszegte Rhode, és elindult a ház felől a végtelenbe nyúló dombok irányába. Akkor kezdtem elveszíteni az eszem, amikor már nem érdekelt más, csupán a „tökéletes” létezés. Megszállottá váltam. Rögeszméssé. Ha a fájdalom elviselhetetlenné fokozódott, mindig a tökéletességre koncentráltam. Ez volt az egyetlen módszerem arra, hogy másra tereljem a figyelmemet. De vajon mi jelentette számomra a tökéletességet? A vér. De csakis az embereké. Állatok szóba sem jöhettek. És a hatalom.

- Tudom, mit csinálok - csaptam össze a sarkam, és dacosan felszegtem az állam.

- Valóban? És a múlt éjjel? - Rhode olyan közel jött hozzám, hogy centiméterek választották el az arcát az enyémtől. - Megöltél egy gyereket. Egy gyereket, Lenah - suttogta, és közben rám villantotta a fogait.

- De hiszen te mondtad mindig, hogy a csecsemők vére a legédesebb. És a

legtisztább.

Rhode elborzadt. Szó szerint leesett az álla. Hátrálni kezdett tőlem. - Tényként közöltem, nem felhívásként. Megváltoztál. Már nem ugyanaz a lány vagy, akivel az apja gyümölcsösében találkoztam a fehér hálóingében.

- Csak megmentettem egy szomorúsággal teli élettől. Így már sosem kell megöregednie. Nem kell átélnie, milyen az, amikor az embernek hiányzik a családja. Az édesanyja.

- Megmentetted? A halál által? Becsalogtad a házadba játszani, aztán meggyilkoltad!

Rhode vett egy nagy levegőt, és elhomályosult a tekintete. Ebből tudtam, hogy épp a gondolatait fogalmazza. - Mondtam, hogy koncentrálj rám. Csak hagynod kell, hogy az irántam érzett szerelmed vezessen, és képes lehetsz kitörni ebből a rabságból. De te képtelen vagy rá. Most már látom. - Felelni akartam, de mielőtt kinyithattam volna a szám, már folytatta is.

- Úgy tartják, a vámpírok úgy háromszáz év után kezdik elveszíteni az eszüket. A legtöbben ilyenkor inkább kiállnak a napfényre, és elevenen elégnak, minthogy elviseljék ezt a lassú őrületet. Az öröklét ígérete túl sok, hogy el bírják viselni. Te viszont más vagy - te abba az életbe bolondultál bele, amit elveszítettél. Az öröklét ígérete pedig olyan mély sötétségbe taszította az elmédet, hogy immár képtelen vagyok elérni téged.

- Én nem örültem meg, Rhode. Vámpír vagyok. És te is megpróbálhatnál végre akként viselkedni.

- A viselkedéssel eléred, hogy megbánjam, amit ott a gyümölcsösben tettem - mondta, és elfordult tőlem. Aztán megindult a mezőkhöz vezető hosszú úton.

- Megbántál engem? - kiáltottam utána, de csak a hátát mutatta.

- Térj magadhoz, Lenah! Ha megtetted, visszatérek.

Ha tudtam volna sírni, biztosan elerednek a könnyeim. Éreztem, hogy a könnycsatornáim megtelnek feszítő fájdalommal, mintha sav gyűlt volna össze a szememben. A hirtelen fájdalomtól összegörnyedtem, Rhode pedig eltűnt a távolban. Pedig nézhettem volna, ahogy elmegy. Követhettem volna az alakját, amíg el nem tűnik vámpírszemem elől, de a fájdalom túl nagy volt. Úgyhogy inkább megfordultam, visszamentem a házba, és besétáltam a sötét előcsarnokba. Ott, a falikárpitok és ezüstkelyhek között eldöntöttem, hogy soha többé nem akarok egyedül maradni. Akkor határoztam el, hogy életre hívom a szövetséget. Első utam Londonba vezetett, ahol rátaláltam Gavinre.

20. FEJEZET

KOPP-KOPP-KOPP. Három kopogás az ajtón. Felnéztem a földről. Épp akkor végeztem Rhode hamvainak összeszedésével, és azon tűnődtem, milyen fura, hogy egy ilyen csodálatos élet néhány mozdulattal összesöpörhető. Aztán odamentem a szekreterhez, és megigazítottam a fotókat, hogy egyenesen álljanak.

Az illető újra kopogott.

Nem akartam magam abba a hiú ábrándba ringatni, hogy Justin az. Az nem lehet - tűnődtem. Valaki biztosan csak a lecke miatt jött, vagy azért, hogy segítsen neki a nyelvtanulásban. Egyetlen borzalmas pillanatra az is átfutott az agyamon, hogy talán Vicken áll az ajtó előtt, vagy a szövetség egy másik tagja. Pedig még nappal volt. De nem tudhattam, milyen állapotban vannak ennyi idő után, és mennyire erősek. Azt is lehetségesnek tartottam, hogy addigra mindannyian képessé váltak elviselni a napfényt.

Visszaállítottam az urnát a szekreterre, és kinyitottam az ajtót. Justin állt előtte. Egyik kezét a zsebében pihentette, a másikkal az ajtófélfának támaszkodott. - Honnan tudhatnám, hogy nem vagy örült?

- Sehonnan.

Justin bejött a lakásba, és egyenesen odament a szekreteren álló fotókhoz. - Magyarázd meg nekem, miért sétálgattam az elmúlt három órában a kampuszon, és közben miért győzködtem magam, hogy ne higgyek neked. Magyarázd ezt meg nekem! Mondd, miért hiszek neked?

- Nem tudom.

- És ezek a férfiak is vámpírok? - kérdezte, a szövetségre mutatva.

Bólintottam.

- És most? Most nem vagy vámpír? - Keresztbe tette a karját, és háttal nekidőlt a szekreternek. A tekintete nyugodtabbnak tűnt, mint korábban. Nem ráncolta a homlokát, és az ajka sem remegett. Inkább kíváncsiságot láttam a szemében.

- Ebben egészen biztos lehetsz - feleltem olyan határozottan, ahogy csak tudtam.

- Tegyük fel, hogy hiszek neked. Hogy egy elmebeteg univerzumban ez igaz. - Justin sóhajtott. - De mondd, mégis, hogy történt ez veled? És a vámpírok, hm, nem élnek... örökké? - Esetlenül fogalmazott. Látszott, hogy fél, hogy félreért valamit.

- Általában igen - feleltem halvány mosollyal az ajkamon. Éreztem, ahogy enyhül köztünk a feszültség, és mindketten fellelegzünk. Testemen a megkönnyebbülés hulláma söpört végig, a vállaim ellazultak. - De létezik egy nagyon ősi szertartás.

- Egy szertartás?

- Egy áldozat. Egy szertartás, amely idősebb, mint Rhode és én együttvéve - meséltem, és leültem a kanapéra. A kezemet a térdemen pihentettem. Nem telt bele egy perc, és Justin is mellém telepedett.

- Rhode, aki azon a képen van, ugye? - kérdezte, és a szekreter felé biccentett a fejével.

- Ő volt a legjobb barátom - vallottam be elcsukló hangon. Megköszörültem a

torkom. - Meghalt, csak azért, hogy én újra ember lehessek.

- Nem értem - mondta Justin.

Egymásra néztünk, és egy pillanatig csendben bámultuk a másikat. Mindketten bizonytalanok voltunk a folytatásban. - Egyszerre csak egy dolgot akarj megérteni, jó?

Justin bólintott, és belecsúsztatta a kezét az enyémbé. - Ez örület - suttogta. Aztán végigsimította a bőrömet az ujjával, amitől libabőrös lett a karom.

- Tudom - feleltem, és közben élveztem, hogy végre valóban érzem a testemet. Vajon mi lehetett ez az érzés, öröm vagy vigasz? Vagy talán mindkettő? Ránéztem összefonódó ujjainkra, és elmosolyodtam. Meg sem kérdeztem tőle, hogy haragszik-e rám, vagy hogy akar-e még több magyarázatot. Egyszerűen boldog voltam, hogy ott van velem, és nem hagyja, hogy egyedül nézzek szembe a régi életemhez fűződő szégyennel és zűrzavarral.

- Elmehetnénk valahová ma este - szólalt meg. - Szellőztessük ki egy kicsit a fejünket!

- Jó! - vágtam rá. és egyből felélénkültem. Aztán felültem a kanapén, és teli szájjal vigyorogtam.

- Akkor gyere, menjünk!

- Hová? - kérdeztem, és felálltam.

- A tesóim vacsorázni mennek, aztán bulizni. Szerintem nekünk is szükségünk van egy kis lazulásra.

Bementem a hálósobámba, és direkt nem csuktam be az ajtót. Nem vetkőztem le egyből, de amikor már csak bugyi és melltartó volt rajtam, kikukucskáltam a nappaliba. - És hová szoktatok menni? — kérdeztem.

- Majd meglátod - felelte Justin. A szája egy pillanatra tátva maradt, amikor meglátott, én pedig gyorsan visszahúzódtam a hálósobafal mögé. - Csak arra figyelj, hogy ha abban a ruhában jössz, amiben most vagy - amit én abszolút támogatok -, akkor válassz hozzá kényelmes cipőt!

NAGY MEGLEPETÉSEMRE és nem kisebb örömökre Bostonban kötöttünk ki. Miután kiszálltunk Justin autójából, csapatosan végigvonultunk egy hosszú utcán, amit szürke kőépületek szegélyeztek. A két oldalamon Claudia és Kate jött, akik furamód elkezdtek úgy öltözködni, mint én. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy ez nem legyezgette a hiúságomat. Aznap este rövid fekete ruhát viseltem fekete magas sarkúval. A lányok pedig, miután meglátták, hogy miben vagyok, viasszaladtak a kolisobájukba, hogy átöltözzenek.

Claudia belém karolt. - Remélem, jó sokan lesznek ma a klubban - mondta, ahogy gyalogoltunk az utcán. Aztán egyszer csak elérkeztünk egy helyre, ami előtt hosszú sor kígyózott. Mi is beálltunk.

- Milyen klub ez? - kérdeztem, és odébb léptem a lányoktól, hogy odaforduljak Justinhoz.

- Majdnem minden pénteken ide járunk. Mostanában nem voltunk, de a legtöbbször kimozdulunk Lovers Bayból - felelte Justin, és közelebb ment a

mellettünk álló épülethez.

- És kik a tagjai ennek a klubnak?

Justin felnevetett, és megcsókolta a homlokomat. - Ez nem olyan klub, Lenah - felelte, és átkarolta a vállam. - Ez egy zenés-táncos klub. Azt hiszem, a te idődben az ilyesmit bálnak nevezték.

- Á! - mondtam, és hirtelen megértettem a dolgot. Justin a derekamra csúsztotta a karját, én pedig belefúrtam magam az ölelésébe. Ismét egyek voltunk, elválaszthatatlanok, de most már az igazságot is tudta. Hihetetlenül boldog voltam. Elmondhatatlanul boldog. És imádtam táncolni - már a tizenötödik században is, amikor először voltam ember.

Ott álltunk tehát a sorban a klub előtt - amit Vágynak hívtak -, és vártuk, hogy beengedjenek. Körülöttem férfiak és nők álltak szűk ruhákban. Egy-két lány csak rövid szoknyát és ujjatlan topot viselt. November elejét írtunk, úgyhogy biztos voltam benne, hogy reszketnek, hiába volt szokatlanul meleg az ősz.

Ilyesmiken töprengtem, amikor hirtelen megéreztem azt a bizsergést a gyomromban, majd a pillanatnyi csendet. Igen, valaki figyelt. Suleen látogatása után ez nem is ért váratlanul. Nekidőltem Justin meleg karjának a derekam körül, a tekintetem viszont az utcát pásztázta. Nem láttam semmi rendkívülit. Férfiak és nők jártak klubról klubra. Egy utcai árus hot dogot és peracet kínált. Taxik és autók haladtak el mellettünk, és a klubokból kiszűrődő zene ritmusos dübörgéssel töltötte meg az utcát. Minden normálisnak tűnt.

Legyünk őszinték! A vámpírok, főleg az annyi idősek, mint Vicken - ami kábé kétszáz évet jelent -, belátják az egész látóhatárt. Így aztán meglehet, hogy mérföldekre voltam attól a helytől, ahol állt. Megfordultam, hogy a másik irányba is szemügyre vegyem az utcát. Bár vámpírlátásomat majdnem teljesen elveszítettem, úgy számoltam, hogy még mindig képes vagyok körülbelül két mérföldnyi távolságba ellátni. Tőlünk öt-hat utcányira párok sétálgattak. Cigaretta, ital és hot dog illata kavargott a levegőben. A környéket pásztáztam, és vártam, mikor akad meg a szemem Vickenén - azon a barna szempáron, amely megbabonázott, és rabul ejtette a lelkem az 1800-as években. Aztán az futott át az agyamon, hogy talán Suleen tartja rajtam a szemét. Ez a gondolat egy röpké pillanatra megnyugvással töltött el.

- Mikor fogod végre elárulni, hogy mit jelent a tetoválásod? - kérdezte Claudia. Nem sokkal azelőtt levettem a kabátom, és közben teljesen elfelejtettem, hogy a szövetségem jelmondata ott díszleg a vállamon. - Nekem anya nem engedi, hogy csináltassak egyet - tette hozzá.

- Ohm - kezdtem bele, de aztán megmenekültem attól, hogy válaszolnom kelljen, mert végre odaértünk az ajtóhoz. Justin belecsúsztatok valami keményet a kezembe, ami leginkább egy bankkártyára hasonlított.

- Csak mutasd fel ezt - suttogta a fülembe. - Ide csak a huszonegy felettieket engedik be.

Ó... micsoda irónia!

Lepillantottam arra a valamire. Egy massachusettsi lakcímkártya volt az én fotómmal, rajta egy hamis születési dátum, amely szerint épp huszonegy éves voltam. - Curtis csinálta - tette hozzá Justin. Elvettem, és felmutattam egy természetes kidobóembernek, aki úgy nézett ki, mint egy testépítő. De azért hozzá kell tennem, hogy Gavin - legalábbis akkor, amikor utoljára láttam - nagyobb volt nála. Rávillantottam egy természetes mosolyt, a kidobóember pedig betessékelt a Vágyba.

Ahogy beléptünk, megéreztem a basszust a bordáim alatt. Olyan volt, mintha a

zene bennem dübörögne. Emberek százai - nem is, a számuk inkább az ezerhez lehetett közel - népesítettek be a helyet. A Vágy kétemeletes volt. Az utcaszint funkcionált emeletként. Itt nem láttam táncparkettet, ehelyett az egész egy hatalmas karzatnak tűnt. A falakat nagyméretű festmények díszítették, amelyek egytől egyig szerelmespárokat ábrázoltak a szenvedély pillanataiban. Megragadtam az emelet korlátját. Ekkor odalépett mellém Justin.

- Már megint leesett az állad - mondta, és lepillantott. A bőrén a plafonról lógó gigantikus lámpáknak köszönhetően zöld, arany, vörös és fekete lények táncoltak.

- Még sosem láttam ehhez foghatót - ismertem el, és én is lenéztem a karzatról.

Az emberek úgy táncoltak, mintha szerelmeskednének. A testek olyan szorosan simultak egymáshoz, hogy nem tudtam volna megmondani, melyik testrész kihez tartozik. Kezek kulcsolódtak össze, lábak fonódtak egymásba, és mindezt a klub falaira szerelt hatalmas hangszórókból dübörgő zene ritmusára. Az én időmben az emberek sosem táncoltak így. Aztán hirtelen megváltozott a dal. Más lett a ritmus. A dobok ebben olyan gyorsan peregtek, hogy tudtam, csak a technika műve lehet. Talán már a zenét is gépek csinálják? - kérdeztem magamban.

Dübb. Dübb. Dübb. A tömeg nagy ugrálásba kezdett. Az összes test fel-alá járt, méghozzá egyszerre. A táncparkett beleremegett.

Claudia - aki időközben észrevétlenül odaállt a másik oldalamra - boldogan sikított fel: - Ó, anyáááááám! Imádom ezt a számot!

Azzal már fel is pattant az emelet közepén lévő mozgólépcsőre, és lesiklott a földszinti táncparketre.

- Gyere, Lenah! - kiáltott fel nekem. Rám mosolygott, én pedig hirtelen nyomást éreztem a mellkasomban. Éreztem, hogy nagyon szeretné megosztani velem ezt az élményt, nekem azonban fogalmam sem volt, hogyan kell úgy mozgatni a testem, ahogy az emberek lent a parketten.

Curtis, Roy és Kate egyszerre eredt Claudia nyomába. Sőt, nagyon sokan mások is megindultak a mozgólépcsők felé (az erkély mindkét végében volt egy), és leözönlöttek a táncterre.

Justin megragadta a kezem. - Gyerünk! - szólt rám.

Elhúzódtam tőle. - Na ne! Én nem tudok így táncolni.

- De hiszen itt senki sem tud! - mondta, és a mozgólépcső felé húzott. Ahogy lefelé tartottunk, magyarázkodni próbáltam: - Utoljára akkor voltam bálban, amikor a zenét még nem lejátszókról szolgáltatták. Ha az ember zenét akart hallgatni, el kellett mennie egy koncertre, Justin!

Mielőtt még észbe kaphattam volna, már a parkett közepén voltunk. A zene ritmusában gyors és lassú részek váltakoztak. Abban a pillanatban, amikor odaértünk, épp lassúra váltott. Körülöttünk mindenhol egymáshoz simultak az emberek, és csak ringatóztak lágyan, arra a pillanatra várva, amikor újra beindul a zene, és a ritmus dübörgése ismét magával ragad, és őrült ugrálásra készíttet mindenkit.

- Csak hunyd le a szemed - mondta. - Ez egy lassú rész, de hamarosan újra begyorsulunk majd. És akkor felrobban körülötted a parkett, meglátod.

Szorosan a háta köré fontam a karom. Azt hiszem, egy kicsit talán rogyasztgattam a térdem, de hozzá képest olyan voltam, mint aki egy helyben áll. Ő hihetetlenül jól csinálta; a teste együtt lüktetett a ritmussal. És akkor elkezdett begyorsulni a szám. A dobok egyre sűrűbben peregtek, a testek a parketten pedig felvették a tempót.

Mellettünk egy lány továbbra is csukva tartotta a szemét, és magasba emelt karral táncolt. Ahogy gyorsult a ritmus, úgy változott az ő mozgása is, míg végül olyan drámaisággal dobálta magát, hogy sikerült kilöknie Justin karjából. Egyre több ember özönlött a parketre, és a basszus olyan erővel dübörgött, hogy elsodródtam tőle, mielőtt meg felfoghattam volna, mi történik.

- Lenah! - kiabálta, én azonban beszorultam két táncoló párocska közé. Lábujjhegyre álltam, de csak Curtist láttam, amint fel-le ugrál. A zene megint begyorsult, és olyan erővel dübörgött, hogy újra a mellkasomban kezdtem érezni.

A tömeg besodort a táncter közepére, és onnan tekintgettem jobbra-balra. Körülöttem mindenfelé vadul láncoltak az emberek, én viszont csak álltam. És akkor valaki a nevemet suttogta.

- Engedd el magad... - szólt a hang, de nem voltam teljesen biztos benne, hogy nekem címezte a dolgot.

Az is lehet, hogy csak képzelem. Nem tudom - gondoltam magamban. Vettem egy mély lélegzetet. Likőr és édes parfüm illata keveredett testszaggal. Utoljára, amikor egy helyiségben voltam ennyi emberrel, ráuszítottam őket egy szerencsétlen és védtelen nőre. Valakire, akit meg akartam ölni.

- Csak engedd el magad - szólt újra a hang.

Úgy tettem, ahogy mondta. Becsuktam a szemem, és hagytam, hogy magával ragadjon a zene ritmusa, és amikor a dal igazán begyorsult és kitört a parketten az örület, én is ott tomboltam a többiekkel. A kezem a fejem fölé emeltem. Ringatóztam. Ugráltam. Odadörgöltem a hátam ismeretlen emberek testéhez, és hagytam, hogy ők is hozzám dörgölözzenek. És bár a zene üteme gyors volt, én mégis lassúnak éreztem a saját mozgásomat. Összeütöttem a vállam ismeretlenekkel, sőt valakivel még a kezünket is egymáséba kulcsoltuk. Izzadság csörgött lefelé az orromon és a hátamon. Teljesen beleveszttem az idegenek tengerébe. Már azt sem tudtam, hogy nézek ki. És nem is érdekelt. Ez nem olyan volt, mint a bungee jumping. És nem is olyan, mint egy magányos megtapasztalás. Ez kellett, hogy végre rájöjjek.

Hogy végre felfogjam, hogy Lenah Beaudonte vagyok. Hogy többé már nem tartozom a vámpírok legvérszomjasabb rendjéhez. És nem vezetem az éjjeli vándorokból álló szövetséget.

Megszabadultam.

21. FEJEZET

EGY KÍNAI VÁZA DARABJAIRA TÖRT a félhomályos nappali falán. Vicken zihálva rogyott le egy fotelba.

- Hol van? - morogta fogcsikorgatva.

- Rhode-nak talán nem sikerült felébrednie - próbálta megmagyarázni a dolgot Gavin.

- Ugyan már? - köpött egyet Vicken. - Sosem volt itt. Vagy ha igen, nem sokáig.

Felállt, és elkezdett fel-alá járkálni. A könyvtárban voltak. A monumentális polcokon sorakozó könyvek egytől egyig okkult tudományokról szóltak, esetleg történelemről vagy valamely egyéb témáról, amit a szövetség tanulmányozásra méltónak ítélt. Én magam tökéletesítettem a gyűjteményt hosszú éveken át. A szoba sarkában dübörgött a tűz. A szövetség tagjai félkör alakban ültek, de két szék üresen maradt: Vickené és az enyém.

Vicken még mindig járkált. A léptei egyenletesek voltak, két kezét összekulcsolta a háta mögött. A divattervező által megálmodott ruhák és a modern frizura pozitívan dekadens megjelenést kölcsönzött neki. Kezében egy gyűrött papírdarabot tartott, rajta egyetlen szó: WICKHAM. Ujja piszkos volt, és a körme alatt is összegyűlt némi feketeség. Látszott, hogy pusztá kézzel ásta a földet.

- Lehet, hogy meghalt - szólalt meg ismét Gavin.

- Ostoba! Azt éreznénk, nem gondolod? - horkant fel Vicken.

Heath bólintott. Song pedig egyetértően morgott.

- Akkor hát, elkészültetek a kutatással? - kérdezte Vicken. - Szeretném, ha újra összefoglalnátok, mire jutottatok. Akármilyen vagy akárki legyen is ez a Wickham, minden lehetséges jelentéséről tudni akarok!

- Szerintem Rhode halott. Érzem - közölte Gavin.

Ezúttal Vicken bólintott.

- Egyikőtök sem látta vagy hallotta Suleent? - kérdezte.

- Minden próbálkozásunk megghiúsult, hogy fölvegyük vele a kapcsolatot. Gondolod, hogy őszintén felfedné magát előttünk? - kérdezte Heath. - Hiszen tudod, hogy nem szokott beleavatkozni az ilyesmibe.

- Pedig ő az egyetlen, aki tudja a választ a kérdéseimre.

- Nem az egyetlen - jelentette ki Song. - Mások is vannak, akik segíthetnének.

- Mástól nem fogadnék el segítséget, csak legvégső esetben - magyarázta Vicken.

- Meg aztán, Suleent érzékeny szálak fűzik ehhez a történethez. Hiszen ismeri Rhode-ot.

Erre mindenki elhallgatott.

- Itt az idő - szólt Vicken, és hátradőlt a fotelban. - A föld alól is előkerítjük.

LEVEGŐ UTÁN KAPKODTAM, és kinyitottam a szemem. Az ablak felől jövő hűs szellő megcsapta a jobb arcomat. Akkor vettem észre, hogy elaludtam az üvegnek dőlve, még mielőtt felértünk volna az autópályára. Aztán egy szorítást éreztem a bal térdemen. Ránéztem Justinra, és a rémálom képei mintha elpárologtak volna.

- Egy órát aludtál - mondta. Kinéztem a szélvédőn, és láttam, hogy már visszaértünk Lovers Baybe. Épp akkor fordultunk rá a Wickham kampusz egyik autópályájára, és Justin hamarosan begördült a kocsival a Fürkész előtti parkolóba. Addigra már mindenkit elfuvarozott a koliszobájához, én pedig az egészet végigaludtam. - Mondd csak, jót táncoltál? - kérdezte, és lenyitotta a terepjáró napfénytetejét. Felnéztem a kora őszi égre.

- Életem egyik legjobb élménye volt - feleltem, és visszadőltem az ülésbe. - Bárcsak Tony is ott lett volna velünk! - mondtam, és beletúrtam a hajamba. Idegesen próbáltam rendet tenni a kusza, összetapadt fürtök közt, amelyek a homlokomra és a vállamra ragadtak. Aztán rámosolyogtam Justinra. - De így is köszí - mondtam. - A jövő héten is megyünk?

Justin hátraszegte a fejét, és hangos nevetésben tört ki. Aztán megszorongatta a vállam a jobb kezével, és csak ültünk némán egy percig. Hallgattam a Wickham kampusz éjszakai neszeit. Valahol a távolban apró hullámok nyaldosták a partot.

- Valamit meg akarok kérdezni tőled már egy ideje - szólalt meg, és áthúzta a vállamon nyugvó kezét a hátamra, hogy jelezze, dőljek előre egy kicsit. - Mit jelent a tetoválásod?

Elég váratlanul ért a kérdés, nem mondom, de úgy gondoltam, ha valakinek el merem mondani, akkor az egyértelműen Justin. Azt hiszem, csak tapintatból nem kérdezett rá korábban. Vagy talán nem akarta megtudni az igazságot. Vettem egy nagy levegőt.

- Sok évvel ezelőtt Rhode - a vámpír, akit felismertél a képen - egy lovagrend tagja volt. Valamikor a tizennegyedik században egészséges emberek haltak meg tömegével. Pestisben. Hatalmas hólyagok borították be a testüket. A gyermekek a kínok kínját élték át. Miután látta a pusztítást, Rhode úgy döntött, vámpírnak áll. Nem ismerem a teljes történetet, de azt tudom, hogy amikor visszatért, beavatta az uralkodót, III. Edward királyt a titkába. Tudod, egy ilyen átalakulást nem is olyan könnyű titokban tartani.

- Miért? - kérdezte Justin, és kezét még mindig a hátamon pihentette. Nagyujjával simogatni kezdte a bőröm.

- Az ember megváltozik, amikor vámpíralakot ölt. A vonásai éteriek lesznek. Rhode történetében az a csodálatos, hogy a király elfogadta őt. Gondolj csak bele! Megtudod, hogy a kedvenc lovagod, az első számú, úgy döntött, hogy beáll a gonosz katonáinak sorába. Miután Rhode visszatért, és elmesélte a királynak, mit tett, ő fogalmazta meg először: „Gonosz az, ki gonoszat gondol”. Így született meg a szállóige. Rhode számára a halál jelentette a végső...

Elcsuklott a hangom. Nyeltem egy nagyot. A szemem égett. Pislogtam párat, és a kellemetlen érzés elmúlt. Felnéztem Justinra, aki ekkor már nem mosolygott. Kimerült vonásai nyugalmat árasztottak.

- Nem volt képes szembenézni a halállal. Úgyhogy megvédte magát tőle - fejeztem be a mondanivalómat.

- Azért lett vámpír, hogy sose haljon meg?

Kinéztem az ablakon. A Fürkész jobb oldala melletti hosszú, kanyargós ösvény szinte teljes sötétbe burkolózott; csak a fák ágainak hajladozása látszott. A kinti világ

békésnek tűnt.

- De érted megtette - vetette közbe Justin.

- Igen. Na szóval, ez a szállóige lett aztán a Térdszalagrend névjegye. Ez a rend a mai napig él Angliában. És ez a mondat lett a szövetségem mottója is. De én aztán teljesen félreértelmeztem és elkorcsosítottam.

Felhúztam a lábam a mellkasomhoz, és a térdemre tettem az állam. Aztán addig bámultam a műszerfalat, amíg a sok apró számlap és lámpa teljesen el nem homályosuk a szemem előtt.

- Rhode őszintén hitt ebben: ahhoz, hogy az ember gonosz legyen, gyakorolnia is kell a gonzságot. Teljes szívéből. A lelkéből.

- És te ilyen voltál? - kérdezte Justin.

- Igen.

Lelki szemem előtt megjelent Rhode, amint a nappalim kanapéján ül. Beesett arca és erős, férfias állkapcsa rettentő csontosnak és törékenynek tűnt. Szeme kékje már évekkel azelőtt beégette magát a vérembe. Aznap éjjel azonban a szeme is tompa volt és fénytelen. Azt a színt a mai napig felismerem, ha meglátom egy virágban, az égen vagy a világ valamely más apró részletében. Nyelni akartam, de nem ment. Hirtelen úgy éreztem, ki kell szállnom, mert megfulladok Justin terepjárójában. És a saját bőrömben. A legszívesebben kibújtam volna belőle.

- Mennem kell - mondtam, és kinyitottam az ajtót. Aztán kiléptem a Fürkész parkolójába.

Justin lehúzta az ablakot, és utánam kiáltott: - Hé, Lenah! Várj!

Hallottam, hogy leáll a motor, nyílik és csukódik a sofőroldali ajtó, és Justin cipői ütemesen dobogni kezdenek mögöttem a poros úton. Megfordultam, hogy a szemébe nézzek, és öklöbe szorítottam a kezem. A Fürkész előcsarnokának fényei megvilágították mögöttem a padokat és az épület bejáratát.

Elég rémisztő látványt nyújthattam, Justin ugyanis megállt tőlem két-három lépés távolságban. Az állkapcsom görcsösen összeszorult, tekintetem a földre szegeződött, és úgy fújtattam, mint egy bika - orrlukaimon át hangosan szelelt a levegő.

- Mi az? - kérdezte. - Talán valami rosszat mondtam?

- Te nem csináltál semmit. Velem van a baj. A legszívesebben kibújnék a bőrömből. Foglalom az agyam, és áttenném egy másik testbe. Szeretnék elfelejteni mindent, amit két hónappal ezelőttig tettem - mondtam összeszorított fogakkal. Aztán köptem egyet, nem zavartatva magamat.

Justin szemében pánik tükröződött. Szája lefelé biggyedt. és a földet bámulva így szólt: - Ez olyan, mint a bungee jumping.

- Tessék? - kérdeztem. A kijelentése elég megdöbbentő volt, mit ne mondjak.

- Ott állsz a hídon, és tudod, hogy alig néhány pillanat múlva valami elképesztő nagy hülyeséget fogsz tenni. De akkor is megteszed. Meg kell tenned. Hogy érezz. Mert még mindig jobb örültségeket csinálni, mint belefáradni a sok hibába és kötelezettségbe. Ugrasz, mert ugranod kell, érezned kell, ahogy szétárad benned az adrenalin. Az élet. Mert tudod, hogy ha nem teszed meg, megőrülsz.

- Azt akarod mondani, hogy ha az ember úgy dönt, hogy hatszáz év vámpírlét után újra ember szeretne lenni, az olyan, mint a bungee jumping?

Egy pillanatra mindketten elhallgattunk.

- Nem látod a hasonlóságot?

Nevetnem kellett. Vajon hogy csinálta? Hogy volt képes elérni, hogy ilyen színben lássam a dolgokat? A legnagyobb zűrzavar kellős közepén megmutatta nekem, hogy

az élet tele van nevetéssel és jókedvvel.

A nyaka köré fontam a kezem, és úgy megöleltem, hogy amikor felmordult, éreztem a hangja rezgését, és ettől borzongás futott végig a hátamon. Még a lábujjaimban is éreztem. Megcsókoltam a tarkóját, és azt a kis részt a nyaka és a válla között. Aztán egy kicsit elhúzódtam tőle, de csak annyira, hogy még mindig alig pár centiméter választott el minket. - Gyere fel velem - suttogtam a fülébe, mielőtt még jobban végiggondoltam volna, mit is beszélek.

Justin szeme elkerekedett. Úgy elkezdett mosolyogni, hogy a gödröcskék az arcán mélyebbek lettek, mint valaha. - Biztosan ezt szeretnéd?

Bólintottam. Abszolút biztos voltam benne.

Miután kicselezte az őrt és felszökött, Justin megállt a lépcső tetején. Én az ajtóban vártam. Kinyitottam, felnyúltam, és leszakítottam egy levelecskét a rozmaringszárról. Aztán feléje nyújtottam. - Nyomkodd össze, és tedd bele a tárcádba! Ha meglátod, eszedbe jut majd a ma éjszaka.

Nem sokkal később egymással szemben álltunk a nappali közepén. Körülöttünk mindenfelé ott voltak az életem talizmánjai: a kard, a fotók és a Rhode hamvait őrző fiola a nyakamban.

- Örülök, hogy tudod az igazságot - suttogtam. - Azt viszont nem tudod, és nem is tudhatod, mit jelentett nekem a ma este ott, a táncparketten.

Justin előrébb lépett, és rátétte a kezét a jobb arcomra. Borzongás futott végig a karomon. Csodálatos érintés, Justin érintése - egy érintés, ami nélkül, azt hiszem, nem tudtam volna élni.

- Szeretlek, Lenah - mondta. Nagyon meglepődtem, hogy egy könnycseppet láttam csillogni a szemében.

- Én még sosem mondtam ilyet embernek - feleltem, és lesütöttem a szemem a földre. Nem mertem a szekreterre nézni, ahonnan Rhode figyelt engem. Ez egy másfajta szerelem volt - olyan, amit a dobogó szívemmel éreztem.

- Semmi baj. Nem kell kimondanod - nyugtatott meg Justin, és közelebb hajolt, hogy újra megcsókoljon. Rátettem a kezem a mellkasára, és hátrébb léptem. Előbb el kellett távolítanom a nyakamból Rhode maradványait. Tiszteletből. Talán egyike volt ez a vámpírlét maradványainak. Akárhogy is, levettem a láncot, és a dohányzóasztalra tettem.

Amikor Justin megcsókolt, és felemelt, hogy a dereka köré kulcsoljam a lábam, tudtam, hogy be fog vinni a hálósobába. Amint beértünk, egy jól irányzott hátrafelé rúgással becsukta mögöttünk az ajtót.

22. FEJEZET

- LENA? - suttogta Justin. A kezével az arcomat simogatta. A mellkasán pihentettem a fejem, és hallgattam, amint szívverése lassan visszanyeri normál ütemét. Odakint ragyogtak a csillagok.

- Igen? - feleltem. Félálomban voltam, kényelmesen elnyújtózva a meleg és puha takaró alatt.

- Eljössz velem a téli bálba?

- Hát persze - suttogtam, de biztos voltam benne, hogy pillanatokon belül elalszom. - Justin?

- Hm? - kérdezte szintén az álom határán egyensúlyozva.

- Mi az a téli bál?

Erre olyan jóízűt nevetett, hogy a fejem fel-le ugrált a mellkasán.

A KÉSO REGGELI FÉNY átszűrődött a hálószoba függönyén. Valami megváltozott. A dolgok a szobában homályosnak tűntek - megdörzsöltem a szemem, és kiszálltam az ágyból, olyan halkan, ahogy csak tudtam. Justin még aludt. Hason feküdt az ágyban, és csak az alsó fele volt betakarva. Lehúztam egy hálóinget az egyik vállfáról a szekrényemben. Aztán átbújtattam a fejem a fekete pamutruhán, és megint megdörzsöltem a szemem. Odasétáltam a kiugró ablakfülkéhez. Csak akkor vettem észre, hogy egyetlen éjszaka leforgása alatt mennyire megváltozott a világ.

A fák törzse egyenletesnek tűnt; nem tudtam elkülöníteni a rostokat a kérgükön. Ezernyi fűszál lengedezett a szélben, a szemem azonban nem volt képes megkülönböztetni többé az egyes fűszálak mozgását. Láttam a tengerpartot a távolban, de a homok részletei homályosak maradtak előttem. Nem tudtam kivenni a szemközti kápolna festésének kopásait. Újra megdörzsöltem a szemem, a látvány azonban ugyanaz maradt. Rhode-nak igaza volt: végül a vámpírlátásomat is elveszítettem, és ezzel azzá az emberré váltam, akinek látni szeretett volna.

Azt hiszem, órák teltek el így. Csak ültem az ablakban, és bámultam a kampuszt. Egy rövid időre keltem fel csupán, hogy betakarjam a vállam egy takaróval, de aztán megint csak néztem és néztem, és akkor hallottam, hogy megzizzen mögöttem a lepedő.

- Lena? - kérdezte Justin álmosan.

Megfordultam, hogy lássam. A haja kócos volt, a mellkasa meztelen. A derekához fogta a takarót, és odajött mellém az ablakhoz. Visszafordultam, és csak bámultam tovább kifelé, ő is kinézett, majd felém fordult.

- Mi az?

Elfordítottam a fejem, és a szemébe néztem. - Eltűnt - feleltem, és megint visszafordultam az immár egészen más látványhoz.

- Micsoda? Mi tűnt el?

- A vámpírlátásom.

Justin sóhajtott. - Húha! - Egy pillanatra csend lett. - És ez... hm, miattam van?

Majdnem kinevettem, de aztán visszafogtam magam. Ehelyett elmosolyodtam, és annyit mondtam: - Nem.

A csillámló óceánra fókuszáltam, és a hullámok összemosódott tekerceire.

- Talán ez az oka annak, hogy az emberek úgy belevesznek a saját gondolataikba - folytattam, még mindig a távolba bámulva. - Nem látják, milyen is a világ valójában. Ha látnák, akkor el tudnának vonatkoztatni a saját álmaiktól és rögeszméiktől.

Justin nem felelt. Ránéztem. Szeme, az a vadul csillogó zöld szem, amely mindig a következő őrült kihívást kereste, ezúttal nyugodt volt és békés.

- Szeretlek, Lenah.

Vettem egy mély lélegzetet; most nekem kellett színt vallanom. El kellett döntenem, komolyan gondolom-e. Immár nem kötött gúzsba az örök átok. - Én is szeretlek.

Azzal Justin előrehajolt, és gyengéden lehúzta rólam a takarót.

A MINDENSZENTEK UTÁNI HÁROM HÉT BEN az őszt nagyon gyorsan télbe hajlott. És amikor már mindenki más behúzódott, hogy melegedjen, Justin és én is így tettünk. Gyakorlatilag elválaszthatatlanok lettünk. Egyre kevesebbet gondoltam a szövetségre. Már az is eszembe jutott, hogy Suleen talán tévedett. Hogy Vickenék nem is vették észre a hamut a kandallóban. Hogy félreinformálták.

Elképesztő, hogy az ember mikről meg nem tudja győzni magát, ha el akar menekülni az igazság elől.

AZ EGYIK SZEZONVÉGI lacrosse-edzést néztem a partvonalról. Csak néhány nap választott el bennünket a hálaadásnapi szünettől, ami után az edzéseket már hagyományosan odabent tartották a teremben. A kollégiumi épületekből zene hallatszott. A mezőn diákok igyekeztek keresztül-kasul, akik vagy a növényházba mentek, vagy onnan jöttek. Akkor már nem őrizgettem virágokat a zsebemben. Az egyetlen csecsebecse, amit megtartottam, a Rhode hamvait őrző fiolás nyaklánc volt. Ott ültem tehát a lacrosse-pálya szélén. Térdemen egy jegyzetfüzet pihent - épp egy angoldolgozat vázlatát véglegesítettem. Justin fel-alá rohangált a pályán, és egymásnak adogatták a labdát a többiekkel.

Egyszer csak megjelent Claudia, és leült a jobbomra. Az Union-ból jött, és hozott

nekem egy kávét, magának meg egy teát. - Tony Sasaki ott áll, és a Hopper oldalának támaszkodik. Nekem úgy tűnik, hogy ide bámul.

Elvettem a kávét, és megfordultam, hogy megnézzem.

Egy hatalmas tölgyfa nyúlt a magasba közvetlenül a Hopper bejárata mellett. Addigra már - akárcsak a kampusz többi fája - ez is kopasz volt. és csupán néhány ága tartogatott még egy-két kókadt, vöröses-narancssárga levelet. Ez alatt állt Tony, fekete kötött sapkával a fején. Észrevette, hogy nézem, és gyorsan odaintett, hogy menjek oda hozzá.

Felkeltem a földről.

- Mindjárt jövök - szóltam Claudiának, de láttam a szemében, hogy azt gondolja, bármiről akar is beszélni velem Tony, nem lesz jó vége. Akkor már hetek óta tartott köztünk a fagyos hangulat.

- Szia - köszöntem, de közben a kávémat bámultam, és csak utána néztem Tony szemébe.

- Beszélhetnénk valamiről? - kérdezte, de az ajka merev maradt, és végig farkasszemet nézett velem.

- Te vagy az, aki már vagy egy hónapja nem áll szóba velem - feleltem. Egy jeges szellőkés a számba és az arcomba fújta a hajamat. Megszorítottam a kávéspoharat. - Egészen pontosan három hete.

- Gyere be! - szólt Tony, és odafordult a Hopper bejárata felé. Visszanéztem a pályára. Justin engem nézett, de én csak megrántottam a váltam válaszul. Aztán bementem az épületbe Tony után.

Tony a csak rá jellemző ütemes léptekben haladt, ahogy felfelé kapaszkodott a művésztorony kanyargós lépcsőjén. Jól ismertem ezt a hangos dobogást és a hangot, amit a bakancsa keltett a fán. A nyomába eredtem. Az én lábam érzékelhetően kisebb zajt csapott, pedig én is bakancsot viseltem.

Ahogy felértünk a toronyba, Tony átment a stúdió, és balra fordult. A portré immár a falon lógott, bekeretezve. Egy festőállványtól jobbra állt meg. Mögötte voltak a nagy, nyitott kuckók, ahol a diákok a kellékeiket tárolták. Az övé nem látszott az állványtól.

- Tehát, miről akarsz beszélni? - kérdeztem, és még mindig a stúdió ajtajában maradtam. Aztán keresztbe fontam a karom a mellkasom előtt.

- Tudnom kellett. Ez persze nem mentség, de akkor is tudnom kellett. Úgy értem, mindvégig sejtettem, hogy más vagy - közölte, mintha önmagának magyarázná a dolgot.

- Micsoda?

- Amikor elkezdted folyton az Édes Hármassal és Justinnal lógni. Az nem te voltál. Én legalábbis azt hittem, hogy te nem az a fajta ember vagy, aki szeret másokon röhögni. Például rajtam.

- Jobban megismertem őket, Tony. Hiszen te is láthattad, hogy nem olyan rosszak, főleg Justin.

- Igen, láthattam. Mert te rákényszerítettél, hogy veletek menjek. Nem én akartam.

Éreztem, hogy az arcom lángvörösbe fordul, és nem akartam ránézni Tonyra. Most is tiszta festékes és szenes kezével meglökte az állványt. A falábak karistoló hangot keltettek a parkettán. Az állvány mögött feltárult Tony kuckója, amit egy vörös bársonyfüggöny takart.

- Mi ez? - kérdeztem.

Egy teátrális mozdulattal elhúzta a függönyt. Odabent egy nyolc-kilenc könyvből álló halom tárult fel. A tetején egy vastag, keménykötéses kötet feküdt, ami különösen ismerős volt a fémborítóval és az aranyszínű lapélekkel. A Térdszalagrendről szóló könyv volt a könyvtárból. A tetején ott állt a Rhode-ról és rólam készült fotó.

- Tudom, Lenah. Tudom, hogy amit tettem, nem helyes. Tudom. És ne gondold, hogy örült vagyok vagy ilyesmi. De aznap, amikor kirohantam, tudod, miután megmondtam neked, hogy szeretlek - mondta, és kivette a fotót és a könyvet a kuckóból, hogy kitegye egy asztalra -, szóval pár hete a képeimet rendezgettem, és felfigyeltem valamire. Egytől egyig mindegyiken szörnyen sápadt vagy. Látszik, hogy szó szerint menekülsz a napfény elől. Ez volt az első, ami felkeltette a gyanúmat. Úgyhogy felmentem a szobádba, és bekopogtam. Nem volt bezárva. Elfordítottam a kilincset, mert azt hittem, talán csak nem hallottál meg. Bementem, hogy megvárjalak. Leültem a kanapéra, és arra készültem, hogy mentegetőzni fogok előtted, amiért úgy letámadtalak - itt megállt egy pillanatra -, amikor megmondtam, hogy szeretlek. És akkor... és akkor megláttam ezt.

Egy piros szalagos könyvjelző lógott ki a kötetből. Tony benyúlt a lapok közé a mutatóujjával, és kinyitotta a könyvet. Éreztem, hogy a szívem zakatolni kezd. A Rhode-ról készült metszetenél volt bejelölve. Felsőhajtottam, azzal a csuklásszerű sóhajjal, amit az ember olyankor hallat, ha a meglepetéstől rosszul veszi a levegőt.

- Az asztalodon ez a könyv hevert kinyitva. Már korábban is láttam, de sosem kapcsoltam. Úgyhogy megnéztem, hol hagytad nyitva. És aztán merő véletlenségből odapillantottam a szekreteredre. Ugyanaz a férfi nézett vissza rám a fotóról.

- És elloptad őket?

- Igen, de csak nemrég. Teljesen kétségbe voltam esve. Beszélni akartam veled. Újra a barátod akartam lenni. De miután megláttam ezeket, kicsúszott a kezemből az irányítás. Másra sem tudtam gondolni, csak erre.

Tony a metszetre mutatott.

- Magyarázd ezt meg nekem, Lenah! Hogy lehet, hogy egy férfi, aki 1348-ban élt, egy fotón szerepel veled? És a kard a faladon. A fiola a nyakadban. Ráadásul Bennett professzor egykori lakásában laksz. És utálod a napfényt.

- Hogy voltál képes? - suttogtam. A fülem lángolt. Az ujjam remegett. - Hiszen szóba sem akartál állni velem. Te nem akartál a barátom lenni.

Tony az összes tünetet felsorolta, egymás után... az összes titkomat felfedezte.

Levette a sapkáját, és végigsimította a haját. Még mindig az ajtóban álltam. Hangosan zihálva vettem a levegőt, szemem elkerekedett. Éreztem, hogy a kalapom alatt összegyűlt az izzadság.

- Mondd, te... Jézusom... - Vett egy nagy levegőt. - Te vámpír vagy?

Nem feleltem; a tekintetünk egymásba fonódott. Odakint valahol zenét hallgattak a diákok, és hangosan cseverészttek. Megnyaltam a számat. Úgy éreztem, teljesen ki vagyok száradva.

- Szóval, Lenah? Egész ősszel az árnyékban gubbasztottál; sőt még mindig. Mindent tudsz a vérkörökről, a biológiáról, a macskaboncolásról.

- Elég!

- Rajongsz a kékekért. Első nap, amikor találkoztunk, azzal jöttél, hogy huszonöt nyelven beszélsz. És azóta ezt be is bizonyítottad vagy tíz különböző nyelvvél.

- Azt mondtam, elég!

- Az vagy! Valld be!

Olyan elementáris erővel tört fel belőlem az elfojtott düh, hogy miután átrohantam a szobán, megfogtam Tonyt, és hozzávágtam a fülke falához. Erre egészen biztosan nem számított. A torkánál fogva szorítottam le az alkarommal. Lehet, hogy ha akar, képes lett volna ledobni magáról, de ő csak nézett rám azzal a barna szemével, és a szája tátva maradt a meglepetéstől.

- Tudni akarod az igazat? Tudni akarod, hogy mit gondolok? Azt, hogy te csak egy szálnalmas, szerelmes kis fiúcska vagy, aki történetesen halálosan féltékeny. Már így is tele vagy babonákkal. Ez pedig csak ront a helyzeten. Azt mondd, szeretsz? Miért, szerinted ismeresz egyáltalán?

Elengedtem és hátrébb léptem, de nem vettem le a szemem az övéről. Aztán felkaptam a fotót az asztalról. Tony a nyakát dörzsölgette, ott, ahol hozzányomtam a falhoz.

- Nem vagy többé a barátom - vágtam a fejéhez. Egy darabig még fogva tartottam a szememmel a tekintetét, aztán sarkon fordultam, és olyan gyorsan elhagytam a művésztornyot, ahogy csak bírtam.

23. FEJEZET

A WICKHAM TENGERPARTJA TELJESEN KIHALT VOLT, de én azért felültem a kőfalra. Hallgattam, ahogy az apró hullámok a partot nyaldossák, és kissé megnyugodtam tőle. Az öbölben fehér tajtékot vetett a víz. A történetek súlya ólomként nehezedett rám. Tudtam, hogy ha Tony rájött a titkomra, csak idő kérdése, hogy mindenki más is rájöjjön. Mialatt a Hopperből a partig szaladtam, el is döntöttem magamban, hogy elmegyek egy bankba, és beteszem a vámpírfotóimat és a többi kincsemet egy széfbe. Elérkezettnek láttam az időt, hogy változtassak lakásom dekorációján.

Levettem a Rhode hamvait őrző fiolát a nyakamból, és a nap felé tartottam. Ugyanolyan fényesen ragyogott, mint a halála napján. Egy pillanatig eljátszottam a gondolattal, hogy a zsebembe mélyesztem a láncot, de még nem álltam készen rá, hogy elveszítsem ezt az utolsó darabot is Rhode-ból. Még nem. Úgyhogy visszatettem a nyakamba. Úgy éreztem, egyelőre épp elég lesz, ha átrendezem a lakást.

És akkor leült mellém valaki.

Annyira belefeledkeztem a gondolataimba, hogy észre sem vettem, amint a parti kőfal felé közelített. Néhány hónappal azelőtt képes lettem volna megérezni, időközben azonban minden meg változott.

Tony volt.

- Én... én egy címeres ökör vagyok - kezdte.

Nem feleltem.

- Méghogy vámpír? - mondta gúnyosan Tony. - Mi a fene ütött belém?

- Nem tudom - mondtam, de közben belülről feszített a szégyen. Gyűlöltem, hogy folyton hazudnom kell neki.

- Azt hiszem, kétségbeestem. És igazad van. Túlságosan babonás vagyok.

Bólintottam.

- De akkor ki az a férfi a képen? Pont úgy néz ki, mint az a másik a metszeten.

A kép ott lapult a hátsó zsebemben.

- Az egy rajz, Tony. Pusztán véletlen az egész.

- Véletlen - ismételte el.

- Felejtsük el, jó? Én is csak egy átlagos lány vagyok.

Tony bólintott.

- Kérsz egy kávét? - váltott gyorsan témát.

- Igen - feleltem. Tony felállt. Aztán kinyújtotta felém a kezét, és felhúzott a hideg kőfalról.

Hidd el, én is szerettem volna elmondani az igazat Tonymak. De Suleen figyelmeztetésével a fejemben, és a szövetséggel a sarkamban hallgatnom kellett. A saját érdekemben.

TONYVAL LEÜLTÜNK az egyik asztalhoz az Union menzájának a közepén.

- Mondtam már, mennyire sajnálom? - kérdezte, és letette a tálcaját velem szembe. Egy halom gőzölgő pulykahús volt rajta sok szafttal és salátával.

- Vagy négyszázszor.

Akkorát harapott a pulykába, hogy egészen olyan volt, mint egy kisfiú, aki túl sokat akar egyszerre a szájába venni.

- Hiányoztál - árulta el, miután lenyelte a falatot. Ettől aztán elvörösödött.

Mosolyogtam, és lesütöttem a szemem a tálcámra. Közben megakadt a pillantásom a bakancsán az asztal alatt.

- Figyelj csak, kérdezni akarok valamit - mondtam.

- Micsodát? - kérdezte, és egy darab saláta kiesett a szájából a tányérjára.

- Új bakancsod van? Mióta? Mindig is szerettem volna ilyen katonai csizmát.

Tony nyelt egyet. - Ez egy vicces történet. Tavaly nyáron elveszítettem a csizmám egyik felét - totál kiakadtam. De aztán szerencsém volt. Visszamentem az üzletbe, ahol vettem, és még mindig volt belőle, csak épp akkor már féláron kínálták. Úgyhogy vettem belőle még egyet, a fél párat pedig betettem az akváriumba. A guppik imádták!

Hirtelen lefagyott. Kiejtette a kezéből a villát, és meredten bámult a hátam mögé. Megfordultam, hogy megnézzem, mi történt. Tracy sétált el mellettünk egy csapat felsős lánnyal, akik általában rossz szemmel néztek rám, amióta Justinnal jártam.

- Tony? - kérdeztem.

De ő csak bámult tovább. És akkor olyan dolog történt, hogy azt hittem, káprázik a szemem. Tracy rámosolygott Tonyra. Nem volt egy túl nagy mosoly, de azért mégiscsak az volt. Ravasz mosoly. Mintha azt akarta volna mondani: *Gyere és vedd el!*

Előrehajoltam. - Tony! - súgtam oda neki.

Elkapta a tekintetét Tracyről, és a tányérját kezdte bámulni.

- Együtt jártok Tracy Suttonnal?

- Nem - felelte teli szájjal.

- Hazudsz! - mondtam mosolyogva, és nagyot kanalaztam az ebédemből. Tony szemében megjelent egy pajkos kis szikra, én pedig hirtelen úgy éreztem, hogy helyreállt a világ rendje.

- Szóval, lehet, hogy mostanában egy párszor idejön hozzám, hogy egy kicsit dumáljunk.

- És megbízol benne?

- Annyira nem rossz, mint hittem - felelte, vállat vonva. Aztán harapott még egyet.

- Beszélgettek? Úgy értem, igazi párbeszédet folytattok?

Tony a tálcaját bámulta.

- De hiszen te szerelmes vagy! - állapítottam meg, és muszáj volt vigyorognom.

Tony letette a villáját. - Ugyan már!

Nevettem, és haraptam egy jó nagyot.

- Fogd be, Lenah! Nem vagyok.

- Na persze... - cukkoltam még mindig nevetve.

Egy pillanatra csend lett, aztán így szólt: - Még mindig megvannak a bikinis képei.

Majdnem kiköptem a falatot a tányéromra. Igen, valami határozottan helyreállt a mi kis világunkban.

TEAM

24. FEJEZET

EGY HÓGOLYÓ SÜVÍTETT FELÉM A LEVEGŐBEN, és telibe találta a homlokomat. Claudia és Tracy hanyatt dobta magát a Wickham kampuszt borító hókupacokon, és közben a hasukat fogták a nevetéstől. Megtöröltem az arcomat a meleg kesztyűmmel, de Tony közben már a következő golyót gyúrta. December 15-e volt, a téli bál napja. Néhány héttel később kezdődött a téli szünet, én pedig úgy terveztem, hogy a szabadságomat a kampuszon töltöm. Úgy éreztem, máshol nem biztonságos. Egyrészt vége volt a *Nuit Rouge*-nak, másrészt ott kísértett a fejemben az a kellemes kis álom, amit a klubból hazafelé jövet láttam az autóban. Ezen aztán úgy döntöttem, hogy ha csak lehet, ki sem teszem a lábam a Wickhamról.

Tőlem jobbra Justin viszonzásképp megdobta Tonyt egy jókora hógolyóval, aztán közelebb jött hozzám. - De tényleg nem hallottál semmit? - suttogetta.

Megráztam a fejem.

- Az a valaki... Hogy is hívják... Sul...?

- Suleen - feleltem.

- Ja. Azt mondta, hogy el fognak jönni. Nem kellene felkészülnünk. vagy valami?

Felszisszentem, aztán mind a ketten lebuktunk, hogy elkerüljük a felénk száguldó hógolyót.

- Szerinted mégis hogyan kellene felkészülnünk, hogy megvédjük magunkat a Föld négy legtehetségesebb vámpírájától?

Justin arcáról lefagyott a mosoly. Persze megértettem őt is. De a szövetséggel szemben totálisan védtelen voltam. Semmit sem tehettem.

- Ha a szövetség idejön, akkor értem fognak jönni.

- Ha érted jönnek, az olyan, mintha értem is jönnének. És meg akarnak majd ölni?

- Az ösztönöm azt súgja, hogy nem. Nem tudják, hogy ember lettem.

Pár nappal azelőtt igyekeztem a lehető legerősebben elmagyarázni neki a szertartás lényegét. Mégsem hibáztathattam azért, hogy nem volt képes teljes egészében felfogni.

- Azt mondtad, Rhode szertartása titkos volt. Van fogalmad róla, hogy csinálta?

- Némi - feleltem. - Először is, ötszáz évesnek kell lenned. Másodszor pedig hagynod kell, hogy a másik vámpír lecsapolja a véred. A szertartás mágiája a vámpírban magában rejlik. A szándékában. Ha azok nem tiszták, a szertartás sikertelen marad, és mindketten meghaltok.

Justin arckifejezése kifürkészhetetlen volt. - És akkor mit tegyünk?

- Próbáljunk meg nem gondolni rá, hacsak nem muszáj - feleltem. Valójában tisztában voltam vele, hogy ha a szövetség eljön – én pedig egyre inkább azt kezdtem gondolni, hogy ez nem következik be -, akkor egyedül kell szembenéznem velük. Kész voltam rá, hogy elhagyjam Justint, ha kell - az ő védelmében. Ahogyan Tonyt is.

Egy hógolyó csapódott Justin arcába, és vizes latyakkal terítette be a szemét és

az orrát.

- Igen! Hóisten vagyok! - kiabálta Tony, és szaladt egy kört a Kvarc előtti gyepen. Közben belerohant Tracybe, és lebirkózta a földre.

- Tony! - sikított a lány a földön fekve. Erre Tony felsegítette, ő pedig nyomott egy csókot az arcára.

- Gyere már, Lenah! - kiabált felém Claudia. - Meg kell csinálnunk a hajunkat.

- Oké, nem bánom, ha még párszor letepersz délután - tette hozzá Tracy.

Miután Tracy és Tony összejöttek, a dolgok rendeződtek köztem és az Édes Hármak közt. Nem mondom, hogy a legjobb barátnők lettünk Tracyvel, de megbékéltünk egymással. Sosem jöttem rá, hogy valóban érdekelte-e Tony, vagy csak azért lógott vele, mert hiányzott neki a csapat. Azt hiszem, tudta, miként érzek, mert soha többé nem volt undok velem. Akárhogy is, Tony boldogsága engem is boldogsággal töltött el. Miután feltápáskodott a hóból, Tracy még egyszer megcsókolta búcsúzóul, aztán Claudia, Kate, Tracy és én otthagytuk a fiúkat a Kvarc előtt, hadd dobálják csak tovább egymást.

Claudia belém karolt séta közben. - Hadd találjam ki, Lenah - mosolygott rám jelentőségteljesen, és a szemembe nézett. - Fekete ruha lesz rajtad, nemdebar? - Gyengéden magamhoz öleltem, és így mentünk tovább a kollégiumépületek felé vezető ösvényen.

Miután beértünk Tracy szobájába, felöltöztem. Fekete, földig érő ruhám volt. Tony segített kiválasztani. A kiegészítők közt válogatva odatartottam egy pár lógós fülbevalót az arcomhoz, és megpillantottam a kezem a tükörben. A szemem megakadt Rhode ónixköves gyűrűjén.

- Tökéletes, Lenah - dicsért meg Claudia, amivel kizökkenteti a gondolataimból. Szexi pink ruhájában úgy festett, akár egy filmsztár.

Aztán elment, hogy segítsen Kate-nek és Tracynek sminkelni, így pár percre egyedül maradtam. Odaálltam a bejárati ajtóra szerelt egész alakos tükör elé. Rajtam volt a báli ruhám és a legmagasabb sarkú cipő, amit valaha láttam. Hosszú hajam a váltamra omlott, és kiemelte magas, vékony alkatomat. A finom szövésű ruha lágy eséssel követte testem domborulatait. Farkasszemet néztem önmagammal - hosszasan és kíméletlenül. Aztán a tarkómhoz nyúltam, és kikapcsoltam a fiolás nyaklánc zárját. A magasba emeltem, és néztem, ahogy a hamvak közé keveredett apró arany szemcsék csillognak a fényben.

Bárhová mész, én megyek veled - visszhangzott a fejemben.

- Ne haragudj - mondtam a hamvaknak, és lágyan beletettem a láncot a tárcámba. Aztán ismét a tükörbe néztem. Megérintettem a helyet a mellkasomon, ahol a medál lógott oly sok hónapon át. Éreztem, ahogy a szívem veri a ritmust az ujjam alatt, akár egy távoli dob.

Pár perccel később lementem a lánykollégium lépcsőjén, hogy csatlakozzam a többiekhez, és együtt várjuk a fiúkat. Hamarosan Curtis és Roy fordult be a sarkon. Mindketten szmokingot viseltek, és egy-egy szál virág volt a csuklójukra kötve. Utánuk Tony lépkedett. Amint meglátta Tracyt, megjelent az arcán az a széles, csak rá jellemző mosoly, amitől mindig melegség töltötte el a szívem. Rám nézett, pedig Tracyt ölelte. A szeretet, amit irántam érzett, az arcára volt írva. Ez a szeretet azonban más volt - olyan, ami sosem múlik el. Ilyen szeretet csak két jó barát közt létezhet. És akkor a tőle megszokott nyugodt léptekkel megjelent az előcsarnokban Justin.

Lassan elindultunk egymás felé. Szmokingban volt, és az arcán még mindig ott

ragyogott az a bronzos nyári árnyalat. Rám mosolygott, én pedig úgy éreztem, túlcordulok a szerelemtől. Csodáltam az életszeretetéért, és azért, hogy mert szeretni engem, és megmutatta, miként nyílhatok meg újra.

- Olyan... - szólalt meg, és az ajka csak centiméterekre volt az enyémtől. - Olyan gyönyörű vagy, hogy el sem tudom... el sem tudom mondani...

Lesütöttem a szemem. Akkor vettem észre, hogy egy orchidea van nála - egy karkötőre erősített dobozban hozta. A többi lánynál ugyanilyen karkötőket láttam.

- Ez egy báli csokor - folytatta Justin, és kikapcsolta a műanyag szíjat. - Ühm, egyszer azt mondtad... - Láthatóan ideges volt; nagyon édesnek találtam. Azt sem tudta, hová nézzen. Tényleg zavarban volt. - Te mondtad, hogy a virágok mindenféle dolgot jelentenek. Úgyhogy orchideát hoztam, mert ez jelenti a...

- Szerelmet - fejeztem be helyette.

A TÉLI BÁLT A WICKHAM NAGYTERMÉBEN TARTOTTÁK.

- Az ember azt várná, hogy legalább ilyenkor nem spórolnak. Kibérelhetek volna egy hotelt vagy valami - morgolódott Tony. Csapatosan igyekeztünk a helyszín felé a kampusz egyik tekervényes, hófödte ösvényén. A nagyterem egy modern épületben volt, amelynek panorámaablakai az óceánra néztek.

A főbejárat előtt sűrűn cserélődtek az érkező taxik. Kinyitottuk az ajtót, és beléptünk a hosszú előcsarnokba. A nagyteremben már szólt a zene egy DJ-pultból. Ahogy beléptünk, felnéztem a plafonra. Az egész helyiséget csillámló, fehér hópelyhekkel díszítették fel, amelyek a legkülönbébb anyagokból készültek. Az ezüstpor és a diszkógömbök ezernyi fényszikrával szórták tele a termet. A jobb oldalon végig ablakok sorakoztak, mögöttük pedig ott húzódott a végtelen óceán. Igaz, hogy már nem láttam a végtelenségét, de tudtam, hogy ott van, és csak néztem ábrándosan, ahogy a hold lesüt a jeges vízre.

- Tetszik? - kérdezte Justin, és megszorította a kezem.

- Tökéletes - feleltem. Hamarosan véget is ért a vacsora, és annyit táncoltunk, hogy belefájdult a lábam. Egyetlen hatalmas, áthatolhatatlan kört formázva jártuk. Tony egyszer csak elkezdett rugdalózni a lábával, és olyan nevetségesen rázta magát, hogy az ember azt hihette, rohama van. Ott volt velünk Taté kisasszony is, és még egy sor más tanár, köztük az elviselhetetlen modorú Lynn professzor. A terem széléről figyelték, ahogy mulatunk. Azon az estén mindenki gyönyörű volt, a zenének pedig senki sem tudott ellenállni.

Késő estére járt, rólam pedig csorgott a veríték. A hajam elkezdett kibomlani, ezért úgy döntöttem, hogy egy rövid időre elhagyom a vad tánckört, és kimegyek a mosdóba.

- Megyek, rendbe szedem a hajam! - kiáltottam oda Justinnak mosolyogva. Az ő bőre is csillogott az izzadságtól. Biccetett egyet a fejével, én pedig elindultam kifelé a teremből.

- Ne, Lenah, várj! Addig nincs pisiszünet, amíg nem láttad a legdurvább tánclépéseimet! - kiabálta Tony, és Tracy orra előtt kinyomta a fenekét. A lány egy gyönyörű pávakék ruhát viselt. Amint meglátta, mit művel Tony, elkezdte csapkodni

a fenekét a zene ütemére, én pedig hisztérikus nevetésben törtem ki.

Olyan jól kacagtam kettejükön, hogy amikor a nagyterem ajtajába értem, egy pillanatra meg kellett állnom, hogy kifújjam magam. Még egyszer visszaneéztem a táncolókra, és dobtam egy csókot Justinnak. Rám mosolygott viszonzásul, és táncolt tovább a többiekkel. Aztán láttam még, hogy hátrébb húzódik, hogy helyet adjon a parádézó Tonymak.

Ahogy kiléptem a folyosóra, éreztem, hogy újraéled bennem a vámpírlélek. Akkor már nagyon régóta nem jelentkezett - egészen pontosan azóta a hűvös október reggel óta, amikor Suleen eljött hozzám, hogy figyelmeztessen. A hajam azonnal megtelt elektromossággal. Sőt, mintha a látásom is egy szempillantás alatt élesebbé vált volna. A levegő égette a tüdőmet.

Mindez azt jelentette, hogy vámpír van az épületben.

Megálltam a nagyterem ajtajában a folyosón. Aztán lassan, nagyon lassan jobbra fordítottam a fejem.

A folyosó legvégén a falnak dőlve ott állt Vicken. A haja tüsire vágva, akár egy modern srácnak. Sápadtfehér arcától meghűlt bennem a vér.

Megborzongtam. A tüzesen égető könnyek, amik évszázadokon keresztül kínoztak, hirtelen visszatértek, és elárasztották az arcom. Odakaptam az ujjammal, mert nem akartam elhinni, hogy ez a pillanat kellett ahhoz, hogy végre megint sírjak. Aztán elhúztam a kezem az arcomtól, és megnéztem a könnyeket; csillogtak az éles neonfényben. Apró, gyönyörű cseppek sokasága gördült végig az ujjamon, le a tenyerembe. A kezem remegett, a szemem tágra nyílt; akkor már hatszáz éve volt, hogy utoljára láttam a saját könnyeimet. Vicken megindult felém, lassan, nagyon lassan. Mire odaért, úgy reszkettem, mint a nyárfalevél.

- Tehát igaz a pletyka - mondta. Már majdnem elfelejtettem, milyen is a hangja. Azelőtt jólesett, ahogy vaskos skót akcentusa és mély orgánuma szinte átmosta a sejtjeim, most azonban beleremegett a lelkem. Arra a pletykára célzott, hogy újra ember lettem. Kár lett volna tagadni, a könnyeim egyértelműen elárultak.

A falnak könyökölt a fejem felett, és előrehajolt. A szája milliméterekre állt meg az enyémtől.

- Na de egy középiskolában? Bolondot csinál magából, Ófelsége - sziszegte gúnyosan.

- Ha azért jöttél, hogy megölj, csak nyugodtan - mondtam fogvacogva, de a szemem nem vettem le sötét tekintetéről.

Odahajolt a jobb fülemhez, és belesúgta: - Húsz perc múlva, Lenah. Odakint az épület előtt. Különben a fiú halott.

A földre rogytam. Térden csúszva néztem, ahogy Vicken végigsétál a hosszú folyosón, és a duplaajtón keresztül elhagyja az épületet. Egyszer sem nézett vissza. A zene még mindig hangosan dübörgött a bálteremben. Mindenki csodásán érezte magát, csak én sírtam, hátamat az ajtónak támasztva. Nyilvánvaló volt, hogy nagyot hibáztam Suleen figyelmeztetése után. Könnyelműen veszélybe sodortam nem csak önmagam, de Justint, Tonyt és a többieket is. Mindenkinek el kellett volna mondanom - hogy megvédjem őket. Hát már sosem tanulok? - marcangolt az önvád. Hát most már mindig ilyen önző maradok?

Vettem néhány mély lélegzetet. Össze kellett szednem magam. Csak húsz percem volt. A zene örült hangosan bömbölt, nekem viszont gondolkodnom kellett. Döntenem. Justin halálának gondolata az összes lehetőség közül a legrosszabb volt. Rhode-ot már elveszítettem, és most őt is? Nem, ezt nem hagyhattam.

Felálltam, és megtöröltem a szemem. Készen álltam rá, hogy elköszönjek a világtól, és hagyjam, hogy a sorsom beteljesedjen. Úgy éreztem, annyi felfoghatatlan dolgot műveltem, hogy épp ideje, hogy megfizessek a vérontásért. Végül én vesztettem.

Valahogy sikerült visszabotorkálnom a folyosón, bár alig láttam a könnyeimtől. Tudtam, hogy túl késő. A bálterem ajtajába kapaszkodtam, hogy össze ne rogyjak megint. A DJ épp egy szerelmes számot játszott, és amíg Curtis és Roy felkérte Kate-et és Claudiát, én Tonyt és Tracyt néztem, akik már egymásba gabalyodva lassúztak. A lány beletúrta az orrát a fiú vállába. A háttérből is jól láttam, ahogy hosszú szempilláit lesütötte. Megfordult a fejemben, hogy talán tévesen ítélt meg őt - talán mindannyian csak arra vágyunk, hogy legyen valakink, aki törődik velünk. Justin közben felállt az asztalunktól. Ahogy elkapta a tekintetemet, azonnal lefagyott az arcáról a mosoly. Gyorsan odasasszézott mellém a táncparketten. - Mi a baj? - kérdezte.

- Táncolj velem! - kértem. Nem akartam jelenetet rendezni, és tudtam, hogy csak pár percem van hátra.

- Oké... - felelte, és felmentünk a táncterre. Körülöttünk mindenfelé párok omlottak egymás karjába, én pedig egy pillanatra megnyugodtam, hogy érzem Justin erős kezét a derekam körül.

Táncolni kezdtünk, és megint eleredtek a könnyeim.

- Hallgass ide! Mondanom kell neked valami nagyon fontosat - szoltam hozzá. Minden perc számított.

- Lenah, mi a baj? - kérdezte, és megpróbálta letörölni a könnyeimet, de azok csak hullottak, hullottak, én pedig a világért sem akartam megállítani őket. - A szövetség? - suttogta.

- Most nagyon figyelj rám, rendben?

Justin bólintott. - Ha a szövetség...

- Csssitt! El kell ezt mondanom - szoltam. - Minden, ami történt. Az, hogy találkoztam veled. És amit értem tétél.

Justin tragikus arcot vágott. A száját összeszorította. Fogalma sem volt, miért sírok. Én pedig nem magyarázhattam el neki. Nem is akartam. Eszem ágában sem volt, hogy egy csapat vérszomjas vámpír ellen uszítsam, akik egy szempillantás alatt meggyilkolták volna.

- Megmutattad nekem, hogyan kell élni. Tudod, mit jelent ez egy vámpír számára? Mondd, tudod?

- Nem értelek.

- Te hoztál vissza az életbe. - Ekkor már rázott a sírás, és tudtam, hogy alig maradt időm. Elengedtem a testét, és az arcára tettem a kezem. Egy pillanatra a szemébe néztem, aztán megcsókoltam. Olyan hévvel tapasztottam ajkam az ajkára, hogy azt reméltem, ez majd erőt ad, hogy elmenjek. - Azt hiszem, szívok egy kis friss levegőt. Rendben? Mindjárt visszajövök. Gyors leszek.

- Lenah...

- Rögtön jövök - szoltam elcsukló hangon.

Aztán elfordultam tőle, és nem néztem vissza többé. Nem bírtam. Kisétáltam a bálteremből a hosszú folyosóra. Amikor az ajtóhoz értem, felszegtem a lejem, ökölbe szorítottam a kezem, és kiléptem a fagyos éjszakába. Közvetlenül velem szemben az ösvénynél parkolt az autóm - a kék luxuskocsi, amely akkor már hetek óta a kollégiumi szobám ablaka alatt szobrozott. Vicken az én autómmal érkezett. Lehúzódt az

ablak, és ő szólt ki rajta: - Szállj be! - A hangja jegesen dermesztő volt.

Úgy tettem, ahogy kívánta, Vicken pedig elhajtott a bálterem elől, és úgy navigált keresztül a kampuszon. mintha évek óta oda járt volna. Aztán kigördült a főbejáraton. Vágyakozva bámultam kifelé az ablakon, hogy még egy utolsó pillantást vessek a Fürkészre, mielőtt balra fordultunk, és ráhajtottunk a város főutcájára.

Nem voltam hajlandó ránézni. Helyette rátapasztottam a tenyerem a hideg üvegre, és bámultam, ahogy sorra elsuhanak mellettem a kedvenc helyeim. A cukorkabolt, az üres járdasziget, ahol a gazdapiacot tartották, a vendéglők és a ruhaboltok.

- Rengeteg beszélőnivalónk van - törte meg a csendet.

- Hová viszel? - kérdeztem. A hangom egy kicsit erősebb volt. Eltökéltem magamban, hogy nem hagyom, hogy újra sírni lásson. És abban a pillanatban valahogy megéreztem, hogy Justin ott áll kint a bálterem előtt, és a nevemet kiabálja.

- Na de kedvesem, mégis hová vinnélek? Hát haza.

Két óra múlva egy magánrepülőn ültünk, amely messzire repített a Wickhamtól.

MÁSODIK RÉSZ

*Szerelmem oly nagy, mint az óceán
S oly mély, adok neked belőle, lelkem
S több lesz nekem: mindkettő véghetetlen.*

Rómeó és Júlia, 2. felvonás, 2. szín
(Kosztolányi Dezső fordítása)

25. FEJEZET

KÉT NAPPAL AZUTÁN, hogy visszatértem Hathersage-be, az egyik emeleti szoba ablakában álltam, és kifelé bámultam a végtelen mezőkre. A fű tetejét ritkás hótakaró borította. Mögöttem bíborvörös lepedő és hozzá illő paplan takarta az oroszlánlábás ágyat. Az éjjeliszekrényen üres kristálykancsó állt. Tudtam, mivel telik majd meg hamarosan.

Az eget felhők borították, de némi halovány fény azért beszűrődött a szobába. Modern, fehér redőnyök voltak az ablakokra szerelve. Teljesen felhúztam őket. Azon morfondíroztam, hogy megszököm, vámpírként azonban sosem jutott eszembe, hogy nyithatóvá tegyem a ház ablakait, így aztán be voltak reteszelve. A központi fűtés tizenkilenc és fél fokon tartotta az épületet.

Mint már mondtam, két nappal a téli bál után volt. Miközben bámultam a tájat. Tony és Tracy járt az eszemben, ahogy összeölelkezve táncolnak. Láttam magam előtt az arcukat és a bálterem ragyogó fényeit. A hócsatára gondoltam, és arra, milyen íze van a kávénak, ahogy lecsorog a torkomon. Az első két napon, amit Hathersage-ben töltöttem, jó ellátásban részesültem, a házból viszont nem tehettem ki a lábam. Az ételt belvárosi éttermekből hozatták nekem. Olyan helyekről, amelyekről azt sem tudtam, hogy léteznek. Gondolom, abban a száz évben nyitották meg őket, amit átaludtam. Miután megérkeztünk a reptérre, Vicken bevezetett a konyhába, és megparancsolta, hogy hívjam fel az iskolát, és közöljem velük, hogy tavaszig nem térek vissza. Addig a holmimért sem mehettem el. Ez azonban senkit sem érdekelt az iskola igazgatóságában, miután Vicken felajánlott nekik egy csinos kis összeget, amire nem tudtak nemet mondani. Azon tűnődtem, vajon elterjedt-e már a pletyka. Vajon bekopogott-e Justin a szobámba, azt remélve, hogy valami csoda folytán ajtót nyitok.

Csak bámultam tovább kifelé. A tájat fű borította, ameddig a szem ellát. Az én drága mezőim tehát megmenekültek a modern világ terjeszkedésétől.

- Gonosz az, ki gonoszat gondol - szólalt meg Vicken a hátam mögött az ajtóban. Mozdulatlan maradtam. - Még mindig hiszel ebben? - kérdezte, aztán besétált a szobába. Egyszerű farmer-póló összeállítást viseltem, de a ruhák minőségéből tudtam, hogy a legmárkásabb holmik voltak. Vicken soha nem sajnálta a pénzt a divatra.

Elfordultam az ablaktól, és a hideg üvegtáblának támasztottam a hátam. Vicken hatalmának nehéz volt ellenállni. Önuralmában volt a legfőbb ereje - lassú, kimért mozgásában és megfontolt nézésében. Már el is felejtettem, milyen éles szöveget zár be az állkapcsa az arcával, és milyen hegyes az álla. Régen imádtam végighúzni a kezem a gerince mentén, és megkérni, hogy mutassa meg a csillagképeket az égen - csak hogy egy rövid időre megfeledezhessem magamról. Még ott és akkor, az ablak előtt állva sem felejtettem el, miért választottam ki annak idején épp őt.

- Mondtam már, hogy ha meg akarsz ölni, akkor csak nyugodtan.

Meglepetten láttam, hogy a szövetség többi tagja időközben megjelent az

ajtóban. Gavin a jobb oldalon, Heath a balon, Song pedig középen állt.

- Rhode mindig itt tartotta a papírjait - szólt Vicken. Meredten néztem őket, jóllehet minden ízemben reszkettem a félelemtől. - De most nem hagyott semmit. Üres volt a szoba, leszámítva azt az egy fecnit, amit a kandallóban találtunk a hamu közt - folytatta, és a mutató- és a nagyujja közt zizegett a paplant. - Innen látszik, hogy nem akart visszatérni - mondta, de a hanghordozásából ítélve inkább kérdésnek szánta. Eszem ágában sem volt válaszolni.

Vicken odafordult a szövetség többi tagja felé.

- Hagyjatok magunkra! - rendelkezett halkan. Engedelmeskedtek, és becsukták maguk mögött az ajtót. Vicken nekítámaszkodott az ablak másik oldalának. - Semmilyen nyomot nem hagyott. Semmi információt arról, hogyan kell téged feléleszteni a hibernációból. Tudhattam volna. - Végigsimította a haját. Amikor nem feleltem, és nem is kaptam el a tekintetem róla, hirtelen rám ugrott, megragadta a tarkómat, és megcsókolt. Alig kaptam levegőt. Szája szétfeszítette az ajkam. Hideg és íztelen nyelve rátapadt a nyelvemre. Justinra gondoltam, és a táncklub utáni éjszakára, amikor gyengéden felemelt, én pedig átkulcsoltam a lábammal a derekát.

Vicken olyan erővel lökött el magától, hogy a hátam nekivágódott a jeges ablaktáblának.

- Hogy mersz arra a szálnalmas emberre gondolni? - köpött egyet.

A szívem úgy kalapált a mellkasomban, mintha csak figyelmeztetni akarna, hogy szeretne még a helyén maradni. Hogy szeretné, ha élnék. Elfelejtettem, hogy Vicken irántam érzett szerelme nem volt más, mint átok - olyan kötelék, ami lehetetlenné tette a számára, hogy megöljön. Azt könnyedén megtehetné volna, hogy újra vámpírt csinál belőlem, és ezzel véget vet az életemnek, de nem árthatott nekem a saját örömére. Ez volt a mágia lényege, amely végül ellene fordult.

- Ó... - nevetett, bár a hang, ami kijött a száján, inkább gágogásnak hangzott. - Szálnalmas ember. Elnézést. - Még egyszer rám nézett azzal a szúrós tekintetével, és elkezdett fel-alá járkálni a szobában.

Leültem az ágyra, és a lábamat bámultam. Vicken cipőjének sarka ütemesen kopogott a fapadlón. Aztán egyszer csak megállt előttem.

- Istenem! Hát nézz magadra! Fogalmam sincs, mit tegyek. A világ leghatalmasabb vámpírja még a talpnyalói szemébe sem képes belenézni. Szálnalmas.

Jól ismertem ezt a taktikát. Döngöld őket a földre érzelmileg, és akkor megtörnek. Könyörögnek majd, hogy szabadítsd meg őket a szenvedésüktől. Ez volt az első fázis. De nem érdekelt. Tompa voltam. Rhode nem akart nyomot hagyni. Mindent megtett, hogy megvédjen. Még a szertartás maradványait is tökéletesen eltüntette.

- Mondj valamit - parancsolt rám felemelt hangon.

- Nincs mit mondanom - feleltem, és végre ránéztem.

- Hogyhogy nem félsz? - ordította, hogy még a csillár is beleremegett. - Harcolj!

- A halál így is. úgy is elkerülhetetlen - válaszoltam, de a hangom egy kicsit reszketett, és ezzel elárulta a szándékomat. Vicken lassan odalépdelt mellém, és leült az ágyra, a jobb oldalamra. Farkasszemet néztünk. Sötét tekintete eszembe juttatta, hogy a férfinak, aki velem szemben ül, nincs lelke. Már csak azt reméltem, hogy az irántam érzett szerelme legalább egy kicsit elviselhetőbbé és kevésbé fájdalmassá teszi majd mindazt, ami következik.

- És nem félsz a haláltól? - kérdezte. Láttam, hogy egy pillanatra a nyakamra néz,

mielőtt visszavinné a tekintetét a szememre.

Megráztam a fejem, és egy magányos könnycsepp gördült le a jobb arcomon. Vicken nézte, ahogy egészen az államig csorog. A tekintetében éhség tükröződön. Mit meg nem adna egy vámpír azért, hogy egyetlen könnycseppet ejthessen; micsoda megkönnyebbülés ez a fájdalomtól, még ha csak pillanatnyi is.

- Miért nem? - kérdezte.

Ránéztem. Úgy igazin. Valahol a szörnyeteg mögött még mindig ott volt az a fiatal fiú, aki imádta a térképeket és a navigációt. Aki háborúban harcolt, és kocsmákban énekelt.

- Mert végre megtudtam, milyen élni.

Vicken hirtelen megszakította velem a szemkontaktust, előrehajolt, és a nyakamra tapasztotta a száját. Csókolni kezdett - apró csípéseket éreztem a tarkómon, majd a torkomnál. Aztán megint egyenesen a szemembe nézett. A következő pillanatban pedig már fel is szakította a nyakszirtemet, és olyan erővel kezdte szívni a vérem, hogy nem kaptam levegőt.

A vér a fülemben lüktetett. Hallgattam a ritmusát - fokozatosan halkulni kezdett. Nem éreztem fájdalmat, csak a forró, ragacsos leheletét a nyakamon, ott, ahol Vicken kiszívta belőlem az életet. Tudtam, hogy hamarosan újra vámpír leszek, akit csak a fájdalom és a gyűlölet mozgat. Ujjaim bizseregni kezdtek, aztán eltompultak, a nyakizmaim pedig olyan erővel rándultak össze az éles fájdalomtól, hogy alig tudtam tartani a fejem. Vicken a tenyerébe fogta az arcom. Aztán megindult a gurgulázó hang, ahogy a vér felszökött a tüdőmön keresztül.

A gondolataimra próbáltam koncentrálni. Legalábbis addig, amíg észnél voltam. Az elme adja fel utoljára.

Justin arca a téli bálon. Ahogy a parketten lassúzunk, és a csípője egy ritmusra ring az enyémmel. A friss fű illata a bőrén, és a telt ajka. Abban a pillanatban elhomályosult a látásom, úgyhogy már tényleg csak az elmémben megszülető képeket láthattam. Beúszott elém Vicken alakja, amilyen aznap éjjel volt, amikor elraboltam Skóciában. Néztam, amint apja megpaskolja az arcát. Arra gondoltam, hagynom kellett volna, hogy a családjával maradjon. Jóllehet épp akkor gyilkolt meg, békét és szabadságot kívántam neki. És akkor elveszítettem a hallásomat is, és egy csapásra megszűnt minden szívó és gurgulázó hang. A nagy csendben Rhode-ot láttam. Mindennél jobban kívántam, hogy a lelke - bárhol legyen is - nyugalomra leljen. Hogy megszabaduljon a félelemtől és fájdalomtól.

Azt kívántam, bárcsak minden lélek bebocsátást nyerne a mennyországba, még a vámpírok is, akik a saját gonoszságuknak estek áldozatául. Egy nap talán engem is beengednek - tűnődtem. És akkor, a halál pillanatában eszembe jutott, hogy talán sosem nyerek feloldozást a vétkeim alól - hogy talán meghalok, és az átalakulás nem sikerül. A pokol sem lehet olyan rossz, nem igaz? Hiszen jómagam ezeket küldtem oda. Ha meghalnék, többé nem bántathatnék senkit. Nem tudnék többé meggyilkolni vagy megbecsteleníteni senki ember fiát.

És akkor egyszer csak elsötétült minden.

MIUTÁN FELÉBREDTEM, KETTŐT PISLOGTAM. Egyből láttam, hogy akárhol legyek is, a hátamon fekszem. Az első gondolatom az volt, hogy a hálósobában vagyok Vickennel. De nem; kék ég ragyogott felettem. Olyan kék, mintha tengerkék festékekkel pingálták volna - a színe a legmélyebb óceánéra hasonlított. A napot viszont nem láttam, pedig egyértelműen nappal volt. A karom a testem mellett nyugodott. Lenéztem. Körülöttem mindenhol fű. De valami nem stimmelt - ez a fű túl hegyes és túl zöld volt. Lepillantottam a lábamra. Akkor láttam, hogy a zöld ruhát viselem. Azt a smaragdzöldet a *Nuit Rouge* éjszakájáról.

Gyorsan felültem - vámpírlátásom visszatért. Angliában voltam, a házam melletti mezőkön. Most valahogy mégis másnak tűntek. Az egész látvány álomszerű volt. Hathersage-ben voltam tehát, a domb aljában, előttem pedig - úgy egy mérföldnyire - ismerős szarvascsorda legelészett. Ha itt vannak a szarvasok... és a zöld ruha... akkor talán...

Azt hittem, abban a pillanatban meghasad a szívem. Azonnal megfordultam.

A domb tetején ott állt Rhode. Rámosolyogtam; annyira, hogy látszott mind a harminckét fogam, és belefájdult a szám. Szemem megtelt könnyel, de - ahogy arra számítottam is - nem hullattam el őket. Fájdalmat nem éreztem. Arra gondoltam, hogy talán ez a mennyország.

Ott állt tehát. Hosszú, fekete kabátot viselt, a haja tüsire vágva, épp úgy, mint amikor utoljára láttam a Wickhamen. Egészségesnek és nagyon is élőnek tűnt.

Felkaptam a ruhám alját, és szaladni kezdtem felfelé a dombon. Jóllehet a háta mögött ott kellett volna magasodnia a kastélyomnak, nem volt ott más, csak egy végtelen mező, ameddig a szem ellát. Épp úgy festett, mint az, amelyik a Kvarc előtt terül el a Wickham kampuszon.

Megbabonázódtam. Nem tudtam levenni a szememet róla. Olyan hihetetlen öröm töltötte el az egész lényemet, amelyhez foghatót sosem éreztem. És mindezt csupán azért, mert láthattam őt. Vajon van rá mód, hogy itt maradjak örökre? - kérdeztem magamban. Ha igen, nem is lett volna kérdés, hogy ezt akarom.

- Kalandozunk kicsit? - kérdezte Rhode, amikor megálltam vele szemben. Olyan közel voltunk egymáshoz, hogy meg tudtam volna érinteni.

- Hát tényleg itt vagy? - kérdeztem zihálva.

Meleg tenyerét rátapasztotta a jobb arcomra. Hirtelen szégyenérzet tolult fel a mellkasomban.

- Biztosan nagyot csalódtál bennem - mondtam, és közben mindvégig mélyen a szemébe néztem.

- Csalódtam? - kérdezett vissza Rhode. A szeme nevetett. - Épp ellenkezőleg.

- Cserbenhagytalak. Vicken újra vámpírt csinált belőlem. Szinte biztos vagyok benne.

- Nincs sok időnk. Így muszáj rövidre fognom - felelte.

Rhode elindult, én pedig követtem a domb oldalában, ahol a végtelen mezők és a Wickham-szerű rét találkozott.

- Mondd csak - szólalt meg mire gondoltál, amikor Vicken kiszívta belőled az életet?

- Nem tudom. Nem akarok erről beszélni most, hogy itt vagy. - Fogtam a kezét, ahogy lépkedtünk egymás mellett, és azt éreztem, soha többé nem akarom elengedni.

- Pedig muszáj, Lenah. Gondolkozz!

Lehunytam a szemem, és próbáltam felidézni, mi járt a fejemben azokban a

percekben. Justin arca ugrott be, és az, ahogy a téli bálon rám mosolygott, aztán Tony, ahogy táncol és rúgkapál a lábával. Aztán Vicken családját láttam, és a skóciai otthonukat, és persze Rhode-ot anyám és apám gyümölcsöskertjében. Azelőtt nem hittem, hogy valaha is beszélni fogok neki Justinról. Még az ötlet is furcsa volt, hogy elmondjam neki, valaki mást is szerettem rajta kívül.

- Rád gondoltam. Azt kívántam, bárhol vagy is, lelj nyugalomra.

Rhode a szemével jelzett, hogy folytassam.

- Aztán Vicken jutott az eszembe, és az, hogy talán hagynom kellett volna aznap éjjel, hogy élje tovább az életét.

Megint megálltam. A halvány mosoly Rhode ajkán jelezte, hogy már tud Justinról.

- Igazság szerint legelőször Justin ugrott be. Sajnáltam, hogy fájdalmat okoztam neki. Ahogyan a többi barátomnak is. De miért kérdezed ezt?

A férfi megkönnyebbülten sóhajtott. - Mert a feladatot sikeresen teljesítetted. És ez megváltoztatta az egész világot.

- Nem értem - mondtam. - Hol vagyunk? Minden vámpír ide kerül a végén?

- Nem. Én küldtettem érted, jöllehet tudtam, hogy addig nem jöhetsz ide, amíg nem mentél át a vizsgán. De neked sikerült, ráadásul jobban teljesítettél, mint gondoltam - magyarázta, és megállt egy pillanatra. Olyan erővel nézett rám, hogy elhomályosult előttem a világ. Abban a pillanatban nem létezett számomra más, csak az a kék szempár. - Azért jöttem, hogy figyelmeztesselek - mondta. - Az elkövetkező hónapok elképzelhetetlen kihívásokat tartogatnak a számodra. Bizonyos - itt hezitált egy kicsit - új tehetségekkel leszel megáldva. Ezek nagy hatalommal ruháznak majd fel, de egyben veszélyesek is. Ne félj használni őket, bármi legyen is. Megmenthetik az életedet.

- Ha felébredek, újra vámpír leszek. Újra gonosz leszek. - A lélegzet fennakadt a torkomon. - És akkor mi lesz? Meg fogom ölni azokat, akiket szeretek? Justint? Tonyt? - A mellkasomhoz kaptam a gondolatra.

- Emlékezned kell arra, amit mondtam neked. Bármi legyen is, a szándék a fontos.

- De ha egyszer gonosz leszek, nem számít majd.

- Azt hiszem, rá fogsz jönni, hogy ezúttal ez lehetetlen. - Rhode végigsimította az arcomat, és közben láthatóan elmerült a gondolataiban. - Hiányoztál - suttogta, és újra a szememre fókuszált. Aztán az égre nézett, mintha olyasmit látna ott, amit én nem láthatok.

- Szerinted miért kérdeztem, mi járt a fejedben Vicken szertartása alatt? - Újra rám nézett.

Megráztam a fejem. A szemem sarkából láttam, hogy a szarvascsorda közben egész közel merészkedett hozzánk. Talán öt méterre lehettek tőlünk.

- Vicken épp megfosztott téged az életedtől, de te közben az ő tragédiájára gondoltál. Őt gyászoltad. Aztán rám gondoltál, de nem vádlón, hanem azt kívánva, hogy nyugalomra leljek. És aztán ott van az a fiú. Justin. Meg akartad védeni őt a fájdalomtól és gyásztól. Önmagadra egyáltalán nem gondoltál.

- Eleget tettem korábban.

- A szándék... - hajolt közelebb - sose feledd!

Azzal megcsókolta a homlokomat. Egy pillanatra lehunytam a szemem. Amikor újra kinyitottam, azt láttam, hogy Rhode távolodni kezd a Kvarc mező irányába.

- Ember maradok?

Megállt.

- Nem, szerelmem. Egy ilyen ősi mágiát még én sem írhatok felül.

- A mezőre mutatott. - Nézd! - mondta. - Szarvasok. - Ahogy megfordultam, láttam, hogy az egyik állat olyan közel áll hozzám, hogy akár meg is tudnám simogatni a fejét. Visszanéztem Rhode-ra. Addigra még távolabb járt, de még mindig láttam az arcát.

- Elmész? - kérdeztem elkerekedett szemmel, és tettem egy lépést előre.

- Nem, te mész el.

Tovább hátrált. Elkezdtem futni feléje, de valahogy sokkal távolabb volt, minthogy elérhettem volna, úgyhogy pár lépés után megálltam.

- Annyi mindent szeretnék még mondani. Hiányzol.

Rhode cinkosan rám mosolygott válaszul. Addigra már alig láttam.

- Látlak még? - kérdeztem elhaló hangon.

- Ne lepődj meg a saját hatalmadon, Lenah Beaudonte - kiáltotta. - Inkább azon lepődj meg, hogy senki sem számított rá!

26. FEJEZET

EGY PISLANTÁS. Aztán még egy.

Behunyt szemmel végighúztam a nyelvem a fogaimon - simák voltak, akár a jég. Kinyitottam a szemem. A plafon borítása csillogó fekete volt. Jobbra fordítottam a fejem, hogy lássam az éjjeliszekrényt. Egy kristálykancsó állt rajta, benne sötétpiros vér. Felkaptam, és nem törődve a mellette álló serleggel, közvetlenül beleittam. Gyorsan, szomjasan kortyoltam. A vér sűrű volt - sűrűbb, mint a fák gyantája - és vasban gazdag. Olyan szaga volt, akár a rozsdának, az íze mint a mennyország. Hagytam, hogy teljesen eltelítsen. Két-három nagy korty után azonban azt láttam, hogy a kancsó még mindig tele van. Sőt, csordultig tele - annyira, hogy bele sem tudtam kortyolni. Különös - gondoltam. Azelőtt, amikor vámpír voltam, jó néhány pohárryira volt szükségem az éltető nedűből, hogy ennyire jóllakottnak érezzem magam. Most pedig elég három korty?

Visszatettem a kancsót az éjjeliszekrényre. Hatodik érzékem visszatért. Csend volt, de tudtam, hogy a szövetség csak arra vár, hogy felkeljek. Lassan és puhán mozogtam, hogy ne csapjak zajt. Szükségem volt néhány egyedül töltött pillanatra, hogy újra hozzászokjam a környezetemhez.

Vajon mire célzott Rhode, amikor új tehetségeket említett? - tűnődtem. Miközben hagytam, hogy a Rhode-dal való rövid találkozásommal kapcsolatos kérdések lefoglalják a gondolataimat, lassan visszafeküdtem az ágyra, ügyelve rá, hogy a matrac ne nyikorogjon alattam. Felismertem a régi szekrényemet; biztos voltam benne, hogy Vicken feltöltötte nekem ruhákkal. A szemben levő falon egy laposképernyős tévét vettem észre, az éjjeliszekrényen pedig egy távirányítót. Jól láttam a szőnyeg szálait, ahogyan az apró légbuborékokat is a plafon festésében. Volt ott még egy laptop, egy asztal a legfinomabb mahagóni fából, a parketta fénye pedig majdnem kisütötte a... *ó... Istenem!* Egyből megfeledkeztem a szoba berendezéséről. Rájöttem ugyanis, hogy... *emberi gondolataim* vannak. Ez pedig azt jelentette, hogy megőriztem a lelkem.

Haha! Teli szájjal nevettem, aztán az ajkam elé kaptam a kezem. Szükségem volt még némi időre, amit egyedül tölthetek, hogy végiggondoljam mindezt. Éjszaka volt, úgy saccoltam, hogy nyolc-kilenc körül járhat az idő. A csillagok ragyogásából állapítottam meg. Felültem, és behúztam a függönyt. Akkor vettem észre, hogy tőlem balra a padlón ott hever a báli táskám. Bele sem kellett néznem, hogy tudjam, ott lapul benne némi pénz, a báli jegyem, Rhode fiolája és a szárított kakukkfű, amit Suleentől kaptam. Becsúsztottam a párnám alá. A lábam merev volt, a hasam feszült. Sziklakeménynek és vámpírszerűnek éreztem magam. Az elmém viszont száz százaléig emberi volt.

Lefeküdtem az ágyra, és kinyújtottam a lábam. Semminek nem éreztem többé a tapintását. Egyetlen anyag sem volt képes megbizsergetni az idegszálaimat, ha hozzáért a bőrömhöz. Megint tompa és érzéketlen voltam, de az emlékeimből tudtam, hogy az ágy puha. Vártam és hallgatóztam, a szívem azonban néma maradt. Aztán újra ráfókuszáltam a plafon borítására.

Ne lepődj meg a saját hatalmadon, Lenah Beaudonte! Inkább azon lepődj meg, hogy senki sem számított rá!

Vajon mit jelenthet ez? - tettem fel magamban a kérdést. Vámpír voltam, de csak

minimális mennyiségű vére volt szükségem, és megőriztem emberi gondolataimat. Ezek lennének azok a bizonyos új tehetségek? - tépelődtem. Mindenesetre elég furcsa kombinációnak tűnt. Odanyúltam az éjjeliszekrényhez, hogy felkapcsoljam a lámpát, amikor hirtelen egy fénysugár vetült az ablak előtt összehúzott függönyre. Felültem. A hátam merev volt. Balra néztem a komódra, amin egy tükör állt, aztán jobbra, az éjjeliszekrényre. A bútorok sötétségbe burkolóztak. A szobában mindössze egy lámpa volt, mellettem az éjjeliszekrényen, az azonban le volt kapcsolva. Akkor vajon honnan jött a fény?

Benyúltam a lámpa burája alá, hogy újra felkapcsoljam. A tenyerem az ablak felé fordult, ujjaimat pedig behajlítottam a bura alá. Abban a pillanatban egy újabb fénysugár világította meg a függönyt!

Akkor éreztem meg, hogy a tenyeremből árad a meleg.

Kiültem az ágy szélére, és a kezem bámultam. Vámpírlátásom teljesen visszatért, úgyhogy láttam bőröm minden apró pórusát. Csakhogy amikor közelebb emeltem a kezem a szememhez, valami szokatlanra lettem figyelmes. A pórusaim csillogtak. Különös csillogás volt ez, mintha... mintha fénnel lettek volna tele.

Felálltam. Ijedtség futott végig rajtam. A vértől jó erőben voltam. Újra ránéztem a tenyeremre, és olyan erővel dobtam előre a karom, ahogy csak tudtam. Kinyújtottam az ujjaimat. A tenyerem megfeszült. Nem volt kétséges: fény áradt a kezemből és az ujjbegyemből, és rávetült a falakra, a függönyre. De még mindig nem akartam hinni a szememnek, úgyhogy újból megcsináltam a mozdulatot. A fény ragyogó volt, mint a kora reggeli napsütés.

És akkor valaki kopogott az ajtón.

MEGPÖRDÖLTEM, és gyorsan bedugtam a kezem a hónom alá.

- Lenah? - hallatszott Gavin hangja, aztán elfordult a kilincs. Mindig is ő volt négyük közül a legtapintatosabb. Vettem egy mély levegőt, és figyelmeztettem magam, hogy ne dőljek be a kedvességének. Semmi szín alatt nem tudhatták meg, hogy megőriztem a lelkem, mert akkor abban a pillanatban megöltek volna. Volt ugyanis egy alaptétel, amely szerves részét képezte a szövetség mágiájának: ha bármelyikünk emberszerű tulajdonságokat mutat, az a gyengeség jele. A gyengéket pedig el kell pusztítani, és mással kell betölteni a helyüket. Úgy alkottam meg a szövetséget, hogy hatalmasok legyünk, és semmi se állíthasson meg bennünket. Így aztán nekem is gonosznak kellett lennem, akárcsak ők. Hiszen ők csak egyet akartak: visszakapni a királynőjüket.

- Gyere be! - szólaltam meg, az ajtó felé fordulva. Hajam a vállamra omlott. Karomat még mindig keresztben tartottam a mellkasom előtt, úgy, hogy mindkét kezem közben a hónom alá rejtettem. Gavin legalább száznyolcvan centi magas volt, kisfiús vonásokkal. 1740-ben tettem vámpírrá Angliában.

Nyitva hagyta maga mögött az ajtót. Meghajolt. - Hogy érzed magad? - kérdezte.

Elindultam feléje, és közben végig a szemébe néztem. Ahogy odaértem hozzá, megcsókoltam az arcát. - Tökéletesen - mondtam ördögi mosollyal, és kísértél az ajtón.

Végigmentem a folyosón, és közben egy pillanatra sem hagytam, hogy ellankadjon a figyelmem. Be kell vallanom, hogy amíg a Wickhamen voltam, elfelejtettem, milyen fényűző az otthonom. A kastélynak négy emelete volt, és mindegyiknek megvolt a maga funkciója. Az, amelyiken épp tartózkodtam, az én személyes lakrészemként lett kialakítva. Egyes szobákat bársonnyal díszítettem, másokat fekete ónixszal. Volt egy saját hálóm, egy dolgozószobám, egy nappalim és egy fürdőm, bár az utolsót sosem használtam. De a kedvenc helyiségem mégiscsak a fegyverterem volt, néhány szinttel lejjebb.

Ahogy vonultam, hallottam Gavin lépéseit a hátam mögött. A hatalmas lépcső aljában ott állt Vicken keresztbe tett karral, két oldalán pedig Heath és Song, mintha őrségben lettek volna. Összekulcsoltam a kezem Vicken válla mögött, és magamhoz húztam. Ölelkeztünk, míg a többiek bámultak. Aztán elhúzódott tőlem, de épp csak annyira, hogy a szemembe nézzem. A szerelem, amit irántam érzett, felkúszott a karomba, és kellemes melegséggel árasztotta el új testemet. Ugyanakkor tudtam, hogy ez a kötelék az én oldalamon már elszakadt. Mégpedig akkor, amikor Rhode emberré tett. Csak remélni tudtam, hogy ő ezt nem látja, és töretlenül álltam a pillantását.

- Isten hozott újra itthon - üdvözölt. Aztán hátralépett, és mindkét felkaromat megragadta. Az érintése határozott volt, és éreztem, hogy mindannyian örülnek a visszatérésemnek. Megöleltem őket. kényszerűen ügyelve rá, hogy mindegyiküknek jól a szemébe nézzek, ezzel biztosítva őket arról, hogy ismét a gonosz vámpír Lenah vagyok. Jól tudtam, élet-halál kérdése, hogy megőrizzem a gondolataim tisztaságát és a tekintetem nyugalma. Ahogy átmentünk a nappaliba, még egy pillantást vettem a nagy pelyhekben hulló óra odakint, és a szívem elfacsarodott. Csakhogy még egy ilyen apró kitérőt sem engedhettem meg magamnak, hiszen engem és a szövetséget újra összekapcsolt a mágia, ők pedig minden bizonnyal érezték, mi jár a fejekben.

Vicken meghúzta a karom, és visszatartott.

- Mondd csak, tényleg te vagy? - kérdezte, amíg a többiek a kandallóban ropogó tüzet bámulták, és elrendezték a székeinket. A tekintetében sóvárgás tükröződött. Akkor jöttem rá, hogy valóban a maga öröme akart újra vámpírt csinálni belőlem. Csak azt tette, amit én is tettem volna az ő helyében.

- Bolond - mondtam, és megragadtam a kezét, hogy bevezessem a nappaliba. Nevetni kezdett, és válaszul megszorította a kezem.

SEMMIT SEM ÉREZTEM. Nem égett az arcom. Nem kívántam az ételt. Egyetlen dologra vágytam csupán: hogy visszamehessek. Ha Rhode-nak sikerült végrehajtania a szertartást, nekem vajon miért ne menne? - gondoltam magamban. Addig is találnom kellett valamit, amivel lefoglalhatom magam, amíg vissza nem térek az otthonomba. A Wickhamre.

A napjaimat azzal töltöttem, hogy Rhode szertartását tanulmányoztam. Segített elütni az időt, és jó alkalmat teremtett, hogy egyedül legyek. Mindenféle fals információt találtam ki, hogy félrevezessem a szövetséget. Hazudtam arról, hogy

mennyit tudok a szertartásról. Azt állítottam, hogy a Wickhamen ébredtem, és Rhode addigra már elment - mindenre képes voltam, csak hogy zsákutcába tereljem őket. Vicken különösen érdekelte a szertartás, és sok időt töltött velem a könyvtárban.

Napok teltek el így, aztán hetek... hullott a hó, a szövetség pedig fogadásokat rendezett a tiszteletemre. Én nem merészkedtem ki a házból. Hogy őszinte legyek, nem vagyok benne biztos, hogy egyáltalán engedték volna. Napirendemet a szövetség határozta meg. Egyik nap arra mentem le, hogy mindenfelé holttestek fekszenek a nappaliban, máskor arra, hogy a társaim bőszen bújják a könyveket. Nem értettem, azelőtt hogy lehettem boldog így.

Persze bármikor legyőzhettem volna őket. Hiszen az én teremtményeim voltak, és én hívtam életre a mágiát, amely összetartotta a szövetségünket. Ennek ellenére nem feszegettem a határait, ahogyan ők sem. Ha így tettem volna, azzal felfedem előttük a valódi természetemet, és megbomlott volna a köztünk lévő hierarchia. A kezdet kezdetén azt a szabályt hoztuk, hogy ha valamelyik vámpír a szövetségünkől visszanyeri emberi mivoltát és a racionális gondolkodásra való képességét, meg kell ölni. Az sem számított, hogy én vagyok a királynőjük. Az egyezség úgy szólt, hogy ha velem történik mindez, akkor én leszek a gyenge láncszem, akit eliminálni kell.

Nem voltam benne biztos, mi történt velem ott, azon a mezőn, amikor találkoztam Rhode-dal. Kezdetben néhány naponta ittam egy pohár vért. Sosem kérdeztem a fiúkat, honnan van. Hagytam, hogy ők szerezzék be nekem. Tudom, hogy ez önzőség, de már nem érdekelt, hogy bárkit is megöljek. Aztán idővel a vér utáni éhségem szinte teljesen elmúlt. Először hetente egyszer szomjaztam meg rá, aztán már csak havonta egyszer. Aztán eljött április elseje, és én teljesen elteltem egy pohár vértől. Egy egész hónapra. A szövetség továbbra is hozott nekem utánpótlást, de én mindig kiöntöttem a lefolyóba.

Ahogy már mondtam, minden érzékem kiéleződött - a látásom, a felfogóképességem -, így gyorsan és könnyen ment az olvasás. Szupervámpír lettem.

Április vége felé kezdtem aggódni, hogy Vicken megneszelte, nem az vagyok, aki voltam. Épp a könyvtárban olvastam a kastély első emeletén. Egy hosszú asztalnál ültem, mögöttem ropogott a tűz. A helyiségben amúgy csend honolt, leszámítva az eső ütemes kopogását az ablakon. Az asztal mentén végig antik kovácsoltvas tartókban gyertyák álltak, és megvilágították a könyveket.

A kötet, amit tanulmányoztam, héberül íródott. Jobbról balra kellett olvasni. A következő állt benne:

...A vámpír csak az 500. év eljöttével törhet ki a vámpír lét kötelékéből...

Ezt már tudtam. Rhode is felfedezte, hogy a vámpírnak legalább ötszáz évesnek kell lennie, különben nem működik a szertartás. Becsaptam a könyvet. A régi kötet lapjai közül por szállt fel; szemcséi táncot jártak a gyertyák fényében. Három hónap telt el, és semmi olyat nem tanultam, amit ne tudtam volna már azelőtt is.

- Megint olvasol?

Felnéztem. Vicken az ajtóban állt, aztán megindult felém a hosszú asztal mentén, és leült velem szemben.

- És szerencsével jártál? - kérdezte cinkos mosollyal.

- Ha azt mondanám, hogy igen, sikerült feltárnom a szertartás részleteit, mit tennél?

Vicken rátapasztotta a kezét az asztalra, és előrehajolt. - Bárhová mész, menni akarnék veled. Ezért is vagyok most itt a könyvtárban.

- Tudod - mondtam, és ismét az előttem heverő könyvre néztem, ha találtam is

volna valamit, nem tudnám használni. A szertartás ugyanis csak akkor működik, ha az azt végző vámpír betöltötte az ötszáz évet.

- De neked akkora hatalmad volt, hogy a kor talán nem lenne akadály.

- Mire akarsz kilyukadni?

- Nem gondolod, hogy így is működne?

Előrehajoltam.

- Arra célzol, hogy próbáljam meg, annak ellenére, hogy tudom, ha nem működik, kínhalt halok?

Vicken nem felelt. A válaszómmal sikerült fölé kerekednem, úgyhogy nem volt mersze tovább piszkálni.

Találomra felcsaptam a könyvet. Bámultam a tintát a papíron, de nem olvastam ki a szavakat. - Semmit sem találtam - közöltem.

- Talán nem a megfelelő helyen keresgél - okoskodott, és a gyertyák lángjába nézett, aztán vissza rám. - Tudod, már rég bevezettük a házba a villanyt, miután felfedezték az áramot.

- És a tévét meg a számítógépet - folytattam, és hátradőltem a széken.

- Mondd el, mit találtál. Tudom, hogy van valami. Már hónapok óta kutatsz. - Meredten bámultam rá. - Megérzés - vallotta be, anélkül, hogy rákérdeztem volna. Mivel én voltam a teremője, nem titkolhatta el előlem ezt az információt. De valami mást is éreztem a vallomásában. Egy olyan érzelmet, amire nem számítottam volna tőle. Epekedést.

- Miért érdekel ennyire ez az egész? Hiszen még nagyon sok időnek el kellene telnie, hogy használhasd a szertartást.

- Milyen volt az életed a Wickhamen?

Bevallom, nagyon meglepett a kérdés őszintesége. Azonnal beugrott néhány kép: a zöld kampusz, Justin, ahogy úszik a vízben, miután megnyerte a csónak versenyt, és Tony festménye.

- Haragszol, amiért nem vittelek magammal? - kérdeztem.

A tekintete ígéző volt, és egyből tudtam, mit érez. Hullámok formájában érkeztek hozzám az érzelmei. Nem volt dühös, sokkal inkább csalódott, amiért nem avattuk be a tervbe, hogy újra embert csinálunk belőlem.

- Szeretnél ember lenni? - kérdeztem. - Sosem említetted azelőtt.

- Elhagytál - mondta, és hátradőlt a széken. - Egészen addig nem gondoltam az emberlétre, amíg rá nem ébredtem, hogy nem leszel itt velem minden nap. Ez az, ami miatt vissza akarok menni abba a világba.

- Nem tudunk visszamenni, Vicken. Még a szertartással sem. Igazából nem. Minden más kor egy olyan világ, amelynek nem kellene a részesévé válnunk.

Csend állt be köztünk, mégis volt valami a levegőben. Súlyosnak éreztem - talán a sok emlék hatására, aminek az idők során a könyvtár a tanúja volt. De az is lehet, hogy a megannyi láthatatlanul elsuhanó év tette, amit egymás mellett töltöttünk Vickennel.

- Nem olyan vagy, mint voltál - jegyezte meg. - Megváltoztál.

Megint előrehajoltam, annak ellenére, hogy halott szívem összeszorult a félelemtől.

- Figyelmeztettelek, hogy az emberlét alatt megváltoztam. Bolond vagy, ha azt hitted, hogy ugyanolyan leszek.

- Nem kívánsz a vért, és nem vágysz rá, hogy fájdalmat okozz. Mondd, hogy vagy képes így megbirkózni a gondolataiddal? - kérdezte Vicken.

Felálltam az asztalról, és visszatettem a könyvet a helyére. Aztán választottam néhány másikat helyette, és kipakoltam őket magam elé, míg Vicken nézte, mit csinállok.

- Ne foglalkozz azzal, Vicken, hogy én hogy boldogulok.

Hátradőlt, és sötét tekintetét az asztalra szegezte.

- Persze - suttogta, és felállt. Aztán elindult kifelé, de az ajtóból még visszaszólt:

- Ma estére különleges meglepetést tartogatok a számodra, Lenah.

Néztem, ahogy kimegy, aztán felcsaptam egy újabb könyvet.

ÉJSZAKÁRA ELVONULTAM SZOBÁM MAGÁNYÁBA. Nem vettem tudomásul, ha valaki bekopogott az ajtómon, vagy ha a nevemet kiáltották a lépcsőről. Csak akkor gondolhattam a Wickham kampuszra, amikor a szövetség elfoglalta magát valamivel. A fákra. Justin arcára. A fájó szívemre, és arra, hogy a legszívesebben puszta kézzel betörtem volna az ablakot, hogy kirohanjak a mezőkre, és csak rohanjak, rohanjak, amíg a lábam bírja. Szerettem volna újra Rhode-dal álmodni, de az a jelenés - vagy bármi volt is - egyszeri alkalom maradt. Viszont annál drágább. Tudtam, hogy ezúttal örökre elment.

Az egyedüllét óráit igyekeztem gyakorlásra is fordítani. Ilyenkor jól széttártam az ujjaim, és néztem, ahogy erős fénycsóvát vet a kezem. Egyszer véletlenül összeütöttem a két tenyerem, és a csattanás olyan nagy volt, hogy hátraestem a padlóra, és összetörtem az öltözőtükröt. Még szerencse, hogy a szövetség akkor épp nem volt otthon.

Aznap éjjel, amikor Vicken „különleges meglepetést” ígért, az ablakból néztem, ahogy a szövetség luxusautója kigördül a kocsibeállóról. Elérkezettnek láttam az időt, hogy végre bemenjek Rhode szobájába, és szétnézzek egy kicsit, amire egészen addig nem volt alkalmam. Már csak azért sem akartam korábban megtenni, mert tudtam, hogy ott képtelen lennék megőrizni a lélekjelenlétemet. Most viszont, hogy a szövetség titkos küldetésben járt valahol távol a háztól, felmásztam a lépcsőn a legfelső emeletre.

Azon a szinten csak az az egy szoba volt, a hosszú folyosó legvégén. Lépésről lépésre haladtam felé, aztán megálltam az ajtó előtt. Benyomtam a tenyeremmel. Nyikorogva kinyílt. Rhode kovácsoltvas ágykeretében csak egy csupasz matrac feküdt. A falak is csupaszak voltak, és a padlón sem volt egyéb, mint egyetlen perzsaszőnyeg. Lábujjhegyen mentem be, mintha azzal, hogy zajt csapok, megzavarnám az elhagyott hálószoba békéjét.

Leültem a matracra.

De nem hagyott ott semmit.

Vajon tényleg olyan ostoba volt, hogy nem számolt azzal a lehetőséggel, hogy Vicken rám talál?

Az ágygal szemben egy ruhásszekrény állt. Csak üres vállfák lógtak benne. Vagyis, várjunk csak... igen, volt *valami* a szekrény falán. Egy vésett felirat a fában a szekrény hátoldalán. A napot és a holdat formázta. Felkeltem, és közelebb mentem. Beléptem a nyitott szekrényajtón, és olyan közel hajoltam a felirathoz, hogy csak

centiméterek választották el az orromat a falaptól. Tudtam, hogy a szövetség is látta ezeket a rajzokat. Egyből az a kép ugrott be, hogy Gavin és Heath alaposan végigtapogatja a szekrény falait. Mindenesetre maradtam, és tovább tanulmányoztam az ábrákat. Sokat azonban nem vártam tőlük, mert úgy gondoltam, hogy ha lenne bennük valami érdekes, a többiek már rég felfedezték volna. És akkor eszembe jutott, hogy talán itt is fontos lehet Rhode hitvallása a szándékkal kapcsolatban. Ha a szövetség szándéka, hogy megtalálja a szertartást és használja, akkor sosem fogják megtalálni. Ilyen a mágia.

Ösztönösen felemeltem a kezem, és megkopogtattam a szekrény falát. Először a napnál. Tömörnek tűnt. Abban a pillanatban, amikor a bőröm a fához ért, megéreztem, hogy Vicken is állt már ugyanitt, hogy a metszeteket tanulmányozza.

Maradj... - súgta egy hang a fejemben. Egy hang, amely épp olyan volt, mint Rhode-é.

Ismét megkopogtattam a napot ábrázoló metszetet. Ezúttal azonban, amint az ujjizületem hozzáütődött a fához, a nap kicsúszott a helyéről, mint azokban a gyerekeknek szánt alakfelismerő játékokban. Az ujjbegyemmel megragadtam a kerek formát, és megpróbáltam óvatosan kimozgatni a fából. Tudtam, hogy elég egy rossz mozdulat, és visszaesik a helyére, vagy beragad.

Aztán sikerült belemélyesztenem a körmömet a fába, és a forma végre kijött a helyéről. A tüskés szélű, aprócska nap ott hevert a tenyeremben. Mögötte, a szekrény falának belsejében tátongó sötét lyukban pedig ott kandikált egy pergamentekercs, vörös szalaggal átkötve.

Abban a pillanatban elfogott a szövetség közelségének ijesztő érzése. Tudtam, hogy már úton vannak hazafelé, láttam őket a fejemben. Gyorsan összeszedtem a gondolataimat, és a pergamenre koncentráltam. Letekertem, és láttam, hogy két lapból áll. Az elsőn egy recept leírására bukkantam.

ÖSSZETEVŐK:

Borostyán gyanta

Fehér gyertyák

Egy vámpír vére, aki legalább 500 éves...

Az egészet végigolvastam. A szertartáshoz szükségem volt válogatott gyógynövényekre, kakukkfűre és egy ezüstkésre. A lap legalján pedig egy szó állt csupa nagybetűvel. Rhode kézírásával: SZÁNDÉK.

A második oldalon egy verssel folytatódott az írás - nem is, ahogy jobban megnéztem, rájöttem, hogy valójában egy ének. Minden bizonnyal ezt kántálta Rhode, amikor a szertartást végezte.

Megszabadítalak _____ (a vámpír neve)

A vámpírnak most fel kell vágnia a csuklóját egy ezüstkéssel.

Megszabadítalak _____.

Én leszek az őrangyalod. Eldobom érted az életem.

A vámpírnak meg kell engednie, hogy a másik kiszívja belőle az éltető vért.

Eldobom az életem. Vedd ezt a vért.

Higgy... és légy szabad!

Az ének alatt - amely tényleg nagyon egyszerű volt - speciális útmutatások álltak

a gyertyák és a gyógynövények használatával kapcsolatban. A lap alján pedig ott volt egy mondat, amiből tudtam, hogy Rhode mégsem hagyott cserben:

Vigyázz magadra, Lenah.

Nem tudhattam, hogy Rhode vajon nekem címezte-e a szavait, remélve, hogy megtalálom a pergament, vagy csak lejegyezte a gondolatokat, amelyek a szertartás előkészítése alatt a fejében jártak. Reméltem, hogy az előbbi.

- Lenah!

Heath kiabált fel nekem az első emeletről. Gyorsan belegyömöszöltem Rhode papírjait a nadrágom zsebébe.

- Lenah!

Visszakiáltottam, és elindultam lefelé.

TEEN

27. FEJEZET

- GYERE! - mondta Heath. Miután leértem az első emeletre, végimentünk egy hosszú folyosón a bálterem irányába. Abban a bálteremben öltöm meg annak idején a holland nőt. Az ajtó zárva volt, a folyosó szürkés fényben úszott. A villany nem égett. Heath megragadta a kilincset, ami még mindig egy lefelé mutató tört formázott. Amint kinyílt az ajtó, láttam, hogy a bálterem sötét, és csupán a mennyezetet tartó oszlopokra szerelt gyertyák fénye világítja meg némiképp. Vörös gyertyák voltak; lángjuk pislákoló fényeket vetett a felvikszolt parkettára.

A terem közepén labdává gömbölyödve ott ült egy aprócska kislány, akinek a haja olyan színű volt, akár a napszitta parti fű. Körülötte félkör alakban ott álltak a szövetség tagjai, és rám mosolyogtak. A gyermek magzati pózban kucorgott a földön. Minden lélekjelenlétemre szükségem volt, hogy ne rohanjak oda hozzá, és ne öleljem magamhoz.

Vicken, Gavin és Song a szokásos félhold alakban állt. Nyeltem egy nagyot, ahogy Heath becsukta mögöttem az ajtót. Belenéztem Vicken sötét szemébe: szándékosan tette ezt velem, éreztem, hogy a vámpírdüh előnti a mellkasomat. Egy pillanatra irracionális gondolatok zavarták meg elmém józanságát. Aztán elindultam, és ringatni kezdtem a csípőmet. A kislány felé tartottam. Ez már tetszett nekik. Ahogy közelebb értem a kicsihez, láttam, hogy nem lehet több öt-hat évesnél. Rózsaszín ruhácskája piszkos volt. Rámutattam. - Ez volna az a különleges ajándék, amit a hazatérésem alkalmából hoztatok nekem?

A szövetség tagjai, beleértve Vickent, magabiztosan szegték fel a fejüket.

- Négy hónappal elkéstetek - köptem egyet a padlóra.

Erre elbizonytalanodtak. Song nyelt egyet. Közben vigyáztam, hogy a kezemet mindvégig a zsebemben tartsam.

- Nem voltunk biztosak benne, Lenah - makogta Song. - Olyan visszahúzódóan viselkedtél.

- Hagyjatok magunkra! - parancsoltam rájuk. A szövetség azonban nem mozdult.

A kislány eltakarta a szemét aprócska kezével.

- Hagyjatok magunkra! - kiabáltam olyan erővel, hogy nem volt más választásuk, engedelmeskedniük kellett. Én voltam a teremtőjük. A királynőjük. Szófogadóan sarkon fordultak. Vicken ment el utolsónak. Megpördültem, és a fogamat csikorgattam. Ha tehettem volna, tüzet okádok rá.

- Az enyém - morogtam vicsorítva. - És nehogy azt halljam, hogy az ajtóban motoszkáltok! - parancsoltam rájuk.

Megvártam, hogy elhalkuljanak a lépéseik és a mormogásuk. Úgy láttam, egyedül Gavinnak tetszett a hirtelen dühkitörés, amit produkáltam. Amint tényleg elmentek, azonnal odaléptem a kislányhoz.

- Nézz rám! - suttogtam. A kicsi úgy reszketett, hogy magamhoz öleltem, és megvártam, amíg egy kicsit megnyugszik.

- A mamihoz és a papihoz akarok menni - sírt a mellkasomon. Éreztem, ahogy

könnyei átáztatják a pólómat. Ha tehetem, én is vele sírtam volna. Felemeltem a kis fejét, és ahogy kék szemével belenézett az arcomba, még erősebben kezdett sírni. - Furán nézel ki - pityergett. - Úgy, mint ők.

- Mi a neved? - kérdeztem.

- Jennie.

- Figyelj, Jennie! Én most hazaviszlek téged.

Egy pillanatra fellobbant a tekintete, és abbahagyta a sírást. Aztán már csak csendesen hüppögött.

- Melyik városban laksz? - kérdeztem.

- Offertonban.

Nagyszerű. Az egyik közeli várost hívták így. Az idióták még csak arra sem vettek a fáradságot, hogy átmenjenek egy másik megyébe.

Tudtam, hogy abban a pillanatban, hogy fogom a kislányt, és kimenekítem, nyilvánvalóvá válik, mi történt velem. A szövetség teljes bizonyosságot szerez róla, hogy nem vagyok többé átlagos vámpír. Ez az egyetlen tett elárulja, hogy nem vagyok többé a királynőjük, mert megőriztem az emberségemet. Ez pedig az azonnali halált jelenti majd a számomra. De nem érdekelt. Meg kellett tennem. Felálltam. A kis Jennie követett, miután összeszedte a ruháit a földről. Lakkbőr kiscipője kopogott a parkettán.

- Jennie, segítened kell nekem. Amikor mondom, torkod szakadtából ordíts egyet! Olyan hangosan, ahogy csak bírsz. Mintha csak elestél volna a játszótéren. Rendben?

A kislány bólintott.

- Most be fogom törni az ablakot, mi pedig kimászunk rajta.

Megint bólintott.

Odamentem a terem széléhez, és felvettem egy fémszéket. Egyet a sok közül, amiket a *Nuit Rouge* alkalmával szoktak használni.

- Készen állsz, Jennie? Amikor beledobom ezt az ablakba, te sikítasz.

Reméltem, hogy a szövetség azt hiszi majd, hogy épp kínzom a kislányt, mint ahogy „a régi időkben” tettem volna. De persze csak remélhettem. Felkaptam a széket, és teljes erőmből belevágtam a duplaüvegű ablakba. Jennie olyan hangosan ordított, ahogy a torkán kifért. Egyből éreztem, hogy a szövetség figyelte ránk, és már el is indultak a harmadik emeletről le, a bálterem felé. A kezembe vettem a függönyt, és lesöpörtem az üvegszilánkokat a párkányról. A kislány a derekamra kulcsolta a lábát, én pedig vele együtt kimásztam. Aztán csak rohantunk, egymás kezét fogva, bele a sötét éjszakába.

- MIÉRT VETTEK EL AZOK A BÁCSIK A MAMITÓL ÉS A PAPITÓL?

Egy főút mentén gyalogoltunk az erdőben. Jennie a kezemet fogta.

- Azok a bácsik nagyon veszélyesek, úgyhogy ha még egyszer meglátod őket, fuss el!

- És miért adtak oda neked? - kérdezte. Nem feleltem.

Egyszer csak elérkeztünk a főút végéhez. Akkor már négy órája volt, hogy elszöktünk a kastélyból. Befordultunk, amerre az út vitt tovább, és egy

rendőrautókkal teli utcán lyukadtunk ki. Egy kis házikó előtt álltak. Egy középkorú pár koktélsruhába öltözve idegesen járkált fel-alá. Az asszony - akinek éppolyan szőke haja volt, mint Jennie-nek - lekuporodott a földre, a térdét a mellkasához húzta, és előre-hátra ringatózott. Magas sarkú cipője eldobálva heverték a bejárati ajtó előtt.

- Jennie, hallgass rám! Innen egyedül kell menned. De előbb ígérj meg nekem valamit, jó?

Bólintott.

- Senkinek ne beszélj rólam!

- Hová fogsz menni? - kérdezte. - Vissza abba a házba?

- Nem hiszem, hogy valaha is visszatérek oda — feleltem.

Megölelt, és gyengéden megpuszilta az arcom. Aztán végigrohant a kis utcán a ház irányába. Ruhácskája lobogott a szélben.

Pár pillanat múlva hallottam, hogy a nő sikítani kezd.

- Jennie!

A rendőrök körbevették a kislányt és az édesanyját, én pedig sarkon fordultam, és elindultam vissza az erdőbe. Belevetettem magam a fák és a bokrok sűrűjébe. A sötétség jótékonyan nyelt el. Tudtam, hogy a rendőrök végigpásztázzák majd az utcát, úgyhogy el kell tűnnöm. Csak mentem és mentem, egyre mélyebbre hatolva a fák közt. Nem érdekelt, ha eltévedek, hiszen tudtam, hogy végül úgyis megtalálom majd a kifelé vezető utat. Talán találkozom Suleennal - gondoltam, és abban a pillanatban motoszkálást hallottam jobbról, közvetlenül az út irányából.

Odafordultam. A sűrű ágak alatt ott állt Vicken. A fák árnyékot vetettek durva állkapcsára és húsos szájára. Sötét haja és hosszú pajesza úgy feketéllett, akár a kátrány. Összeszorította a fogát. Látszott rajta, hogy szenved.

- Mi vagy te? - sziszegte a foga közt.

- Megváltoztam.

- Mi történt?

- Visszanyertem az eszem. És a képességemet, hogy érezzek és gondolkodjak - tettem őszintén. Felesleges lett volna hazudnom. - Fájdalmat viszont nem érzek.

- Mikor történt?

- Amikor újra vámpírrá tetted.

- Kijátszod a vámpírságod - szögezte le nyugodtan, szenvtelenül.

- Ismerem a szabályokat.

Egy lépéssel közelebb jött, úgyhogy már csak néhány méterre álltunk egymástól a lombok alatt.

- Lenah, az irántad érzett szerelmem nem engedi, hogy bántsalak. De nekik nem hazudhatok, és nem védhetlek meg attól, amit veled fognak tenni. Tudod, mire gondolok. Meg kell ölniük.

Vicken gondolatszikrai cikáztak a fejemben. A skót partvidék. A meténgzöld ruha, amit aznap éjjel viseltem, amikor vámpírrá tettem őt. A profilom, ahogy rásüt a holdfény, miközben a csillagok alatt fekszünk.

Aztán a saját gondolataim következtek. Justin arca, ahogy rám mosolyog a téli bálon. A klub utáni éjszaka, és ahogy felemelt és felvitt a hálószobámba. Aztán egy friss emlék villant be - egy veszélyes kép - a pergamenről, amit a zsebemben őrizgettem, és amire a szertartás részletei voltak feljegyezve Rhode kézírásával.

Megráztam a fejem, és újra Vicken tekintetére fókuszáltam.

- Te - mondta. A szemében meglepettség tükröződött, és hirtelen összeszorította az állkapcsát. - Nálad van - suttogta. Igaz, hogy az éjszakai égbolt szépségét

elrejtették előlünk a sötét ágak, azt azonban nem tudtam nem meglátni, hogy Vicken úgy érzi, elárultam őt. A fájdalma olyan hatalmas volt, amit egy ember sosem foghat fel.

Beszélni próbáltam, de nem találtam szavakat. Az ajkam szétnyílt, hang viszont nem jött ki rajtuk. Helyette Justin arca úszott vissza elmém képernyőjére, és tudtam, Vicken megérzi majd, hogy kire gondolok.

A rendőrautók lámpáiból jövő vörös és kék fények Vicken arcán ugráltak. - Nem az érdekel, hogy ismered a szertartást. Hanem az, ahová menni akarsz - közölte.

- Így is, úgy is elmentem volna - feleltem.

A szeme barnájából látszott, hogy Vicken még mindig hozzá van láncolva a férfiakhoz, akik a kastélyomban maradtak. Ott, ahová én sosem akartam visszatérni többé. És igen, tudtam, hová szerettem volna menni abban a pillanatban, és hová mentem volna így is, úgy is, ha sikerül megszöknöm arról az átkozott helyről.

- Akkor azt ajánlom, hogy kösd fel a gatyádat - mondta. Nem voltam biztos benne, hogy a következő gondolatok tőlem vagy Vickentől származnak-e, mindenesetre Justin széles mellkasa és ragyogó, napbarnított bőre jelent meg lelki szemem előtt. Közvetlenül utána pedig a következő ismerős szavak hangzottak fel a fejemben: *Húsz perc múlva, Lenah. Különben a fiú halott.*

Az jutott eszembe, hogy ha Vicken meg akarja ölni Justint, akkor én ezt nem hagyhatom. Ez az én harcom volt, nem Justiné.

- Akkor ezt eldöntöttük - jelentette ki Vicken, felidézve a szavakat, amiket én használtam, amikor vámpírrá változtattam. Arra célzott, hogy eljött a vég kezdete. Végére értem az útnak, amely utolsó állomásként oda vezetett az erdőbe. Én döntöttem így. Azzal, hogy nem volt szívem megölni a kislányt, és inkább elengedtem, tanúbizonyságot tettem róla, hogy bármi történi is velem a második átalakulás alkalmával, az valós és állandó. Vicken magamra hagyott, és eggyé vált a sötétséggel, még mielőtt válaszolhattam volna.

Talán így kellett lennie - tűnődtem. Talán eleve elrendeltetett, hogy a halálomig kell harcolnom.

Én sem maradtam tovább. Sarkon fordultam, és belevettem magam az erdő sűrűjébe.

KÉSŐ DÉLUTÁNRA JÁRT AZ IDŐ a massachusettsi Lovers Bayben. Tizennégy hónap telt el azóta, hogy beszaladtam az erdőbe, miután Vicken magamra hagyott. Követtem az utat, és amikor elértem a repteret, felszálltam egy kora hajnali gépre, és estére már újra a Wickhamen voltam. Most, hogy a szövetség tudta, hogy élek, újra hozzáfértem a pénzemhez. Az sem érdekelt, hogy lenyomozhatják a gépemet. Úgyis tudták, hová megyek.

Megálltam a Wickham kapui előtt, láttam az ismerős ösvényeket, mezőket és a piros téglás épületeket. Minden a tavaszi naplemente rózsaszín fényében úszott. A fűszálak sárgán, majd zölden csillogtak. Amikor pedig feltámadt a szél, és meglengette őket, aranyszínben hullámoztak. *Ha valaha a mennyországba kerülök - gondoltam magamban -, az egészen biztosan így fog kinézni.*

Eljött az idő, úgyhogy beléptem a boltíves kapun. A szerkezet tetejét díszítő fémborításon hegyes rudak meredtek az égnek. Minden mozdulatomat meg kellett fontolnom. A kampusz összes fája barátságos búvóhelyet ígért. A vámpíroknak megvan az a természetes képességük, hogy megtalálják azokat a helyeket, ahol könnyedén beleolvadhatnak a környezetbe, a Wickhamen pedig számos ilyen hely adódott.

Néhány óra elteltével felragyogtak a csillagok a kékesszürke égen. Diákok mentek el mellettem, én azonban nem néztem a szemükbe. Justint kerestem. Csakis Justint. Este tíz órakor aggódni kezdtem. Tudtam, hogy a szövetség a sarkamban van. A gondolataikat ugyan nem hallottam, de biztos voltam benne, hogy Vicken elárulta nekik, hogy visszanyertem emberi természetemet. Ezzel pedig megszegtem a szövetség szabályait. Azokat a szabályokat, amelyeket én magam alkottam. Vámpír voltam ugyan, de nem megbízható, ezért meg kellett halnom. Tudtam, hogy Vicken nem képes megölni a köztünk lévő szerelmi kötés miatt, a többiek azonban igen, méghozzá könnyű szívvel.

Elsétáltam az Union előtt. Be volt zárva, odabent pedig sötét uralkodott. Átmentem a kivilágított ösvényen, és ráléptem az Union és a Kvarc között elterülő mezőre. Egy csoport diák - felsősök - siettek el mellettem szoros csapatba verődve. Az éjjeli lámpaoltás miatt igyekeztek. Beálltam az árnyékba az épület mellett, és megvártam, míg elmennek.

Így sosem fogom megtalálni Justint - tépelődtem.

Gyorsan átlépdeltam a pázsiton, és megálltam a Kvarc előtti kivilágított ösvénytől pár méterre. Olyan helyet kerestem, amely sötétségbe burkolja új megjelenésemet. Abban a pillanatban Curtis Enos lépett ki a boltív alól, és rágyújtott egy cigarettára. Aztán elővette a mobilját, és tárcsázni kezdett. Közben elindult a Fürkész és a diák-parkoló irányába, én pedig halkán a nyomába eredtem.

- Helló, ember! - mondta Curtis a telefonba. - Még mindig a kocsmában vagytok? Ma sem fogtok visszaérni lámpaoltásra.

Tudtam, hogy a Lovers Bay Taverna nevű helyre céloz. Ez egy bár volt a főút másik végén. Ahogyan azt is tudtam, hogy sok gimnazista jár oda inni hamis személyivel. A dohányfüst felszállt Curtis bal kezéről, és egész alakját szürke felhőbe burkolta. Azon tűnődtem, vajon mikor szokott rá.

- És a hülye bátyám is ott van még? - kérdezte attól a valakitől a telefonban. Ahogy a parkolóba ért, jobbra fordult. Ismét egy csapat diák jelent meg - az autójuktól tartottak a Fürkészhez vezető ösvény irányába. Nem tudom, miként magyaráztam volna meg nekik az új külsőmet, ha lett volna köztük ismerős. Aztán még hallottam, ahogy Curtis azt mondja: - Most már lassan minden estéjét ott tölti. - Visszahúzódtam a Fák árnyékába.

VISSZAMENTEM A VÁROSBA. AZ éjszaka barátként ölelt a keblére, és megkönnyítette, hogy láthatatlan maradjak. Igyekeztem a tömeg szélén lavírozni, és ahol csak tudtam, a kőfal mellett haladtam. Nem akartam gyanút kelteni. Tisztában voltam vele, ha valaki tüzetesebben megnézi, olyan éteri alakot fog látni, mint még soha. A

bőröm fehér volt, a szemem pedig márványké. Elsétáltam az egyszerű kis boltok előtt, amiket annyira szerettem - a ruhaüzlet, a cukorkabolt, a nyilvános könyvtár előtt és aztán az utca végén megálltam a kocsmával szemben. Körülnéztem, de néhány helybélit leszámítva, akik odakint dohányoztak, a környék kihalt volt. Ahogy visszamentek a kocsmába, egy rockszám ritmusa dübörgött végig a csendes utcán. Megvártam, amíg becsukják maguk mögött az ajtót, aztán kiléptem a fák árnyékából, és átmentem az úton.

Alighogy megfogtam a kilincset, Justin rontott ki a járdára. Hátraugrottam előle, aztán gyorsan átrohantam az úton, és a kőfal árnyékának védelméből bámultam tovább.

Jobbnak láttam, ha a fák lombjának takarásában maradok. Tőlem jobbra állt egy utcai lámpa, de elég távol volt, és a fénye nem ért el hozzám. Csak néztem tovább. Még nagyobb és izmosabb volt, mint amikor utoljára láttam. A mellkasa még kidolgozottabb volt, az arcát viszont borosta borította, a haja pedig lenőtt. Mondhatni kócos volt, és néhány hosszú tincs belelógott a szemébe. A jól szituált, vidám srác, akit ismertem, nem volt sehol. Kezét a hasára tapasztotta, előrehajolt, és odahányt közvetlenül a bejárat mellé.

Miután megkönnyebbült, Justin leült a kocsmá elé, és kinyújtotta a lábát. Odaköpi magát egyet a földre maga mellé, fejét pedig az épület téglafalának hajtotta. Aztán lehunyta a szemét. Kiléptem az árnyékból, és gyorsan átmentem az úton. Egy kicsit szipákolok, mire az amúgy sima orra összeráncolódik.

Leguggoltam közvetlenül elé. Kinyitotta a szemét, de zöld pupillája hátraúszott a feje búbja irányába. Megpróbálta felemelni a fejét, és amikor végre sikerült neki, a tekintete előrevetült. A szemembe nézett. Látszott rajta, hogy fókuszál, összeráncolta a szemöldökét. Előrenyomta az állát, mint aki nagyon néz valamit. Aztán egyszer csak elkerekedett a szeme, és hisztérikus nevetésben tört ki. - Ez jó - mutatott rám, és közben vihogott, aztán megint rám mutatott.

Centiméterekre voltunk egymástól; megnyalhattam volna az ajkát, ha akarom.

-Mi olyan vicces? - kérdeztem, és jobbra billentettem a fejem. Olyan érzésem támadt, hogy egy aranyszínű fénysugár kapcsol össze minket, akár egy meleg kötél.

-Itt vagy. Pedig tudom, hogy nem vagy itt. - Megint vihogott, és visszahajította fejét a kőfalra. Aztán olyan heves röhögésben tört ki, hogy az arca egészen belevörösödött.

- Jól van, most már szedd össze magad - mondtam neki, és benyúltam a hóna alá. Vámpírként - főleg abban a különleges állapotban - viszonylag jó erőben voltam. Nem azt mondom, hogy szuperhősi képességekkel rendelkezem, de valami olyasmi. Úgyhogy simán felsegítettem. Tántorogni kezdett, de megtartottam.

-Roy... Apám... Kösz szépen. - Alig tudott járni, de fogtam, és nem engedtem, hogy elessen. - Apám... Asszem, megint hánynom kell.

Kibotladozott az útra, és egy nagyot okádott. Egyik kezével megtámaszkodott egy autó tetején, aztán amikor végzett, leereszkedett a földre. Nekidőlt az autónak, és keresztbe tettem a karom a mellkasom előtt. Elég késő volt már, és egyáltalán nem érdekelt, ki mit gondol majd az új fizimiskámmal kapcsolatban. Justin ott volt velem, és csak ez számított.

Felnézett és hunyorogni kezdett.

-Roy... apám... képtelen vagyok fókuszálni. De most egészen úgy festesz, mint Lenah.

Újra felemeltem a földről, és vánszorogva elindultunk a Wickham kampusz felé.

JUSTIN EGYSZEMÉLYES KOLLÉGIUMI SZOBÁJA a régi volt. Leszámítva a rendetlenséget. Mindenfelé lacrosse-ütők heverték, de a legszebb még mindig gondosan be volt állítva a szekrény mögé. A szekrény előtt vagy egy tucat páratlan sportcipő árválkodott. A szoba minden elképzelhető pontján fűfoltos mezek és koszos bukósisakok feküdtek szanaszét dobálva. Valahol az első emeleten szólt a zene, és felhallatszott a nyitott ablakon keresztül. Azon gondolkoztam, vajon hol lehetnek a kollégiumi felügyelők ilyen késői órán. Felnéztem, és észrevettem valami újat. Justin apró, foszforeszkáló csillagokat ragasztott a mennyezetre. Lepillantottam az ágyra, és egy percre csak néztem őt. Még nem aludt, de mozdulatlan volt. Aztán megvakarta a fejét és nyögött egyet. Gyengéden melléje feküdtem, olyan halkán, hogy ne vegye észre. De megfordult, és kinyitotta a szemét. Sokkolt a látvány. Justin könnyezett. Tudtam, hogy borzalmasan érezné magát amiatt, hogy ilyen állapotban látom, úgyhogy nem szóltam semmit. Megvizsgálta az arcomat. Könnyei lecsorogtak egészen az álláig. - Tudom, hogy nem vagy itt - mondta. - Hiányzol.

Kinyújtottam a kezem, hogy megérintsem az arcát, de aztán gyorsan vissza is húztam.

- Lenah - hörögte az alkoholtól fátyolos hangon. Aztán a következő pillanatban már aludt is.

28. FEJEZET

A KVARCBA A NAP EGÉSZEN MÁSHOGY SZŰRÖDÖTT BE a redőnyökön keresztül, mint a Fürkészbe. Ez az épület egy mezőn állt, és mivel nem árnyékolta le egyetlen magas objektum sem, a fény erős és éles volt. Az egyik ablakfülkében kialakított kuckóban ültem a mellkasomhoz felhúzott lábbal. Hátrahajtottam a fejem, és élveztem a szobába beszűrődő napfényt. Jó érzés volt. Olyan, akár a végtelen füves mezők. Akár egy nyári nap az almáskertben. Akár Rhode hangja a fülemben. Mintha otthon lettem volna. Többé már nem féltem tőle. Rhode megmondta, hogy olyan tulajdonságaim lesznek, amelyekkel nem rendelkeztem korábban. Ezek egyike pedig az volt, hogy fény áradt a kezemből. Szokatlan fegyver volt, de én nagyon örültem neki.

Folyamatosan őrködtem, de a szövetségnek nem volt nyoma. Csak egy napom volt, hogy mindent elmagyarázzak Justinnak, és megóvjam őt a bajtól. Kétségem sem volt felőle, hogy a szövetség már a városban van. Csak azt nem tudtam, hol. Ők is óvatosan mozogtak. Már épp azt gondoltam, hogy fel kell ébresztenem Justint, amikor mocorogni kezdett.

- Uúú - nyögte, és a fejét fogta. Aztán lomhán átvette a lábát az ágy szélén, és a térdére könyökölt. A padlót bámulta.

- Mennyit ittál az éjjel? - kérdeztem, és közben nem vettem le róla a szemem.

- Jézusom! - ugrott fel Justin, és a falnak csapódott. A felismerés iszonyata tükröződött az arcán.

Leesett az álla, aztán nevetett egy kicsit, végül pedig teljesen kifejezéstelenné vált az arca. Akkor vettem észre, hogy az éjjeliszekrényen egy apró fiola fekszik, benne víztiszta folyadék. Megragadta, kitépte belőle a dugót, és az arcomba öntötte. A nagy része a padlón végezte. Justin olyan erővel szorította az üveget, hogy az eltört, és a szilánkok a földre repültek.

- Megőrültél? - kérdeztem, és a törött üveget bámultam. Aztán felnéztem rá. Letépte a keresztet a nyakából, és maga elé tartotta. - Távozz tőlem!

- Elment az eszed?

Az egész jelenet olyan volt, mintha az elcsépelt vámpírklika kelléktárából válogatták volna össze. Aztán kihajolt balra, és egy hirtelen mozdulattal felrántotta a redőnyt, amitől az egész szobát - beleértve engem - elöntötte a fény. Olyan érzés volt, mintha jó meleg fürdőt vettem volna egy hideg reggelen. Aztán hozzám vágott még egy fürt fokhagymát, és az nagy zizegés közepette belecsapódott a szemközti falba.

- Justin, hagyd már abba!

Testét a falnak préselte, és görcsösen széttárt ujjait a faburkolathoz tapasztotta. Lihegett. Aztán ügyetlenkedni kezdett az éjjeliszekrény fiókjával, és nagy nehezen elővett belőle még egy fiola víztiszta folyadékot. Remegő kézzel húzta ki belőle a dugót. A keresztes nyaklánc az ujjai közt fityegett. Ennek a fiolának a tartalmát is az arcomba lötytyintette. Lassan letöröltem a kézfejemmel. Aztán hátraléptem egyet.

Justin lábujjhegyen egyensúlyozott. - Maradj ott! - parancsolt rám.

- Mi ez, szenteltvíz? Ezek egyike sem működik. A vámpírok ugyanis öregebbek Krisztusnál.

- Azt mondtad, hogy ha megint vámpírt csinálnak belőled, gonosz leszel és alávaló.

Justin elkezdett lábujjhegyen araszolgatni a hálószoobaajtó felé, akár egy rák.

- Igen, valóban ezt mondtam. De nem így lett.

- Ezt hogy érted?

- Valami történt az átváltozás során. Megőriztem az emberségemet, a lelkemet.

Justin megállt, de a kezét még mindig nem engedte le - oldalra nyújtott karjával úgy festett, akár egy élő kereszt.

- Hogyan?

- Fogalmam sincs.

A szeme összeszűkül. Az arcomat vizsgálta.

- Esküszöm - erősködtem. - Az egyetlen dolog, amit tehetsz, hogy megbízol bennem.

Egy darabig csendben voltunk. Néhány korán kelő diák hangja már beszűrődött a folyosóról. Justin leengedte a karját. - Máshogy nézel ki - dörmögte. Tekintete hirtelen rám vetült a padlóról, aztán gyorsan vissza.

- A pórusok bezáródnak az átalakulás nyomán. És a könnycsatornák is. Ettől lesz ilyen fénylő, viaszos a külsőnk.

A fény egyre erősebben ömlött befelé a szobába, és átmosta a padlót a reggel színeivel, Justin szétdobált holmija azonban úgy festett, mintha megállt volna vele az idő.

- Nincs sok időnk, és még el kell mesélnem neked, miért vagyok itt - kezdtem, az ágyra mutatva.

Justin, aki még mindig a falnak dőlve állt, odalépkedett az ágyához, és leült. Aztán hátradőlt. Én is odaültem pár méterre tőle, majdnem egészen az ágy végébe. Még nem mondtam semmit.

- Sokat gondoltam rá, mi lenne, ha visszajönnél - szólalt meg. - Sőt, az is eszembe jutott, hogy az egészet talán csak álmodtam. De mások is emlékeztek rád, és tudtam, hogy ennyi embernek egyszerre nem mehetett el a józan esze. De én még így is azt hittem, hogy megőrültem.

- Pedig nem.

- Bárcsak megőrültem volna! Az is jobb lenne ennél.

Ez fájt.

- Aznap éjjel a téli bálon - vágtam bele.

- Már épp kezdtem rendbe szedni az életemet - vágott közbe Justin.

- Nem akartam tönkretenni az életedet - suttoztam.

- Pedig azzal, hogy elmentél, tönkretetted. - Éreztem, ahogy a szégyen égeti a mellkasomat. - Hová mentél? - kérdezte.

- Vissza Angliába.

Egy pillanatra néma csend lett, de aztán folytattam:

- Jó okom van rá, hogy visszajöttem. A tény ugyanis, hogy megmaradt a lelkem, elég problémás a vámpírvilágban.

Aztán beszéltem neki Vickenről, a szövetségről és az egész históriáról. Elmeséltem neki az esetet a kislánnyal, és azt, hogy miután kitudódott a valós természetem, azonnal leléptem onnan.

- A szövetség mágikus módon hozzám köti Vickent. Így aztán nem árthat nekem.
- Azért, mert száz éve szerelmesek voltatok?
- Igen.
- De te árthatsz neki?

Bólintottam. - Azzal, hogy újra ember lettem, az én oldalamon elszakadt ez a kötelék. Nézd - mondtam, és odáig merészkedtem, hogy letettem a kezem az ágyra, egészen közel a lábához. Nem ugrott félre, úgyhogy otthagytam. - Amint egy vámpír szerelembe esik, kötöttséget vállal. Örökre.

- És ez igaz rád és az, ühm, emberekre is? - kérdezte. Az arca lángvörös lett.
- Nem. Ez a mágia csak a vámpírokat sújtja.
- Vagyis köztünk nincs ilyen kötelek.
- Nem, ilyen nincs - magyaráztam.

Justin a halántékához nyomta az ujját, és masszírozni kezdte.

- Szép kis nap ilyen másnaposan - mondta, és felkelt az ágyról. Aztán kinézett az ablakon az álmos kampuszra.

- Azért jöttem, hogy megvédjelek - magyaráztam.
- Úgy érted, hogy jönnek? Értem? - kérdezte Justin. A hangja tényyszerű volt, és nem érződött rajta félelem. Sőt, talán egy kis élt is éreztem benne.
- Nem. Értem jönnek.
- Akkor nem értem. Miért jöttél ide?

- Egészen biztos vagyok benne, hogy a téli bál éjjelén megmentettem az életedet. Vicken megfenyegetett, hogy ha nem megyek vele, akkor megöl téged. Pár nappal ezelőtt - aznap éjjel, amikor kitudódott az igazi természetem - belelátott a gondolataimba. Legalábbis azt hiszem. Egyből az jutott az eszembe, hogy ide kell jönnöm. Vicken tudja, hogy bármit megtennék, csak hogy megvédjelek. Ha nem jövök ide, ők akkor is eljöttek volna, hogy ellenőrizték a helyet, és közben megöltek volna téged. A huszonkettes csapdája.

Justin arcán pánik tükröződött. Nyelt egy nagyot.

- Oké - mondta, és felvett egy lacrosse-ütőt a szekrény mögül. Aztán akaratlanul is úgy kezdte tartani, mintha lenne labda a hálójában. - Szükségünk van egy tervre. Hogy lehet kinyírni egy vámpírt? - kérdezte. Abban a pillanatban egészen úgy nézett ki, mint az a Justin, akit ismertem.

- Napfényel. És a klasszikus módszerek közé tartozik még a lefejezés, vagy karó a szívbe.

- Ezt sosem értettem. Ezt a napfény dolgot.

- A vámpírok azért nem bírják a napfényt, mert nem egészek. Mint már mondtam neked, a pórusaink zártak, hogy benn tartsák a mágiát. Amikor a bőrünket fehér fény éri, kis tüzek gyúlnak. A napfény kiégeti a zárt pórusokat, és a sötét mágia napvilágra kerül. Aztán elpárolog, mintha sosem lett volna. Jéghidegek vagyunk. A sötétség konzervál minket. A napfény lebontja ezt a védelmet, ezeket a kötéseket.

- Ez az egész nagyon tudományosan hangzik.

- Mindannyian a földből születünk. Ezért egyértelmű, hogy egy vámpírral is csak valami természetes képes végezni.

- És mi a helyzet a fokhagymával, a szegfűszeggel és a koporsóban alvással?

- Az írók szeretnek tréfálkozni ezen a témán - magyaráztam. - Válójában azonban csak a természeti elemek képesek megölni minket. Vagy egy másik vámpír.

Megint csendben maradtunk.

- Szóval így festesz, amikor vámpír vagy? - Leült mellém az ágyra. A lacrosse-ütő

még mindig ott volt a kezében. Nem is rossz.

Justin szeme úgy ragyogott, mint mindig, amikor gyengéden beszélt. Kinyújtotta a jobbját, és a bal térdemre tette. A másik kezével megfogta az arcom, és odafordította maga felé. Csak néztük egymást, de a hatodik érzékem és a szívem azt súgta, hogy meg akar csókolni. Előrehajolt, én pedig követtem. De amikor szétnyílt a szája, visszahúzódtam. - Nem lehet - szóltam, és a padlót bámultam.

- Azért, mert vámpír vagy?

- Lényegében igen - mondtam, és felálltam. Aztán megfordultam. — De van még valami. - A szemébe néztem. - Valami, amit tudnod kell.

Összetettem a két tenyerem, úgy, hogy az egyik kezem bal oldala a másik jobb oldalához ért. Ha összeérintettem volna a két kéz élvonalát, tökéletesen illeszkedtek volna. Megfeszítettem a tenyerem, és az ujjaim remegni kezdtek, mintha vibrálnának. Aztán halk zümmögés hallatszott, és a pórusaim megnyíltak. Fény áradt belőlük. A kezdetben vékony fehér fénysugár egyre erősebbé vált, és végül a tenyeremről egészen a plafonig vetült.

Láttam, hogy Justin karja libabőrös lett. Felült, és hunyorogva nézte a nyitott tenyerem. Aztán anélkül, hogy levette volna a szemét a fényről, így szólt: - Hát nem minden vámpír hal meg a napfényben?

Lefelé fordítottam a tenyerem, és a szoba újra a kora reggeli fényben úszott.

- Ez egy nagyon különleges képesség.

Justin nyelt egyet, de nem mondott semmit.

- Nappal biztonságban vagy - magyaráztam, és próbáltam megnyugtatni. - Egyedül Vicken olyan erős közülük, hogy bírja a napfényt. De ő sem kockáztatná meg, hogy olyan helyen járkáljon fényes nappal, amit nem ismer. Ha valami miatt szét kellene válnunk, este hat órára gyere haza, és zárd be jól az ajtót!

Justin karja megint libabőrös lett. Tekintete az ablakra vetült. Nézte, ahogy a kelő nap sugarai átragyognak a fák zöld lombján. - Most reggel van - mondta. - Minden megváltozott.

És milyen igaza volt!

29. FEJEZET

EGY ÓRÁMBA TELT, mire meggyőztem Justint, hogy folytassa úgy a napját, mintha ott sem lennék.

- A lacrosse-edzésen találkozunk. A kis erdősávban, ami elválasztja a pályát a parttól. Csak gyere ki a pálya szelére! Ott foglak várni.

Amikor végre elmentem, igyekeztem észrevétlen maradni. Justin egyik fekete baseballsapkáját viseltem, famert és fekete pólót. Percenként megtapogattam a farmer zsebét, hogy megbizonyosodjam róla, még mindig ott lapul a szertartás leírása. Reggel hat óra volt, úgyhogy a kampuszon érthető módon egy lélek sem járt.

Az ösvény menti fák ágairól cseresznyevirágok hullottak. A szabályosan nyírt gyeper szélén százszorszépek és tulipánok nyíltak, a fű pedig zöldőbb volt, mint valaha. Elmentem a zsúfolt üvegház mellett; szó szerint dugig volt növényekkel.

Amíg Justin lezuhanyozott és felkészült az új napra, nekem látnom kellett valamit. Mégpedig a művésztornyot a Hopperben. Nem arról van szó, hogy ne akartam volna Tonyra gondolni, amíg Hathersage-ben voltam. Épp ellenkezőleg. De ha ő járt volna a fejemben, elveszítettem volna a gondolataim fókuszáltságát, és elárultam volna a valós szándékomat a szövetségnek. Már az is épp elég küzdelmes volt, hogy ne gondoljak Justinra minden egyes pillanatban.

Beléptem a művésztorony ismerős bejáratán, és megindultam felfelé. Közben végighúztam a kezem a kanyargós falépcső korlátján, és kinéztem a kisméretű hosszúkás ablakokon. A szívemben tompa fájdalom volt. Halkan lépkedtem. Tudtam, hogy ott van a korlát a kezem alatt, de nem éreztem a fa textúráját, ahogyan a hűvös szellőt sem, amely átjárta a tornyot. Csak annyit, hogy mozog a levegő, és ki-be jár a testemben.

Amikor végre felértem a lépcső tetejére, beléptem a stúdió ajtaján. Szemben, a szoba túlsó végében ott állt a portrém. Pont ugyanott, ahol télen. Elindultam felé, és megálltam a szoba másik oldalán. A szaglásom egyértelműen megváltozott. Azelőtt csak a vér és a hús szagát éreztem, és néha a gyógynövények illatát, most azonban mindenre érzékeny lett az orrom. Éreztem a festékek minden összetevőjét. Elég volt megszagolnom a tubusokat, hogy meg tudjam különböztetni a színeket. A fenyőzöldben például több volt az ammónia, mint a pirosban. Az ecseteknek tiszta illatuk volt, akár a szappannak. A festmény mögött a falon egészen pontosan 5564 repedés húzódott. Látásom precízsege és szaglásom ereje szinte elviselhetetlenné fokozódott. Ez egy újabb fájdalom volt, amivel együtt kellett élnem.

Odapillantottam a portréra. Lenyűgöző volt, milyen élethűen és pontosan ábrázolta Tony a hátam izmait és az ajkam vonalát. A tetoválásomról nem is beszélve. Tökéletesen visszaadta Rhode kézírását. Ahogyan a szempilláimat is, és az aranyszínű árnyalatot a bőrömről.

Dibb-dobb, dibb-dobb. Valaki jött felfele a lépcsőn. A csoszogásból tudtam, hogy az illető testének jobb oldalán nagyobb a súly, mint a balon, és eszembe jutott Tony

a felemás bakancsával. Abban a pillanatban meg is jelent az ajtóban.

A fiú felszisszent. Továbbra is háttal álltam neki, de a fejemet megfordítottam, hogy lássa, valóban én vagyok. Aztán visszafordultam a portréhoz. Ő viszont tovább bámulta a hátamat. A bőrömön éreztem tekintete tüzet. Bár egy átlagember nem látja a vámpíraurát, érzékelni viszont képes.

Megállt a levegő. Az egyetlen hang a szél suhogása volt a nyitott ablakokon át, ahogy hirtelen feltámadt, majd újra elcsendesült.

- Rhode Lewin - mondtam.

Tony nem mozdult.

- A tizennegyedik században élt. Vámpír volt. - A vonásaimat néztem a portrén. - A Térdszalagrend egyik alapító tagja. Ez egy lovagrend volt III. Edward idejében.

Tony megindult felem. Egy perc sem telt bele, és már mellettem állt. Mindketten a portrét bámultuk. Egyikünk sem nézeti a másikra.

- Tőle származik a „Gonosz az, ki gonoszat gondol” mondás. Ő szerepelt a metszeten és a fotón is. Szeptemberben halt meg.

Jobbra néztem, és a tekintetem találkozott Tonyéval. Elkerekedett szemmel vizsgálta az arcomat. Biztosan halálra rémült a külsőmtől - a viaszos bőrtől és a sugárzó aurától. Valljuk be, olyan voltam, mint egy világító szellem. A szemem kékje tengerszínű üveghez hasonlított - kemény volt és rideg. Tony nyelt egy nagyot, de nem vette le rólam a szemét. Hiába volt sötét a szoba, a pupillám majdnem teljesen összeszűkült, akár egy macskáé a verőfényes napsütésben.

Négy hónapja először vettem szemügyre Tony arcát. Utoljára akkor láttam, amikor Tracyvel táncolt a téli bálon. Ugyanúgy nézett ki, csak most rövidebb volt a haja, és nagyobb a fültágítója. Ezzel nagyobbak tűnt a cimpája, mint egy negyeddolláros.

Visszanéztem a portréra, és ezúttal felfigyeltem a vállam ívére. Tony azt is élethű pontossággal festette meg. Még az apró gödröcske sem hiányzott a váll ízületemnél. Éreztem az energiát, amely belőle áradt - a meleget - és teste minden apró rezdülését. Egyáltalán nem ijedt meg tőlem; inkább aggódott.

- Rhode egyszer azt mesélte nekem, hogy a vámpírok kezdetben csak vérrel teli hullák voltak, akiket elbájolt valamilyen fekete mágia. - Megálltam, és megint ránéztem Tonyra. — De mi is fejlődünk, ahogyan a világon minden. - Halványan egymásra mosolyogtunk. Aztán megint a régi éneket kezdtem bámulni, és mindketten csendben maradtunk. Ahogy megfordultam, hogy elmenjek, még visszaszóltam: - De kinek van joga ítélkezni az átkozottak felett?

Tony utánam szólt: - Szóval ennyi? Csak így elmész?

Visszafordultam. Még mindig a portré előtt állt.

- Azért jöttem, hogy elmondjam neked az igazságot, amit már hónapokkal ezelőtt meg kellett volna tennem.

- Akkor is vámpír voltál?

- Nem. Aznap éjjel lettem újra az, amikor elmentem decemberben.

Tony nyelt egyet. Odamentem hozzá, de amikor már csak párcentire álltam tőle, éreztem, hogy fél. Hátrébb lépett. Rátettem a kezem a vállára, és a szemébe néztem. - Nézz rám! - suttogtam, és hagytam, hogy az ínyem visszahúzódjon a fogaimról. A fogaimról, amik nem voltak hosszúak; aprók maradtak, de halálosak.

Tony a padlót bámulta.

- *Nézz rám!* - ripakodtam rá ismét.

Tony tekintete a csizmámról a padlóra vetült, majd egy röpke pillanatra a

szememre, végül vissza a padlóra.

- Megérdemled, hogy megtudd az igazságot. Rólam, Rhode-ról és az egész históriáról.

Tony meleg barna szeme, amely oly sokszor nyugtatott meg, amikor igazán szükségem volt rá, most könnyben úszott.

- Annyira más vagy - nyögte ki. Aztán grimaszolt egyet, valószínűleg azért, hogy elfojtsa a sírást, összeszorította a száját. Orrcimpái reszketlek.

- Tudom - sóhajtottam.

- Miért nem árultad el korábban? - kérdezte.

- Nem tudtam, mi történne. Láttam rajtad, hogy annyira eltökélten keresed az igazságot. Túlságosan veszélyesnek tűnt.

- És most maradsz?

- Nem. Minél hamarabb el kell mennem, amíg biztonságos.

- Hová? Meglátogatnálak.

Pánik söpört végig rajtam.

- Nem, Tony, azt nem lehet. Bárcsak lehetne! De meg kell ígéred, hogy nem fogsz keresni. A barátságunk az életedbe kerülhet. Én pedig nem vállalom ezt a kockázatot.

- Segíteni szeretnék. Meg akarlak védeni - mondta, és egy könnycsepp végül elszabadult a szeme sarkából, aztán végiggördült az arcán. Számítottam erre. Megragadtam Tonyt a vállánál, nem túl erősen, de azért épp eléggé, hogy abbahagyja a beszédet.

- Hát nem érted? Hát nem voltam elég világos? Azért jöttem, hogy megvédjem Justint - hadartam - és magamat.

- Miért?

- Egy vámpírszövetséghez tartoztam. Ők eljöttek utánam, hogy visszavigyenek, és láttak minket Justinnal a téli bálon. Aztán elárultam őket, most pedig a nyomomban vannak.

- Úgy érted, itt vannak? - Tony hangja elcsuklott. - A Wickhamen?

- Igen.

Hirtelen beugrott a kép, amint Tony elterülve fekszik a földön, a testét mindenhol harapásnyomok borítják, és láthatóan az összes vérét kiszívták. A szavam is elállt. Vettem egy nagy levegőt, és próbáltam körültekintően fogalmazni. - Nem tudsz megvédeni tőlük. Tony. Megölnének, és a halálad... Istenem, erre inkább nem is akarok gondolni.

Aztán nem jött ki hang a torkomon. Éreztem, hogy könnyek és szitkok áradata zúdul fel a lelkem legmélyéből. De a megváltó sírást nem élhettem át; könnyek helyett a pokol tüze égette testemet. Elengedtem Tony vállát, és összegörnyedtem. A gyomromat fogtam a fájdalomtól. Ez a vámpíratok. Így jár az, aki többre vágyik a pusztá reménytelenségénél.

Miután elmúlt, felálltam. Tony letörölte a könnyeket az arcáról az ujjával. Hirtelen azt éreztem, hogy meg akarom védeni őt. Annyi mindent szerettem benne: a folyton szenes vagy festékes kezét; a laza humorát és azt, hogy a végsőig hűséges maradt hozzám - még azután is, hogy annyit hazudtam neki. A száját biggyesztette, és ez kiemelte magas és hangsúlyos arccsontját.

- Nézd, ez nem valami titok, amit el akarnék rejteni előled - magyaráztam. - Nagyon veszélyes alakokról van szó, akik legkésőbb az este leszálltaig ide fognak érni, és egyetlenegy dolgot akarnak majd. Megölni engem. Nem szeretném, ha

belecsöppennél a kellős közepébe.

- És mit fogsz tenni? Hogy akarod megállítani őket?

- Van a tarsolyomban pár trükk - feleltem, és az ablakra néztem, miután néhány apró fénysugár jelent meg a sötét fapadlón. - Mennem kell - közöltem.

- De hát még korán van - mondta, és ő is az ablakra nézett.

- Abban a pillanatban, hogy felkel a nap, már el is kezd lemenni. Ahogy megszületünk, már el is indulunk a halál felé. Az élet egy nagy körforgás, Tony. Ha megérted, hogy a vámpírok kívül esnek a természetes világon, akkor rájössz mindenre. Sajnálom, de most tényleg mennem kell.

- Nem értem. Kérlek, maradj...

- Megígérem, hogy eljövök, és mindent elmesélek: a születésemet, a halálomat és azt, hogy miként kerültem a Wickhamre. De csak akkor, ha megígéred, hogy nem avatkozol bele abba, ami ma éjjel fog történni, bármi legyen is az.

- Mikor jössz vissza?

- Amikor elég idős leszel, hogy elhidd, ez az egész talán nem volt más, mint az elméd szüleménye.

-Sosem fogom elfelejteni - jelentette ki. - Sosem foglak elfelejteni. - A szemébe néztem, és amikor épp el akartam fordulni, hogy induljak, azt kérdezte: - És fáj? Amikor újra vámpírrá tettek?

- Ez jobban fáj.

A szája lebiggyedt, és könnyek csorogtak végig az arcán. Szerettem volna megfogni a kezét, és együtt kiszaladni vele a kampuszra. Visszkapni az életemet.

- Még mindig te vagy a legjobb barátom, Lenah. Bármi történjék is.

- Valamit be kell vallanom neked - mondtam. - Azt hiszem, ezt még magamnak sem ismertem be eddig. De veled megoszthatom. Mert te te vagy. - Megint mosolyogtam, ha csak pár töredékmásodperc erejéig is. A csend erőt adott, és segített, hogy hanggá formáljam a szavakat. - Azt kívánom, bárcsak ne mentem volna ki a gyümölcsösbe azon az éjjelen. - Vettem egy mély levegőt, hogy felkészüljek arra, ami még a nyelvemen volt. - Azt kívánom, bárcsak meghaltam volna a tizenötödik században, ahogyan az normális lett volna. Ehelyett itt vagyok, és próbálom összerakni életem széthullott darabjait.

És bár tudtam, hogy Tony sosem fogja megérteni, valójában mit jelent mindez, nem számított. Nem számított, hogy nem ismeri vámpírrá válásom történetét. Ő megértett engem, és csak ez volt a lényeg. Belenéztem a szemébe, olyan hosszan, ahogy csak tudtam, hogy elejét vegyem az üres fecsegésnek. Semmi szükség nem volt közhelyes frázisokra. Aztán elfordultam tőle, és lesiettem a kanyargós falépcsőn, ki a toronyból, vissza a világba.

30. FEJEZET

- ROZMARINGOT SZERETNÉK - mondtam a nőnek a gyógynövényes stand mögött. A főúton jártam délután egy körül.

A nő összefogta a szárazakat egy szoros köteggé. aztán az egészet átkötötte egy piros szalaggal. Elvettem, és elindultam az utca árnyas fái alatt. Emberek mentek el mellettem, de senki sem vette észre - legalábbis nem mutatták -, hogy más vagyok, mint ők. Persze a baseballsapka ott volt a fejemen, a tekintetemet pedig szigorúan lesütöttem a földre.

Miután elhagytam a gazdapiac standjait, még egyszer ellenőriztem a nap járását, hogy biztos legyek benne, elég időm maradt a szövetség felbukkanásáig. Kifelé igyekeztem a főút boltokkal teli részéből. A városi temető felé tartottam, bal kezemben az apró rozmaringcsokorral. Ahogy odaértem, jól megszorítottam, átmentem az úton, és beléptem a kapun.

Nagy volt a csend, jóllehet mögöttem az úton autók haladtak el. Egyes sírkövek díszesen faragottak és patinásak voltak, mások fényesek és modernek. Óvatosan lavíroztam a keskeny, füves ösvényeken. A gondolataim Justin arca, Tony ígérete és a saját abbéli reményem körül forogtak, hogy zsebemben a szertartással, képes leszek visszamenni. Talán...

Bár a sírkövet én magam állíttattam jóval az előző téli sietős távozásom előtt, előben még nem láttam. *Ott van* - morfondíroztam, aztán lassan a sor végére mentem. Velem szemben, a tágas mezők felé fordítva, ott állt egy vízszintes gránittábla. Közvetlenül a földön feküdt, és nem állt úgy ki, mint a többi közeli sírkő. Tőle jobbra sűrű tölgyerdő terüli el. Néhány ág olyan hosszúra nyúlt, hogy belógott egészen a kő fölé - mintha csak meg akarták volna óvni az esőtől és talán a közvetlen napfénytől.

Rhode Lewin

Meghalt: 2010. szeptember 1-jén.

„*Gonosz az, ki gonoszat gondol.*”

Csiripeltek a madarak. Lány szellő lengedezett, és az arcomba fújta a hajamat. A tekintetem Rhode nevére pihentettem. És akkor hirtelen baljós csend támadt; egyből tudtam, hogy vámpír van a közelben. Az a szokásos, kísérteties csend. És az ösztönös tudat, hogy valami nagyon ősi és egyben halott van jelen. Lassan körbekémleltem. Közben ügyeltem rá, hogy kezem a zsebemben tartsam, nehogy eláruljam az új „hatalmam”. Aztán megint végigpásztáztam az erdő szélét a szememmel.

A sűrű, zöld bozótból Vicken lépett elő. Bár azelőtt is láttam már újkori öltözékben Hathersage-ben, mégis meglepődtem, milyen modern a megjelenése. Sötét napszemüvegében és hosszú ujjú ingében teljesen beleolvadt a Lovers Bay-i környezetbe. Meg kell hagyni, hogy a körülményektől függetlenül is eszméletlenül jól

nézett ki erős vállával és kidolgozott idomaival. Csak néztem tovább a sírkövet, mintha mit sem számítana a jelenléte. Halkan odajött hozzám, és megállt a jobb oldalamon. Egy pillanatra együtt bámultuk Rhode emlékhelyét.

Nem hallatszott más, csak a madarak csiripelése és a levelek susogása a szélben. Aztán egyszer csak így szólt: - Szóval. Azért jöttél, hogy megvédd a fiút. - A feliratot néztem a sírkövön, és nem mondtam semmit. Vicken odafordult felém. - Ez szörnyű balgaság.

Továbbra is csendben maradtam.

- Mindketten tudjuk, bármennyire szeretnék is, én képtelen vagyok végezni veled. A szövetség viszont pont azért jött, hogy ezt megtegye helyettem.

Én is feléje fordultam, és a szemébe néztem. - Akkor patthelyzetben vagy - bökte ki hűvös kimértséggel.

Vicken megcsikorgatta a fogát.

- Arra kérsz, hogy áruljam el a szövetségemet? - kérdezte.

- „A szövetségemet?” A *te* szövetségedet? Na nem, te hálátlan! - kiabáltam. - Az az *én* szövetségem! Az én legsötétebb gondolataimból fogant. A legalantasabb hiedelmeimből. És a félelmemből.

- Meg fognak ölni. Hát nem látod? Hát nem látod, hogy mit teszel velem? Hogy mit tettél velem pár napja, amikor elengedted azt a gyereket? Lehet, hogy Rhode vuduja megszabadított téged a kötelemünk alól, de engem nem!

- Nem érdekel.

Ezúttal Vicken kezdett el ordibálni. - Meg fognak ölni, nekem pedig végig kell majd néznem az egészet! - Hangja visszhangzott a csendes, napsütötte temetőben. - Még most is ugyanolyan gonosz vagy, ha képes vagy ilyen szenvedésre kárhozottatni!

Nem mondtam semmit. Igaza volt - mindenben igaza volt.

- Egyszer régen - folytatta - azt ígérted, hogy velem leszel. Mindig - így mondtad. Milyen gyorsan megfeledkeztél az ígéretedről, ahogy Rhode újra megjelent a színen! De én türelmes voltam és vártam. Vártam, hogy felébredj.

Bólintottam. Közben láttam magam napszemüvege ezüstjében. - Miért jöttél ide? - kérdeztem. - Nagy bátorság volt tőled ilyen verőfényes napsütésben.

- Többé nem félek a naptól - felelte.

- És a szövetségtől?

- Hisz tudod, hogy ők nem bírják a napot.

És akkor hirtelen rádöbrentem, hogy amíg Vicken ott van velem, addig nem lehet Justinnal, és egy pillanatra megkönnyebbültem.

- És ha úgyszólván megölnek - kérdeztem akkor minek jöttél?

- Két választásod van. Vagy meghalsz a saját kezéd által, vagy ők ölnek meg - magyarázta nyugodt hangon.

Visszanéztem Rhode sírkövére. Új képességgel megáldott kezemet még mindig a zsebemben rejtettem. - Még szerencse, hogy van választásom - közöltem maró gúnnyal.

Vicken egész testével felém fordult. - Egyezséget ajánlok, Lenah.

- A vámpírok nem szoktak egyezkedni - csattantam fel.

- Használd a szertartást! Tégy újra emberré engem, te pedig halj meg a saját kezéd által! Ha nem, a szövetség meg fog ölni téged is és a fiút is. Nem kerülheted el a halált. A vámpírvilágba nem térhetsz vissza.

Éreztem a bennem égő tűz melegét, a fény fehérségét, amely a lelkemben gyúlt, és a szerelmet, amit Rhode, Justin és valamikor rég Vicken iránt tápláltam. Vettem

egy mély lélegzetet. Nem hagyhattam, hogy bántsák Justint. Vicken feltolta a napszemüvegét a feje tetejére, én pedig belebámultam abba a rézszerű szemébe. A tekintetében rejlő igazság ismerős volt, és egy pillanatra tökéletesen megértettem őt. Olyan volt, mintha a hathersage-i mezőkön lennénk. Mintha én lennék Rhode.

- Azt az emberi állapotot, amire te vágysz, én nem adhatom meg neked. Emlékszel, mit mondtam? A szertartás csak úgy működik, ha az azt végző vámpír legalább ötszáz éves.

- De te olyan hatalmas vagy! Neked talán működne.

- Nem hiszem - válaszoltam.

- Nem baj, próbáljuk meg!

- Ahhoz képest, hogy azt állítod, szeretsz, elég könnyen lemondasz az életemről.

- Úgyis megölnének.

- Rhode ezért halt meg! - sikítottam. Aztán megint csendben maradtunk. - A szertartáshoz teljes önfeláldozásra van szükség - magyaráztam. - Tudod, mit jelent ez?

- Valaha szerettük egymást. - Vicken rám nézett. Valahol a sötétség leple alatt a szövetségem már készülődött, hogy felvegye velem a harcot.

- Miért akarod ezt? - kérdeztem.

Vicken egy pillanatig méregetett. - Érted lettem az a szörnyeteg, aki vagyok. De te elhagytál. Így is, úgy is csak a szellemedet szeretethetem.

- Vagyis haljak meg, hogy teljesen megszabadulhass tőlem?

- Megérdelem, Lenah. Vagy szerinted nem?

- De igen... csak hogy a szertartás egyértelmű. És itt nem csak a koromra és a véremre célzok. A szertartást végző vámpírnak akarnia kell a halált. Én viszont nem tudlak kizárólag téged megajándékozni ezzel. A szívem annyi darabra tört.

Vicken szó szerint összetört. Sötét szemében ismerős fény pislákol - egyszerre akart engem és gyűlölt. Visszahúzta a szemére a napszemüvegét.

- Akkor köszönj el - tanácsolta, és sarkon fordult. Aztán eltűnt a fák között.

Egy pillanatra átfutott az agyamon, hogy utána kiabálok az ágak és virágok közé, amelyekről tudtam, hogy isteni illatuk van. Ha ez az egész nem így alakult volna, ha ez az egész úgy lett volna, ahogy én akarom, akkor leültem volna a barátommal, és elmondtam volna neki, miként találtam otthonra Lovers Bayben, ahogy sehol máshol a világon. De nem tehettem. Nagy meglepetésemre ő viszont visszakibált még egyszer: - Menj tovább - hangzott valahonnan az erdőből - sötétségben és fényben!

A LACROSSE-PÁLYA KÉSŐ DÉLUTÁNI, ragyogó rózsaszín fényben úszott. A fák árnyékából néztem. A lombok megóvtak, és bár nem féltem a naptól, sosem kockáztattam volna meg, hogy közvetlenül kiálljak a fényre. A levelek alkotta geometrikus alakzatokon keresztül bámultam az eget. A nap helyzetéből meg tudtam állapítani, hogy az idő délután négy óra felé jár. Nekidöntöttem a hátam egy nagy tölgyfa kérgének. Miután beszéltem Vickennel, nyilvánvalóvá vált számomra, milyen küzdelemre is számítsak. Tudtam, hogy Song fizikailag próbál majd fölém kerekedni, Gavin a késeivel akar majd felnyársalni, míg Heath a szavait használja majd, hogy kizökkentsen a

ritmusból, Vicken pedig végig fogja nézni az egészet - hiszen a köztünk lévő kötelek mozdulatlanságra kárhoztatja. A fény volt a válasz - az egyetlen válasz.

Visszavitettem a figyelmemet a mezőre.

Justin izzadt a bukósisakja alatt, és a felső ajka felett is ott ült néhány apró verítékcsepp. A magasba tartotta a kezét; bicepse megfeszült és kidomborodott a lacrosse-mező rövid ujja alatt. Egy sor lány - köztük az eredeti Édes Hármás - ült a padokon, és nézte az edzést. Hirtelen mardosni kezdett a féltékenység, de gyorsan megráztam a fejem, hogy elhessegessem az érzést. Ha valami, akkor ez igazán nem számított abban a helyzetben.

A pálya mögött az egyik ösvénnyel szemben látszott a növényház. Azon tűnődtem, hogy vajon egy varázslatos világban megtehetném-e, hogy besétálok, elrejtőzöm, és édes álomba merülök a sarkantyúvirágok és rózsák között. És akkor berohant a képbe Justin. Nem a válogatott egyenruhájában volt. Valami más mező volt rajta, és vállvédő. A labdát fogta, átcselezte magát az ellenséges csapat játékosain, és végül gólt lőtt. Ahogy fel-le ugrált örömeiben, az edző megfújta a sípját, jelezve, hogy az edzésnek vége.

Justin levette a fejéről bukósisakot, és abban a pillanatban az erdő felé nézett. Aztán rohanni kezdett, vállán a lacrosse-felszerelésével, és megállt a pálya szélét szegélyező kis erdősáv határán. Tőlem jobbra még több erdő terült el, azon túl pedig a tengerpart.

Belépettem a fák közé, és ahogy a napfény lesütött az égből a földre. eszembe jutott, milyen volt, amikor először láttam. A csónakverseny, a part és az, ahogy ragyogott a fényben. Még most is ragyogott, de én már nem voltam részese ennek a ragyogásnak. Tett pár lépést előre a sűrű bozótos belseje felé, és meglátott, amint a tölgyfának támaszkodtam.

- Itt az idő - mondtam.
- Mi a terv? - kérdezte. - Mit csináltál egész nap?
- Használhatom a csónakodot? Ki akarok menni a kikötőbe.
- Miért?
- Szeretném szemmel tartani a kampuszt. Azt hiszem, ezzel lépéselőnyhöz jutnánk. De később mindent elmagyarázok. Most viszont mennünk kell. Az idő kulcsfontosságú.

Tettem pár lépést a fák közt a lacrosse-pálya felé.

- Én... ühm. - Justin a tölgyfa mellett maradt, és megigazította a felszerelést a vállán. Láthatóan tétovázott. - Éhes vagyok - nyögte ki végül.

- Ó, hát persze! Már majdnem elfelejtettem - mondtam, és nagyon ostobának éreztem magam.

- Villámgyors leszek - vágott a szavamba, és jobbra fordította a fejét. Néztem, ahogy elindul az Union irányába. - Csak veszek egy szendvicset, és már jövök is.

- A nap nyolckor megy le, ami azt jelenti, hogy a hajódon kell lennünk legkésőbb...

- Tudom, és gyors leszek, Lenah - ígérte mosolyogva.

Istenem, hát hogy mosolyoghatott rám ilyen kedvesen? Hiszen egy szörnyeteg voltam.

- Jól van - mondtam, és odamentem az erdősáv széléhez. - Gyerünk!

31. FEJEZET

- ERRE - MUTATTA AZ UTAT JUSTIN.

Ismét ellenőriztem a nap állását; mélynarancs színű volt, és már majdnem a horizonton ült. Fél hét felé járt. Tudtam, hogy egy óra múlva besötétedik, én pedig addigra már a kikötő biztonságát szerettem volna élvezni. Tudtam, hogy amint a fények kihunynak, a szövetség hajtóvadászatot indít utánam. Kiszálltam az autóból. Justin bezárta az ajtót, és zsebébe csúsztatta a kulcsot. Az apró kavicsok ropogtak a csizmám talpa alatt. A kikötő felé tartottunk.

- Szóval ember akar lenni? - kérdezte Justin Vickenre célozva.

- A legtöbb vámpír így van ezzel - magyaráztam. - Visszavágyik. Tapintani szeretne, szagolni - érezni. Racionálisan gondolkodni. A legtöbbször azonban túl sok idő telik el, és mindenki meghal, akit valaha szerettek. Így aztán ez a vágyuk is alábbhagy idővel. És akkor győz az örület.

- És mi történik, ha egy vámpír elveszti a józan eszt?

-Ha ezt elmondanám, nagyon megijednél. Úgyhogy inkább ne is beszéljünk róla.

Justin nem kérdezett többet. Végigsiettünk a kikötőn, és elérkeztünk a csónakjához. Egy hűtőtáskában előre bekészített innivaló várt minket. Ahogy Justin elfordította az indítókulcsot, és felbőgött a motor, én lemasztam a csónak védelmet nyújtó és kényelmes gyomrába. Egyetértettünk benne, hogy a leghatékonyabban és egyben a legbiztonságosabban úgy tudom szemmel tartani az iskolát, ha a szemközti kikötőből figyelem, hiszen így elég távol maradhatok a szövetségtől. Úgy véltük, hogy nekik ez úgysem jutna az eszükbe soha. Reméltem tehát, hogy tisztas távolságból figyelhetem őket, és mindig egy lépéssel előttük járhatok majd.

Végigmentem a kabin folyosóján, egészen a hátsó hálóiig. Aztán leültem az ágy szélére. Épp ugyanolyan volt minden, mint amikor utoljára láttam. Kivéve a tükörképemet a parányi mosdó feletti tükörben. Éreztem a víz ringatózását a csónak alatt, és lepillantottam a lábamhoz. Egy apró folt fehérlett a kék szőnyegen, zafírszínűre festve az anyagot. Az én napvédő krémem hagyta, ott, ahol az olaj beszennyezte a szálakat.

A motor lelassult, és az elektromos bőgés lágy zümmögéssé csendesük.

- Megjöttünk! - kiáltotta Justin. Hallottam, ahogy kinyitja a kabin tetejét, és bedobja a vízbe a horgonyt. Elindultam felfelé a fedélzetre.

A kikötőben voltunk, ugyanazon a helyen, ahol annak idején búvárkodtunk. Vámpírlátásommal jól szemügyre vettem a Wickham partjának minden apró részletét: az apró csillámokat a bézsszínű homokban és az eldobált üdítő flakonokat a szemetes körül az ösvény mellett. Az egész kampuszt végigpásztáztam a tekintetemmel.

Aztán csak vártam a pillanatot, amikor a szövetség előbújik a rejtekhelyéről. Vagy egy óra eltelt, de semmi sem történt. Tudtam, hogy Vicken a környéken ólálkodik, és csak arra vár, hogy a szövetség megkezdje a hajtóvadászatot ellenem és Justin

ellen. Ha lehunytam volna a szemem, és rá gondoltam volna, tudatosan összekapcsolódhattam volna vele a köztünk lévő kötelék által, és akkor kiderült volna, hogy pontosan hol van. A mágia arra kényszerítette volna, hogy megmutatkozzon előttem. De tudtam, hogy ez visszafelé is működne, úgyhogy inkább nem kockáztattam.

Justin a hajó orrában ült, én pedig még egyszer felmértem a terepet, olyan alaposan, ahogy csak tudtam. Láttam az üres kapukat és a járórautókat, ahogy a kampuszon cirkálnak. A legtöbb ösvény és mező kihalt volt, de néhány diákot azért lehetett még látni, amint a kollégiumok vagy a könyvtár felé igyekeznek. Úgy gondoltam, egy percre én is leülhetek Justin mellé, feltéve, ha közben szemmel tartom az iskolát. Úgyhogy odamentem hozzá, és melléje telepedtem. A víz békés volt, alig mozgatta a csónakot. Éreztem Justin húsának illatát.

- Szóval, minek is jöttünk ki ide? - kérdezte.

- Mert a vízen majdnem lehetetlen számukra, hogy megtaláljanak - magyaráztam. - Meg kell lepnünk őket. Sosem számítanának rá, hogy a part felől érkezünk. Na meg, még fel kell készítelek rá, mi fog történni, ha kimegyünk a vízből.

Justin felnézett. A hold remegő fényeket vetett a vízre. - Mit fogsz tenni? - kérdezte.

Egy kicsit tétováztam, aztán beszélni kezdtem. - Követjük a szövetséget, aztán becsaljuk őket egy zárt területre. A tornateremre gondoltam. Ha mi irányítjuk a hajszát, akkor oda terelhetjük őket, ahová akarjuk.

- De aztán mi lesz? Úgy értem, veled?

Egy pillanatra lenéztem a hullámozó vízre. - Nem tudom, mi lesz velem.

Belegondoltam, mit jelenthet ez Justin számára. Éreztem magamon a tekintetét. - Tudod - vallottam be -, azt hittem, egyszer majd visszajöhetek ide. De most már látom, hogy lehetetlen.

- Visszajönnél? Hogyan?

- A szertartás segítségével - feleltem. Justin szeme elkerekedett, ahogy eszébe jutott az emlék. - És ő tudja, hogy megtaláltad?

Bólintottam. - Nem számít. Mindannyiukat meg kell ölnöm - közöltem. - Még Vickent is.

- De azt mondtad, hogy összeköt benneteket a mágia.

- Az a kötelék az én oldalamon már elszakadt. Nála viszont örökre megmarad, mivel ő vámpír.

- Szerencsés flótás - jelentette ki Justin. Halványan elmosolyodtam, de ez a mosoly hamar lehervadt az ajkamról, és helyét átvette a némaság. - Vagyis mindannyiukkal egyszerre szállunk harcba? - kérdezte.

- Szállunk? Mi ketten?

Justin odafordult hozzám, és a szemembe nézett. - Még jó. Nem gondolod, hogy ott fogok állni, és karba tett kézzel nézem, ahogy harcolsz azokkal a pszichopátákkal!

Mosolyogtam. - Amint azt a hálósobámban láthattad, nem vagyok teljesen fegyver híján.

Végighúztam a mutatóujjam a csónak fémkorlátján, és az ujjhegyem alatt felvillant egy fénysugár.

- A fény? - kérdezte Justin.

- Elég lesz egy perzselő csapás.

Justin felém nyúlt, én pedig éreztem teste melegét, amint felhevítette a jobb

oldalamat. Az ujjai reszkettek, és egy röpke másodpercig tétovázott, mielőtt megfogta a jobb kezemet a korláton, és az övébe vette. - Meleg - suttogta egy cseppnyi meglepettséggel a hangjában.

Szeme elé húzta a kezemet, és vizsgálgatni kezdte. A tekintete lágy volt és megnyugtató. Aztán olyasmit tett, amire egyáltalán nem számítottam: odaemelte középső- és mutatóujjamat az ajkához, és megcsókolta az ujjam hegyét.

Gyötrelem járta át a testem. Az izmaim összerándultak, az idegszálaim pattanásig feszültek. Justin elengedte a kezem, és megfogta az arcom. Behunytam a szemem. Szinte elviselhetetlen volt a számomra a tudat, hogy vámpírként kell látnia engem.

- Ez is te vagy - suttogta, mintha csak olvasott volna a gondolataimban. Kinyitottam a szemem, és akkor láttam, hogy az arcán ott csillog pár könnycsepp. Talán azt gondolta, hogy a sírástól majd kevésbe lesz férfias a szememben, pedig ő volt a legtökéletesebb férfi és ember, akivel valaha találkoztam. Alsó ajka reszketett, orrcimpája kitágult.

- Minden vágyam az volt, hogy visszajöjj - szólt remegő hangon. - Szükségem van rád.

Aztán végigsimította a hajam.

Bár nem éreztem, mégis átadtam magam az ismerős érintésnek, amit annyira szerettem. Még abban az állapotban is annyira szerettem őt, hogy képtelenség lett volna szavakkal kifejezni. Megragadta a tarkómat, és nekinyomta a száját az enyémnek. Nyelve szétfeszítette az ajkamat, és összeolvadtunk, tökéletes ütemben mozogva - mindaddig, amíg egy férfi üvöltése nem hallatszott a kampusz felől.

JUSTIN BEUGROTT A KORMÁNY MÖGÉ, és elhúztunk a Wickham partjának az irányába.

Használd a fejed... - cikáztak a gondolataim. *Hol van az áldozat?* A saját tervem csapdájába estem. Tudtam, hogy az áldozattal oda akarnak csalogatni magukhoz, hogy aztán engem is megöljenek. Amint a csónak befutott a kikötőbe, átvetettem a lábam a korláton, leugrottam a hajóról, és rohanni kezdtem. - Justin! Velem kell maradnod! Egy percre sem veszíthetlek szem elől! - kiabáltam.

- Lenah!

Nem volt idő válaszolni. Az összeecsapás megkezdődött. Justin még egy kötelet átvetett az egyik kikötőbakon, hogy biztonságban tudhassa a csónakot. Hátranéztem, és egy pillanatra megnyugodtam, amikor láttam, hogy a nyomomban van. Utol fog érni - gondoltam. Vámpírként nem kellett aggódnom, hogy kifulladás, vagy beszorul a levegő a bordáim közé. Rohantam, ahogy csak bírtam. Elhagytam a természettudományos épületeket, a növényházat, és átszeltem a mezőt. Justin mellettem futott; szinte egyszerre léptünk. A lábunk dobogott a zöld gyepen. Kitartottam oldalra a tenyeremet, és megvilágítottam a fűszálakat. Vámpírszememmel jól láttam Song lábnyomát a földön.

A Hopper felé tartottam, mert ezt súgta az ösztönöm. Ahogy odaértem a bejáráshoz, egyből benyomtam az ajtót, és mindketten beléptünk. Aztán hagytuk, hogy egy tompa puffanással bezáródjon mögöttünk.

Az előtér sötét volt. A fejünk felett lévő fénycsövekből halvány fény pislogott.

Justin zihált. - Honnan... - mondta levegő után kapkodva - honnan tudod, hogy itt történt?

— Egyszerűen tudom — suttogtam kurtán, aztán végigpásztáztam a Hopper földszintjének hosszú folyosóját. Teljes bizonyossággal tudtam, hogy a szövetség ott van valahol azon a folyosón. És akkor belem hasított egy érzés. Egész pontosan a rémület.

Jaj. ne...

Nem. Nem. Nem. Nem. Csak ne odafent. De a szövetség engedte, hogy lássak. Megengedték, sőt talán akarták is, hogy lássam, a művésztornyban öltek meg valakit. Valakit, akit szerettem.

Felnéztem a legfelső lépcsőfordulóra. Tudtam, hogy fel kell mennem oda, hiszen minden sejttem azt súgta, Tony is ott van.

Húsz perc múlva, Lenah. Különben a fiú halott.

Hát ennyire ostoba voltam? Lehet, hogy kezdettől fogva Tonyra céloztak, és nem Justinra?

Elindultunk felfelé a lépcsőn. Hátranyúltam; Justin megfogta a kezem. És akkor megcsapta az orrom az a fémes illat, és életre keltette bennem a vámpírt. Az ínyem visszahúzódott a fogaimról. Megráztam a fejem, hogy megszabaduljak a vér és a hús szagának mindent elsöprő késztetésétől.

Ó. te, ostoba, ostoba fiú - gondoltam magamban. *Istenem, kérlek, hagyd, hogy valaki más legyen.*

— Nem! - kiáltottam.

Tony botorkált keresztül a szobán. Aztán megbotlott a saját lábában, és belevágódott a kuckók falába. Csupa vér volt. Tetőtől talpig. Kék, legombolható nyakú inge ragacsos pirosban úszott. Nem volt begombolva, így látszott a mellkasa. Lyukak borították.

- Lenah! - kiáltotta, és szeme elkerekedett a megkönnyebbüléstől, hogy lát. Vért köhögött fel, aztán rárogyott egy festőállványra, és azzal együtt összeesett. A térdére érkezett.

Átrohantam a szobán. Tony ott feküdt a hátán, épp úgy, mint annyiszor korábban, amikor a napfényt élvezte a fűvön. A bolond egy keresztet szorongatott a kezében. Istenem, miért nem figyelmeztettem ezzel kapcsolatban? - tépelődtem.

Hátrafordultam Justinhoz, és kifelé mutattam. - Maradj ott! Ne gyere be ebbe a szobába!

- De Lenah! Tony a barátom...

- Elég időt töltöttem ebben a világban, hogy tudjam, a modern bűnüldözés téged fog tettesként azonosítani, ha itt hagyod az ujjlenyomatod. Maradj kint!

Lepillantottam. Tony alig lélegzett. A mellkasa felemelkedett, aztán remegni kezdett, ahogy próbált kilélegezni. A testét mindenhol harapásnyomok borították. Mindenhol. A bordáit, a karjait és a gyönyörű ujjait. Erősen fuldoklott, és a száján alvadt vérdarabok csúsztak ki, hogy aztán beszennyezzék a nyakát és a mellkasát. Nem csináltak belőle vámpírt - gondoltam hirtelen. Ha valaki vámpír lesz, az átváltozással jár - szertartásokkal. Ha így lett volna, magukkal vitték volna.

Egyértelmű volt, hogy pusztá gyilkosságról van szó — még hozzá az én tiszteletemre véghezvitt gyilkosságról. A szövetség lecsapott Tonyra, és ki akarta végezni. Csak az állította meg őket, hogy közben odaértem. Felemeltem a fejét, és becsúsztam alá, hogy az ölembe vegyem.

- Len...

- Ne! - Az ajkára tapasztottam az ujjam.

- Én... - Vér csörgött le a nyakáról a nadrágomra. - Azt hittem, tudok segíteni neked, hogy legyőzd őket, de előbb rám találtak.

- Nagyon bátor voltál - mondtam.

Befúrtam a kezem a háta alá, és magamhoz húztam a haldokló testét. Az ajtóból zokogást hallottam. Tudtam, hogy Justin minket néz. Tony csuklott egyet, és még több vér folyt ki a száján át az állára. A nyakán lévő harapásnyomokból is szivárgott a vér. Nem volt mit tenni.

- Annyira fázom, Lenah - suttogta, és belefúrta a fejét az ölembe. Ekkor már teljes testében reszketett.

A szemére tettem a kezem, és a tenyeremből áradó fény felmelegítette a fejét. Ennyit tehettem csupán, hogy némi vigaszt nyújtsak neki élete végső perceiben. És akkor, az utolsó, remegő lélegzetvétellel hirtelen nagyra nyílt a szeme, és felnézett rám. Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, és aztán... aztán elment.

Annyi hónapon át kutattam a szertartás után. Hogy visszahozzam magamat. Pedig inkább azzal kellett volna foglalkoznom, hogy eltervezem, miként fogom megvédeni azokat, akiket szeretek, amikor a szövetség - az én szövetségem - eljön és rajtuk üt. De én csak magammal törődtem. Az önzőségem újabb bizonyítéka. És egy újabb ember, akit szerettem - holtan.

Föléje hajoltam, és megcsókoltam a fejét. - *Gratias ago vus, amicas* - mondtam, és megdörzsöltem a homlokát a nagyujjammal. Ez annyit tesz latinul: *Köszönöm, barátom*.

Aztán egy rövid pillanatra lehajtottam a fejem a mellkasára. Pedig tudtam jól, hogy már nincs szívverése. Mégis rátettem az arcom a kidolgozott, csodás izmaira, és arra gondoltam, hogy ez a gyönyörű test hamarosan bekeményedik, megmerevedik, és megszűnik Tony lenni.

- Meghalt? - suttogta Justin sokkos hangon. Még mindig ott állt az ajtóban.

És akkor, ott a nagy csendben, a huzatos művésztoronyban, ahol az épület gyomrában gépek zümmögtek, és a kampusz egyre inkább megtelt a diákélet hangjaival, egy Vicken Clough nevű vámpír hisztérikusan felnevetett. Beleremegett a Hopper folyosója, és úgy visszhangzott tőle a lépcsőház, hogy odafent is teljesen tisztán hallottam. Tony halála a pillanatnyi megnyugvás múló vigaszát jelentette Vicken fájdalmára.

Felhorgadt bennem a vámpír. Talpra ugrottam, és kihúztam magam. Lefektettem Tony testét a padlóra, és felszegtem a fejem. És ahogy kiáradt a bennem tomboló düh, úgy meresztettem ki éles fogaimat. Justin szeme elkerekedett, és meg kellett kapaszkodnia a falban.

- Gyerünk! - parancsoltam, és a látásom tisztább volt, mint valaha. Láttam az apró krétadarabokat a padlón a tábla körül. Az elhullatott hajszájakat. Justin pórusait és a bőre alatt diszkréten meghúzódó csontokat. Halálos hangulatban voltam.

- Lenah, nem hagyhatjuk csak úgy itt.

- Muszáj - feleltem, és már kint is voltam a lépcsőházban. Kettesével szedtem a fokokat, és ahogy leértem, kiléptem a monumentális folyosóra. A szövetség a közelben volt; éreztem.

- Most mi lesz? Lenah? — kérdezte Justin.

Megálltam. - Csssitt! - feleltem gyengéden, és vettem egy mély lélegzetet, hogy megacélozzam a hangom. - Megölni egy kamaszfiút - kiabáltam bele a folyosó sötétjébe. - Rajtaütni, amikor egyedül van és teljesen felkészületlen. Ó, Istenem, hát

hogy juthattunk idáig? - gúnyolódtam szándékosan. Éreztem a mozgásukat. Felém tartottak. De még mindig nem tudtam pontosan, hogy az épületben vannak-e. A gondolataim túl elvontak voltak. Azt viszont biztosra vettem, hogy meg akarnak találni. És meg is fognak.

- Gyere! - mondtam Justinnak, és megfogtam a kezét. Nagyobb szükségem volt az érintése melegére, mint valaha.

- De mi lesz a zárt területtel? - kérdezte az eredeti tervemre utalva. Felesleges volt emlékeztetnie rá. A tornaterem a folyosó végén volt, és - szerencsémre - tökéletesebb helyet el sem tudtam volna képzelni. Hátranéztem. A hosszú folyosó üres volt mögöttünk. Mégis tudtam, hogy közel vannak hozzám - vagy én vagyok közel hozzájuk. Kinyitottam a tornaterem ajtaját, benéztem, aztán betoltam Justint magam elé.

-Menj be középre! - mutattam a tornaterem padlójának középső részére. A helyiség sötét volt, leszámítva a plafonra szerelt fénycsősorból szivárgó, tompa fényt. A hatalmas, téglalap alakú terem két oldalán lelátók terültek el. Egy sor ablak nézett a Wickham tengerpartjára. Jobb és bal oldalon, a lelátók mögött óriási tükrök voltak a falra szerelve. Amikor épp nem edzést vagy meccset tartottak itt, akkor a tánccsoport használta a termet, és nekik kellettek a tükrök. Épp erre volt szükségem.

- Támaszd neki a hátad az enyémnek - utasítottam Justint.

Egymás hátának dőlve álltunk, kezem a derekán, az övé pedig az enyémen. Tekintetünk a termet pásztázta. Vártuk, hogy megkezdődjön a hajsza.

- Ígérd meg: bármi történjen is, hallgatni fogsz rám - szóltam hozzá, és közben lankadatlanul figyeltem.

- Megígérem - felelte, de nem tudtam nem észrevenni, hogy a hangja egy kicsit megremeg. - Lenah! - mondta, és egymás felé fordultunk. - Ezt még el kell mondanom. Jobban szeretlek, mint bárkit a világon. Ha nem élem túl a ma éjszakát... Ha valamelyikünk meghal...

Magához húzott, és átölelt. A szánk összeért, és ajkát az enyémre tapasztotta. Aztán belenyomta a nyelvét a számba. A csók ütemes volt és tökéletes. A könnyek, a veríték és a vér íze keveredett benne, és pillanatnyi enyhülést hozott a fájdalmamra. Tudtam, hogy hátralévő napjaimban, amit ezen a földön töltök, csakis Tony arca lebeg majd előttem. Abban a pillanatban azonban nem volt más, csak Justin és én, és az, ahogy megmentett. Ahogy megmutatta, hogyan kell élni. És akkor jött a hirtelen csend, én pedig tudtam, hogy...

- Justin? - suttogtam. Az ajkunk még mindig egymást súrolta.

- Igen? - felelte továbbra is lehunytt szemmel. Csend volt.

- Itt vannak.

Justin megpördült, és újra elfoglaltuk a pozíciónkat egymásnak háttal.

Vicken, Gavin, Heath és Song félkörben állt. Az ablakon keresztül jöttek be. Hogy hogyan és miért, azt sosem fogom megtudni. Mindannyian feketébe voltak öltözve - ki bőrbe, ki elegáns ingbe. Ott voltak tehát. Az én fenséges szövetségem. Gavin fekete hajával és zöld szemével; Song zömök alkatival és izmos testével; Heath szőkén és gyönyörűen, keresztbe tett karral. Rám sziszegett valamit latinul. Vicken állt tőlem a legtávolabbi a bal oldalon, a tornaterem tetőgerendái alatt.

- Ostoba! - sziszegte Gavin, és felém dobott egy kést. A penge elsüvített a fejem mellett. Látszott, hogy frissen élezték; csak néztem, ahogy a hegyes vége elrepül a szemem előtt. Olyan erővel dobta, hogy a kés beleült az ajtóba Justin mögött, és még sokáig rezgett a fában.

- Tudtad, mi fog történni - szólalt meg Vicken, és egyik kezével a gerendáknak támaszkodott. - Hogy sorsodat beteljesítsük, eljöttünk érted. Tudtad, hogy így lesz. A szövetségünket éltető mágia szent és sérthetetlen.

Song lépett egyet előre, aztán megállt. Elérkezett az idő. Pont úgy, ahogy tanítottam nekik, lassú lépésekkel araszoltak felém, hogy mielőtt még felocsúdhatnék, beszorítsanak minket az egyik sarokba. De nekem szükségem volt a tükrökre kétoldalt. Nem hagyhattam, hogy sarokba szorítsanak; a terem közepén kellett maradnom.

- *Malus sit ille qui maligne putet* - közölte Heath. Ez pedig azt jelentette, hogy „a tetoválás a hátamon”.

Gavin vihogott. Song pedig lekuporodott a földre, mint egy pók. Ez volt az: a támadás előtti pillanat, Justint elfogta a pánik. Éreztem a rettegését.

- Adja fel. Fenség - suttogta Gavin.

- Feladni mindezt? - kérdeztem gúnyosan, de nyugodt határozottsággal. Koncentrálnom kellett, hogy mozgósítani tudjam magamban a belső erőt. Hogy lángra lobbantsam magamban a fényt.

Körbevettek bennünket. Már csak pillanataink maradtak.

- Kulcsold a karod a derekamra - suttogtam Justinnak. jöllehet tudtam, hogy a szövetség minden szót hall.

- Ó, talán készül valamire? - ékelődött Gavin.

- *Quid consilium capis, domina* - sziszegte Heath.

Vicken tett egy lépést előre, én pedig hátra. Justinnal a hátam mögött. Aztán kitért magam elé a két tenyerem. Napfény kezdett áramlani a bőröm minden apró pórusából. A sugarak rávetültek a szövetség tagjainak arcára; mind hátrálni kezdtek, és az arcuk elé kapták a kezüket.

Vicken szeme elkerekedett. - Miféle fekete mágia ez? - köpött egyet. Aztán rázni kezdte az egyik öklét, amely láthatóan megégett.

- Napfény - feleltem, és a tekintetem ide-oda cikázott Vicken, Gavin, Heath és Song közt.

- Hogy? - sziszegte Vicken.

Song a magasba ugrott, és ránk vetette magár. Keze olyan volt, akár a karom. Vámpírfogával vicsorított. Ismét felemeltem a tenyerem, és rá küldtem a fényt. A sugarak olyan erősek voltak, hogy hátradobták Songot, aki nekicsapódott az ablaknak. Csakhogy abban a pillanatban a fény váratlanul eltompult.

Heath és Gavin még egy lépéssel előrébb merészkedett; én csak küldtem a fényt a tenyeremen át. A nap ismét felragyogott a kezemből, ők pedig újra meghátráltak. De aztán megint alábbhagyott, akár egy gyertya, amikor a kanóc a végéhez ér - lobog még egy kicsit, mielőtt végleg kihunyyna.

- Itt a vége, I.enah - jegyezte meg Vicken.

Song oldalra billentette a lejét. Tudtam, hogy megint ugrásra készül. Gavin könnyedén becsúszta jobb kezét a zsebébe. Bennem ugyan nem tehetett kárt a késeivel, de tudtam, hogy Justint egy szempillantás alatt megölheti gyilkos precizitásával. Elő kellett csalogatnom a napfényt. Lehunytam a szemem és koncentráltam, épp úgy, ahogy azokon az estéken is, amikor Hathersage-ben gyakoroltam a szobámban.

Mélyeket lélegeztem, és éreztem, hogy fehér és forró melegség növekszik bennem. Aztán hirtelen képek villantak be: az első napom a Wickhamen, a végtelen mezőkön legelésző szarvasok. Tony mosolya, ahogy a fagyiját kanalazza. Aztán

Vicken szavai jutottak az eszembe, és éreztem, hogy a meleg átjárja a tenyeremet. Az ujjaim lüktettek az elektromosságtól.

Használd a szertartást! Tégy újra emberré engem! Aztán újra visszajöttek a képek, a fény pedig elkezdett kifelé áramlani a tenyeremből. A combom oldalán éreztem, hogy éget.

Belenéztem Vicken szemébe. A meglepődéssel vegyes haragot, amit benne láttam, jól ismerem már.

Megérdelem, Lenah. Vagy szerinted nem?

Egy pillanatra lehunytam a szemem, hogy arra koncentráljak, amit tennem kell. Minden erőmet mozgósítanom kellett. Végül Rhode arca beragyogta a sötétséget a fejemben.

Rhode, amint a domb tetején áll az álomszerű réten a cilinderében. És a halála.

Éreztem Justin kezét a derekamon, és az iránta érzett szerelmem szétáradt a testemben. Már majdnem sikerült... ott vibrált bennem az erő.

- Lenah - szólalt meg Justin, mint aki figyelmeztetni akar. A szövetség nagyon közel volt. Kinyitottam a szemem, és Gavin kezére összpontosítottam.

Visszahúzta, ujjai közt a késsel, dobásra készen...

Felnéztem, és a tekintetem újra összekapcsolódott Vickenével. - Azt ajánlom, húzódj le - mondtam.

Aztán felemeltem a két kezem, és olyan fülsiketítő hanggal csaptam össze őket a fejem felett, hogy amint a két tenyerem összeért, az egész szobát robbanásszerű fehér fény terítette be. A hullámvészár ezer apró darabra zúzta a tornaterem padlójának borítását; az ablakok betörték, és hatalmas, gomba alakú porfelhő szállt fel a magasba.

És akkor egy pillanatra csend lett.

32. FEJEZET

- LENA! - Justin hangja elcsuklott.

- Itt vagyok - mondtam.

A terem tele volt füsttel. Hason feküdtem a padlón. Amikor felemeltem a fejem, észrevettem, hogy a füst valójában por. Ezernyi apró porszem kavargott a levegőben, úgyhogy alig láttam tovább az orrom hegyénél. Az ablakok a helyiség végében mind betörtek, és a kintről beáramló levegő még jobban felkavarta a port.

Egy férfi hörgött fel a sarokban. Balra néztem.

Láttam, ahogy egy pár fekete bakancs kilépdol a lelátók mögül. Vicken Clough túlélte a csapást.

Felemeltem a kezem, és eloszlattam a port az arcom előtt, hogy jobban lássak. Valahol megszólalt egy riasztó, és ahogy oldalra billentettem a fejem, hogy hallgatózzam, rájöttem, a hang a Hopperből jön.

Akkor vettem észre, hogy mi van a terem közepén.

- Segíts Vickennek! - szoltam oda Justinnak.

- Vickennek? Micsoda? Azt hittem, meg akarod...

-Kérlek, csak csináld - könyörögtem. Justin odarohant a lelátókhoz.

A riasztó tovább bőgött. Tudtam, hogy a diákok hamarosan felébrednek a zajra, és kivonul a felügyelőség. Nagy léptekkel odasiettem a terem közepébe, és lenéztem a földre. Három, egymástól elkülönülő porhalmot láttam, ott, ahol Heath, Song és Gavin állt nem sokkal azelőtt. Ezek azonban nem csillogtak úgy, mint egykor Rhode hamvai. Egyszerű porból voltak, amely leginkább a kandallóhamura hasonlított. És akkor egy hangot hallottam...

HATHERSAGE, ANGLIA
1899. OKTÓBER 31.

- LENA! - kiabált Song a bejárat ajtóból. A nap épphogy lebukott a horizont mögé. A hosszú folyosóról láttam, hogy szövetségem az első lépcsőn gyülekezik. Song csupa feketében volt, Vicken pedig nagyon jól öltözöttnek tűnt fekete öltöny nadrágjában, hangaszürke mellényében és fekete cilinderében. A tizenkilencedik század végén ez volt a divat. Nekünk pedig volt rá pénzünk.

A nyitott ajtó előtt egy fotós állt. Épp a fényképezőgépével bíbelődött, ami úgy nézett ki, mint egy háromlábú doboz. Arra várt, hogy elfoglaljuk a helyünket a készülő képhez. Aztán két kezébe vette a gépet, és belenézett a tetején lévő csőbe,

amit okulárlencsének hívtak. Kikorzóztam a folyosóról a bejárati ajtóhoz. Ott várt rám Song, Heath, Gavin és persze Vicken.

Utóbbi egy kelyhet tartott a kezében. A piros folyadék megcsillant benne, ahogy átnyújtotta nekem. - Egy finom angol vöröset? - kérdezte mosolyogva.

A fotósra néztem. - Készen állnak? - kérdezte. - Amíg még van fény.

A magasba emeltem a kelyhet...

- LENA! - Justin hangja kizökkentett az emlékezésből, mire újra a porhalmokra fókuszáltam. - Mennünk kell! - Megfordultam, és láttam, hogy Justin Vickent támogatja, aki teljesen elkábult a csapástól, és a térde folyton össze akart rogygni. Még soha nem láttam azelőtt, hogy ilyesmi történt volna egy vámpírral. A riasztó egyre csak szólt.

Valahol nem is olyan távol rendőrautók szirénája hangzott fel. Rohanni kezdtünk a betört ablakok felé.

BELEKORTYOLTAM A KEHELYBE, ÉS ízlelgetni kezdtem a tartalmát. Gavin. Heath, Vicken és Song kört alkotott körülöttem.

- Ez a fénykép megörökíti a köztünk lévő köteléket az utókor számára. Szolgáljon mementóul minden magányos szívű, szánalmas lélek számára, aki a lábunk előtt hever majd. - Beálltam Vicken és Song közé, Heath és Gavin a másik oldalamon foglalt helyet. Aztán egymásba fonódtunk, mint kígyók a forróságban, ahogy az ágakon himbálóznak.

A karomat Song háta köré fontam, a fotós pedig az utolsó beállításokat végezte a gépén. A kehely a bal kezemben volt. Felemeltem a magasba, aztán ittam még egy kortyot, mielőtt letettem volna a fénykép kedvéért. A vér vékony filmréteget képezett elülső fogaimon, én pedig ismét elfoglaltam a helyem Vicken és Song között.

- Gonosz az, ki gonoszat gondol? - szóltam, és felszegtem az állam. - Emlékezzetek hát erre!

- GYERÜNK! Gyerünk! - kiabálta Justin, miután kint voltunk a tornateremből. Ahogy kimásztam, vetettem még egy utolsó pillantást a hamuhalmokra a padló közepén. A szövetség. A fivéreim. Nem voltak többé. Benyúltam Vicken hóna alá. Justin pedig a

másik oldalról támogatta. Így szaladtunk be a kampuszt a parttól elválasztó erdősávba. Vicken próbálta emelgetni a lábát, de a térde minden alkalommal összerogyott. Egyre csak a földet bámulta, mintha nem lett volna ereje, hogy felemelje a fejét.

- Csak a csónakba ne! - kérte Justin.

- Miért? Ki kell jutnunk innen! - mondtam, és igyekeztem talpon tartani Vicket.

- Nem, a kampuszon kell maradnunk. Ha kimegyünk a csónakkal a vízre, a rendőrök meghallják a motorzúgást. Hagyjuk csak ott, ahol van. Mások is szoktak a kikötőben parkolni.

Néztem a partot, de tudtam, hogy Justinnak igaza van.

- A Fürkészt! - javasoltam, és elindultunk az ösvény felé. Átvágtunk az erdőn, vissza a kampuszra. A diákok már elkezdtek kirajzani a kollégiumi szobáikból. Nagyon óvatosnak kellett lennünk, ha be akartunk lopózni az épületbe.

- Lenah - suttogta Vicken. — Valami baj van. A mellkasom.

- Állj! - szóltam Justinnak.

- Nem lehet. Nézd! - mondta Justin, és előremutatott. Épp akkor hajtott be a tornaterem elé néhány szirénázó rendőrautó. A közeli kollégiumépületek ablakaiban sorra gyúltak a fények, és a kampusz járőrei is megérkeztek a helyszínre. - Vissza kell mennünk a Fürkésztbe, amilyen gyorsan csak tudunk!

Hirtelen mintha felfordult volna a gyomrom. Odakaptam, és elengedtem Vicket. De tudtam, hogy mennünk kell tovább, és az sem volt kérdéses számomra, hogy mi okozza a fájdalmamat.

A veszteség volt az. A szövetség elvesztése. Megtört a mágia.

- Jól vagy? - kérdezte Justin. és felemelte Vicket. aki össze akart rogni.

- Igen - feleltem, és újra átvettem tőle Vicken egyik karját.

Aztán a távolba néztem az erdő felé. Oda, ahol a kápolna állt. A sötétben ott állt Suleen hagyományos indiai öltözkéében. Felemelte felém a tenyerét, aztán a szívére tette.

- Lenah, itt vagy? - suttogta Vicken.

Lepillantottam rá. De mire visszanéztem, Suleen már eltűnt. Nem volt időm, hogy azon tűnődjek, vajon hogyan került oda és miért. Pedig annyi mindent szerettem volna kérdezni tőle! De a fehér ruhás vámpírnak nyoma sem volt.

Justin elindult. Átmentünk az egyik ösvényen. A természettudományos épületek mögött haladva akartuk megközelíteni a Fürkészt.

- Lenah? - szólalt meg Vicken.

- Igen - mondtam. - Itt vagyok.

AMIKOR MÁR ELÉG MESSZIRE JÁRTUNK az ösvényen, visszanéztem a Hopperre. A sötétséget még mindig megtörte a rendőrautók és mentők piros és kék fényeinek villódzása.

Arra gondoltam, hogy valaki már biztosan megtalálta Tonyt. Vajon ki fogja értesíteni a családját? - tűnődtem.

A szívem sajgott.

Miután betörtünk a Fürkészbe a hátsó ajtón át, Justin és én felsegítettük Vickent a szobámba. Ahogy ott emelgettük a testét lépcsőfokról lépcsőfokra, hirtelen megértettem, miért is mentettem meg. Pont olyan volt, mint én. Áldozat, akit olyasvalakihez láncolt a szerelem, akit már nem kaphatott meg. Örök pokolban élt, ezt pedig nem engedhettem tovább. Justin próbált a szemembe nézni, és kinyúlt a bal kezem után. Aztán jól megszorította. A hálószobám ajtaja előtt álltunk.

- Mondd el, mire gondolsz - suttogta.

Vicken felnyögött. Mindketten ránéztünk. Hallottuk, ahogy a diákok összevissza futkosnak a lépcsőkön alattunk, és próbálják megfejtetni, mi történt odakint.

- Lenah - szólalt meg Justin, és újra megszorította a kezem, hogy magára vonja a figyelmemet. - Tudnom kell, mire gondolsz.

Felnéztem Justin gyengédséggel teli szemébe, és azt mondtam: - Te hogy éreznéd magad, ha épp most irtottad volna ki a családot?

LEFEKTETTÜK VICKENT AZ ÁGYAMRA.

- Lenah... - kiabálta, de a szemet eltakarta a kezével. Bezártam magam mögött az ajtót, aztán Justinnal leültünk a kanapéra. A kezembe tettem az arcom. Kis idő múlva azt éreztem, hogy Justin a hátamat simogatja. Felnéztem rá. Gyengéden rám mosolygott. Közelebb húzódtam hozzá, és ráhajtottam a fejem a mellkasára. Már legalább hajnali két-három óra lehetett.

Amíg Justin egy pohár vizet kortyolgatott, én a függönyt bámultam az erkély tolóajtaja előtt. A fejemet még mindig a vállán pihentettem, és azon morfondíroztam, hogy hullámozott ugyanaz a függöny ki-be aznap reggel, amikor Rhode meghalt. Olyan volt, mintha lélegezne.

- Mit csináljunk Vickennel? - kérdezte.

Megráztam a fejemet. - Csak én maradtam neki. És annyira akarja a szertartást - feleltem.

- De hiszen azt állítottad, hogy legalább ötszáz évesnek kellene lenned, hogy működjön. Nem beszélve arról, hogy Rhode-ot is megölte.

- A szertartás legerősebb eleme a szándék.

- Mit akarsz ezzel mondani? Hogy érted azt, hogy a szándék?

- Úgy - feleltem, és megforgattam az ónixköves gyűrűt az ujjamon hogy azt akarom majd, hogy Vicken emberként éljen. Én pedig meg akarok halni cserébe.

Lepillantottam a gyűrűre, és akkor jöttem rá, hogy egész évben rajtam volt. Az volt az én talizmánom - Rhode hamvai mellett —, amit mindenhová vittem magammal.

- Tényleg ezt akarod? - kérdezte Justin. - Meg akarsz halni?

- Meg akarom szakítani a körforgást. És egy bizonyos értelemben már meg is tettem - feleltem.

Abban a pillanatban tudtam, mit kell tennem. Éppúgy, ahogy aznap éjjel, amikor otthagytam Justint a téli bálon. Tudtam, hogy ha meg is halok - ami Rhode szerint lehetséges volt -, ha nem is sikerül, Vicken akkor sem maradhat vámpír, ahogyan én sem. Sőt talán mindvégig tudtam, és épp ezért jöttem vissza a Wickhamre, és ezért

kutattam annyit a szertartás után.

-Tegyéél meg nekem valamit - kértem, miután felültem, és ránéztem Justinra. Ziláltan festett. Szőke haja ragacsos volt az izzadságtól, az arcán pedig hamufoltok éktelenkedtek - halott vámpírok hamvainak pora.

-Hát persze, bármit - mondta, és hátrasimította a hajamat a tenyerével,

-Elmennél és megnéznéd, hogy elvitték-e Tony testét? Én nem mehetek oda, de tudni szeretném.

- Persze - mondta, és megcsókolta a homlokomat. - Mindjárt jövök.

Amint elment, és az ajtó becsukódott mögöttem, azonnal felugrottam, és kinyitottam az erkélyajtót, hadd jöjjön be a levegő a függöny alatt. Aztán kimentem a konyhába, és megálltam a fekete bádogdobozok előtt, amik a pulton pihentek. A belsejükben rejtőztek a fűszerek és a gyógynövények.

Kigöngyöltem a szertartást tartalmazó pergament, ami még mindig ott lapult a zsebemben. Aztán kiválasztottam a lélek megújulásáért felelős kakukkfűvet. Ahogy mentem vissza a hálóba, lábujjhegyre emelkedtem, és levettem egy fehér gyertyát a falra szerelt kovácsoltvas gyertyatartókról.

Kinyitottam a hálósobaaajtót.

Vicken az ágyon feküdt. Karja a szeme előtt volt. Becsuktam magam mögött az ajtót, és nekinyomtam a hátam.

Egyszer csak megszólalt: - Úgy érzem magam, mint akit ezer darabra hasítottak. Mint akit kerékbe törtek és felnégyeltek.

- El fog múlni - nyugtatgattam.

-Hát csak ennyit jelentettem neked? - Lassan felült. Szemét fekete karikák keretezték, bőre falfehér volt. Vére volt szüksége, mégpedig azonnal. Hátát a párnáknak döntötte. - Én is csak egy voltam a sötét korszakod áldozatai közül?

Odaléptem az ágy mellé, és letettem az éjjeliszekrényre a gyertyát és a gyógynövényeket. Összpontosítani próbáltam, ezért szándékosan nem néztem körül a hálósobámban, ami még mindig őrizte annak az életnek az emlékeit, amit decemberben magam mögött hagytam.

- Nem gondolok rád áldozatként - feleltem.

Vicken felnevetett, de aztán imbolyogni kezdett. Halálosan szomjas volt. - És most mit tegyünk? - kérdezte. - Menjünk vissza Hathersage-be? Folytassuk a régi életformánkat? Pocsékul érzem magam.

Felemeltem az egyik kezemet, és odatartottam a tenyeremet a fehér gyertya kanóca fölé. Aztán a belső fényemmel lángra gyújtottam. Vicken a gyertyára nézett, majd rám. Kihúztam az éjjeliszekrény fiókját, és megtaláltam az ezüst levélnyitó késemet. Nem volt ugyan igazi kés, de úgy véltem, megteszi. - Megszabadítalak, Vicken Clough.

A férfi szeme elkerekedett. - Nem - mondta, és merev testtel felült. - Nem tudtam, mit beszélek. Elment az eszem, Lenah...

Magasba lendítettem a kést, és olyan erővel csaptam le a csuklómra, hogy tátongó seb keletkezett. A vér kiserkent, de - amint arra számítottam is - fájdalmat nem éreztem. Vicken meredten bámulta a csuklómra, és megnyalta az ajkát, közben viszont a fejét rázta. - Nem akarom.

- Megszabadítalak.

- Nem... - közölte, de én feléje nyújtottam a csuklómra.

Ezt akartam. Levezekelni a sok száz évnyi fájdalmat és szenvedést, amit okoztam. Végre egyszer helyesen cselekedni. Helyrehozni mindazt, amit elrontottam.

Hogy Vicken élhessen, ahogyan Justin is. Ha Vicken megmaradt volna vámpírnak, egy örökkévalóságon át harcolhattam volna vele. Ennél azonban többet érdekelt. Megérdemelte, hogy visszakerüljön a tizenkilencedik századba, az idő azon pontjára, amikor valami olyasmit ígértem neki, amit aztán nem tudtam betartani.

Justin Enosnak köszönhettem, hogy újra élhettem. Engem ő szabadított meg. Táncoltam, szeretkeztem és barátkoztam. Teljes értékű ember lehettem, ez pedig az ő és Tony érdeme volt. Épp ezért én is tartoztam Vickennek azzal, hogy megadom neki ezt a lehetőséget. Justinnak pedig azzal, hogy lehetővé teszem a számára, hogy elengedjen.

- Én leszek az őrangyalod.

Jobb kezem fényével lángra gyújtottam a gyógynövényeket. Vicken megfogta a csuklóm, és rátapasztotta a száját.

-Higgy... és légy szabad! - Füst szállt a magasba az éjjeliszekrényen lévő gyógynövényekről. Lehunytam a szemem, és megtettem, amit tennem kellett. És abban a pillanatban - miközben Justin arca lebegett a szemem előtt - tudtam, hogy helyesen cselekszem.

33. FEJEZET

KIBUKDÁCSOLTAM A HÁLÓSZOBÁBÓL, és bezártam magam mögött az ajtót. Aztán nekidőltem a falnak. A fejem hátraesett, a szemem csukva volt. A legvadabb álmaimban sem gondoltam volna, hogy ennyire gyenge leszek majd. A vérem nagy részét elveszítettem. Kimerültség lett úrrá rajtam. Forgott velem a szoba, és képtelen voltam fókuszálni.

Tőlem jobbra volt a nappali, azon túl pedig az erkélyajtó. Hajnalodott, és a napfény már besütött a függöny redői alatt. Tudtam, hogy amikor felébred, újra Vicken lesz, és nem az a lelketlen és dühös szörnyeteg, akivé tettem.

Kinyílt a bejárati ajtó.

Justin lépett be a szobába. Gyönyörű, telt ajka lefelé biggyedt; a tekintetében csillogó fény tompán pislákol. Először nem szólt semmit. Nem volt más, csak a csend zaja, amit szavakkal kifejezni képtelenség.

- Elvittek a testét - közölte. - A rendőrök.

Aztán végül rám nézett. Szeme megállapodott a jobb kezemen, amivel vérző bal csuklómat szorongattam. Felszisszent, és kinyúlt felém, de ahogy felemeltem a bal kezem, megállt.

- Mondd, hogy nem tetted meg, Lenah, mondd, hogy ez nem igaz, és előbb megbeszélted volna velem.

- Nem mondhatom.

- Lenah... - Gyönyörű zöld szeme könnyben úszott. Fiatal arcát összegyúrta a fájdalom. Elfogott a bűntudat. Meg kellett ismernie a fájdalmat és a gyászt, és erről én tehettem.

Elindult felém. Továbbra is a csuklómon tartottam a kezem, hogy felfogjam a vért. Tudtam, hogy a testem nem termel többet, és ha hagyom elfolyni, hamarosan egy csepp sem marad. Justin felém nyújtotta a kezét, de én nem mozdultam. Tarts ki, el ne ájulj - gondoltam magamban, és próbáltam eszméletemnél maradni.

Szenvedélyesen megcsókolt. Elhúzódtam tőle, és anélkül, hogy egy szót is szóltam volna, lehúztam az ujjamról az ónixköves gyűrűt, és a tenyerébe tettem, lenézett, és egy pillanatra elmélázott, aztán visszafordult hozzám.

- Hát nem látod? - kérdeztem, és mélyen a szemébe néztem. Még mindig potyogtak a könnyei. - Beléd szerettem - folytattam. A térdem megroggyant, de Justin ott volt, hogy elkapjon. Nyelt egy nagyot, és a könnyei még jobban eleredtek. Letörölte őket. Akkor már kettőt láttam mindenből. Nem volt sok időm hátra.

- Lenah... - mondta, és ekkor már hangosan sírt.

Elkezdtem jobbra araszolni, az erkélyajtó felé.

- Ne tedd ezt - kérelt, mintha bármit is megváltoztathattam volna.

- Odabent - mondtam, és a hálószoba ajtajára mutattam. Miközben én haldokoltam, a vámpír lassan elhagyta Vicken testét. - A szándék te voltál, téged akartalak megvédeni és megszabadítani. Minden vágyam, hogy téged biztonságban tudjalak. Holnap úgy kelsz majd fel, hogy a szívedben nem lesz félelem. De nekem

meg kell halnom ehhez.

A csuklómon tátongó sebből továbbra is folyt a vér. - Kérlek, menj - suttogtam. - Nem akarom, hogy ezt lásd.

- Nem megyek sehová - jelentette ki Justin fogcsikorgatva. - Itt fogok várni.

Ha tudtam volna sírni, megtettem volna. De az én szememben nem voltak könnyek. Nem voltam egyéb, mint egy hulla. - Ígérd meg, hogy itt leszel, amikor felébred. Még két nap. Mondj el neki mindent! Tudni fogja, mit kell tennie.

- Megígérem - mondta Justin abban a pillanatban, ahogy a sarkam hozzáért az erkélyajtó keretéhez.

Mosolyogtam; a kezem remegett. - Te adtál nekem életet.

De mielőtt még felelhetett volna, az ajtó felé fordultam.

Azt hiszem, hallottam még valamit, mielőtt kiléptem a hajnali fényre. Talán Justin térde volt, ahogy a földhöz csapódott. Széthúztam a függönyt, és a reggeli nap sugarai elöntötték az arcomat. Felemeltem a két kezem.

Mondanám, hogy a nap égetett, és maga volt a pokol. Ez lenne az egyetlen igazságos büntetés mindazok életéért, akiket olyan kegyetlenül a másvilágra küldtem.

De nem így volt.

Csak annyit éreztem, hogy a káprázatos aranyfény gyémántokkal burkolja be a testem.

Köszönetnyilvánítás

Először is szeretnék köszönetét mondani a páratlan Michael Sugarnek. Ez a könyv egészen biztosan nem született volna meg, ha ő nem hisz a munkámban. Nagylelkűsége a mai napig lenyűgöz.

Hálás vagyok Anna DeRoynak, aki a kezdet kezdetétől imádta Lenah-t és a történetét.

Köszönöm a St. Martin csapatának, különösen Jennifer Weisnek és Anne Benssonnak, hogy segítettek nekem életre hívni ezt a csodálatos trilógiát.

Köszönöm, köszönöm, köszönöm az én párját ritkító ügynökömnek, Matt Hudsonnak, aki türelmes, eltökélt és briliáns. Ez a könyv nem lenne ugyanaz nélküle. (Talán abban a pillanatban is épp őt hívom, amikor ezt olvassa...)

A CCW-knek: Mariellen Langworthynek, Judith Gamble-nek, Laura Backmannek, Rebecca DeMetricknek, Macall Robertsonnak és Maggie Hayesnek. Visszajelzésük felbecsülhetetlen kincs a számomra.

Különleges köszönetemet szeretném kifejezni a következő embereknek, akik segítettek életre hívni a Végtelen napokat: a tehetséges Monika Bustamante-nek. Amanda Leathersnek (a legelső olvasómnak), Alex Dresslernek (a latintudósnak), Corinne Clappernek, Amanda DiSantónak. Tom Barclay-nck (a Carnegie Könyvtár történész-könyvtárosának, aki egyben a legnagyobb könyvtáros egész Skóciában). Joshua Corinnak, Greg D. Williamsnek és Karen Borennek, aki megtanított a regény műfajának szeretetére.

És végül, de nem utolsósorban:

Ajánlom ezt a könyvet Henoch Maizei és Sylvia Raiken emlékének, akik értették a szavak szépségét. Azt kívánom, bárcsak megérhették volna ezt a napot.